

AÇLIK OYUNLARI'nın Son Kitabı

ALAYCI KUŞ

New York Times Bestseller

SUZANNE
COLLINS

Suzanne Collins

- Açlık Oyunları – Cilt 3 - Alaycı Kuş

KISIM 1

“KÜLLER”

1

Başımı eğdim ve ayak kabıların yıpranmış deri yüzeyini kaplayan ince kül tabakasına baktım. İşte tam burası, bir zamanlar kız kardeşim Prim'le paylaştığımız yatağın durduğu yerdi. Şu tarafta mutfak masası vardı. Tamamen yerle bir olup bir kömür yığınının dönüşen şöminenin tuğlaları, evin kalan kısmı için bir nirengi noktası olmuştu. Başka türlü bu gri denizde yolumu nasıl bulabilirdim?

12. Mıntıka'dan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Bir ay kadar önce, Capitol'ün bomba yağmuru zavallı maden işçilerinin Dikiş'teki evlerini, şehirdeki dükkânları, hatta Adalet Binası'nı yerle bir etmişti. Kendini bu yangından kurtarmayı başaran tek yer Galip Köyü olmuştu. Nedenini tam olarak ben de bilmiyordum. Belki de Capitol'den iş için buraya geleceklerin kalacak bir yerleri olsun istenmişti. Raportörler. Madenlerin durumunu değerlendirmek üzere gönderilmiş bir komite. Geri dönüş yapan sığınmacıları kontrol etmeye gelmiş bir manga Barış Muhafızı.

Ancak benden başka geri dönen yoktu. Zaten ben de kısa bir ziyaret için gelmiştim. 13. Mıntıka'daki yetkililer geri dönmeme şiddetle karşı çıkmışlardı. Beni korumak için en az bir düzine görünmez hava aracının başımın üstünde dönüp durması gerekeceğini ve ortada ele geçirilecek yeni bir istihbarat olmadığını bahane ederek, bunu maliyeti yüksek ve gereksiz bir macera olarak gördüklerini söylemişlerdi. Yine de olanları kendi gözümle görmem gerekiyordu. Bu öyle büyük bir ihtiyaçtı ki, işi, planlarını gerçekleştirmelerinde işbirliği yapmam için ön koşul olarak öne sürmeye kadar götürmüştüm.

Nihayet, Capitol'deki isyancıları organize eden Baş Oyunkurucu Plutarch Heavensbee ellerini havaya kaldırıp, "Bırakın gitsin," demişti. "Koca bir ay yerine bir gün kaybetmeye razıyım. Belki de On İki'de küçük bir tur atmak, onu aynı tarafta olduğumuza ikna edebilir."

Aynı taraf. Sol şakağıma, Johanna Mason'ın tel bobini başıma indirdiği noktaya bir ağrı saplanmıştı; elimi üzerine bastırdım. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt etmek için debelenirken anılar çevremde fır dönüyorlardı. Beni şehrimin harabeleri arasında öylece durmaya hangi olaylar dizisi itmişti? Gerçekten zorlanıyordum; çünkü Johanna'nın neden olduğu beyin sarsıntısı tamamen geçmiş değildi ve düşüncelerimin allak bullak hali devam ediyordu. Ayrıca ağrılarımı ve ruh halimi kontrol etmek için kullandıkları ilaçlar bazen gerçekte olmayan bir şeyler görmeme neden olabiliyorlardı. Ya da ben öyle sanıyordum. Hastane odamın zemininin kıvrılan yılanlardan oluşmuş bir halıya dönüşüverdiği o gece, halüsinasyon görmüş olduğumdan emin değildim.

Doktorlardan birinin önerdiği tekniği uyguladım: Doğru olduklarından emin olduğum en basit şeylerle başlayıp daha karmaşık konulara geçerek bildiklerimi sıralamak.

Adım Katniss Everdeen. On yedi yaşındayım. Evim 12.Mıntıka'da. Açlık Oyunlarına katıldım. Kaçtım. Capitol benden nefret ediyor. Peeta esir alındı. Öldüğü sanılıyor. Büyük olasılıkla da öldü. Büyük olasılıkla ölmüş olması en iyi ihtimal...

"Katniss? Aşağı gelmeli miyim?" En yakın arkadaşım Gale'in sesi isyancıların takmamda ısrar ettikleri kulaklıklardan bana ulaştı. Gale yukarıda, bir hava aracındaydı ve herhangi bir aksilik halinde saldırıya geçmeye hazır halde, büyük bir dikkatle beni izliyordu. Dirseklerim bacaklarımın

üst kısmına dayak, başım ellerimin arasında yere çömelmiş olduğumu fark ettim. Bir nevi sınır krizinin eşiğinde gibi görünüyor olmalıydım. Yok, olamazdı. Hele en sonunda ilacı kesmeye hazırlanırlarken...

Doğrudum ve teklifini geçiştirmek için elimi salladım. "Hayır, iyiyim." Sözümü desteklemek için eski evimden kasabanın iç kısmına doğru yürüdüm. Gale benimle 12'ye indirilmek için izin istemişti ama ben eşlik etmesini reddettiğimde fazla üstelemedi. Bugün kimseyi -onu bile- yanımda istemememi anlıyordu. Bazı yürüyüşleri tek başınıza yapmanız gerekirdi.

Yaz, insanın iliğini kemiğini kurutan kavurucu bir sıcakla geçip gidiyordu. Neredeyse hiç yağmur yağmadığı için, saldırıdan arta kalan kül yığınları öylece duruyorlardı. Adımlarıma tepki gösterir gibi, oldukları yerde usulca kıpırdanıyorlardı. Ortalığa saçılmalarına neden olacak en ufak bir esinti yoktu. Gözlerimi yol olarak hatırladığım şeyden ayırmıyordum; çünkü Çayır'a ilk indiğim anda yeterince dikkatli davranmayıp bir taşla basmıştım. Oysa bastığım bir taş değil, kafatasıydı. Yerde yuvarlanmış, yuvarlanmış ve nihayet yüz kısmı yukarı bakacak şekilde durmuştu. Uzunca bir süre kime ait olduklarını merak ederek dişlerine bakmıştım. Benzer şartlar altında benimkiler de böyle mi görünürlerdi acaba?

Alışkanlık gereği, yola bağlı kalmıştım. Oysa yol kaçmaya çalışanların kalıntılarıyla dolu olduğu için, bu kötü bir seçim olmuştu. Cesetlerin bazıları tamamen yanıp kül olmuştu. Büyük olasılıkla dumana yenilen diğerleri, alevlerin en beterlerinden kaçmayı başarmışlardı ama şimdi leş yiyicilerin tepelerine üşüştüğü, üzerleri sineklerden örülü battaniyelerle örtülü, çürümenin farklı aşamalarında pis kokular saçan yığınlar halinde yatıyorlardı. Yığınlardan birinin yanından geçerken, Seni ben öldürdüm, diye düşündüm. Ve seni. Ve seni.

Çünkü ben öldürmüştüm. Bu intikam saldırısını tetikleyen, arenayı çevreleyen güç alanındaki kusurlu bölgeye yönelttiğim okum olmuştu. Koca

Panem ülkesini kaosa sürükleyen de buydu.

Kafamın içinde Başkan Snow'un Zafer Turu'na başlamak üzere olduğum sabah sarf ettiği sözcükler yankılanıyordu. *"Katniss Everdeen, Alevler İçindeki Kız, sahipsiz kalması halinde Panem'i yakıp yıkacak bir yangına neden olabilecek bir kıvılcım ortaya attın."* Durumu abartmadığı ya da sırf beni korkutmak için böyle konuşmadığı ortadaydı. Büyük olasılıkla, samimiyetle benden yardım görmeye çalışmıştı. Ancak ben üzerinde en ufak bir kontrol gücümün olmadığı bir şeyi çoktan harekete geçirmiştım.

Yanıyor. Hâlâ yanıyor, diye düşündüm sersem sersem. Uzaklarda, kömür madenlerinden yükselen siyah dumanlar görünüyordu. Gerçi önemsemem, kaygılanmam gereken kimse de kalmamıştı. Mıntıka nüfusunun yüzde doksandan fazlası ölmüştü. Geri kalan sekiz yüz kadar sığınmacı 13. Mıntıka'ya sığınmışlardı. Bana sorarsanız, bunun sonsuza dek evsiz kalmaktan hiçbir farkı yoktu.

Bunu düşünmemem gerektiğini biliyordum. Karşılanma şeklimiz için minnettar olmam gerektiğini de. Hasta, yaralı, açlık içinde ve eli boş. Yine de 13.Mıntıka'nın 12'nin yok edilmesine alet olması gerçeğini bir türlü aşamıyordum. Bu beni suçluluk duygumdan arındırmıyordu elbette; ortalıkta bol miktarda suç vardı zaten. Ancak 13. Mıntıka'dakiler olmasa, Capitol'ü alt edecek daha büyük bir planın parçası olamaz ya da bunu yapacak ekipmana asla sahip olamazdım.

12.Mıntıka'nın vatandaşlarının kendilerine ait organize bir direniş hareketleri ve bütün bunlarda en ufak bir söz hakları yoktu. Onlar yalnızca bana sahip olmanın talihsizliğini yaşıyorlardı. Yine de,

hayatta kalanlardan bazıları bunu -sonunda 12. Mıntıka'dan kurtulmayı- bir şans olarak görüyorlardı. Sonsuz açlık ve baskıdan, tehlikeli madenlerden ve Baş Barış Muhafızlarımızın sonuncusu Romulus Thread'in tasmaından kaçabilmek. 13. Mıntıka'nın varlığını sürdürdüğünden kısa süre öncesine kadar haberdar olmadığımız için, yeni bir eve sahip olmak mucize gibi bir şeydi.

Her ne kadar bu fikirden nefret etse de, hayatta kalanların kaçış başarısı Gale'in hesabına yazılmıştı. Çeyrek Asır Oyunları sona erer ermez -ve ben arenadan alınır alınmaz- 12. Mıntıka'nın elektriği kesilmiş, ekranlar kararmış ve Dikiş insanların birbirlerinin kalp atışlarını duyabilecekleri kadar derin bir sessizliğe gömülmüştü. Hiç kimse arenada olardan protesto edecek ya da kutlayacak bir harekette bulunmamıştı. Yine de on beş dakika içinde gökyüzü hava araçlarıyla dolmuş ve bombalar yağmaya başlamıştı.

Gale'in aklına kömür tozuyla kaplı ahşap evlerden arınmış tek yer olan Çayır gelmişti. Annem ve Prim de aralarında olmak üzere, olabildiğince çok insanı oraya çekmişti. Şimdi artık elektrik de kesik olduğu için zararsız bir zincir yığından başka bir şey olmayan Çit'i yerle bir edecek ekibi kurmuş ve insanları ormanın içine yönlendirmişti. Onları aklına gelen tek yere, babamın bana çocukluğumda gösterdiği göle götürmüştü. 12.Mıntıka'nın insanları, dünyada bildikleri ne var ne yok kül eden uzak alevleri oradan seyretmişlerdi.

Şafak sökerken bombacılar gideli uzun zaman olmuştu. Alevler ölmeye yüz tutmuş, hayatta kalanlar bir araya toplanmışlardı. Annem ve Prim yaralıları için tıbbi yardım verecek bir alan yaratmış, ormandan toparlayabildikleri malzemelerle onları iyileştirmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Gale'in elinde iki takım yay ve ok, bir av bıçağı, bir balık ağı ve doyurulması gereken sekiz yüz kadar insan vardı. Gücü kuvveti yerinde olanların yardımıyla üç gün boyunca idare edebilmişlerdi. Onları bol miktarda temiz, beyaz kompartımanın, kıyafetin ve günde üç öğün yemeğin beklediği 13. Mıntıka'ya kaçırarak hava aracının beklenmedik bir anda çıkagelişi de o zamana denk gelmişti. Ne yazık ki kompartımanlar yeraltındaydı. Kıyafetler tek tip, yiyecekler ise göreceli olarak lezzetliydi ama 12. Mıntıka sığınmacıları için bunlar önemsiz noktalardı. Güvendeydiler. Birileri onlarla ilgileniyordu. Hayattaydılar ve hevesle karşılanmışlardı.

Bu isteklilik kibarlık olarak yorumlanmıştı. Ancak, birkaç yıl önce 13. Mıntıka'ya yaya olarak ulaşan Dalton adlı bir 10. Mıntıka sakini gerçek amacı kulağıma fısıldamıştı. "Size ihtiyaçları var. Bana. Hepimize ihtiyaçları var. Bir süre önce içlerinden bazılarının ölümüne, çoğunun kısırlaşmasına neden olan bir çiçek salgını yaşadılar. Yeni üreme sürüsü. Bizi böyle görüyorlar." 10. Mıntıka'da yaşadığı dönemde biftek çiftliklerinden birinde, uzun süre önce dondurulmuş inek embriyolarıyla genetik çeşitliliği koruma konusunda çalışmıştı. 13. Mıntıka konusunda haklı olması kuvvetle muhtemeldi; çünkü ortalıkta hemen hiç çocuk yok gibiydi, iyi de ne olmuştu yani? Kümeslere tıklınamıştık, iş için eğitiliyorduk, çocuklarımız da eğitim alıyorlardı. On dört yaşını doldurmuş olanlara orduda giriş seviyesinde rütbeler verilmişti ve hepsine "Asker" hitabıyla seslenilmesine özen gösteriliyordu. 13. Mıntıka yetkilileri, bütün sığınmacılara tek tek vatandaşlık hakkı vermişti.

Yine de onlardan nefret ediyordum. Ama tabii ki artık hemen herkesten nefret etmekle meşguldüm. En çok da kendimden nefret ediyordum.

Ayaklarımın altındaki yüzey sertleşmişti; külden halının altında meydanın parke taşlarını hissedebiliyordum. Meydanın çevresinde, bir zamanlar dükkânların olduğu yerde, bir dizi alçak harabe sıralanmıştı. Adalet Binası'nın yerindeyse siyah bir kauçuk yığını yükseliyordu. Peeta'nın ailesinin fırınının bulunduğu tarafa doğru yürüdüm. Geriye erimiş fırın kütlesinden başka bir şey

kalmamıştı. Peeta'nın ne anne-babası, ne de iki ağabeyi 13. Mıntıka'ya ulaşmamışlardı. 12. Mıntıka'nın hali vakti yerinde olan sakinlerinden ancak bir düzinesi yangından kaçabilmişti. Dönebilecek dahi olsa, Peeta'nın eve dönmesi için bir neden kalmamıştı zaten. Benim dışımda...

Fırından geri geri giderek uzaklaşırken bir şeye çarptım, dengemi kaybettim ve kendimi güneşin altında ısınmış bir metal yığınının üstünde otururken buldum.

Ne olduğunu anlamak için dikkatle bakınca, Thread'in yakın zamanda meydana yaptığı düzenlemeleri hatırladım. Darağacı, kırbaç kabinleri ve bu, hepsi bir korku fırtınasının izleriydiler. *Kötü. Çok kötü.* Bana hem uykumda hem uyanırken işkence eden görüntüler sel gibi çağlamaya başlamışlardı. Capitol'ün Peeta'ya varlığından haberdar dahi olmadığı bir isyan hakkında bilgi almak için çektiği işkenceye dair görüntüler -zavallının boğuluşu, yakılışı, lime lime edilişi, sakat bırakılışı, dövülüşü, bedenine elektrik verilmesi gözümün önünden bir türlü gitmiyordu. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve aradaki yüzlerce milin üstünden ona ulaşmaya, düşüncelerimi zihnine göndermeye, yalnız olmadığını hissettirmeye çalıştım. Ama o yalnızdı. Ve ben ona yardım edemezdim.

Koşmaya başladım. Meydandan uzağa, yangının harap etmediği tek yere doğru. Bir zamanlar arkadaşım Madge'in de yaşadığı, Belediye Başkanı'nın evinin enkazının önünden geçtim. Ondan ya da ailesinden hiçbir haber almamıştım. Babasının konumu sayesinde Capitol'e kaçmayı başarmışlar mıydı yoksa alevlere teslim mi olmuşlardı bilmiyordum. Çevremde küller uçuşuyordu; ağzımı kapatmak için tişörtümün yakasını yukarı çektim. Soluğumu kesen, içime çektiğim şeyin ne olduğunu değil, kim olduğunu merak etmekte aslında.

Çimler burada da yanıp kavrulmuş, gri kar buraya da düşmüştü ama Galipler Köyü'nün on iki güzel evi, oldukları gibi duruyorlardı. Son bir yıldır yaşadığım eve daldım, çarparak kapadığım kapıya sırtımı yasladım. İçerisi el değmemiş gibiydi. Tertemiz. Ürkütücü derecede sessiz... 12'ye neden geri dönmüştüm? Bu ziyaret kaçamayacağım soruyu yanıtlamama nasıl yardım edebilirdi ki?

Duvarlara, "Ne yapacağım ben?" diye fısıldadım. Çünkü yanıtını gerçekten bilmiyordum.

İnsanlar benimle hiç durmadan konuşuyor, konuşuyor, konuşuyorlardı. Plutarch Heavensbee. Hesapçı asistanı Fulvia Cardew. Mıntıka liderlerinden oluşmuş bir kuru kalabalık. Askeri memurlar. Ancak 13. Mıntıka'nın olup bitenleri izlemekle meşgul başkanı Alma Coin orada yoktu. Alma Coin ellili yaşlarda, gri saçları omuzlarına dümdüz inen bir kadındı. Dümdüz, pürüzsüz ve en ufak bir kırık ya da gereksiz fazlalıktan arınmış oldukları için olsa gerek, saçları beni bir şekilde büyülüyordu. Gözleri griydi ama Dikiş halkıninkilere benzemiyordu. Renkleri emilmiş gibi, çok ama çok solgundular. Bir an önce eriyip gitmesini dileyeceğiniz kirlenmiş kar kalıntılarını hatırlatıyorlardı.

Benden, benim için tasarladıkları rolü üstlenmemi istiyorlardı. Devrimin sembolü, Alaycı Kuş olmamı. Geçmişte yaptıklarım, Oyunlar'da Capitol'e meydan okumam, bir toplanma noktası yaratmam yetmiyordu. Şimdi gerçek liderleri, devrimin yüzü, sesi, kısacası vücut bulmuş hali olmam gerekiyordu. Çoğu Capitol'e açıkça savaş ilan etmiş mıntıkaların, zafere giden yolu aydınlatacağına güvenebilecekleri insan olmalıydım. Bunu tek başıma yapmam gerekemeyecekti. Beni baştan yaratacak, giydirip kuşatacak, konuşmalarımı yazacak, halkın önüne çıkışlarımı yönetecek koca bir ekip vardı -kulağa ürkütücü derecede tanıdık geliyordu- ve tek yapmam gereken rolümü oynamaktı. Bazen onları dinliyor, bazen de Coin'in saçlarının kusursuz çizgisini seyre dalıp peruk olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Bir süre sonra da ya başım ağrıdığı ya da yemek zamanı

geldiği veya yeryüzüne çıkmazsam durduk yerde çılgılık atmaya başlayacağım için, odadan çıkıyordum. Herhangi bir şey söyleme zahmetine bile girmiyordum. Yalnızca ayağa kalkıyor ve yürüyordum.

Dün kapı arkamdan kapanırken, Coin'in, "Size önce çocuğu kurtarmamız gerektiğini söylemiştim," dediğini duydum. Peeta'yı kastediyordu. Daha fazla hemfikir olamazdım. Peeta kusursuz bir sözcü olurdu.

Peki, arenadan kimi kurtarmışlardı? Beni. İşbirliğine yanaşmayan beni. Ve 3. Mıntıka'dan çıkma yaşlıca bir mucit olan ve doğrulup oturmayı başardığı anda silah geliştirme departmanına çekildiği için ender olarak gördüğüm Beetee'yi. Aslında onu tekerlekli sandalyesiyle çok gizli bir bölgeye götürdüklerini ve şimdi ancak yemekler sırasında ortaya çıktığını söylemek daha doğru olurdu. Beetee çok zeki ve amaca katkıda bulunmaya son derece istekliydi ama insanları arkasına katıp götürecek biri değildi. Bir de, balıkçılıkla geçinen, mıntıkanın seks sembolü Finnick Odair vardı ki, benim aksime Peeta'yı hayatta tutan o olmuştu. Finnick'i de bir isyan liderine dönüştürmek istiyorlardı ama bunu yapabilmek için önce beş dakikadan fazla uyanık kalmasını sağlamaları gerekiyordu. Bilincinin yerinde olduğu zamanlarda bile, zihnine girebilmek için her şeyi üç defa tekrarlamak zorunda kalıyordunuz. Doktor bunun arenada maruz kaldığı elektrik şokundan kaynaklandığını söylüyordu ama ben durumun daha karmaşık olduğunu biliyordum. Finnick'in 13. Mıntıka'daki hiçbir şeye odaklanamaması, Capitol'de yeryüzünde sevdiği tek insan olan deli kız Annie'ye neler olduğunu görebilmek için kendini aşın zorlamasından kaynaklanıyordu.

Ciddi çekincelerime rağmen, kendimi burada bulmama neden olan komplodaki rolünden dolayı Finnick'i affetmek zorundaydım. En azından o, neler yaşadığım konusunda fikir sahibiydi. Ve o kadar çok ağlayan birine kızgın kalmak kolay değildi.

Ses çıkarmamak için büyük çaba sarf ederek, avcı adımlarıyla alt kata yöneldim. Birkaç anı - annemle babamın düğün gününden bir fotoğraf, Prim için mavi bir kurdele, ilaç yapımında kullanılabilir ve yenilebilir bitkilerle ilgili bilgiler içeren bir aile defteri- topladım. Defter sarı çiçeklerle süslü bir sayfa açık kalacak şekilde yere düştü. Telaşla kapadım; çünkü o çiçekler Peeta'nın firçasının eseri idi.

Ben ne yapacağım?

Herhangi bir şey yapmanın bir anlamı var mıydı ki? Annem, kız kardeşim ve Gale'in ailesi nihayet güvendeydiler. 12. Mıntıka halkının diğer üyelerine gelince, ya ölmüşlerdi -ki bu geri döndürülemez bir durumdu- ya da 13. Mıntıka'da koruma altındaydılar. Geriye mıntıkalaradaki isyancılar kalıyordu. Capitol'den elbette nefret ediyordum ancak benim Alaycı Kuş olmamın Capitol'ü yerle bir etmek isteyenlere bir yarar sağlayacağına hiç inancım yoktu. Yaptığım her hamle acıyla ya da bir can kaybıyla sonuçlanırken, mıntıkalara nasıl yardım edebilirdim ki? 11. Mıntıka'daki adam, ısıklık çaldığı için vurulmuştu. 12'deki kısıtlamalar, Gale'in kırbaçlanmasına müdahale etmemden sonra başlamıştı. Stilistim Cinna, Oyunlar'dan hemen önce, kanlar içinde ve bilinçsiz halde sürüklenerek Giriş Odası'ndan dışarı çıkarılmıştı. Plutarch'ın kaynakları, Cinna'nın sorgulama sırasında öldüğüne inanıyorlardı. Zeki, gizemli ve cici Cinna benim yüzümden ölmüştü. Bu düşünceyi derhal bir kenara ittim; çünkü bu konuya kafa yormak inanılmayacak derecede acı vericiydi.

Ne yapacağım?

Alaycı Kuş olmak... Zararı telafi edecek herhangi bir şey yapabilmem mümkün müydü? Bu sorunun

yanıtı konusunda kime güvenebilirdim? 13. Mıntıka'daki ekibe güvenemeyeceğim kesindi. Yemin ederim, artık ailem ve Gale tehdit altında olmadıkları için pekâlâ kaçabilirdim. Bitirilmemiş tek işim olan Peeta ise bambaşka bir konuydu, ölü olduğundan kesinkes emin olabilsem ormanın derinliklerinde kaybolabilir ve arkama dahi bakmazdım. Ama o zamana kadar buraya kısılp kalmıştım.

Bir tıslama sesiyle topuklarımın üzerinde döndüm. Mutfak kapısında, sırtını bir yay gibi germiş, kulaklarını indirmiş halde dünyanın en çirkin sokak kedisi duruyordu. "Düğünçiçeği," dedim. Binlerce insan ölmüş ama o hayatta kalmıştı ve gayet besili görünüyordu. Neyle beslenmişti ki? Kilerin her zaman aralık bıraktığımız penceresi sayesinde eve kolayca girip çıkabiliyordu. Tarla farelerini mideye indiriyor olsa gerekti. Alternatifleri düşünmeyi reddettim.

Yere çömeldim ve elimi uzattım. "Gel buraya, oğlum." Gelmesi pek olası görünmüyordu. Terk edildiği için öfkeliydi. Ayrıca ona yemek vaat etmiyordum ve kalıntı ıvır zıvırlar sağlama yeteneğim, kedi açısından hoş görülebilir tek özelliğim olmuştu. Bir süre, bu yeni evden ikimiz de hoşlanmadığımız için, eskisinde karşılaştığımız zamanlardaki gibi, aramızda bir bağ kurulur gibi oldu. Ancak yakınlığımız etkisini hemen kaybetti. O nahoş, sarı gözlerini kırptırıyordu.

"Prim'i görmek ister misin?" diye sordum. Kız kardeşimin adı dikkatini çekmişti. Kendi adı dışında, Düğünçiçeği'ne bir anlam ifade eden tek kelime buydu. Cılız bir miyav sesi çıkararak bana yaklaştı. Onu kucakladım, tüylerini okşayarak dolaba yürüdüm. Av çantamı bulup, kediyi nazik davranmaya gerek bile görmeden içine tıktım. Onu hava aracına taşımamın başka yolu yoktu ve Düğünçiçeği kız kardeşim için dünyalara bedeldi. Gerçek anlamda değeri olan keçisi Leydi ise ne yazık ki ortalıklarda görünmüyordu.

Kulaklıklardan Gale'in geri dönmemiz gerektiğini söyleyen sesini duydum. Ama av çantası bana istediğim bir şeyi daha hatırlatmıştı. Çantanın askısını bir sandalyenin arkasına geçirdim ve merdivenleri koşarak tırmanıp yatak odama çıktım. Dolabın içinde babamın av ceketı asılıydı. Çeyrek Asır Oyunları'ndan önce, ölümünden sonra anneme ve kız kardeşime iyi gelebileceği düşüncesiyle eski evden getirmiştim. İyi ki öyle yapmışım; yoksa ceket çoktan kül olmuştu.

Yumuşacık derisi beni rahatlatmıştı. Bir an için, o cekete sarılarak geçirdiğim saatlerin anlarıyla yatıştığımı hissettim. Ama sonra, avuçlarım açıklanamaz biçimde terlemeye başladı. Ensem den yukarı tuhaf bir ürperti tırmandı. Ortalık düzenliydi. Her şey yerli yerindeydi. Beni tedirgin edecek bir ses yoktu. O zaman sorun neydi?

Burnum kıpırdandı. Koku. Tiksindirici ve yapay. Şifonyerimin üstündeki kuru çiçek vazosunun içinden beyaz bir şey bana bakıyordu. Temkinli adımlarla vazoya yaklaştım. Ve koruyucu kuzenlerinin arasında taze, beyaz bir gülün bana baktığını gördüm. Kusursuz bir gül. Dikeninden, ipeksi yapraklarına kadar kusursuz.

Ve o gülü bana kimin gönderdiğini derhal anladım.

Başkan Snow.

Kötü koku yüzünden öğürmeye başlayınca, geri çekilip uzaklaştım. Ne zamandır oradaydı acaba? Bir gün? Bir saat? Buraya gelme iznini koparmamdan önce asiler Galipler Köyü'nde bir güvenlik taraması yapmış, patlayıcı madde, böcek ya da sıra dışı olabilecek herhangi bir şey bulmaya çalışmışlardı. Ancak belki de gül onlara kayda değer görünmemişti. Yalnızca bana öyle gelmişti.

Aşağıya inince sandalyede asılı duran çantayı kaptım ve içinde bir hayvan olduğunu hatırlayana

dek yere çarparak ilerledim. Çimlik alana çıkınca, Dügünçiçeği çantanın içinde çırpınırken, hava aracına deli gibi işaret vermeye başladım. Çantayı dirseğimle dürttüm ama bu kediye daha fazla öfkelenlendirmekten öte bir işe yaramadı. Ufukta bir hava aracı belirdi ve bir merdiven sarkıtıldı. Merdivene adımımı attığım anda, beni araca çekilene dek donduracak olan hava akımı devreye girdi.

Gale merdivenden araca geçmeme yardım etti. "İyi misin?"

Kolumla alınma biriken terleri silerken, "Evet," dedim.

Bana bir gül bırakmış! Çığlık atmak istedim ama bunun Plutarch gibi biriyle paylaşmak istediğim bir bilgi olduğundan emin değildim. Her şeyden önce deli gibi görünmeme neden olacaktı. O gülü hayal etmişim - ki bu gayet olasıydı- ya da aşırı tepki gösteriyormuşum gibi algılanacaktı. O zaman kaçmak için var gücümle çabaladığım bol ilaçlı hayal âlemine geri dönüş bileti kazanırdım. Hiç kimse beni tamamen anlayamayacak, bunun yalnızca bir çiçek ya da Başkan Snow'dan gelme sıradan bir çiçek değil, bir intikam vaadi olduğunu göremeyecekti. Çünkü Zafer Turu öncesinde onunla birlikte çalışma odasında oturan ikinci bir kişi olmamıştı.

Komodininin üstünde duran o kar beyazı gül, şahsıma özel bir mesajdı. Yarım kalmış bir işten bahsediyordu. *Seni bulabilirim*, diye fısıldıyordu. *Sana ulaşabilirim. Hatta belki de seni şu anda bile izliyorumdur.*

Bizi gökyüzünde havaya uçurmak için son hızla üzerimize doğru gelen Capitol araçları var mıydı acaba? 12. Mıntıka semalarında yol alırken tedirginlik içinde bir saldırı işareti aradım ama peşimizde hiçbir şey yoktu. Birkaç dakika sonra Plutarch ile pilot arasında geçen ve hava sahasının temiz olduğunu onaylayan bilgi alışverişini duyunca rahat bir nefes aldım.

Gale başıyla, homurtuların yükseldiği av çantamı işaret etti. "Neden geri dönmek zorunda olduğunu şimdi anladım."

"Şansımı denemem gerekiyordu." Çantayı bir koltuğun üstüne bırakmamla, nefret dolu yaratığın alçak ve genizden gelen bir hırlama tutturması bir oldu. "Ah, kapa çenenen." Çantanın karşı tarafında kalan, pencere kenarındaki minderli koltuğa yerleştim.

Gale yanıma oturdu. "Aşağısı bir hayli kötü desene."

"Daha kötü olamazdı," diye karşılık verdim. Gözlerine bakınca, kendi hüznümün yansımasını gördüm. Ellerimiz birbirini buldu ve Snow'un 12. Mıntıka'da yok etmeyi her nasılsa başaramadığı tek şeye sımsıkı tutunduk. 13. Mıntıka'ya yaklaşık kırk beş dakika süren yolculuğumuz boyunca, sessizce oturduk. Yol yaya olarak en çok bir haftada kat edilebilecek bir yoldu. Geçen kış ormanda rastladığım 8. Mıntıka sığınmacıları Bonnie ve Twill varış noktalarına o kadar da uzak değillermiş demek. Görünüşe bakılırsa, hedefe ulaşamamışlardı. 13. Mıntıka'da onları sorduğum zaman, kimden bahsettiğimi anlayan çıkmamıştı. Ormanda öldüklerini sanıyordum.

Havadan bakıldığı zaman 13 de en çok 12 kadar neşeli görünüyordu. Capitol'ün televizyonda gösterdiği gibi dumanı tüten enkazlar yoktu belki ama yerin üstünde neredeyse hiçbir hayat belirtisi görünmüyordu. 13. Mıntıka'nın Capitol ve mıntıkalar arasındaki savaşta yeryüzünden silindiğinin iddia edildiği Karanlık Günler'den bu yana geçen yetmiş beş sene içinde inşa edilen yeni yapıların neredeyse tamamı yeraltına saklanmıştı. Savaş sırasında liderlerin sığınması ya da yerin üstünde yaşamanın imkânsızlaşması halinde insanlık için son bir barınak olması amacıyla yüz yıllar içinde geliştirilmiş bir yeraltı tesisi daha o tarihlerde mevcuttu. 13 halkı için en önemli konu, mıntıkalarının Capitol'ün nükleer silah geliştirme programının merkezi olmasıydı. Karanlık Günler sırasında 13'teki isyancılar hükümet kuvvetlerinin elindeki kontrolü zorla devralmış ve nükleer füzelerini Capitol'e çevirip pazarlık masasına oturmuşlardı: Rahat bırakılmaları halinde ölü rolü yapacaklardı. Capitol'ün batıda ikinci bir nükleer cephaneliği vardı ama 13'e belli bir misillemeye maruz kalmadan saldırmaları imkânsızdı. 13'ün teklifini kabul etmeye mecburdular. Capitol mıntıkanın gözle görülür kalıntılarını tamamen yok etmiş ve dışarıyla bütün bağlantısını kesmişti. Belki de Capitol liderleri 13'ün dışarıdan yardım alamaması halinde tek başına yok olup gideceğini düşünmüşlerdi. Birkaç defa yok oluşun eşiğine gelmişlerdi ama kaynakların sıkı paylaşımı, yorucu disiplin ve Capitol'den gelebilecek yeni saldırılara karşı istikrarlı tedbirler sayesinde hayatta kalmayı başarmışlardı.

Şimdi halkın neredeyse tamamı yerin altında yaşıyordu. Egzersiz yapmak ya da güneş ışığı görmek için dışarı çıkabilirdiniz ama programınızda belirtilen kısıtlı zamanlara uymak zorundaydınız. Programınızı aksatma şansınız yoktu. Her sabah sağ kolunuzu duvardaki tuhaf bir tertibatın içine uzatmak zorundaydınız. O günkü programınız iğrenç mor renkli bir boyayla kolunuzun alt kısmının iç tarafına damgalanıyordu. 7:00 Kahvaltı. 7:30 Mutfak Görevleri. 8:30 Eğitim Merkezi, Oda 17. Bu böyle sürüp gidiyordu. Mürekkep saat 22:00 Banyo'ya kadar çıkmıyordu. İşte o zaman mürekkebin suya direncini sağlayan her neyse yok oluyor ve bütün programınız silinip gidiyordu. Saat 22:30'da sönen ışıklar, gece mesaisine kalmayan herkesin yataklarına girmesi gerektiğine işaret ediyordu.

Başlangıçta, hastanede fena halde hasta yattığım günlerde, bu damgalanma olayından yırtabiliyordum. Ancak annem ve kız kardeşimle birlikte 307 no'lu kompartımana taşınınca, benim de programa uymam beklenir oldu. Yine de yemeklerde boy göstermek dışında, kolumdaki sözcükleri büyük ölçüde görmezden geliyordum. Ya kompartımanımıza dönüyor, ya 13' ün çeşitli yerlerinde aylak aylak dolaşıyor ya da gizli bir yerde uyukluyordum. Terk edilmiş bir hava kanalı. Çamaşırıktaki boruların arkası. Eğitim Merkezi'nde harika bir dolap vardı; görünüşe bakılırsa kimsenin okul malzemesine kolay kolay ihtiyacı olmuyordu. Burada nesneler konusunda o kadar idareliydiler ki, ziyan neredeyse bir suç olarak görülüyordu. Neyse ki 12.Mantık halkı hiçbir zaman müsrif olmamıştı. Ancak Fulvia Cardew'un üzerinde yalnızca birkaç sözcüğün yazılı olduğu bir kâğıdı buruşturduğu anda üzerine çektiği bakışları görseniz birini öldürdüğünü sanabilirdiniz. Yüzü domates kırmızısına çalmış, tombul yanaklarına işlenmiş gümüş çiçekler daha belirgin bir hal almıştı. İsrafın portresi olmuştu sanki. 13'teki sayılı zevklerimden biri, bir avuç şımarık Capitol "isyancısının" uyum sağlamaya çalışırken kıvranmalarını izlemekte.

Ev sahiplerimin talep ettikleri dakik katılım hassasiyetini tamamen göz ardı etmeye daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyordum. Şimdilik bana ilişmiyorlardı çünkü psikiyatri hastası sınıfına ayrılmıştım -plastik hastane bilekliğimde aynen öyle yazıyordu- ve herkesin avareliklerime anlayışla yaklaşması gerekiyordu. Ama bu sonsuza dek böyle sürmeyecekti. Tıpkı Alaycı Kuş meselesindeki sabırlı yaklaşımları gibi.

İniş pistinden çıkınca Gale'le birlikte 307 no'lu kompartımana doğru bir dizi merdiven indik. Asansöre de binebilirdik ama bana arenaya çıkan asansörü çok fazla hatırlatıyordu. Yeraltında bu kadar uzun saatler geçirmek beni zorluyordu. Ancak gülle gerçek üstü karşılaşmamızın ardından yeraltına inerken kendimi ilk kez daha güvende hissediyordum.

Aklımda ailemden gelebilecek sorularla 307 no'lu kapının önünde durdum. Gale'e, "Onlara On İki konusunda ne anlatacağım?" diye sordum.

"Detay soracaklarım sanmam. Yandığını kendi gözleriyle gördüler. Bence daha çok senin nasıl karşıladığın konusunda endişelidirler." Gale yanağıma dokundu. "Benim gibi."

Yüzümü kısa bir an için eline bastırdım. "Üstesinden gelirim."

Sonra derin bir soluk alıp kapıyı açtım. Annem ve kız kardeşim akşam yemeği öncesi yarım saatlik dinlenme süresi olan 18:00 *Düşünme* için evdeydiler. Duygusal durumumu tartmaya çalışırken yüzlerine yansıyan endişeyi görebiliyordum. Kimsenin bir şey demesine fırsat bırakmadan av çantamı boşalttım ve ortam bir anda 18:00 *Kediye Tapınma*'ya dönüşüverdi. Prim ağlayarak ve mırılamasına ancak arada sırada bana tıslamak için ara veren çirkin ötesi Düşünce'ni göğsüne bastırarak yere oturdu. Prim mavi kurdeleyi boynuna bağlarken, kedi bana özellikle kibirli bir bakış atmaktan geri durmadı.

Annem düğün fotoğrafını önce göğsüne bastırdı, sonra da onu bitki defteriyle birlikte, devletin verdiği şifonyerimizin üstüne yerleştirdi. Ben babamın ceketini sandalyelerden birinin arkasına astım. Kompartıman bir an için evimize dönüşüvermişti sanki. Sanırım 12'yi ziyaretim tamamen boşa gitmemişti.

18:30 *Akşam Yemeği* için yemek salonuna doğru yürürken, Gale'in iletişim kelepçesi ötmeye başladı. Kelepçe büyük boy bir kol saatine benziyordu ama aynı zamanda yazılı mesajlar da alabiliyordu. İletişim kelepçesine sahip olmak, amaç için önemli görülen kişilere tanınan -Gale'in 12.

Mıntıka vatandaşlarını kurtarmakla hak kazandığı- özel bir ayrıcalıktı. "Bizi Karargâh'ta bekliyorlar."

Gale'in birkaç adım arkasında ilerlerken kendimi yeni bir amansız Alaycı Kuş seansı olacağından hiç şüphe duymadığım toplantıya hazırlamaya çalıştım. Bilgisayarlı konuşan duvarlar, farklı mintikalardaki bölüklerin hareketlerini gösteren elektronik haritalar ve dokunmamam gereken dev, dikdörtgen bir masayla tamamlanmış bir ileri teknoloji toplantı/savaş konseyi salonu olan Karargâh'ın kapısında bir süre oyalandım. Hepsi odanın uzak ucuna yerleştirilmiş ve gün boyu Capitol yayını veren büyük ekranın karşısında toplandıkları için beni fark eden olmadı. Tam görünmeden kaçabileceğimi düşünürken, iri cüssesi ekranı bloke eden Plutarch beni gördü ve telaşlı hareketlerle onlara katılmamı işaret etti. Ekrandaki şeyin beni nasıl olup da ilgilendirebileceğini merak ederek, isteksiz adımlarla öne doğru ilerledim. Hep aynı şeylerdi. Savaş görüntüleri. Propaganda. 12. Mıntıka'nın bombalanmasının tekrar tekrar gösterimi. Başkan Snow'dan uğursuz bir mesaj. Bu yüzden, Açlık Oyunları'nın röportaja hazırlanan ebedi ve ezeli sunucusu Caesar Flickerman'ın boyalı yüzü ve parlak takım elbisesini görmek neredeyse eğlenceli bile gelmişti. Ta ki kameralar geri çekilince konuşunun Peeta olduğunu görene dek.

Ağzımdan kontrolsüz, insanın suyun altına bastırılıp oksijenden acı verici boyutta mahrum kaldığı zaman çıkardığı inilti ve iç çekiş arası sesi andıran bir mırıltı çıktı. İnsanları iki tarafa itip Peeta'nın tam karşısına geçtim ve ellerimi ekrana yasladım. Bakışlarında acı çektiğine dair bir iz, işkence sıkıntısından kalma bir yansıma aradım. Ama hiçbir şey yoktu. Peeta gürbüzlük derecesinde sağlıklı görünüyordu. Teni komple bir ciladan geçmiş gibi ıslıl ıslıl, pürüzsüzdü. Tavırları ciddi ve kontrollüydü. Bu görüntüyü, rüyalarımın hiç çıkmayan o harap ve kanlar içindeki çocukla bağdaştırmam imkânsızdı.

Caesar, son derece rahat bir tavırla Peeta'nın karşısındaki koltuğa yerleşti ve ona uzun bir bakış attı. "Pekâlâ, Peeta. Aramıza yeniden hoş geldin."

Peeta'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Her iddiasına girerim, benimle son röportajım çoktan yaptığını düşünmüşsündür, Caesar."

"İtiraf ediyorum, düşündüm," dedi Caesar. "Çeyrek Asır Oyunları'ndan önceki gece... Seni yeniden aramızda görebileceğimizi kim tahmin edebilirdi ki?"

"Benim böyle bir planımın olmadığı kesin," dedi Peeta kaşlarını çatarak.

Caesar ona doğru eğildi. "Sanırım planının ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Katniss Everdeen'in ve çocuğunuzun hayatta kalmasını sağlamak için arenada kendini feda etmek niyetindeydin."

"Aynen öyle. Çok açık ve net." Peeta'nın parmakları koltuğun desenli döşemesinde dolaşıyordu. "Ancak başkalarının da farklı planları varmış."

Evet, başkalarının da planları vardı, diye düşündüm. Acaba Peeta isyancıların bizi piyon olarak kullandıklarını o zaman tahmin etmiş miydi? Kurtuluşumun daha en başından ayarlandığını anlamış mıydı? Ve nihayet akıl hocamız Haymitch Abernathy'nin hiç ilgilenmiyormuş gibi görüldüğü bir amaç için ikimizi de kandırdığını hissetmiş miydi?

Bunu izleyen sessizlikte, Peeta'nın kaşları arasında yer eden çizgileri fark ettim. Ya tahmin etmiş ya da haberdar edilmişti. Ancak Capitol onu öldürmediği gibi cezalandırmakta da. Şimdilik bu en cüretkâr umutlarımı dahi aşan bir gelişmeydi. Tek parça duruşunu, bedeninin ve aklının sağlıklı halini içime çektim. Peeta'nın görüntüsü bana hastanede verdikleri morfinle aynı şekilde damarlarımda akarken, son haftaların acısını uyuşturmaya başlamıştı bile.

Caesar, "Neden bize arenadaki son akşamdan bahsetmiyorsun?" diye sordu. "Bazı şeyleri daha iyi anlamamıza yardım edebilirsin."

Peeta kafasını salladı ama karşılık vermekte acele etmedi. "O son gece... Size o son geceyi anlatmak... Şey, öncelikle arenada olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmelisiniz. Buharla dolu bir kâsenin altına hapsedilmiş bir böcek olmak gibi. Etrafınızın yemyeşil, canlı ve sık bir ormanla çevrili olduğunu düşünün. Dev saatin tiktaklarının ömrünüzü eksilttiğini. Her saat başının yeni bir dehşet vaat ettiğini... Son iki gün içinde tam on altı kişinin -bazıları sizi savunmaya çalışırken öldüklerini hayal etmelisiniz. Ve bu hızla giderse, son sekizin sabaha varmadan ölmüş olacaklarını. Bir kişi hariç. Galip. Ve planınızın galip gelmemek olduğunu..."

Bütün bunları hatırlarken bütün bedenimden ter fışkırıyordu. Elim ekranın yüzeyinde aşağı doğru kaydı ve cansız bir et parçası gibi yanıma düştü. Peeta'nın, Oyunlar'ı resmetmek için bir fırçaya ihtiyacı yoktu. Sözcüklerle de aynı ustalıkla oynayabiliyordu.

"Arenaya adımınızı attığınız anda, bütün dünya çok uzakta kalıyor. Sevdiğiniz ya da önemsedığınız herkesin varlığı neredeyse sona eriyor. Pembe gök, ormandaki canavarlar ve kanınıza susamış haraçlar asıl gerçekliğiniz haline geliyor, önemli olmuş ve olacak tek şey haline... Kendinizi ne kadar kötü hissederseniz hissedin, birilerini mutlaka öldürmek zorunda kalacaksınız; çünkü arenada yalnızca tek bir dilek şansınız var. Ve bedeli çok ağır."

"Bedeli kendi canın olabiliyor," dedi Caesar.

"Ah, hayır, kendi canından bile daha ağır olabiliyor. Masum insanları öldürmek... " dedi Peeta. "Bunun bedeli, olduğun ve olacağın her şey olabilir."

Caesar sakın bir sesle, "*Olduğun ve olacağın her şey*," diye tekrarladı.

Odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Aynı sessizliğin bütün Panem'e yayıldığını hissediyordum. Bütün bir ulus ekranlara doğru eğilmişti. Çünkü daha önce arenada olmanın nasıl bir şey olduğundan bahseden hiç kimse olmamıştı.

Peeta devam ediyordu. "Ve siz de dileğinize sıkı sıkıya tutunuyorsunuz. Ve evet, o son gece, tek dileğim Katniss'i kurtarmaktı. Ancak isyancıları haberimin olmamasına rağmen, içime sinmiyordu. Her şey fazla karmaşıktı. O günün daha erken saatlerinde, onun teklifine uyup kaçmadığım için pişmanlık duyduğumu fark ettim. Ancak o noktada bu işten çıkmak imkânsızdı."

"Kendinizi Beetee'nin tuzlu göle elektrik verme planına fazla kaptırmıştınız."

"Diğerleriyle müttefik rolü oynamaya fazla kaptırmıştık." Peeta ani bir çıkışla, "Bizi ayırmalarına asla izin vermemeliydim!" diye devam etti. "Onu o zaman kaybettim."

Caesar, "Sen yıldırım ağacında kalırken ve o, Johanna Mason'la birlikte tel bobinini suya götürürken," diye açıkladı.

"Bunu ben istemedim!" Peeta öfkeden kızarmıştı. "Fakat Beetee'yle ittifaktan ayrılmak üzere olduğumuzu belli etmeden tartışamazdım. O tel kesilince, bir anda her şey kontrolden çıktı. Yalnızca bölük pörçük bir şeyler hatırlıyorum. Onu bulmaya çalıştığımı. Brutus'un Chaff'i öldürüşünü izleyişimi. Benim Brutus'u öldürüşümü. Katniss'in adımı seslendiğini biliyorum. Sonra yıldırım ağaca çarptı ve arenanın etrafındaki güç sahası... Havaya uçtu."

"Havaya uçuran Katniss'ti, Peeta," dedi Caesar. "Görüntüleri sen de gördün."

Peeta cevabı yapıştırdı. "Ne yaptığını bilmiyordu. Hiçbirimiz Beete'nin planını takip edemiyorduk. Katniss'in o telle ne yapması gerektiğini çözmeye çalıştığım siz de görebilirsiniz.

"Pekâlâ. Yalnızca biraz şüpheli görünüyor o kadar," dedi Caesar. "En başından beri, isyancıların planının bir parçasıymış gibi."

Peeta ayağa fırladı ve ellerini sunucunun koltuğunun iki yanına kilitleyerek yüzünü yüzüne neredeyse dayadı. "Gerçekten mi? Johanna'nın onu az kalsın öldürecek olması da planın bir parçası mıydı yani? O elektrik şokunun Katniss'i felç etmesi? Bombalamayı tetiklemesi?" Artık büsbütün bağırıyordu. "Bilmiyordu, Caesar! İkimiz de birbirimizi hayatta tutmaya çabalamamız dışında hiçbir şey bilmiyorduk!"

Caesar hem kendini korumak hem de Peeta'yı yatıştırmak ister gibi, elini Peeta'nın göğsüne koydu. "Tamam, Peeta. Sana inanıyorum."

"Tamam." Peeta biraz uzaklaştı, ellerini koltuktan çekip saçlarının arasına uzattı ve özenle biçimlendirilmiş sarı buklelerini karıştırdı. Fena halde üzgün ve sinirli, koltuğuna çöktü.

Caesar, Peeta'yı bir süre süzdükten sonra, "Ya akıl hocanız Haymitch Abernathy?" diye sordu.

Peeta'nın yüzü sertleşmişti. "Haymitch'in ne bildiğini bilmiyorum."

"O da bu komponun bir parçası olabilir mi?"

"Hiç bahsetmedi," dedi Peeta.

Caesar bastırıyordu. "Kalbin ne diyor?"

"Ona güvenmemem gerektiğini," dedi Peeta. "O kadar."

Hava aracında üzerine saldırdığım ve yüzünde uzun pençe izleri bıraktığım günden beri Haymitch'i hiç görmemiştim. Buranın ona kötü geldiğini biliyordum. 13.Mıntıka'da, kafa yapan içeceklerin üretimi ve tüketimi sıkı biçimde yasaklanmıştı. Hastanede pansuman amaçlı kullanılan alkol bile kilit altında tutuluyordu. Sonuç olarak Haymitch geçiş sürecini kolaylaştıracak gizli bir zula ya da ev yapımı karışımlardan mahrum halde, ayık kalmaya mecbur edilmişti. Onu içkiden tamamen arınana dek tecrit etmişlerdi ve henüz halkın içine karışmaya uygun görülüyordu. Bu, onun için acı verici bir şey olmalıydı ama Haymitch'e beslediğim bütün sempatiyi bizi nasıl kandırdığını anladığım anda kaybetmişim. Şimdi Capitol yayını izlediğini ve Peeta'nın da onu bir tarafa ittiğini görebildiğini umuyordum.

Caesar, Peeta'nın omzunu sıvazladı. "İstersen hemen şimdi kesebiliriz."

Peeta alaycı bir tonlamayla, "Tartışacak başka konular da mı vardı?" diye sordu.

Caesar, "Sana savaşla ilgili düşüncelerini soracaktım ama çok üzgünsen... " diye başladı.

"Ah, buna karşılık veremeyecek kadar üzgün değilim." Peeta derin bir soluk aldı ve doğruca kameraya bakarak, "İster Capitol'de, ister isyancıların tarafında, bizi izleyen herkesin bir an durup bu savaşın ne anlama gelebileceğini düşüncelerini istiyorum," dedi. "İnsanoğlu için. Daha önce birbirimizle savaşırken az kalsın soyumuzu tüketiyorduk. Şimdi sayımız daha da azaldı. Koşullarımız çok daha belirsiz. Gerçekten yapmak istediğimiz bu mu? Kendimizi tamamen öldürmek? Hangi umutla? Dünyanın dumanı tüten son kalıntılarının düzgün türlere miras kalacağı umuduyla mı?"

"Ben gerçekten de... Söylediklerini takip edebildiğimden emin değilim.. "

Peeta, "Birbirimizle savaşamayız, Caesar," diye açıkladı. "Yoksa geriye düzeni sürdürecektir yeterince insan kalmayacak. Eğer herkes silahını bırakmazsa -ve burada çok yakın bir gelecektir bahsediyorum- her şey bitmiş olacak zaten."

Caesar, "Yani bir ateşkes çağrısında mı bulunuyorsun?" diye sordu.

"Evet, ateşkes çağrısında bulunuyorum," dedi Peeta yorgun bir sesle. "Şimdi neden gardiyanlardan beni daireme geri götürmelerini rica etmiyoruz? Böylece iskambilden yüz ev daha yapabilirim."

Caesar kameraya döndü. "Pekâlâ. Sanırım sohbetimizin sonuna geldik. Şimdi her zamanki yayın akışımıza geri dönüyoruz."

Müzik sesi yükseldi ve sonra bir kadın Capitol'de yaşanması beklenen kıtlıklarla ilgili bir liste -taze meyve, güneş pilleri, sabun- okumaya başladı. Onu benden beklenmeyecek bir ilgiyle dinlemeye başladım. Çünkü herkesin bu röportaja vereceğim tepkiyi beklediğinden emindim. Ancak her şeyi bir çırpıda sindirmem -Peeta'yı sapasağlam ve sağlıklı görmenin mutluluğu, isyancılarla işbirliği yapmak konusundaki masumiyetimi savunması ve ateşkes çağrısında bulunarak Capitol'le inkâr edilemez bir suç ortaklığına girmiş olması- imkânsızdı. Ah, bunu savaş konusunda iki tarafı da suçlu buluyormuş gibi söylemişti. Ancak isyancılar için yalnızca ufak ve önemsiz zaferlerin söz konusu olduğu şu noktada, ateşkes ancak daha önceki durumumuza dönmemiz anlamına gelirdi. Ya da daha kötüsü.

Arkamda Peeta'yı suçlayan cümleler kurulduğunu duyuyordum. *Hain, yalancı ve düşman* sözcükleri duvarlara çarpıp bana kadar ulaşıyordu. İsyancıların öfkesine katılamayacağım ya da karşı duramayacağım için yapılacak en iyi şeyin oradan sıvışmak olacağına karar verdim. Kapıya ulaştığım anda, Coin'in diğerlerini bastıran sesi yükseldi. "Henüz çekilmen için izin verilmedi, Asker Everdeen."

Coin'in adamlarından birinin elini kolumda hissettim. Bu pek saldırgan bir hareket sayılmazdı ama arenadan sonra, aşınası olmadığım her dokunuşa savunmaya geçerek tepki verir olmuştum. Kolumu çekip kurtardım ve koridora doğru koşmaya başladım. Arkamda bir itiş kakış sesi duysam da durmadım. Zihnimde tuhaf, küçük gizlenme yerlerimin hızlı bir envanterini yaptım ve kendimi malzeme dolabına atıp bir tebeşir kutusunun yanına kıvrıldım.

Avuç içlerimi yanaklarıma bastırdım ve gereğinden fazla geniş olduğu için neredeyse yüzümü asiymişim hissi uyandıran gülümsememi hissettim. Peeta hayattaydı. Ve haindi. Ancak o an için umurunda değildi. Benim için önemli olan, ne dediği ya da kimin adına konuştuğu değil, hâlâ konuşabilir durumda olmasıydı.

Bir süre sonra kapı açıldı ve biri içeri daldı. Gale yanıma kaydı. Burnundan kan damlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Boggs'un yoluna çıktım," dedi omuz silkerek. Tişörtümün koluyla burnunu sildim. "Dikkat et!"

Daha nazik olmaya çalıştım. Silmek yerine usul usul dokundum. "Boggs hangisi?"

"Ah, biliyorsun. Coin'in sağ kolu olan yalakası. Seni durdurmaya çalışan." Elimi itti. "Bırak! Kan kaybından öleyim mi istiyorsun?"

Damlama yerini istikrarlı bir kan akışına bırakmıştı. İlk yardım girişiminden vazgeçtim. "Boggs'la mı dövüştün?"

"Hayır, o senin peşinden gelmeye kalkınca kapıyı tuttum, o kadar. Dirseği burnuma geldi."

"Büyük olasılıkla ceza alacaksın," dedim.

"Aldım bile." Bileğini havaya kaldırdı. Anlamayan gözlerle baktım. "Coin iletişim kelepçemi geri aldı."

Ciddiyetimi korumaya çalışarak dudağımı ısırdım. Ama bana çok saçma gelmişti. "Buna üzuldüm, Asker Gale Hawthorne."

"Üzülme, Asker Katniss Everdeen." Sırıttı. "Zaten kolumda kelepçeyle yürürken kendimi pisliğin teki gibi hissediyordum." İkimiz de gülmeye başladık.

"Bence ciddi bir rütbe indirimi aldım."

13.Mintika'nın sayılı iyi şeylerinden biriydi bu. Gale'i geri almak. Capitol'ün Peeta ve beni zorla evlendirme baskısı ortadan kalkınca, arkadaşlığımızı geri kazanabilmiştik. Gale işi daha ileri götürmek için herhangi bir girişimde -beni öpmek, aşktan bahsetmek gibi- bulunmuyordu. Ya cidden çok hasta olmuştum, ya bana nefes aldırma istiyordu, ya da Peeta Capitol'ün elindeyken acımasızlık olacağına inanıyordu. Her neyse, yeniden sırlarımı paylaşabileceğim birinin olması çok güzeldi.

"Kim bu insanlar?" diye sordum.

"Biz. Biraz kömür yığını yerine atom bombamız olsaydı, biz de böyle olurduk," diye karşılık verdi.

"On İki'nin Karanlık Günler'de diğer isyancıları terk etmediğini düşünmek hoşuma gidiyor," dedim.

"Edebilirdik. Teslim olmak ya da nükleer bir savaş başlatmak arasında bir tercih yapmak zorunda kalsaydık, edebilirdik," dedi Gale. "Aslında, hayatta kalmayı başarmış olmaları bile dikkate değer."

Belki de ayakkabılarımda kendi mintikamın küllerini taşıdığım için olsa gerek, 13. Mintika halkına, ilk kez, onlara çok gördüğüm bir şey veriyordum: Anlayış. Her şeye rağmen hayatta kalabildikleri için. Şehirlerinin bombalanıp toza dönmesinden sonra yeraltındaki odacıklara tıkmak zorunda kaldıkları ilk yıllar gerçekten çok zor olmalıydı. Nüfuslarının büyük kısmı yok olmuş, yardım isteyebilecekleri olası bir müttefikleri kalmamıştı. Geçen yetmiş beş sene içinde kendi kendilerine yetmeyi öğrenmiş, vatandaşlarını bir orduya dönüştürmüş ve hiç kimseden en ufak bir yardım almadan yeni bir toplum kurmuşlardı. Eğer o çiçek salgını doğum hızlarına ket vurmuş olmasa, onları yeni bir gen havuzu ve üreyecek yeni insanlara muhtaç etmese, çok daha güçlü olabilirlerdi. Fazla militarist, aşırı programlı ve bir anlamda mizah duygusundan yoksun oldukları doğrudur. Ama buradaydılar işte. Ve Capitol'ü alaşağı etmeye istekliydiler.

"Yine de kendilerini göstermeleri fazla uzun zaman aldı," dedim.

"Kolay olmamıştır. Capitol'de bir isyan tabanı oluşturmak, mintikalarda organize bir yeraltı örgütü kurmak zorundaydılar," dedi Gale. "Ve sonra her şeyi harekete geçirecek birine ihtiyaç duydular. Sana."

"Peeta'ya da ihtiyaçları vardı; bunu unutmuş gibiler."

Gale'in yüzü kararmıştı sanki. "Peeta bu gece büyük zarara yol açmış olabilir. İsyancıların çoğu sözlerini derhal bertaraf edeceklerdir elbette. Ama direncin daha zayıf olduğu mintikalar var. Belli ki ateşkes Başkan Snow'un fikri. Ama Peeta'nın ağzından çıkınca kulağa çok mantıklı geliyor."

Gale'in yanıtından korkmama rağmen, sordum: "Sence bunu neden söylemiştir?"

"İşkenceye maruz kalmış olabilir. Ya da ikna edilmiş. Benim tahminim, seni korumak için bir tür

anlaşma imzalamış olmasından yana. Eğer Başkan Snow seni isyancılar tarafından ele geçirildiğinde dünyadan bihaber, kafası karışmış hamile bir kız olarak sunmasına izin verdiyse, ateşkes fikrini ileri sürmesi çok normal. Böylece, kaybeden mntıkalar olursa, senin için hâlâ bir hoşgörü şansı olabilir. Tabii, doğru oynarsan." Hâlâ biraz şaşkın görünüyor olmalıydım çünkü Gale bir sonraki cümlesini ağır ağır söyledi. "Katniss, o hâlâ seni hayatta tutmak için uğraşıyor," dedi.

Beni hayatta tutmak için mi? Ve sonra anladım. Oyunlar hâlâ devam ediyordu. Arenadan ayrılmış olabilirdik ama Peeta ve ben öldürülmediğimiz için, canımı koruma dileği geçerliliğini koruyordu. Aklından geçen, savaş sürerken, benim göze batmadan, güvende ve tutsak edilmiş durumda korunmamı sağlamakta. Böylece iki tarafın da beni öldürmek için elle tutulur bir nedeni olmayacaktı. Kazanan Capitol olursa, kim bilirdi ki? Belki ikimizin de yaşamasına ve -ben rolümü doğru oynarsam- Oyunlar'ın devam edişini izlememize izin verilirdi.

Zihnimden bin bir görüntü akıp gidiyordu: Arenada Rue'nun bedenini delip geçen mızrak, Gale'in kırbaçlama kabininde öylece sallanan, et yığınınna dönmüş gövdesi, dört bir yanı ceset artıklarıyla dolu bir çöplüğe dönüşen evim.. Ve ne uğruna? Ne uğruna? Kanım gittikçe ısınırken başka şeyler de hatırlıyordum. Gözümün önünde beliren ilk görüntü 8. Mntıka'daki ayaklanma olmuştu. Çeyrek Asır Oyunları'ndan önce Galipler ellerini birbirlerine kenetlemişlerdi. Ve benim o oku arenadaki güç sahasına doğrultmam da kaza değildi. O okun düşmanın kalbinin derinliklerine saplanmasını nasıl da istemiştim...

Hızla ayaklanırken yüz kurşun kalemi bir arada tutan kutuyu devirip kalemlerin etrafa saçılmasına neden oldum.

Gale, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ateşkes falan olamaz." Koyu gri kalemleri kutunun içine tıkmak için yere eğildim. "Geri döneceyiz."

"Biliyorum." Gale de bir avuç kalem topladı ve demeti bir hizaya sokmak için yere vurdu.

"Peeta o sözleri hangi nedenden dolayı sarf etmiş olursa olsun, yanılıyor." Salak kalemler kutunun içine bir türlü girmedikleri için bıkkın bir tavırla tıkıştırılmaya çalıştım.

"Biliyorum. Onları bana ver. Paramparça edeceksin." Kutuyu elimden çekti, kalemleri seri hareketlerle, bir çırpıda kutuya yerleştirdi.

"On İki'ye ne yaptıklarını bilmiyor. Orada olup bitenleri görseydi... "

"Katniss, seninle tartışmıyorum. Bir düğmeye basıp Capitol için çalışan herkesi bir anda öldürmem mümkün olsaydı, hemen yapardım. Gözümü bile kırpmadan." Son kalemi de kutunun içine koyup kapağı kapattı. "Asıl soru şu, sen ne yapacaksın?"

Görünen oydu ki bir süredir içimi kemirip duran sorunun tek bir olası yanıtı vardı. Ancak benim anlayabilmem için, Peeta'nın devreye girmesi gerekmişti.

Ben ne yapacağım?

Derin bir soluk aldım. Cinna'nın bana verdiği siyah-beyaz kanatları anımsar gibi, kollarımı hafifçe yukarı kaldırdım ve geri indirdim.

"Alaycı Kuş olacağım."

Prim'in kolunun kıvrımında, onu geceden korumak için uyanık yatan eski görevinin başındaki Düşünçiceği'nin gözleri, kapının üstündeki güvenlik ışığının cılız ışıltısını yansıtıyordu. Prim anneme iyice sokulmuştu. Uykudaki halleriyle, kendimi Oyunlar'da ilk bulduğum günün sabahındaki hallerine benziyorlardı. Sağlığımı geri kazanma safhasında olduğum ve gördüğüm rüyalar ile çırpınmalarım yüzünden kimse benimle yatamayacağı için kendime ait bir yatağım vardı.

Saatlerce yattığım yerde dönüp durduktan sonra, bunun uykusuz bir gece olacağını kabul ettim. Düşünçiceği'nin dikkatli bakışları altında, soğuk seramik zeminde parmak uçlarımda ilerleyerek şifonyere gittim.

Orta çekmecedeki, hükümet işi üniformam duruyordu. Herkes aynı gri pantolon ve gömleği giyiyor, gömleklerin etekleri pantolonların içine sokuluyordu. Kıyafetlerin altında, arenadan alınırken üzerimde bulunan bir iki parça eşyayı saklıyordum. Alaycı Kuş iğnem. Peeta'nın uğuru; annem, Prim Ve Gale'in fotoğraflarının olduğu altın madalyon. Ucunda ağaçları delmek için kullanılan tıkaçı tutan gümüş bir paraşüt ve güç sahasını havaya uçurmandan hemen önce Peeta'nın bana verdiği inci. 13. Mıntıka hastanede kullanılmak üzere cilt merhemi tüpünü elimden almıştı. Yalnızca korumaların silah taşıma izni olduğu için oklarımı ve yayımı da vermek zorunda kalmıştım. Cephanelikteki bir kasada bekliyorlardı.

Yoklayarak paraşütü buldum ve elimi, parmaklarım incinin etrafında kapanana dek içinde kaydırdım. Yatağıma geri dönüp bağdaş kurdum ve kendimi dudaklarımı incinin pürüzsüz ve yanardönerli yüzeyine sürterken buldum. Nasılsa, yatıştırıcı bir etkisi oldu. İnciyi bana veren kişinin kendisinden gelen serin bir öpücük gibi.

"Katniss?" diye fısıldadı Prim. Uyanmış, karanlığın içinden bana bakıyordu. "Sorun ne?"

"Hiç. Yalnızca kötü bir rüya gördüm. Sen uyu." Bu otomatik bir tepkiydi. Onları korumak için, annem ve Prim'i her şeyden uzak tutmak.

Prim, annemi uyandırmamaya özen göstererek yataktan doğruldu, Düşünçiceği'ni kucakladığı gibi yanıma geldi. "Üşümüşsün." Yatağın ayakucundaki fazla battaniyeyi alıp üçümüzün etrafına sardı ve beni kendi sıcaklığı kadar Düşünçiceği'nin tüylerinin ısıısıyla da sarmaladı. "Bana anlatabileceğini biliyorsun. Sır saklamak konusunda iyiyimdir. Annemden bile."

Demek gerçekten gitmişti. Gömleğinin arka tarafı ördek kuyruğu gibi eteğinden sarkan, tabaklara ulaşmak için yardıma ihtiyaç duyan, fırının vitrinindeki şeker kremalı pastaları görmek için yalvaran o küçük kız büyümüşü. Zaman ve yaşanan trajedi, onu -en azından bana göre- vaktinden erken büyümeye zorlamış, yaralara dikiş atan ve annemizin ancak bu kadarını duyabileceğini bilen genç bir kadına dönüştürmüştü.

"Yarın sabah, Alaycı Kuş olmayı kabul edeceğim," dedim.

"Bunu istediğin için mi? Yoksa zorunlu hissettiğin için mi?" diye sordu.

Hafifçe güldüm. "Sanırım her ikisi de. Hayır, bunu istiyorum. İsyancıların Snow'u alt etmelerine bir faydası olacaksa, zorunluyum." İnciyi avucumun içinde iyice sıkıyordum. "Yalnızca... Peeta. Kazanmamız halinde, isyancıların onu bir hain olarak idam etmelerinden korkuyorum."

Prim söylediklerimi şöyle bir düşündü. "Katniss. Senin bu amaç için ne kadar önemli olduğunu anladığını sanmıyorum. Önemli insanlar genelde istediklerine ulaşırlar. Peeta'yı isyancılardan

korumak istersen, bal gibi koruyabilirsin."

Sanırım önemliydim. Beni kurtarmak için onca zahmete girmişlerdi. Beni 12'ye götürmüşlerdi. "Yani... Peeta'ya dokunulmazlık vermelerini talep edebilir miyim? Ve onlar da bunu kabul etmek zorunda kalırlar, öyle mi?"

"Bence hemen her şeyi isteyebilirsin ve onlar da kabul etmek zorunda kalırlar." Prim kaşlarını oynattı. "Tek sorun şu: Sözlerini tutacaklarından nasıl emin olabilirsin?"

Haymitch'in, bize istediklerini yaptırmak için bana ve Peeta'ya söylediği yalanları düşündüm. İsyancıların anlaşılmaya sadık kalmalarını saklamak için ne yapabilirdim? Kapalı kapılar ardında verilmiş bir söz, hatta kâğıda dökülmüş bir beyanat bile savaştan sonra kolayca buhar olup uçabilirdi. Varlıkları ya da geçerlilikleri kolayca inkâr edilebilirdi. Karargâh'taki her tür tanık değersiz sayılabilirdi. İşin aslı, Peeta'nın ölüm emrini kendi elleriyle yazanlar o tanıklar olabilirdi. Daha geniş bir tanık kitlesine, bulabileceğim herkese ihtiyacım olacaktı.

"Halkın gözü önünde olmalı," dedim. Dügünçiçeği, kuyruğunu bana hemfikir olduğunu anlatmak ister gibi salladı. "Coin'in bunu On Üç'ün bütün nüfusunun önünde ilan etmesini sağlayacağım."

Prim gülümsedi. "Ah, bak bu iyi. Garanti sayılmaz ama sözlerinden caymaları güçleşmiş olur."

Gerçek bir çözümün ardından gelen türden bir rahatlama hissediyordum. "Seni daha sık uyandırmalıyım, küçük ördek."

"Keşke uyandırsan," dedi Prim ve beni öptü. "Şimdi uyumaya çalış, tamam mı?" Ve öyle yaptım.

Sabah 07:00 Kahvaltı'nın hemen arkasından 07:30 *Karargâh*'ın geldiğini gördüm. Benim için bir sakıncası yoktu, hemen harekete geçebilirdim. Yemek salonunda, bir tür kimlik numarası da içeren günlük programımı bir sensörün önünden geçirdim. Tepsimi yemek kazanlarının önündeki metal rafın üzerinden kaydırırken, kahvaltının her zamankinden hiçbir farkının olmadığını gördüm: Bir kâse sıcak tahıl, bir fincan süt ve bir parça meyve ya da sebze. Bugün ezilmiş şalgam vardı. Hepsi 13'ün yeraltı tarlalarından geliyordu. Everdeen ve Hawthorne'lar ile birkaç sığınmacıya daha ayrılan masanın ucuna ilişip ikinci tabağı umarak yemeğimi mideye indirdim ama burada ikinci tabak diye bir şey yoktu. Beslenme olayını bilime indirgemişlerdi. Sizi bir sonraki yemeğe kadar idare edecek kadar kalori alıyordunuz; ne daha az, ne daha fazla. Porsiyonun büyüklüğü yaşınıza, boyunuza, vücut tipinize, sağlık durumunuza ve programınızın gerektirdiği fizik gücüne göre değişiyordu. 12'den gelenlere, kilo almamızı sağlama çabası doğrultusunda, 13'ün yerli halkına göre biraz daha büyük porsiyonlar veriyorlardı. Sanırım sıksa askerler çabuk yoruluyorlardı. Gerçi işe yaramıştı. Bir ay içinde, başta çocuklar olmak üzere, hepimiz daha sağlıklı görünmeye başlamıştık.

Gale tepsisini benimkinin yanına bıraktı. Tabağındaki şalgamlara hastalıklı gözlerle bakmamak için kendimi zor tutuyordum; çünkü gerçekten biraz daha istiyordum ve Gale yemeğini benim tabağıma kaydırmak konusunda zaten fazla hızlıydı. Dikkatimi peçetemi özenle katlamaya vermeme rağmen bir kaşık dolusu şalgam kâseme aktarılmıştı bile.

"Buna bir son vermelisin," dedim. Ancak şalgamı mideye indirmekle meşgul olduğum için pek de inandırıcı görünmemiştim. "Gerçekten. Büyük olasılıkla kurallara aykırı falandır." Yemek konusunda çok sıkı kuralları vardı, örneğin, bir şeyi bitirmek istemediğiniz ve daha sonraya saklamak istediğiniz zaman yemek salonundan çıkaramıyordunuz. Görünüşe bakılırsa ilk günlerde yemek istifçiliği gibi bir alışkanlık oluşmuştu. Gale ve benim gibi, uzun yıllar boyunca ailelerinin yiyecek tedarikinin sorumluluğunu üstlenmiş birkaç kişi için bu pek içe sinecek bir durum değildi. Biz aç olmanın nasıl

bir şey olduğunu biliyorduk ama sahip olduğumuz yiyecekleri nasıl idare edeceğimizin dayatılmasına yabancıydık. 13. Mıntıka, bazı açılardan, Capitol'den bile daha kontrolcü olabiliyordu.

"Ne yapabilirler ki? İletişim kelepçemi geri aldılar zaten," dedi Gale.

Ben kâsemın dibini neredeyse kazırken, ilham geliverdi. "Hey, belki de Alaycı Kuş olmama karşılık bunu da şart koşabilirim"

"Şalgamlarımı sana vermemi mi?"

"Hayır, avlanabilmemizi." İşte bu Gale'in dikkatini çekmişti. "Her şeyi mutfağa vermemiz gerekecek. Ama yine de... " Sözlerimi tamamlamama gerek yoktu, çünkü ne diyeceğimi zaten biliyordu. Yerin üstünde olabilirdik. Ormanda. Yeniden kendimiz olabilirdik.

"Yap," dedi. "Zamanıdır. İstedğin Ay bile olsa, gökten indirip sana ulaştırmanın bir yolunu ararlar."

Peeta'nın canını bağışlamalarını talep edeceğimi ve bunun zaten Ay'ın bana verilmesini istemek gibi olacağını bilmiyordu. Bunu ona söyleyip söylememek konusunda karar vermeye çalışırken çalan zil, yemek saatinin sona erdiğini haber verdi. Coin'le tek başıma yüzleşme fikri beni geriye getirdi. "Programında ne var?"

Gale koluna baktı. "Nükleer Tarih dersi. Bu arada, devamsızlığın not düşülmüş."

"Karargâh'a gitmem gerek. Benimle gelir misin?" dedim.

"Tamam, ama dünden sonra beni dışarı atmaya kalkışabilirler." Tepsilerimizi yerlerine bırakmaya giderken, "Biliyor musun?" dedi. "Bence Düşünçiceği'ni de talep listene eklemelisin. İşe yaramayan evcil hayvan kavramının burada pek bilindiğini sanmıyorum."

"Ah, ona mutlaka bir iş bulurlar. Her sabah patilerine dövme yaparlar," dedim. Ama Prim'in hatırasına onunla ilgili bir istekte bulunmayı da zihnime not ettim.

Karargâh'a ulaştığımızda Coin, Plutarch ve adamları çoktan toplanmışlardı. Gale'i görünce bazı kaşlar havaya kalktıysa da, onu dışarı atmaya yeltenen olmadı. Zihinsel notlarım birbirine karıştığı için, hemen bir kâğıt kalem rica ettim. Buraya geldiğimden beri ilk defa bir faaliyete ilgi gösteriyor olmam, onları bir hayli şaşırtmışa benziyordu. Bazıları bakıştılar. Büyük olasılıkla benim için ekstra-özel bir nutuk hazırlanmıştı. Coin istediğim kırtasiyeyi bana kendi elleriyle verdi ve ben masadaki yerimi alıp listemi karalarken herkes derin bir sessizlik içinde bekledi. *Düşünçiceği. Avlanma. Peeta'nın dokunulmazlığı. Halkın gözü önünde duyuru.*

Hepsi bu kadar. Büyük olasılıkla, tek pazarlık şansım bu olacaktı. Düşün. Başka ne istiyorsun? Omzumun yanı başında durduğunu hissettim. Listeye, Gale, diye ekledim. Bu işi onsuz yapabileceğimi sanmıyordum.

Baş ağrım devreye girmiş, düşüncelerim allak bullak olmaya başlamıştı. Gözlerimi yumdum ve içimden tekrar etmeye koyuldum.

Adım Katniss Everdeen. On yedi yaşındayım. Evim 12.Mıntıka'da. Açlık Oyunları'na katıldım. Kaçtım. Capitol benden nefret ediyor. Peeta esir alındı. Hayatta. Hain ama hayatta. Hayatta kalmasını sağlamalıyım.

Liste. Gözüme hâlâ fazla kısa görünüyordu. Daha geniş düşünmeli, büyük önem taşıdığım mevcut

halimizin çok ötesini, hiçbir değerimin kalmayacağı geleceği de göz önüne almalıydım. Daha fazlasını istiyor olmam gerekmez miydi? Ailem için? Halkımdan geriye kalanlar için? Ölülerin küllerini düşününce tenim karıncalanıyordu. O kafatasının ayağıma değmesiyle kapıldığım mide bulandırıcı his geri gelmişti. Kanın ve güllerin kokusu burnumu yakıyordu.

Kalemim sayfanın üzerinde kendiliğinden hareket etmeye başladı. Gözlerimi açınca, titrek harfleri gördüm. SNOW'U ÖLDÜRECEĞİM. Ele geçirilmesi halinde, bu ayrıcalığın bana tanınmasını istiyordum.

Plutarch usulca öksürdü. "Bitti mi?" Başımı kaldırıncsa saati fark ettim. Yirmi dakikadır orada oturuyordum. Dikkat sorunu yaşayan tek kişi Finnick değildi.

"Evet," dedim. Sesim boğuk çıktığı için gırtlığımı temizledim. "Evet, anlaşmamız şöyle olacak. Ben sizin Alaycı Kuş'unuz olacağım."

Rahatladıklarını gösteren iç çekişlerinin, birbirlerini tebrik edip sırtlarını sıvazlamalarının bitmesini bekledim. Coin her zamanki kadar tepkisizdi. Beni izlerken etkilenmiş benzemiyordu.

"Ama bazı şartlarım olacak." Listemi düzelterip saymaya başladım. "Ailem kedimizi yanında barındırabilecek." Bu en ufak talebim bile tartışmaya neden olmuştu. Capitol isyancıları bunu önemsiz bir madde olarak görüyorlardı. Kedimi tabii ki yanımda tutabilirdim. 13. Mıntıka'dakiler ise bunun neden olacağı uç zorlukları sıralamaya başlamışlardı bile. Nihayet yerden yirmi santim kadar yükselen bir pencere ayrıcalığına sahip en üst kata taşınmamızla bu sorunun çözüleceğine karar verildi. Dügünçiçeği işini görmek için rahatça girip çıkabilirdi. Karnını kendisinin doyurması beklenecekti. Yat zilini kaçırmaması halinde dışarıda kalacaktı. Herhangi bir güvenlik sorununa neden olursa, derhal vurulacaktı.

Kulağa gayet uygun geliyordu. Biz evden ayrıldığımızdan beri yaşam şartları pek farklı değildi zaten. Tabii vurulma kısmı dışında. Fazla zayıflarsa, bir sonraki talebimin de kabul görmesi halinde, av eti artıklarıyla beslenmesine takviye yapabilirdim.

"Avlanmak istiyorum. Gale'le birlikte. Ormanda," dememle, herkesin duraksaması bir olmuştu.

"Çok uzağa gitmeyeceğiz. Kendi yaylarımızı kullanacağız. Mutfakta daha fazla etiniz olabilir," dedi Gale.

Hayır demelerine fırsat bırakmadan telaşla devam ettim. "Yalnızca... Burada... Böyle tıklmış kalmışken soluk alamıyorum. Avlanabilirsem.. Daha iyi ve daha hızlı olabilirim."

Plutarch bu konudaki çekinceleri sıralamaya başlamıştı bile. Tehlikeler, ekstra güvenlik, yaralanma riski. Ancak Coin sözünü kesti. "Hayır. Bırakın avlansınlar. Eğitim zamanlarından düşölmek üzere, günde iki saat verilsin. Çeyrek millik bir yarı çapta... İletişim birimleri ve iz sürücü bileklikler taşıyacaklar. Sonraki madde?"

Listeme göz attım. "Gale. Bunu yaparken yanımda olmasına ihtiyacım olacak."

Coin, "Nasıl?" diye sordu. "Kameraların kaydetmediği zamanlarda mı? Yoksa sürekli yanında mı olacak? Yeni sevgilin olarak takdim edilmesini mi istiyorsun?"

Bunu özellikle kötü niyetle değil, tam aksine çok rahat bir tavırla söylemişti. Yine de şoktan ağzım bir karış açık kalmıştı. "Ne?"

"Mevcut aşk hikâyesine devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Peeta'dan hızlı ayrılması,

izleyicilerin Katniss'e besledikleri sempatiyi kaybetmelerine neden olabilir," dedi Plutarch, "Özellikle Peeta'nın bebeğine hamile olduğunu düşündükleri için."

"Katılıyorum. O zaman ekranda Gale isyana bir yoldaş olarak sunulabilir. Uygun mudur?" Coin'e bakakalmıştım. Sabırsız bir ses tonuyla tekrarladı: "Gale için. Bu yeterli olacak mı?"

"Onu her zaman kuzenin olarak sunabiliriz," dedi Fulvia.

Gale ve ben aynı anda, "Biz kuzen değiliz," dedik.

"Tamam ama büyük ihtimalle görüntüyü kurtarmak için kamera karşısında öyle olduğunuzu söylememiz gerekecek," dedi Plutarch. "Kameralar kapalıyken, Gale tamamen senindir. Başka?"

Sohbetin kaydığı yön kafamı karıştırmıştı. Peeta'dan kurtulmaya dünden razıymışım, Gale'e âşıkılmışım ve her şey rolden ibaretmiş gibi bir görüntü çizilmesi, yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu. İçinde bulunduğumuz şartlarda kimin sevgilim olarak sunulduğuna kafa yorabileceğim düşüncesi bile küçültücüydü, öfkemin beni en büyük talebime itmesine izin verdim. "Savaş bittiği zaman, eğer kazanan biz olursak, Peeta affedilecek."

Ölüm sessizliği. Gale'in bedeninin gerildiğini hissediyordum. Sanırım bunu ona daha önceden söylemem gerekirdi ama nasıl tepki vereceğini bilememiştim. Hele işin içinde Peeta varken.

"Hiçbir şekilde cezaya çarptırılmayacak," diye devam ettim. Aklıma yeni bir fikir gelmişti. "Aynı şey esir alınan diğer haraçlar, Johanna ve Enobaria için de geçerli... " Samimi olmam gerekirse 2. Mıntika'nın hırçın haracı Enobaria umurunda bile değildi. Aslına bakarsanız ondan hiç hoşlanmıyordum ama onu dışlamak yanlış gelmişti.

Coin düz bir sesle, "Hayır," dedi.

"Evet," diye direttim. "Onları arenada terk etmiş olmanız, onların kabahati değil. Capitol'ün onlara neler yaptığını kim bilebilir?"

Coin, "Diğer savaş suçlularıyla birlikte yargılanacak ve mahkemenin uygun gördüğü muameleye tabii tutulacaklar," dedi.

"Onlara dokunulmazlık verilecek!" Kararlı ve yüksek bir sesle çıkışımlı yaparken, sandalyemden doğrulduğumu hissettim. "13. Mıntika'nın bütün halkının ve 12'den geriye kalanların önünde söz vereceksiniz. En kısa zamanda. Bugün. Sözüünüz gelecek nesiller için kayıt altına alınacak. Ya onların güvenliğinden kendinizi ve hükümetinizi sorumlu tutarsınız. Ya da kendinize başka bir Alaycı Kuş bulursunuz."

Sözlerim bir süre havada asılı kaldı.

Fulvia'nın Plutarch'a tısladığını duydum. "İşte bu! Tam karşımızda. Fonda bir silah, biraz duman ve kostüm... "

"Evet, istediğimiz bu," dedi Plutarch da ağzının içinde geveler gibi.

Onlara bakmak istiyordum ama dikkatimi Coin'den ayırmak hata olabilirdi. Ültimatolumun maliyetini tarttığını ve olası değerimle karşılaştırdığını görebiliyordum.

Plutarch, "Ne diyorsunuz, Başkan?" diye sordu. "Şartları göz önüne alarak resmi bir af yayınlayabilirsiniz. Çocuk... Yaş sınırına bile uymuyor."

Coin sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Ama rolünü yerine getirsen iyi olur."

"Siz duyuruyu yapınca ben de rolümü üstleneceğim," dedim.

"Bugün *Düşünme* sırasında milli güvenlik toplantısı çağrısı yapın," diye emretti. "Duyuruyu o zaman yaparım. Listende başka madde kaldı mı, Katniss?"

Kâğıdım sağ yumruğumun içinde top gibi buruşmuştu. Açıp masaya koydum ve titrek harfleri okudum. "Tek bir şey kaldı. Snow'u öldüreceğim."

Başkanın yüzünde ilk kez gülümseme benzeri bir şey görüyordum. "Zamanı gelince, seninle yazı tura atarız."

Belki de haklıydı. Snow'un canını isteyen tek kişinin ben olmadığım kesindi. Ve sanırım bu işi bizzat halledeceğine güvenebilirdim. "Benim için uygundur."

Coin'in gözleri önce koluna, sonra duvardaki saate kaydı. Onun da uyması gereken bir programı vardı. "Bu durumda, Katniss'i senin ellerine bırakıyorum, Plutarch." Peşinde ekibiyle birlikte, geride yalnızca Plutarch, Fulvia, Gale ve beni bırakarak odadan ayrıldı.

"Mükemmel. Mükemmel." Plutarch koltuğuna gömüldü ve dirseklerini masaya yaslayıp gözlerini ovalamaya başladı. "Ne özlüyorum biliyor musunuz? Her şeyden çok? Kahve... Sorarım size, yulaf lapasını ve şalgamı yıkayacak bir şeyler istemek çok mu?"

Fulvia, Plutarch'ın omuzlarına masaj yaparken, "Burada bu kadar sıkı kuralların olmasını beklemiyorduk," dedi. "En azından en yüksek rütbeler için."

"Ya da en azından biraz kaçamak seçeneği olabilirdi," dedi Plutarch. "Demek istediğim, On İki'nin bile bir karaborsası vardı, değil mi?"

"Evet, Hob," dedi Gale. "Orada değiş tokuş yapardık."

"Gördünüz mü işte? Hemen bakın, ikiniz ne kadar ahlaklısınız! Kelimenin tam anlamıyla yozlaşmadan uzaksınız." Plutarch iç geçirdi. "Ah, tamam, savaşlar sonsuza dek sürmez. Sizin de ekibe katılmanıza o kadar memnunum ki." Elini, Fulvia'nın siyah deri kaplı büyük bir çizim defterini ona vermeye hazırlanmış tarafına uzattı. "Genel anlamda senden ne istediğimizi biliyorsun, Katniss. Katılmak konusunda karmaşık duygulara sahip olduğunun farkındayım. Bunun yardımı olacağını umuyorum."

Plutarch çizim defterini bana doğru kaydırды. Bir an için şüpheyle baktım. Sonra merakım üstün geldi. Kapağı kaldırıncı üzerimde siyah bir üniformayla, dimdik ve güçlü, ayakta duran kendimi gördüm. İlk bakışta yalnızca faydalı olması düşünülmüş gibi duran ama ikinci defada bir sanat eseri olduğu anlaşılan bu kıyafeti tek bir kişi tasarlamış olabilirdi. Miğferin inişi, göğüs plakasının kıvrımı, kol altındaki beyaz katları açıkta bırakan kolların dolgunluğu. Onun ellerinde, yeniden bir Alaycı Kuş'a dönüşmüşüm.

"Cinna," diye fısıldadım.

"Evet. Alaycı Kuş olmaya kendi rızanla karar verene dek, bunu sana göstermeyeceğime dair söz verdirdi. İnan bana, beni çok etkiledi," dedi Plutarch. "Haydi devam et. Diğer sayfalara da göz at."

Sayfaları ağır ağır çevirip üniformanın detaylarını incelemeye başladım. Beden zırhının özenle işlenmiş katmanları, çizmelere ve kemere gizlenmiş silahlar, kalbimin üstündeki özel takviye. Son sayfada Alaycı Kuş iğnemin çiziminin hemen altına Cinna'nın el yazısıyla "*Bugün olsa, bahiste yine sana para yatırırdım,*" yazılıydı.

"O... ne zaman..." Sesim bana ihanet etmişti.

"Bir düşünelim. Çeyrek Asır Oyunları'nın ilanından sonra. Oyunlar'dan birkaç hafta önce olabilir mi? Elimizde yalnızca çizimler yok. Üniformaların da bizde. Ah, bu arada Beetee senin için gerçekten özel bir şey hazırladı. Aşağıda cephanelikte. Herhangi bir imada bulunup sürprizi bozmayacağım."

Gale yüzünde bir gülümsemeyle, "Tarihin en şık isyancısı olacaksın," dedi. Birden onun da benden bir şeyler sakladığını fark etmiştim. Cinna gibi o da en başından beri bu karara varmamı istiyormuş meğer.

"Planımız bir Canlı Yayın İşgali," dedi Plutarch. "Senin oynadığın bir dizi propaganda spotu hazırlayıp bütün Panem Halkına izlettirmek istiyoruz." "Ama nasıl? Yayınların tam kontrolü Capitol'ün elinde."

"Bizim elimizde de Beetee var. Bütün programlamayı ileten yeraltı ağını on yıl kadar önce yeniden tasarlamıştı. Bunun mümkün olabileceğini söylüyor. Tabii ki yayınlayacak bir şeylere ihtiyacımız olacak. Bu yüzden, Katniss, stüdyo senin teşrif etmeni bekliyor." Plutarch asistanına döndü. "Fulvia?"

Fulvia büyük bir neşeye, "Plutarch ve ben bu işi nasıl kotarabileceğimizi konuşuyorduk," dedi. "Seni, yani isyan liderimizi, dıştan içe doğru inşa etmenin en iyisi olacağına karar verdik. Demek istediğimiz, olabilecek en göz alıcı Alaycı Kuş görüntüsünü yakalamaya bakalım. Sonra da bu görüntünün hak ettiği kişiliği yaratırız."

Gale, "Üniformasının hazır olduğunu söylemiştiniz," dedi.

"Evet, ama yaralı ve kan içinde mi olacak? Yoksa isyan ateşiyle ısıltı mı saçacak? İnsanları tiksindirmeden ne kadar pis bir görüntü sağlayabiliriz? Her halükârda bir şeyler olması gerekecek. Yani demek istediğim, belli ki..." Fulvia hızla yanıma geldi ve yüzümü ellerinin arasına aldı, "...bu kesmeyecek" Refleks olarak başımı arkaya attım ama o eşyalarını toparlamaya girişmişti bile. "Bunlar bir tarafa, senin için küçük bir sürprizimiz var. Gel, gel..."

Fulvia bize eliyle işaret etti. Gale ile ben, onun ve Plutarch'ın peşi sıra koridora çıktık.

Gale kulağıma, "Niyet iyi ama bir o kadar da küçük düşürücü," diye fısıldadı.

Dudak hareketleriyle, "Capitol'e hoş geldin," dedim. Ancak Fulvia'nın sözleri üzerimde herhangi bir etki bırakmamıştı. Kolumla çizim defterini sıkıca sardım ve kendime umuda kapılma izni verdim. Doğru kararı vermiş olmalıydım. Cinna da bunu istediye eğer...

Asansöre bindik. Plutarch notlarına göz attı. "Bir bakalım. Kompartıman Üç-Dokuz-Sıfır-Sekiz." 39 no'lu düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı.

Fulvia, "Anahtarı kullanmalısın," dedi.

Plutarch gömleğinin altından ince bir zincirin ucuna tutturulmuş bir anahtar çıkardı ve daha önce hiç fark etmediğim bir deliğe soktu. Kapılar kayarak kapandılar. "Ah, işte oldu."

Asansör on, yirmi, otuz küsur kat aşağı -13.Mintıka'nın indiğinden habersiz olduğum bir seviyeye kadar- indi. Üst kattaki gri kapıların yanında dekoratif kalan kırmızı kapıların çift taraflı sıralandığı geniş, beyaz bir koridora çıktık. Her kapının üstünde bir sayı vardı. 3901, 3902, 3903...

Asansörden çıkıp arkama bakınca asansörün kapısının kapandığını ve normal kapıların üstüne metal bir ızgaranın örtüldüğünü gördüm. Yeniden önüme döndüğümde, koridorun uzak ucunda bir

muhafız belirmişti. Muhafız bize doğru yürürken, arkasında kalan kapı sessizce kapandı.

Plutarch, muhafızla buluşmak için selam vererek ilerlerlerken, biz de takip ettik. Aşağıda insana gerçekten çok yanlış gelen bir şey vardı. Kapısı takviyeli asansörün, yerin bu kadar altında olmanın getirdiği klostrofobi duygusunun ya da antiseptiğin yakıcı kokusunun ötesinde bir şey. Gale'in yüzüne bakar bakmaz, onun da aynı şeyi hissettiğini anladım.

Plutarch, "Günaydın," dedi. "Biz buraya..."

Muhafız pat diye, "Yanlış kattasınız," dedi.

"Gerçekten mi?" Plutarch notlarına yeniden göz attı. "Burada Üç-Dokuz-Sıfır-Sekiz yazıyor. Acaba bir telefon açıp..."

"Korkarım hemen şimdi buradan ayrılmanızı rica etmek zorundayım. Görevlendirme tutarsızlıkları Merkez Büro'ya iletilmeli."

3908 no'lu kompartıman tam karşımızdaydı. Yalnızca birkaç adım ötemizde. Kapı -aslında bütün kapılar- eksik görünüyordu. Tokmakları yoktu. Tıpkı muhafızın az önce çıktığı kapı gibi, menteşelerinde özgürce sallanıyor olmalıydılar.

Fulvia, "Ne dediniz?" diye sordu.

Muhafız, "Merkez Büro'yu Seviye Yedi'de bulabilirsiniz," derken bizi yeniden asansöre yönlendirmek ister gibi, kolunu uzatmıştı.

3908 no'lu kapının arkasından bir ses duyuldu. Cılız bir inilti. Sindirilmiş bir köpeğin darbe almaktan korkarak çıkaracağı türden bir ses. Ancak fazla insani ve fazla tanıdıktı. Gale'le yalnızca bir an göz göze geldik, ancak bu bizim gibi ortak hareket etme alışkanlığına sahip insanlar için yeterince uzun bir süreydi. Cinna'nın çizim defterini, büyük bir gürültüyle muhafızın ayaklarının dibine düşürdüm. Muhafızın defteri almak için eğilmesinin hemen ardından Gale de eğildi ve kasten kafalarının çarpışmasını sağladı. Hafif bir gülüşle, "Ah, üzgünüm," dedi ve dengesini sağlamak istermiş gibi muhafızın koluna tutunup adamı benden biraz öteye çevirdi.

İşte beklediğim fırsat buydu. Dikkati dağılan muhafızın yanından son hızla geçip 3908 no'lu kapıyı ittim ve onları buldum. Yarı çıplak, yara bere içinde ve duvara zincirlenmiş halde.

Karşımda hazırlık ekibim duruyordu.

Yıkanmamış bedenlerin, idrarın ve enfeksiyonun kokusu, antiseptik bulutunu aşıp geçiyordu. Üç karaltı yalnızca çarpıcı moda seçimleriyle tanınabilir durumdaydılar: Venia'nın altın yüz dövmesi. Flavius'un turuncu helezon bukleleri. Şimdi vücudu sanki sönmeye yüz tutmuş bir balonmuş gibi asılı olan Octavia'nın her daim yeşil cildi.

Beni görünce, Flavius ve Octavia -bugüne dek canlarını hiç yakmamış olmama rağmen- bir saldırı bekler gibi, seramik kaplı duvarlara doğru geri çekilip büzüştüler. Onlara karşı takındığım en sert tavır, nezaketten uzak düşüncelerimdi ve düşüncelerimi de kendime sakladığıma göre neden böyle irkilmiş olabilirlerdi ki?

Muhafız dışarı çıkmamı emretti ama arkasından gelen hışırtı sesinden, Gale'in onu bir şekilde engellediğini anladım. Yanıt bulmak için her zaman en güçlüleri olan Venia'ya doğru yürüdüm. Yere çöküp benimkilere örümcek misali yapışan buz kesmiş ellerini tuttum.

"Venia, neler oldu?" diye sordum. "Burada ne arıyorsunuz?"

"Bizi getirdiler... Capitol'den," dedi boğuk bir sesle.

Plutarch arkamdan içeri girdi. "Burada neler oluyor?"

"Sizi kim getirdi?" diye bastırdım.

"İnsanlar," dedi. "Senin arenadan kaçtığın gece."

Plutarch arkamdan, "Her zamanki ekibinin yanında olmasının seni rahatlatacağını düşündük," dedi. "Bunu Cinna talep etmişti."

"Cinna *bunu mu* talep etti?" diye çıkıştım. Emin olduğum bir şey varsa o da Cinna'nın her zaman kibarlık ve sabırla idare ettiği bu üçlünün kötü muamele görmesini asla onaylamayacağıydı. "Neden böyle suçlu muamelesi görüyorlar?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Sesinde beni ona inanmaya iten bir şey vardı. Fulvia'nın suratının solgunluğu da bu düşüncemi doğruluyordu. Plutarch, peşinde Gale'le kapıda beliren muhafıza döndü. "Bana yalnızca kilitli tutuldukları söylenmişti. Neden ceza görüyorlar?"

"Yemek çalmaktan. Ekmek için tutuştukları bir ağız dalaşından sonra onları alıkoymak zorunda kaldık."

Venia duyduklarına bir anlam vermek istermiş gibi kaşlarını çattı. "Bize kimse bir şey söylemiyordu. Çok açtık. Yalnızca bir dilim almıştı."

Octavia sesini pejmürde haldeki tüneliyle bastırmaya çalışarak hıçkırmaya başladı. Arenada hayatta kalmayı ilk başardığımda Octavia'nın açlığıma dayanamayarak masanın altından uzattığı somunu hatırladım. Titrek bedeninin yanına sokuldum ve "Octavia?" dedim. Dokunuşumla irkildi. "Octavia? Her şey yoluna girecek. Seni buradan çıkaracağım, tamam mı?"

Plutarch, "Bu biraz aşırı görünüyor," dedi.

Gale, "Sırf bir dilim ekmek aldılar diye mi?" diye sordu.

"O noktaya gelene dek tekrarlanan bazı ihlaller olmuştu. Uyarı aldılar. Yine de daha fazla ekmek almaktan geri durmadılar." Muhafız bir an bizim hassasiyetimize şaşırmış gibi duraksadı. "Ekmek alamazsınız."

Octavia'yı yüzünü açmaya ikna edememiştim ama kafasını hafifçe kaldırmıştı. Bileğindeki prangalar birkaç santim kayınca altlarındaki taze ezikler ortaya çıktı. "Seni anneme götüreceğim." Muhafıza döndüm. "Zincirleri çözün."

Muhafız kafasını salladı. "Buna yetkim yok."

"Çözün dedim! Hemen!" diye bağırdım.

Bu, adamın kararlı duruşunu bozmaya yetmişti. Sıradan vatandaşlar ona böyle hitap etmezlerdi. "Serbest bırakmak için izin almadım. Ve sizin de yeterli yetkiniz... "

Plutarch, "Benim yetkimle çöz," dedi. "Bu üçünü almaya gelmiştik zaten, özel Savunma için onlara ihtiyacımız var. Ben tam sorumluluk alıyorum."

Muhafız telefon açmak üzere odadan çıktı. Ve elinde bir dizi anahtarla geri geldi. Hazırlık ekibimin üyeleri o kadar uzun süre boyunca iki büklüm durmak zorunda kaldıktan sonra, çözülen prangalara rağmen yürümekte güçlük çekiyorlardı. Gale, Plutarch ve ben onlara yardım ettik. Flavius'un ayağı zemindeki yuvarlak bir ızgaranın deliğine takıldı; odanın neden bir gidere ihtiyaç duyabileceğini düşününce midem ağzıma geldi. İnsan sefilliğinin lekeleri herhalde hortumla yıkanarak bu beyaz seramiklerin üstünden akıp gitmişti...

Hastanede, onlara bakması konusunda güvenebileceğim tek insanı, annemi buldum. Mevcut durumlarına rağmen onları derhal tanımiştı ama daha şimdiden yüzünde bir dehşet ifadesi belirmişti. Bunun kötü muamele görmüş bedenlerle karşı karşıya gelmekten kaynaklanmadığını biliyordum. 12. Mıntıka'da benzer manzaralarla sık sık karşılaşıyordu ama 13. Mıntıka'da da bu tarz şeylerin süregeldiğini görmek...

Annem hastaneye memnuniyetle kabul edilmişti ancak bütün yaşamı boyunca şifacılık yapmış olmasına rağmen, doktordan çok hemşire muamelesi görüyordu. Yine de, yaralarını gözden geçirmek için üçlüyü bir muayene odasına almasına hiç kimse ses çıkarmadı. Annemin hükmünü beklerken, hastane girişinin dışındaki koridorda bir banka oturdum. O, bu insanlara çektirilen acıyı bedenlerinden okuyabilirdi.

Gale yanıma oturdu ve elini omzuma attı. "Onları iyileştirecek." 12'deyken maruz kaldığı vahşî kırbaç cezasını düşünüp düşünmediğini merak ederek başımı salladım.

Plutarch ve Fulvia da karşımızdaki banka oturmuşlardı ama hazırlık ekibimin durumuyla ilgili herhangi bir yorum yapmıyorlardı. Bu kötü muameleden habersizlerse, Başkan Coin'e bu hamleyi nasıl açıklayabilirlerdi? Bu durumdan kurtulmalarına yardım etmek istiyordum.

"Sanırım bu hepimize bir uyarıydı," dedim.

"Ne? Hayır. Ne demek istiyorsun?" dedi Fulvia.

"Hazırlık ekibimin cezalandırılması bir uyarı," dedim. "Yalnızca bana değil. Size de. Kontrolün gerçekte kimin elinde olduğu ve ona itaat edilmemesi halinde neler olabileceği konusunda bir uyarı. Güç sahibi olmak konusunda herhangi bir yanlış taşıyorsanız, sizin yerinizde olsam derhal vazgeçerdim. Görünüşe bakılırsa, Capitol kökenli olmak burada koruma sağlamıyor. Hatta belki de daha büyük bir sorumluluk oluşturuyor."

"İşyanın patlak verişini zekice tasarlayan Plutarch ile o üç grilik uzmanını kıyaslamak yanlış olur," dedi Fulvia buz gibi bir sesle.

Omuz silktim. "Sen öyle diyorsan, Fulvia. Ama ya Coin'in kötü tarafına denk gelecek olursanız, o zaman ne olacak? Hazırlık ekibim kaçırılmış. Onlar en azından, bir gün Capitol'e dönme umudu taşıyabilirler. Gale ve ben ormanda yaşayabiliriz. Ya siz? Siz ikiniz nereye kaçabilirsiniz ki?"

Plutarch endişesiz bir sesle, "Belki de savaş kuvveti için senin bize layık gördüğünden daha büyük bir önem taşıyoruzdur," dedi.

"Tabii ki taşıyorsunuz. Haraçlar da Oyunlar için gerekliydi. Ta ki onlara gerek kalmayana dek," dedim. "Ve bizlerden kurtulmak bir hayli kolaydı, değil mi Plutarch?"

Bu, sohbete son noktayı koyan cümle olmuştu. Annem bizi bulana dek sessizce oturduk "İyileşecekler," dedi. "Kalıcı fiziksel hasarları yok."

"İyi. Harika," dedi Plutarch. "Ne zaman iş başı yapabilirler?"

"Büyük ihtimalle yarın," dedi annem. "Yaşadıkları şeyden sonra, bir miktar duygusal istikrarsızlık görebilirsiniz. Capitol'deki hayatlarından sonra, bu duruma pek hazırlıklı oldukları söylenemez."

"Aynı şey hepimiz için geçerli değil mi?"

Hazırlık ekibinin iş göremez halinden mi, yoksa benim aşırı gergin olmamdan mı, bilmem, Plutarch beni günün geri kısmında Alaycı Kuş görevlerimden azat etti.

Gale'le birlikte bize fasulye ve soğan yahnisi, kalın bir dilim ekmek bir kap su verecekleri öğle yemeğine geçtik. Venia'nın hikayesinden sonra, ekmeği yutmakta bir hayli zorlandım ve kalan kısmını Gale'in tepsisine kaydardım. Yemek boyunca ikimiz de pek fazla konuşmadık ama kâselerimiz tamamen boşalınca, Gale kolunu sıyırıp programına baktı. "Sırada eğitim var."

Ben de kolumu açıp ve onunkinin yanına tuttum. "Benim de." Eğitimin artık avlanma demek olduğunu hatırlamıştım.

İki saat için bile olsa ormana kaçma hevesim, mevcut endişelerime baskın çıkmıştı. Yeşillik ve güneşe maruz kalmanın duygularımı düzene sokmaya yardıma olacağından emindim. Ana koridora çıkınca, Gale ve ben okul çocukları gibi cephaneliğe koştuk. Kapıya vardığımızda soluğum kesilmiş, başım dönüyordu. Halim, tam iyileşmediğimin açık bir kanıtıydı. Muhafızlar bize bıçaklar ve av çantası yerine geçecek bez bir çantayla birlikte, eski silahlarımızı da verdiler. Ayak bileğime sabitlenen iz sürücüyü görmezden geldim ve elde taşınabilir konuşma aygıtım nasıl kullanacağımı anlatırlarken dinlermiş gibi yaptım. Aklımda kalan tek şey, aygıtın bir saati olduğu ve belirlenmiş saatte 13. Mıntıka'ya dönmüş olmamız gerekeceği, yoksa avlanma ayrıcalığımızın iptal edileceğiydi.

Ormanın yanındaki geniş, çitle çevrili eğitim alanına çıktık. Muhafızlar iyice yağlanmış demir kapıyı hiçbir yorum yapmadan açtılar. Dokuz metre yüksekliğindeki, sürekli elektrik akımı geçen ve tepesi jilet keskinliğinde metal kıvrımlarla çevrili bu çiti kendi başımıza aşabilmemiz için bir hayli debelenmemiz gerekirdi. Ormanın içinde çit görünmez olana dek ilerledik. Küçük bir açıklığa gelince, durduk ve gün ışığının tadını çıkarmak için başlarımızı arkaya attık. Kollarımı iki yana açtım. Dünyanın çevremde son hızla dönmesine mani olmak için olabildiğince ağır hareket ederek kendi etrafımda dönmeye başladım.

12'de gördüğüm kuraklık buradaki bitkilere de hasar vermiş, dökülen yapraklar ayağımızın altında çıtırdayan bir halı oluşturmuştu. Ayakkabılarımızı çıkardık. Benimkiler zaten ayağıma tam uymuyordu. 13. Mıntıka'yı yöneten israf-yok- istemek-yok ruhu yüzünden bana birine artık küçük gelen bir çift vermişlerdi. Görünüşe bakılırsa, ikimizden birinin yürüyüşünde bir acayıplik vardı;

çünkü ayakkabılar tamamen yamulmuş haldeydiler.

Eski günlerdeki gibi sessizce avlandık. Ormandayken tek bir varlığın iki parçası gibi hareket edebildiğimiz için, iletişim kurmak için sözcüklere gereksinim duymuyorduk. Birbirimizin hareketlerini izleyerek ve arkasını kollayarak ilerliyorduk Bu özgürlüğü en son ne zaman tatmıştık? Sekiz ay önce mi? Yoksa dokuz mu? Arada yaşananlar, ayak bileğimizdeki iz sürücüler ve benim sık sık dinlenme ihtiyacı duymam yüzünden, tamamen aynı şey değildi elbette. Ancak bu şartlarda elde edebileceğim mutluluk ancak bu kadar olabilirdi.

Buradaki hayvanlar yeterince şüpheli değillerdi. Yabancı kokumuzu ayırt etmeye ayırdıkları tek bir saniye ölümlerine neden oluyordu. Bir buçuk saat sonunda elimizde tavşanlar, sincaplar ve hindilerden oluşan bir düzine kadar av hayvanı birikmişti. Kalan yarım saati, suyun serinliğine ve tatlılığına bakılırsa bir yeraltı kaynağından beslenen bir gölcükte değerlendirmeye karar verdik.

Gale av hayvanlarını temizlemeyi önerince, karşı çıkmadım. Dilime birkaç nane yaprağı yapıştırıp gözlerimi yumdum ve sırtımı bir kayaya yasladım. Yakıcı öğleden sonra güneşinin tenimi ısıtmasına izin vererek, kendimi seslerin yatıştırıcı etkisine teslim ettim. Ta ki Gale'in sesi araya girene kadar. "Katniss, hazırlık ekibini neden bu kadar önemsiyorsun?"

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için gözlerimi açtım ama derisini yüzmekle meşgul olduğu tavşana çatık kaşlarla bakıyordu. "Neden önemsemeyeyim?"

"Hım... Bir düşünelim. Son bir yılı seni katledilişine hazırlayarak geçirdikleri için olmasın?" dedi.

"O kadar basit değil," dedim. "Onları tanıyorum. Kötü ya da acımasız insanlar değiller. Hatta zeki bile sayılmazlar. Onları incitmek, çocukları incitmekten farksız. Göremiyorlar... Demek istediğim, bilmiyorlar..." Sözcükler boğazıma düğümlenmişti.

"Neyi bilmiyorlar, Katniss?" dedi. "Haraçların-ki burada çocuklardan bahsediyoruz, senin acayip üçlünden değil- ölümüne savaşıma zorlandığını mı? Senin o arenaya insanlara eğlence olsun diye girdiğini mi? Yoksa bu, Capitol'de büyük bir sır mıydı?"

"Hayır, ancak onlar konuya bizim gibi bakmıyorlar," dedim. "Bununla büyümüşler ve..."

"Gerçekten de onları savunuyor musun?" Seri bir hareketle tavşanın derisini çekip çıkardı.

Bu sözü içime batmıştı çünkü gerçekten savunuyordum ve bu çok saçmaydı. Mantıklı bir tutum sergilemeye çalışarak, "Sanırım, sırf bir dilim ekmek aldı diye böyle bir muameleye maruz kalan herkesi savunuyorum," dedim. "Belki de bir hindi yüzünden senin başına gelenleri hatırlatıyor."

Yine de haklıydı. Hazırlık ekibime beslediğim endişe seviyesi gerçekten tuhaf görünüyordu. Onlardan nefret etmem ve onları bir ipte sallanırken görmeyi istemem gerekirdi. Ama her şeyden o derece habersizdiler ki. Üstelik Cinna'nın bir parçasıydılar ve Cinna benim tarafımdaydı, öyle değil mi?

Gale, "Kavga çıkarma peşinde değilim," dedi. "Ama Coin'in buradaki kuralları çiğnedikleri için onları cezalandırarak sana büyük bir mesaj vermeye çalıştığını sanmıyorum. Büyük olasılıkla bunu bir jest olarak algılayacağını düşünmüştür." Tavşanı bir çantanın içine tıkıp ayağa kalktı. "Zamanında dönmek istiyorsak, harekete geçmeliyiz."

Uzattığı eli görmezden geldim ve dengesiz hareketlerle ayağa kalktım. "Tamam." Dönüş yolunda ikimiz de konuşmadık ama demir kapıdan girerken aklıma başka bir şey geldi. "Çeyrek Asır Oyunları

sırasında, Octavia ve Flavius benim yeniden arenaya dönmek zorunda olmam yüzünden sürekli ağladıkları için işi yarım bırakmak zorunda kaldılar. Venia da doğru dürüst vedalaşamadı."

"Seni... Yeniden baştan yaratırlarken... Bunu aklımda tutmaya çalışırım."

"Çalış," dedim.

Etleri mutfaktaki Yağlı Sae'ye teslim etmeye gittik. Her ne kadar aşçıların hayal gücünden yoksun olduklarını düşünse de, Yağlı Sae 13. Mıntıka'yı bir hayli sevmişti. Ancak lezzetli bir vahşi köpek ve ravent çorbası uydurmayı başarmış bir kadının, burada elinin kolunun bağlı olduğunu düşünmesi çok normaldi.

Avlanmaktan ve uykusuzluktan yorgun, kompartımanıma döndüğüm zaman içerisini tam takır buldum ve Düşünçiceği yüzünden taşındığımızı sonradan hatırladım. En üst kata, Kompartıman E'yi bulmaya çıktım. Dış cephenin üst kısmına, ortaya yerleştirilmiş, yaklaşık elli santim genişliğinde ve yirmi beş santim yükseklikteki pencere dışında, Kompartıman 307'nin birebir aynısıydı. Pencerenin üzerine kapanan ağır metal bir plaka vardı ama şimdi aralanmıştı ve bahsi geçen kedi ortalıkta görünmüyordu. Yatağıma uzandım ve öğleden sonra güneşi yüzümde dans ederken bir süre dinledim. Sonrasında ilk hatırladığım, kız kardeşimin beni 18:00 *Düşünme* için uyandırması oldu.

Prim öğle yemeğinden beri bir toplantı anonsu yapıldığını söyledi, önemli görevlerin başından ayrılamayacak olanlar dışında herkesin katılımı talep ediliyordu. Bir araya toplanan binlerce insanı barındırabilecek büyüklükte bir salon olan Kolektife gitmemiz için verilen talimatlara uyduk. Salon daha büyük toplantılar için inşa edilmişe benziyordu ve belki de çiçek salgınından önce, daha büyüklerine de ev sahipliği etmişti. Prim insanların vücutlarındaki çiçek hastalığı izlerini ve biçimleri az da olsa bozuk çocukları sessizce işaret etti. "Burada çok acı çekmişler."

O sabah olanların üstüne 13'e acıyacak havada değildim. "Bizim 12'de çektiğimizden daha çok olamaz," dedim. Annemin üzerlerinde hastane gecelikleri ve sabahlıklarıyla hareket edebilir durumdaki bir grup hastayı salona getirdiğini gördüm. Finnick de aralarında, biraz sersemlemişti ama her zamanki kadar muhteşemdi. Elinde otuz santimden kısa, kullanılabilir bir ilmeğe dönüştürmeye bile yetmeyecek, ince bir sicim vardı. Parmakları hiç durmadan hareket ediyor, çevresine bakınırken, otomatik hareketlerle düğümler atıp geri çözüyordu. Belki de bu, terapisinin bir parçasıydı. Yanına sokuldum ve, "Hey, Finnick," dedim. Beni duymuşa benzemiyordu. Dikkatini çekmek için dirseğimle dürttüm. "Finnick! Nasılsın?"

Elime yapıştı. "Katniss!" Sanırım tanıdık bir yüz gördüğüne sevinmişti. "Neden burada toplanıyoruz?"

"Coin'e Alaycı Kuş'u olacağımı söyledim. Ama isyancıların galip gelmesi halinde diğer haraçlara dokunulmazlık vereceğine dair, herkesin gözü önünde söz vermesini istedim," dedim. "Bol bol tanık olsun diye."

"Ah. İyi. Çünkü Annie için endişeliyim. Bilmeden hain damgası yemesine neden olabilecek bir şey söylemesinden çekiniyorum."

Annie. Ah. Onu tamamen unutmuştum. "Endişelenme, ben o konuyu hallettim." Finnick'in elini sıktım ve salonun ön tarafındaki podyuma yürüdüm. Konuşmasına göz atmakla meşgul olan Coin beni görünce kaşlarını kaldırdı. "Annie Cresta'yı da dokunulmazlık listesine eklemeniz gerek," dedim.

Başkanın kaşları hafifçe çatılmıştı. "O da kim?"

"Finnick Odair'in..." Nesi? Annie'yi tam olarak nasıl adlandırabileceğimi bilmiyordum. "Finnick'in arkadaşı. 4. Mıntıka'dan. Galiplerden biri. Arena havaya uçunca tutuklanıp Capitol'e götürüldü."

"Ah, şu deli kız. Buna gerçekten gerek yok," dedi. "O kadar zayıf durumdaki birini cezalandırmak gibi bir alışkanlığımız yok."

O sabah tesadüfen tanık olduğum manzarayı düşündüm. Duvara zincirlenmiş Octavia'yı. Coin ve ben zayıflık konusunda çok farklı görüşlere sahip olmalıydık. "Öyle mi? O zaman Annie'yi de listeye eklemek sorun olmayacaktır."

Başkan, Annie'nin adını da listeye eklerken, "Pekâlâ," dedi. "Duyuruyu yaparken burada yanımda durmak ister misin?" Başımı "hayır" anlamında salladım. "Zaten bunu yapmanı beklemiyordum. Öyleyse acele edip kalabalığa karışsan iyi olur. Başlamak üzereyim." Yeniden Finnick'in yanına döndüm.

13.Mıntıka'da ziyan edilmeyen şeylerden biri de sözcüklerdi. Coin kalabalığı dikkatlerini ona vermeye çağırdı. Diğer Galiplerin -Peeta, Johanna, Enobaria ve Annie-isyana verdikleri zararlar için affedilmeleri kaydıyla Alaycı Kuş olmayı kabul ettiğimi ilan etti. Kalabalıktan yükselen homurtuda, muhalefeti hissetmiştim. Bir bedel koymak -olası düşmanları esirgeyebilecek bir bedel koymak-onları öfkelen-dirmişti. Benden tarafa atılan düşmanca bakışlara karşı kayıtsız kalmayı başardım.

Başkan huzursuzluğun yatışması için birkaç dakika bekledikten sonra her zamanki enerjik tavrıyla sözlerine devam etti. Ancak bu defa, ağzından dökülen sözcükler benim için de haber niteliği taşıyordu. "Ancak Asker Everdeen bu benzersiz talebi karşılığında, kendini amacımıza adamayı taahhüt etti. Dolayısıyla, güdü ya da eylem olarak, görevinden her tür sapması, bu anlaşmanın ihlali olarak kabul edilecektir. Dokunulmazlık kaldırılacak ve söz konusu dört galibin kaderi 13. Mıntıka yasalarınca tayin edilecektir. Asker Everdeen'in durumu da buna dahildir. Teşekkürler."

Başka bir deyişle, çizgi dışına çıkmam halinde, hepimiz ölecektik.

Karşı konulması gereken bir güç daha... Her ne kadar işler hiçbir zaman plana uygun gitmiyor olsa da, beni oyunlarında piyon olarak kullanmaya karar vermiş yeni bir güç oyuncusuyla karşı karşıyaydım. Önce beni yıldızları ilan eden, sonra bir avuç dolusu zehirli yemişin zararından kurtulmak için debelenen Oyunkurucular. Sonra beni isyanın ateşini söndürmek için kullanmaya çalışan, ancak attığım her adımın daha alevlendirici olmasına neden olan Başkan Snow. Ardından beni arenadan kurtaran metal bir kıskaçla tuzağa düşüren, kendilerine Alaycı Kuş tayin eden ve kanatları istemeyebileceğimi görmenin şokunu atlatmaya çalışan isyancılar. Ve şimdi de bir avuç dolusu kıymetli nükleer silahı ve iyi yağlanmış bir makineyi andıran mıntıkasıyla bir Alaycı Kuş'u tımarlamayı bile yenisini yakalamaktan daha zor bulan Başkan Coin. Ancak içlerinde benim de kendime göre planlarım olduğunu ve bana güvenilmemesi gerektiğini en çabuk idrak eden o oldu. Tıpkı, beni, alenen "tehdit" ilan edenin de ilk o olması gibi...

Parmaklarımı küvetimin kalın köpük tabakasının içinden geçirdim. Temizlenmem, yeni görüntümü sağlamanın yalnızca ön adımıydı. Hazırlık ekibimin asitten zarar görmüş saçlarım, güneş yanığı tenim, çirkin yara izlerimle, beni önce hoş bir görüntüye kavuşturması, sonra da daha çekici biçimde zarar verip yakması ve yara izleri bırakması gerekiyordu.

Fulvia o sabah ilk iş, "Onu yeniden Güzellik Seviye Sıfır'a dönüştürün," talimatını verdi. "İşe oradan başlayacağız." Güzellik Seviye Sıfır'ın anlamının, yataktan kusursuz ama doğal görünerek çıkan bir insanın görüntüsü olduğunu sonradan öğrendim. Tırnaklarım kusursuzca biçimlendirilecek ancak cilalanmayacaktı. Saçlarım yumuşak ve parlak görünecekti ama şekil verilmeyecekti. Tenim pürüzsüz ve berrak görünecek, ancak boyanmayacaktı. Vücut tüyleri ağdayla alınacak, koyu renk halkalar giderilecek ancak dikkat çekici iyileştirmeler yapılmayacaktı. Sanırım bir haraç olarak Capitol'e gittiğim ilk gün, Cinna da aynı talimatları vermişti. Ancak o zaman durum farklıydı; çünkü ben bir yarışmacıydım. Bir isyana olarak, daha kendim gibi olmam gerekeceğini tahmin ediyordum. Ancak görünüşe bakılırsa ekrana çıkacak bir isyancının uyması gereken bazı standartlar vardı.

Bedenimdeki köpükleri durulayıp arkama dönünce, Octavia'yı elinde bir havluyla beklerken buldum. O da Capitol'de tanıdığım kadından fazlasıyla farklıydı. Cırtlak renkli kıyafetlerinden, ağır makyajından, saçlarını süslediği boyalardan, mücevherlerden ve incik boncuktan arınmıştı. Parlak pembe buklelerinin arasına serpiştirilmiş, fare biçiminde, yanıp sönen ampullerle çıkageldiği günü hatırlıyordum. Evde evcil hayvan olarak bir yığın fare beslediğini söylemişti. Bizler pişirilmediği sürece fareleri zararlı hayvan olarak gördüğümüz için, o günlerde bu düşünce beni tiksindirmişti. Ama belki Octavia fareleri küçük ve yumuşak oldukları ve -tıpkı onun gibi- tiz sesler çıkardıkları için seviyordu. Beni kurularken 13. Mıntika Octavia'sını tanımaya çalışıyordum, gerçek saç rengi hoş bir kestaneydi. Yüzü sıradandı; ancak inkâr edilmez bir tatlılığa sahipti. Düşündüğümünden daha gençti. Belki de yirmili yaşların başındaydı. Parmakları sekiz santimlik dekoratif tırnaklarının yokluğunda neredeyse güdük görünüyor ve sürekli titriyorlardı. Ona her şeyin yolunda olduğunu, Coin'in ona bir daha hiç zarar vermeyeceğini söylemek istiyordum. Ancak yeşil teninin altından fişkırان rengârenk ezikler, aslında ne kadar yetersiz olduğumun kanıtıydı.

Flavius da mor rujundan ve parlak kıyafetlerinden arınmış haldeydi. Gerçi turuncu lülelerini bir şekilde düzene sokmayı başarmıştı. İçlerinde en az değişmiş olan Venia'ydı. Camgöbeği mavi saçları sivri tutamlar yerine dümdüz iniyordu. Diplerinden grilerin çıktığını görebiliyordunuz. Yine de en başından beri en çarpıcı özelliği olan dövmeleri, her zamanki gibi altın rengi ve şoke ediciydiler. Geldi ve havluyu Octavia'nın elinden aldı.

Octavia'ya sakın ancak sert bir sesle, "Katniss bize zarar vermez," dedi. "Burada olduğumuzdan bile haberi yoktu. Artık her şey yolunda gidecek." Octavia başını hafifçe eğdiyse de, gözlerime bakmaya cesaret edemiyordu.

Plutarch'ın Capitol'den getirtmeyi akıl ettiği geniş bir ürün, alet ve araç cephaneliğine rağmen, beni yeniden Güzellik Seviye Sıfır'a döndürmek basit bir olay değildi. Johanna'nın kolumdaki iz sürücüyü çıkardığı bölgeye gelene dek, ekibim gayet iyi iş çıkardı. Deliği yamarken görüntüyü dikkate almak tıbbi ekiptekilerin hiçbirinin aklına gelmemiştir. Şimdi kolumda neredeyse elma büyüklüğündeki bir alanı kaplayan şişkin ve çıkıntılı bir yara izi vardı. Genelde kıyafetimin kolu izi kapatmaya yetiyordu; ancak Cinna'nın Alaycı Kuş tasarımı, kollar dirseğin hemen üstünde son buluyordu. Bu durum öyle büyük bir endişeye neden olmuştu ki, Fulvia ve Plutarch da tartışmaya katılmak üzere yanıma çağırıldılar. Yemin ederim, yaranın görüntüsü bile, Fluvia'nın öğürme refleksini tetiklemeye yetmişti. Bir Oyunkurucu'nun yanında çalışan biri için, fazla hassastı. Ancak sanırım sorun, nahoş şeyleri yalnızca ekranda görmeye alışık olmasıydı.

Asık bir suratla, "Burada bir yara izimin olduğunu herkes biliyor," dedim.

"Bilmek ve görmek iki farklı şey," dedi Fulvia. "Kesinlikle çok itici. Plutarch ve ben ne yapılabileceğini öğle yemeğinde konuşacağız."

Plutarch umursamaz bir tavırla elini sallayarak, "Sorun olmaz," dedi. "Belki bir kol bandı ya da ona benzer bir şey kullanırız."

Bıkkın halde, yemek salonuna gitmek üzere giyindim. Hazırlık ekibim kapının hemen yanında toplanmıştı. "Sizin yemeğinizi buraya mı getiriyorlar?" diye sordum.

"Hayır," dedi Venia. "Yemek salonuna gitmemiz bekleniyor."

Peşimde bu üçüyle birlikte yemek salonuna girmeyi hayal ederek, belli belirsiz bir iç geçirdim. Ama zaten insanlar bana her zaman bakıyorlardı. Bu da pek farklı olmayacaktı. "Nerede olduğunu ben gösteririm," dedim. "Haydi, gelin."

Genelde topladığım kaçamak bakışlar ve neden olduğum sessiz fısıltılar, tuhaf görünümlü hazırlık ekibimin neden olduğu tepkinin yanında solda sıfır kalırdı. Açık kalan ağızlar, parmakla göstermeler, hayret nidaları. Ekibime, "Görmezden gelin," dedim. Bakışları öne eğik, mekanik hareketlerle beni takip edip sıraya girdiler ve grimsi bir balıkla pişirilmiş bamya yahnisi ve sudan oluşan yemeklerini aldılar.

Benim masamda, Dikiş'ten bir grubun yarımındaki yerimizi aldık. Nedeni mahcubiyet de olabilirdi elbette ama masadakiler 13'ün halkına göre biraz daha mesafeliydiler. Eskiden 12. Mıntıka'dan komşum olan Leevy hazırlık ekibine temkinli bir merhaba dedi. Gale'in olup bitenlerden haberdar olduğunu tahmin ettiğim annesi Hazelle, bir kaşık dolusu güveci havaya kaldırdı ve, "Endişelenmeyin," dedi. "Tadı görüntüsünden daha iyi."

Ancak en büyük yardım Gale'in beş yaşındaki kız kardeşi Posy'den geldi. Oturduğu sırada hızla Octavia'ya doğru kaydı ve çekingen bir tavırla tenine dokundu. "Rengin yeşil. Yoksa hasta mısın?"

"Bu modayla ilgili bir şey, Posy," dedim. "Ruj sürmek gibi bir şey."

Octavia, "Hoş görünmek için," diye fısıldadı. Kirpiklerinin arasında saklanan gözyaşlarını görmüştüm.

Posy şöyle bir düşündü ve umursamaz bir tavırla, "Bence sen her renkte hoş olursun," dedi.

Octavia'nın dudaklarında minicik bir gülümseme belirir gibi oldu. "Teşekkür ederim."

Gale, "Posy'yi etkilemek istiyorsanız kendinizi pembeye boyamalısınız," diyerek tepsisini benimkinin yanına bıraktı. "En sevdiği renk pembe." Posy kıkırdayarak annesinin yanına, eski yerine kaydı. Gale başıyla Flavius'un kâsesini işaret etti. "Ben olsam soğutmazdım. Kıvamını iyileştirdiği söylenemez."

Herkes yemeğine dönmüştü. Güvecin tadı fena sayılmazdı ama yutmayı güçleştiren yapışkan bir kıvamı vardı. Gırtlığınızdan aşağı inmesi için en az üç kez yutkunmanız gerekiyordu sanki.

Genelde yemeklerde pek konuşkan olmayan Gale, sohbetin sürmesi için çaba harcıyor, baştan yaratılmamla ilgili sorular soruyordu. Bunun bir şeyleri kolaylaştırmak için harcadığı bir çaba olduğunu biliyordum, önceki gece, Galiplerin güvenliğini talep ederek Coin'e kendisinin de karşı bir şart öne sürmesinden başka seçenek bırakmadığım konusunda tartışmıştık. "Katniss, bu mntıkayı o yönetiyor. Senin iradene teslim olmuş gibi görünürse, etkisini kaybeder."

"Yani Coin'in adil bile olsa hiçbir karşı görüşe dayanamadığını mı söylüyorsun?"

"Ne tür bir zarara neden olabileceklerini bilmediğimiz halde, Peeta ve diğerlerine dokunulmazlık vermeye zorlayarak onu zor durumda bıraktığını söylüyorum," demişti Gale.

"Yani programa uymalı ve diğer Galipleri kaderleriyle baş başa bırakmalıydım, öyle mi? Gerçi bunun da bir önemi yok, ne de olsa hepimizin durumu aynı!" İşte bu noktada kapıyı suratına çarpmıştım. Kahvaltıda yanına oturmamış, Plutarch sabah onu eğitime gönderince, tek söz etmeden gitmesine izin vermiştim. Yalnızca bana duyduğu endişeden dolayı böyle konuştuğunu biliyordum ama Coin'in değil, benim tarafımda olmasına ihtiyacım vardı. Bunu nasıl bilmezdi ki?

Programa göre, öğle yemeğinden sonra Beetee'yle buluşmak üzere Gale'le birlikte özel Savunma'ya gitmemiz gerekiyordu. Asansörle aşağı inerken, Gale sonunda, "Hâlâ öfkелisin," dedi.

"Ve sen de hâlâ üzgün değilsin," diye yanıtladım.

"Ben hâlâ söylediğimin arkasındayım. Yoksa yalan söylememi mi tercih ederdin?"

"Hayır, konuyu yeniden düşünmeni ve doğru fikre ulaşmanı isterdim," dedim. Ama bu onu yalnızca güldürdü. Üstüne daha fazla gidemezdim. Gale'e ne düşüneceğini söylemeye çalışmanın faydası yoktu. Hem itiraf edeyim, bu, ona güvenme nedenlerimin başında geliyordu.

Özel Savunma katı en az hazırlık ekibimi bulduğumuz zindanlar kadar derinlerdeydi. Bilgisayarlar, laboratuvarlar, araştırma ekipmanları ve deney alanlarından oluşan bir arı kovanıydı.

Beetee'yi sorduğumuzda, büyük bir cam vitrine ulaşana dek takip etmemiz gereken bir labirente yönlendirildik. İçeri girince, o ana kadar 13. Mntıka'da gördüğüm en güzel şeyle karşılaştım: Gerçek ağaçlar, çiçek veren bitkiler ve canlı sinekkuşlarıyla dolu, gerçeğin birebir eşi bir çayır. Beetee çayırın orta yerinde bir tekerlekli sandalyede hiç kıpırdamadan oturuyor, bahar yeşili bir kuşun, büyük bir portakal çiçeğinden nektar emerken havada kanat çırpışını izliyordu. Kuş hızla uzaklaşırken gözleriyle onu takip etti ve bizi gördü. Yanına gitmemiz için dostça el salladı.

Hava, beklediğim gibi nemli ve bunaltıcı değil, serin ve nefes alınabilir türdendi. Dört bir yandan, eskiden bizim mntıkanın ormanında böcek sesleriyle karıştırdığım cinsten ufacık kanatların vınlaması geliyordu. Buraya böyle hoş bir mekânın inşa edilmesine nasıl bir talihin neden olduğunu merak

etmemek elde değildi.

Beetee'nin yüzünde hâlâ nekahet dönemindeki insanlara özgü bir solgunluk olsa da, tuhaf görünüşlü gözlüğünün arkasında, gözleri heyecandan ısııl ısıldı. "Muhteşem değiller mi? On Üçüncü, uzun yıllardır bu kuşların aerodinamiklerini inceliyor. İleri-geri uçabiliyor, saatte altmış mil hıza kadar çıkabiliyorlar. Keşke sana bu kuşları gibi kanatlar yapabilseydim, Katniss!"

"O tür kanatları idare edebileceğimden şüpheliyim, Beetee," diyerek güldüm.

"Bir an buradalar, sonra bir bakıyorsun gitmişler. Okunla bir sinekkuşunu indirebilir misin?" diye sordu.

"Hiç denemedim. Üzerlerinde pek fazla et olduğu söylenemez," diye karşılık verdim.

"Hayır. Ve sen de spor olsun diye can alacak biri değilsin," dedi. "Yine de vurulmalarının zor olacağına bahse girerim."

Gale, "Belki tuzak kurularak yakalanabilirler," dedi. Yüzünde bir şeyleri kafasında çözmeye çalıştığı zamanlardaki dalgın ifade belirmişti. "Çok sık delikli bir ağla mesela. Belli bir alanı kapatın ve yalnızca bir metrekairelik bir ağız açık bırakın. İçine yem olarak nektar çiçekleri yerleştirin. Kuşlar karınlarını doyurmaya girince, ağız ağızını kapatıverin. Sesi duyunca uçmaya kalkışacaklardır; ancak ağın diğer ucuna kadar gidebilirler."

Beetee, "İşe yarar mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Benimki yalnızca bir fikir," dedi Gale. "Belki de kurnazlık edip tuzaktan kaçabilirler."

"Evet, kaçabilirler. Ancak onların doğal tehlikeden kaçma güdülerinin üstüne oynuyorsun. Kendini avının yerine koyarak... Hassas noktalarını ancak böyle bulabilirsin," dedi Beetee.

Aklıma düşünmekten pek hoşlanmadığım bir şey gelmişti. Çeyrek Asır Oyunları'na hazırlanırken, henüz küçük bir çocuk olan Beetee'yi bir kasette izlemiştim; onun, peşine düşen bir grup çocuğun elektrik akımına kapılarak ölmesine neden olacak iki teli birbirine dokundurduğunu görmüştüm. Çocukların eğilip bükülen bedenleri, yüzlerindeki tuhaf ifadeler. Beetee çok uzak bir geçmişte kalan o Açlık Oyunları'nda onu zafere taşıyan anlarda diğerlerinin ölümünü seyretmişti. Onun hatası değildi. Yalnızca kendini savunmaya çalışmıştı. Hepimiz yalnızca kendimizi savunma derdiyle hareket ediyorduk.

Birden, birileri bir tuzak kurmaya yeltenmeden, sinekkuşu odasından çıkma isteğiyle dolmuştum. "Beetee, Plutarch sende benim için bir şey olduğunu söylemişti."

"Öyle. Senin için yeni bir yay." Sandalyesinin kolundaki bir kontrol düğmesine basıp odadan dışarı çıktı, Özel Savunma'nın dolambaçlı ve dönemeçli yollarında ilerlerken sandalyeye açıklama getirdi. "Şimdi artık biraz biraz yürüyebiliyorum. Ama çok çabuk yoruluyorum. Böyle dolaşmak daha kolay geliyor. Finnick nasıl?"

"O... Bazı konsantrasyon sorunları var," diye yanıtladım. Tam bir zihinsel erimeye maruz kaldığını söylemek istemiyordum.

"Konsantrasyon sorunu, ha?" Beetee'nin yüzünde zalim bir gülümseme belirmişti. "Finnick'in yıllardır neler yaşadığını bir bilsen, hâlâ bizimle birlikte olmasının ne kadar kayda değer olduğunu görürdün. Onun için yeni bir zıpkınının olduğunu söyler misin? Dikkatini biraz olsun dağıtacak bir

şey." Finnick'in en son ihtiyacı dikkatinin dağılmasıydı ama yine de mesajı ileteceğime söz verdim.

ÖZEL SİLAHLAR yazan koridorun girişinde dört asker nöbet tutuyordu. Kollarımıza işaretlenmiş programların kontrolü yalnızca bir ön adımdı. Parmak izlerimiz alındıktan, retina ve DNA taramalarımız yapıldıktan sonra metal detektörlerinden geçmek zorunda kaldık. Beetee sandalyesini kapının diğer yanında bıraktı ve güvenliği aştıktan sonra diğer tarafta yeni bir sandalyeye oturdu. Bense bütün süreci son derece tuhaf buldum; çünkü 13. Mıntıka'da yetişmiş herhangi bir insanın hükümetin gardını almasını gerektirecek bir tehdit oluşturduğuna inanmıyordum. Bu önlemler yakın zamandaki göçmen akınından sonra alınmış olabilir miydi?

Cephaneliğin kapısında -sanki DNA'm koridordaki yirmi metrelik yürüyüş sırasında değişim gösterebilirmiş gibi- ikinci bir kimlik kontrolüne tabi tutulduk ve nihayet silah koleksiyonuna girmemize izin verildi. Cephaneliğin solugunu kestiğini itiraf etmeliyim. Sıra sıra tüfekler, roket fırlatıcılar, patlayıcı maddeler, zırlı araçlar. "Tabii ki Hava Araçları Birimi başka bir yerde barındırılıyor," dedi Beetee.

Böyle bir şeyi herkesin bilmesi normalmiş gibi, Tabii ki," dedim. Basit bir yay ve okun bu ileri teknoloji ürünü ekipmanların arasında nasıl yer bulabildiğini anlamakta zorlanıyordum ki ölümcül okçuluk silahlarının süslediği bir duvarın önüne geldik. Eğitimler sırasında Capitol'ün pek çok silahıyla oynamıştım ama içlerinden hiçbirisi askeri mücadele için tasarlanmamıştı. Dikkatimi ölümcül bir görüntüsü olan, teleskop ve küçük cihazlarla donanmış bir yaya odakladım. Bırakın onunla ok atmayı, bu yayı kaldırmayı dahi başaramayacağımdan emindim.

"Gale, belki bunlardan birkaçını denemek istersin," dedi Beetee.

Gale'in yanıtı, "Cidden mi?" oldu.

"Zaman içinde sana savaş amaçlı bir silah verilecek elbette Ancak propaganda sırasında Katniss'in ekibinde görüneceksen, bunlardan biri daha havalı durabilir. Kendine uygun bir tane bulmaktan hoşlanabileceğini diye düşündüm."

"Evet, isterim." Gale'in elinin biraz önce benim de dikkatimi çekmiş olan yayı kavramasıyla omzuna asması bir oldu. Dürbününden bakarak, yayı çevrede dolaştırdı.

"Geyikler için pek adil görünmüyor," dedim.

"Bunu bir geyik için kullanmazdım, değil mi hayatım?"

Beetee, "Hemen dönerim," dedi. Panele bir kod girdi. Küçük bir kapı açıldı. Gözden kaybolmasını ve kapının arkasından kapanmasını izledim.

"Yani senin için bu yayı insanların üstünde kullanmak kolay olur muydu?" diye sordum.

"Öyle demedim." Gale oku aşağı indirdi. "Ancak On İki'de gördüklerimi durdurabilecek bir silahım olsaydı... Seni arenanın dışında tutabilecek bir silahım... Kullanırdım."

"Ben de," diye itiraf ettim. Ama ona bir insanı öldürmenin sonrasında yaşananlar ve hissedilenler hakkında ne diyeceğimi bilmiyordum. O insanların yakanızı asla bırakmadıklarım nasıl anlatabilirdim? Beetee tekerlekli sandalyesinin ayaklık kısmıyla omzu arasına beceriksizce yerleştirdiği siyah dikdörtgen bir kutuyla geri geldi. Durdu ve kutuyu bana doğru eğdi. "Senin için."

Kutuyu yere koydum ve tek tarafındaki kilitleri açtım. Kutunun üst kısmı gıcırtsız menteşelerle açıldı. İçinde kahverengi kadifeden bir yatağın üzerinde, göz aha siyah bir yay batıyordu. Hayranlıkla,

"Ah," diye fısıldadım. Havaya kalırdım ve müthiş dengesini, zarif tasarımı ve nasılsa uçan bir kuşun açık kanatlarım anımsatan uzantılarını hayranlıkla incelemeye başladım. Başka bir şey daha vardı. Hayal görmediğimden emin olmak için, yayı hiç kıpırdatmadan tutmam gerekiyordu. Hayır, yay ellerimin arasında canlıydı. Yanağıma bastırdım ve alız vızıltısını yüz kemiklerimde hissettim. "Ne yapıyor?" diye sordum.

"Merhaba diyor," dedi Beetee sırtarak. "Sesini duydu."

"Sesimi tanıyor mu?" diye sordum.

"Yalnızca senin sesini," dedi. "Anlarsın, benden yalnızca dış görüntüye odaklı bir yay tasarlamamı istediler. Kostümünün bir parçası olacak bir yay. Ama ben sürekli olarak, *çok yazık*, diye düşünüyordum. Ya o yaya bir şekilde ihtiyaç duyacak olursan? Yani bir moda aksesuarı olmanın ötesinde bir ihtiyaçtan bahsediyorum. Bu yüzden dış görüntüsünü olabildiğince basit tuttum ve içini de hayal gücüme bıraktım. Gerçi en doğrusu pratikle anlatmak. Yayları denemek ister misiniz?"

İstiyorduk. Bizim için bir atış alanı hazırlanmıştı bile. Beetee'nin tasarladığı okların da yaylardan aşağı kalır yanı yoktu. Okların ve yayın muhteşemliği sayesinde, yüz metreyi aşan bir mesafeden tam isabet ettirebildim. Okların çeşitliliği -jilet keskinliğinde, yangın çıkarıcı ve patlayıcı özellikte olanlar vardı- yayı çok amaçlı bir silaha dönüştürmüştü. Oklar birbirlerinden farklı sap renkleriyle ayrılmıştı. Oku istediğim anda sesle etkisiz hale getirme seçeneğim vardı ama bunu kullanmayı neden isteyeceğimi bilmiyordum. Yayın özelliklerini işlemez hale getirmek için yalnızca, "İyi geceler," demem yeterliydi. O zaman, sesim onu yeniden uyandırana dek uykuya dalıyordu.

Beetee ve Gale'i arkada bırakarak hazırlık ekibine döndüğümde, moralim bir hayli düzelmişti. Boyanırken ve kolumdaki yara izini saklamak üzere, yakın zamanda büyük bir mücadeleden çıktığım mesajını verecek kanlı bir bandajın da eklendiği kostümümü kuşanırken büyük bir sabırla oturdum. Venia Alaycı Kuş iğnemi kalbimin üstüne tutturdu. Yayımı ve Beetee'nin hazırladığı normal ok kılıfını alırken, ortalıkta yüklü oklarla dolaşmama asla izin vermeyeceklerini çok iyi biliyordum. Sonra makyaj, ışık ve duman seviyelerini ayarlarlarken neredeyse saatler boyu ayakta kaldığım stüdyoya geçtik. Gizemli cam kabinin ardındaki görünmez şahısların Intercom aracılığıyla sıraladıkları emirler, gittikçe azaldı. Fulvia ve Plutarch beni ayarlamaya çalışmaktan ziyade, incelemeye başladılar. Sonunda ortama bir sessizlik çöktü. Tam beş dakika boyunca, beni baştan ayağa süzüp değerlendirdiler. Ve en sonunda Plutarch, "Sanırım bu iş oldu," dedi.

İşaretle bir monitöre çağırıldım. Bant kaydının son birkaç dakikasını tekrar oynattılar, ben de ekrandaki kadını seyrettim. Bedeni duruş olarak benimkinden çok daha yapılı ve güçlü görünüyordu. Yüzü kirli, ancak seksi idi. Siyah kaşları meydan okuyan bir açıyla biçimlendirilmişti. Kıyafetinden, üzerindeki ateş henüz söndürülmüş ya da alev almak üzereymiş gibi görünmesine neden olan dumanlar tütüyordu. Bu kadının kim olduğunu bilmiyordum.

Birkaç saattir aylak aylak sette dolaşan Finnick arkamda belirdi ve eski muzip halini anımsatan bir sesle, "Seni ya öldürmek ya da öpmek isteyecekler. Ya da sen olmak."

Herkes çıkardıkları işten hoşnut ve heyecanlı görünüyordu. Neredeyse akşam yemeği saati gelmiş olmasına rağmen, devam etmemiz için ısrar ettiler. Ertesi gün konuşmalar ve mülakatlara odaklanmamız ve beni isyan mücadelesine dahil olmuşum gibi davranmaya hazırlamamız gerekiyordu. Bugünse yalnızca tek bir slogan, Coin'e gösterebilecekleri bir propaganda spotuna dönüştürebilecekleri tek bir cümle istiyorlardı.

"Panem Halkı! Savaşacağız, cesaret göstereceğiz ve adalet açlığımızı gidereceğiz!" Cümle buydu. Cümleyi sunuş şekillerinden, oluşturmak için aylar, hatta yıllar harcadıklarını ve eserleriyle gurur duyduklarını anlamak hiç zor değildi. Gerçi bana tekerleme gibi gelmişti. Ve fazla zorlama. Böyle bir cümleyi gerçek hayatta -Capitol aksanı kullanmadan ve dalga geçmeden- söylediğimi düşünemiyordum bile. Tıpkı Gale ile birlikte Effie Trinket'in, "Şans daima sizden yana olsun!" deyişini taklit ettiğimiz zamanlardaki gibi. Ancak Fulvia burnumun dibinde durmuş, henüz çıktığım bir mücadeleyi, silah arkadaşlarımla cansız bedenlerinin çevreme saçıldığını ve hayatta kalanları bir araya toplayabilmek için kameraya dönmem ve bahsi geçen cümleyi haykırmam gerektiğini anlatıyordu.

Eski yerime iteklendim ve duman makinesi devreye girdi. Biri sessiz olunması için çağrıda bulundu ve kameralar dönmeye başladı. Ve ardından, "Motor!" sesini duydum. Yayımı başımın üstüne kaldırdım ve toplayabildiğim bütün öfkeyle, "Panem Halkı! Savaşacağız, cesaret göstereceğiz ve adalet açlığımızı gidereceğiz!" diye haykırdım.

Sete ölüm sessizliği çökmüştü. Sessizlik sürdü, sürdü.

Nihayet Interkom'dan bir tıkırtı yükseldi ve ardından Haymitch'in keskin kahkahası bütün stüdyoyu kapladı. Sonunda kendini kontrol altına almayı başardı ve ağzından tek bir cümle döküldü: "Ve işte, dostlarım, bir devrim böyle ölür!"

Dün Haymitch'in sesini duymanın, yalnızca işlevsel bir görevle sınırlı kalmadığını ve hayatım üzerinde bir kez daha kontrol sahibi olduğunu öğrenmenin neden olduğu şok, beni fena halde öfkelenmişti. Stüdyoyu derhal terk etmişim ve bugün de kabinden yaptığı yorumları dikkate almayı şiddetle reddediyordum. Buna rağmen, performansım konusunda haklı olduğunu da çok iyi biliyordum.

Bugün bütün sabahım diğerlerini benim sınırlarım konusunda -bu işin altından kalkamayacağıma- ikna etmeye çalışarak geçirdi. Bir televizyon stüdyosunda, üzerimde bir kostüm, yüzümde makyajla, yapay bir duman bulutunun içinde dikilip mıntıkaları zafer için coşturamayacağımı anlatmaya uğraşıyordu. Kameralara bu kadar uzun süre dayanabilmem gerçekten inanılmazdı. Tabii ki işin övgüsü Peeta'ya gitti. Tek başıma Alaycı Kuş olamazdım.

Karargâh'taki büyük masanın etrafında toplandık. Coin ve adamları. Plutarch, Fulvia ve hazırlık ekibim. 12. Mıntıka'dan aralarında Haymitch ve Gale'in de olduğu -Leevy ve Yağlı Sae gibi izah edemediğim isimlerin de bulunduğu- bir grup. Finnick son dakikada, yanında 10. Mıntıka'dan hayvancılık uzmanı Dalton'la birlikte, Beetee'nin tekerlekli sandalyesini iterek içeri girdi. Sanırım Coin, bu seçmece grubu başarısızlığıma tanık olmaları için bir araya getirmişti.

Oysa herkesi bir araya getiren Haymitch'ti ve söylediklerinden bütün bu insanların onun özel davetiyle geldiklerini anladım. Ona pençelerimle saldırmamdan bu yana, ilk defa aynı odada bulunuyorduk Doğruca ona bakmaktan kaçmıyordum ama duvar boyunca uzanan parlak konsollardan birinde anlık görüntüsünü yakaladım. Teni sarıya çalıyordu ve kaybettiği kiloların da eklenmesiyle, fazlasıyla sarsılmış bir görüntü çiziyordu. Bir an için ölmek üzere olmasından korktum. Ve sonra kendime bunun umurunda olmadığını hatırlattım.

Haymitch'in yaptığı ilk şey, yaptığımız çekime ait görüntüleri izlettirmek oldu. Plutarch ve Fulvia'nın rehberliğinde yeni bir hal kazanmışım. Hem sesim, hem vücudum, görünmeyen güçler tarafından idare edilen bir kukla misali, sarsak ve kopuk bir hale bürünmüştü.

Görüntüler sona erince, Haymitch, "Pekâlâ," dedi. "Aranızda bunun savaşı kazanmada bize fayda sağlayabileceğine inanan kimse var mı?" Hiç kimse inanmıyordu. "Zaman kazanmış olduk. Bu yüzden, birkaç saniyeliğine hepimiz sessiz olalım. Katniss Everdeen'in sizi gerçekten etkilediği bir olayı düşünmenizi istiyorum. Saç modelini kıskandığınız, elbisesinin alev aldığı ya da okuyla adam gibi bir atış yaptığı anlardan bahsetmiyorum. Peeta'nın onu sevmenize neden olduğu zamanlardan da. Size gerçek bir duygu hissettirdiği bir anı kastediyorum."

Sessizlik uzayıp giderken, tam hiç bitmeyeceğini düşünmeye başladığım bir anda Leevy söz aldı: "Toplama günü, Prim'in yerini almaya gönüllü olduğu zaman. Çünkü öleceğini düşündüğünden eminim."

"İyi. Kusursuz bir örnek," dedi Haymitch. Mor bir kalem aldı ve bir not defterine, "Toplama günü kız kardeşinin yerine gönüllü oldu," dedi. Masada çevresine bakındı. "Başka?"

Bir sonraki konuşmacının Coin'in sözünden asla çıkmayan bir robot olarak gördüğüm Boggs olması beni şaşırtmıştı. "Şarkıyı söylediği zaman. Hani kız ölürken." Zihnimin bir yerinde Boggs'un kalçasına yaslanmış küçük bir erkek çocuğuyla görüntüsü belirdi. Yemek salonundan kalma olsa gerekti. Belki de Boggs aslında bir robot değildi.

Haymitch bu maddeyi de yazarken, "O sahne hangimizin içine işlemedi ki?" dedi.

Octavia, "Peeta'yı ona ilaç bulmaya gitmek için uyuttuğu ve veda öpücüğü verdiği zaman ağlamıştım," deyiverdi. Sonra bunun berbat bir hata olduğundan eminmiş gibi, elini ağzına kapattı.

Ancak Haymitch kafasını sallamakla yetindi. "Ah, evet. Hayatını kurtarmak için Peeta'yı uyuttu. Çok güzel."

Her kafadan bir ses yükselmeye başlamıştı. Rue'yla ittifak kuruşum. Mülakat gecesi Chaff'e elimi uzatışım. Mags'i taşımaya çalışmam. Ve farklı insanlar için farklı anlamlar ifade eden o yemişleri uzattığım an. Peeta'ya olan sevgim. Bütün imkansızlıklara rağmen pes etmemekte direnişim. Capitol'ün insanlıktan uzak tavrına kafa tutuşum.

Haymitch not kâğıdını havaya kaldırdı. "Soru şu: Bütün bunların ortak noktası nedir?"

Gale sakın bir sesle, "Katniss'in içinden gelen şeylerdi. Kimse ona ne yapması ya da söylemesi gerektiğini söylemedi."

Beetee, "Ortada bir senaryo yoktu, evet!" dedi. Uzanıp elimi sıvazladı. "Yani seni kendi haline bırakmalıyız, değil mi?"

İnsanlar gülüştüler. Ben bile biraz olsun gülümsemiştim.

Fulvia huysuz bir tavırla, "Bütün bunlar çok güzel ama bir faydası olduğunu söyleyemem," dedi. "Ne yazık ki Katniss'in burada, On Üç'te harika olma olanakları sınırlı. Eğer onu mücadelenin ortasına atmamız gerektiğini söylemeye çalışmıyorsanız... "

"Aynen öyle söylüyorum," dedi Haymitch. "Onu sahaya salın ve kameraları çalıştırın."

Gale, "Ama insanlar hamile olduğunu düşünüyorlar," dedi.

Plutarch, "Arenadaki elektrik şoku yüzünden bebeğini kaybettiği haberini yayarız," diye yanıtladı. "Çok acı. Büyük talihsizlik."

Beni savaşın orta yerine atma fikri ihtilafa neden olmuştu. Haymitch iddiasında ısrarcıydı. Madem yalnızca gerçek hayat koşullarında iyi performans sergiliyordum, o zaman içine gireceğim ortam bu şartları yansıtmalıydı. "Ona koçluk ettiğimiz ya da senaryoyu eline tutuşturduğumuz zaman, umabileceğimizin en fazlası vasat bir sonuç olacak. Oysa yapacakları içinden gelmeli. İnsanların ona samimi tepki verdikleri zamanlar, o zamanlar."

Boggs, "Dikkatli olsak bile, güvenliği için garanti veremeyiz," dedi. "Hedef olacağı..."

"Gitmek istiyorum," diyerek araya girdim. "Burada isyancılara hiçbir yardımım dokunmuyor."

Coin, "Ya ölürsen?" diye sordu.

"Kaydettiğinizden emin olun. Sonuçta, o görüntüleri de kullanabilirsiniz," diye yanıtladım.

"Tamam," dedi Coin. "Yalnız adım adım gidelim. Doğallığını uyandırabileceğimiz en az tehlikeli durumları bulalım." Karargâh'ın içinde, savaştaki bölüklerin mevcut pozisyonlarını gösteren ışıklı mıntika haritalarında göz gezdirerek dolaşıyordu. "Bugün onu Sekiz'e götürün. Bu sabah ağır bir bombardıman oldu ama saldırı sona ermişe benziyor. Yanında bir koruma ekibi olsun istiyorum. Ve sürekli peşinde olacak bir kamera. Haymitch, sen havadan takip edecek ve sürekli iletişim halinde kalacaksın. Bakalım neler olacak? Başka bir yorumu olan var mı?"

Dalton, "Yüzünü yıkayın," dedi. Herkes ona döndü. "O hâlâ bir kız çocuğu ve siz otuz beş yaşında görünmesine neden oluyorsunuz. Bu bana yanlış geliyor. Tam Capitol'ün yapacağı türde bir şey..."

Coin toplantıyı kapatırken, Haymitch ona benimle baş başa konuşmasının mümkün olup olmadığını sordu. Ne yapacağını bilemeyerek yanımda oyalanan Gale dışında herkes odadan ayrıldı. Haymitch ona, "Seni endişelendiren nedir?" diye sordu. "Korumaya ihtiyacı olan benim."

Gale'e, "Sorun yok," dedim ve gitti. Geriye aletlerin vızıltısı ve havalandırma sisteminin homurtusu kaldı.

Haymitch karşımdaki koltuğa yerleşti. "Yine birlikte çalışmamız gerekecek. Bu yüzden durma. Söyle."

Hava aracındaki o bol hırlamalı, tatsız alışverişimizi hatırladım. Ve arkasından gelen burukluğu. Yine de tek söylediğim, "Peeta'yı kurtarmadığına inanamıyorum," oldu.

"Biliyorum," dedi.

Ortada bir eksiklik hissi vardı. Ve nedeni özür dilememiş olması değildi. Çünkü biz bir ekiptik. Peeta'yı korumak için sözleşmiştik. Bu, gecenin kör karanlığında varılmış sarhoş ve gerçekçilikten uzak bir anlaşmaydı, evet ama bu, anlaşma olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Ve ben aslında ikimizin de başarısız olduğumuzu biliyordum.

Ona, "Şimdi de sen söyle," dedim.

"O gece onu gözünün önünden uzaklaştırdığına inanamıyorum," dedi Haymitch.

Başımı salladım. Buydu işte. "O geceyi aklımda canlandırıp duruyorum. İttifakı bozmadan onu yanımda tutmak için ne yapabilirdim diye kendime soruyorum. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Seçme şansın yoktu. Plutarch'ı o gece kalıp onu kurtarmaya ikna edebilseydim bile, hava aracı yerle bir olacaktı. Mevcut halde bile zor kurtulduk." Nihayet Haymitch'in gözlerinin içine baktım. Dikiş gözlerinin içine. Gri, derin ve uykusuz gecelerin koyu halkalarını taşıyan gözlerine. "O daha ölmedi, Katniss."

"Hâlâ oyundayız." Bunu iyimser bir tavırla söylemek istemiştım ama sesim titremişti.

"Hâlâ oyundayız. Ve ben hâlâ akıl hocanım." Haymitch kalemini bana doğru tuttu. "Sahaya çıktığın zaman, havada olacağımı sakın unutma. Senden daha iyi bir görüş açısına sahip olacağım, o yüzden ben ne dersem onu yap."

"Göreceğiz," dedim.

Baştan Yaratılma odasına geri döndüm ve yüzümü ovalayarak yıkarken makyajımın suya karışıp giderek kaybolmasını izledim. Aynadaki yüz, pütürlü teni ve yorgun gözleriyle, bitkin görünüyordu ama bana benziyordu. Kol bandımı çekip kopardım ve iz sürücüden geriye kalan çirkin yara izimi ortaya çıkardım. İşte. Bu da bana benziyordu.

Savaş alanında olacağım için, Beetee, Cinna'nın tasarladığı zırh konusunda bana yardım etti. Sıkıca dokunmuş metalden, başıma tam olarak oturan bir miğfer. Malzemesi kumaş gibi yumuşaktı ve sürekli başımda olmasını istememem halinde, kapüşon gibi arkaya yatırılabilirdi. Yaşamsal organlarımı koruyacak bir yelek. Yakama telle tutturulan küçük beyaz bir kulaklık. Beetee, kemerime gaz saldırısı olmadığı sürece kullanmak zorunda kalmayacağım bir maske sabitledi. "Açıklayamadığın nedenlerden yerlere serilen insanlar görürsen, bu maskeyi derhal tak," dedi. Nihayet sırtıma üç gözlü bir ok kılıfı taktı. "Sakın unutma, sağda ateş. Solda patlayıcı. Ortada sıradan oklar. İhtiyacın olacağını sanmam ama sonra üzülme, işimizi sağlama almakta fayda var."

Boggs bana Hava İkmal Birimi'ne kadar eşlik etmek üzere çıkageldi. Tam asansör gelirken, son derece gergin ve heyecanlı olan Finnick karşımda belirdi. "Katniss, beni bırakmıyorlar. Onlara iyi olduğumu söyledim ama hava aracına binmeme dahi izin vermiyorlar."

Finnick'i baştan ayağa süzdüm -hastane geceliği ve terliklerinin arasında açıkta kalan bacaklarını, dağınık saçlarını, parmaklarına doladığı yan düğümlü sicimi ve gözlerindeki deli bakışı- ve benden gelecek hiçbir ricanın işe yaramayacağını anladım. Onu götürmenin iyi bir fikir olacağına ben bile inanmıyordum. Bu yüzden elimi alnıma vurdum ve, "Ah, unuttum," dedim. "Hep şu aptal beyin sarsıntısı yüzünden. Sana Özel Silahlar'da Beetee'yi bulman gerektiğini söylemem gerekiyordu. Senin için yeni bir zıpkın tasarlamış."

Zıpkın sözcüğüyle eski Finnick yüzeye çıkıvermişti. "Gerçekten mi? Neler yapıyormuş?"

"Bilmiyorum. Ama benim yayıma ve oklarıma benziyorsa, eminim bayılacaksın," dedim. "Gerçi biraz antrenman yapman gerekecek."

"Tamam. Tabii. Sanırım aşağı insem iyi olacak," dedi.

"Finnick?" dedim. "Belki bir pantolon giymek istersin?"

Kıyafetini ilk kez fark ediyormuş gibi, başını eğip önüne baktı. Sonra hastane önlüğünü çıkarıp attı ve üzerinde iç çamaşırıyla kaldı. "Neden?" Saçmalık derecesinde baştan çıkarıcı bir poz takıp, "Yoksa bunu dikkat dağıtıcı mı buluyorsun?" diye ekledi.

Çok komik olduğu için kendimi gülmekten alamadım. Boggs son derece rahatsız görüldüğü için durum daha da komikleşmişti. Ayrıca Finnick bu haliyle Çeyrek Asır Oyunları'nda tanıdığım adama gerçekten benzediği için mutlu olmuştum.

"Ben yalnızca bir insanım, Odair." Kapılar kapanmadan önce asansöre bindim. Boggs'a, "Üzgünüm," dedim.

"Üzülme. Bence sen... durumu gayet iyi idare ettin," dedi. "Ne olursa olsun, beni onu tutuklamak zorunda bırakmandan iyiydi."

"Evet," dedim. Yan gözle Boggs'a kaçamak bir bakış attım. Kısacık tıraşlı saçları ve mavi gözleriyle, büyük olasılıkla kırklı yaşlarının ortasındaydı. İnanılmaz bir duruşu vardı. Bugün tam iki kez düşmandan ziyade dost olabileceğini düşündürecek şekilde konuşmuştu. Belki de ona bir şans tanımalıydım. Ama Coin'le o kadar uyumlu görünüyordu ki...

Yüksek perdeden birkaç klik sesi duyuldu. Asansör kısa bir an duraksadıktan sonra yatay olarak sola doğru hareket etmeye başladı. "Yana doğru mu gidiyor?" diye sordum.

"Evet. On Üç'ün altında komple bir asansör ağı var," dedi. "Üzerinde bulunduğumuz hat beşinci havalanma platformunun ulaştırma merdiveninin hemen üstünden geçiyor. Bizi Hangar'a götürüyor."

Hangar. Zindanlar, Özel Savunma. Yiyeceklerin büyütüldüğü bir yer. Enerjinin üretildiği. Hava ve suyun arıtıldığı. "On Üç sandığımdan daha büyükmüş."

"Çoğu için böbürlenemeyiz," dedi Boggs. "Burası bize miras kaldı. Bizim tek yapabildiğimiz işlemeye devam etmesini sağlamak oldu."

Klik sesi bitmişti. Kısa bir süre için yine aşağı -yalnızca bir iki kat- indik ve sonra kapılar Hangar'a açıldı.

"Ah." Filoyu görünce elimde olmadan iç geçirdim. Yan yana sıralanmış farklı türlerde hava araçlarına bakakalmıştım. "Bunlar da mı miras kaldı?"

"Bazılarını biz ürettik. Bazıları Capitol'ün hava kuvvetlerinin parçasıydı. Tabii ki elden geçirildiler," dedi Boggs.

13'e beslediğim öfke kıpırtısını bir kez daha hissettim. "Yani elinizde bunca şey varken, diğer mintikaları Capitol'e karşı savunmasız bırakabildiniz, öyle mi?"

Çıkışır gibi bir tonla, "O kadar basit değil," dedi. "Yakın zamana kadar karşı atak başlatacak durumda değildik. Hayatta kalmakta bile zorlanıyorduk. Capitol insanlarını ele geçirip idam ettikten sonra, aramızda pilotluk yapmayı bilen bir avuç insan kaldı. Onları füzelerle bombalayabilirdik, evet. Ama her zaman daha büyük bir soru vardır. Capitol'le bu tarz bir savaşa girersek, geriye insan hayatından eser kalır mı?"

"Peeta gibi konuştun. Hepiniz de onu hainlikle suçladınız," diye cevabı yapıştırdım.

"Çünkü o ateşkes çağrısında bulundu," dedi Boggs. İki tarafın da nükleer silahları devreye sokmadığını sen de göreceksin. Bu işi eski usullerle çözmeye çalışıyoruz. Bu taraftan, Asker Everdeen." Daha küçük hava araçlarından birini işaret ediyordu.

Merdivenleri tırmandım ve aracın televizyon ekibi ve ekipmanlarıyla dolu olduğunu gördüm. Yakasının sıkılığından şikâyetçi gibi görünse de, Haymitch dahil herkes, 13'ün gri askeri tulumlarına bürünmüştü.

Fulvia Cardew insanları yararak ve temiz suratımı görünce memnuniyetsizliğini ele veren bir ses çıkararak yanımıza geldi. "Onca emek lavabo deliğinde kayboldu demek. Seni suçlamıyorum ama çok az insan kameraya hazır bir yüzle doğar. Onun gibi." Plutarch'la derin bir sohbette olan Gale'i çekiştirdi ve onu bize doğru çevirdi. "Yakışıklı değil mi?"

Gale üniforması içinde son derece yakışıklı görünüyordu. Sanırım. Ancak geçmişimiz yüzünden, bu soru ikimizi de utandırmıştı. Ben zekice bir karşılık bulmaya çalışırken, Boggs pat diye, "Çok fazla etkilenmemizi beklemeyin," deyiverdi. "Az önce Finnick Odair'i iç çamaşırlarıyla gördük." İş iyce ilerletip Boggs'tan hoşlanmaya karar verdim.

Kalkışa hazır olduğumuza dair uyarı gelince, kendimi Gale'in yanındaki, Haymitch ve Plutarch'ın karşısındaki koltuğa bağladım. Labirenti andıran ve bir platforma açılan tünellerden kayarcasına geçtik. Asansöre benzer bir düzenek aracımızı katlardan yukarı doğru ağır ağır çıkardı. Birden kendimizi ormanlarla çevrili geniş bir alanda bulduk, sonra platformdan yükseldik ve çevremiz bulutlarla sarılıverdi.

Artık bu göreve yönelik aktiviteler silsilesi son bulduğu için, 8. Mintika yolculuğunda beni neyin beklediğinden tamamen bihaber olduğumu anladım. Aslında savaşın gerçek durumu hakkında çok az bilgi sahibiydim. Kazanmak için ne gerekeceği, ya da kazanmamız halinde neler olacağı konusunda da.

Plutarch olayı olabildiğince basit sözcüklerle açıklamaya çalışıyordu, öncelikle, Açlık Oyunları'na katılması dışında düşmanlarımızla ezelden beri iyi ilişkileri olan 2. Mintika dışında bütün Mintikalar Capitol'le savaş halindeydi. Onlara daha fazla yiyecek veriliyor ve daha iyi yaşam koşulları sağlanıyordu. Karanlık Günler'den ve 13. Mintika'nın sözde yok edilişinden sonra, her ne kadar kamuoyuna ülkenin taş ocağı yuvası olarak ilan edilmiş olsa da -13. Mintika da grafit madenciliğiyle

tanınırdı- 2. Mıntika Capitol'ün yeni savunma merkezi oldu. 2. Mıntika yalnızca silah üretmekle kalmıyor, Barış Muhafızları'nı eğitiyor, dahası kendi vatandaşları arasından Muhafız da yetiştiriyordu.

"Yani... Bazı Barış Muhafızları'nın İki'de doğduklarını mı söylüyorsunuz?" diye sordum. "Ben hepsinin Capitol'den çıktıklarını sanıyordum."

Plutarch kafasını salladı, "Öyle düşünmeniz isteniyor. Ve bazıları gerçekten de Capitol'den çıkıyor. Ancak Capitol'ün nüfusu hiçbir zaman bu büyüklükte bir gücü karşılayamaz. Tabii bir de Capitol'de yetişmiş vatandaşları, mıntikalardaki yoksunluk dolu sıkıcı hayatlarda çalıştırma sorunu var. Bir Muhafızı'nın hayatının yirmi yılını gözden çıkarması gerek. Evliliğe ve çocuk sahibi olmaya izin yok. Bazıları işi berberinde getirdiği onurdan dolayı kabul ediyor. Diğerleri de cezaya alternatif gördükleri için. Mesela Barış Muhafızları'na katıldığınız zaman, borçlarınız affediliyor. Capitol'deki pek çok insan borç içinde yüzüyor ama hepsi askeri göreve uygun fiziğe sahip değiller. Bu nedenle, fazladan birlik gerektiğinde 2.Mıntika'dan faydalanıyoruz. Bu, bu insanlar için, yoksulluktan ve taş ocaklarında geçecek bir yaşamdan kaçmanın tek yolu. Savaşçı zihniyetiyle büyütülüyorlar. Çocuklarının haraç olmaya nasıl gönüllü olduklarını siz de gördünüz."

Cato ve Clove. Brutus ve Enobarria. Heveslerini de, kan şehvetlerini de gördüm. "Diğer bütün mıntikalar bizim tarafımızda mı?" diye sordum.

"Evet. Amacımız, mıntikaları tek tek ele geçirmek ve işi 2. Mıntika'yla tamamlamak; böylece Capitol'ün tedarik zincirini kesmek. Hele bir zayıf düşsün, Capitol'ün kendisini de işgal edeceğiz," dedi Plutarch. "Bu bambaşka bir meydan okuma olacak. Ancak köprüyü geçmeyi yolumuz o noktaya çıktığı zaman düşüneceğiz."

Gale, "Kazanmamız halinde, hükümetin başında kim olacak?" diye sordu.

"Herkes," dedi Plutarch. "Bütün mıntikaların ve Capitol halkının merkez hükümette seslerini duyuracak kendi temsilcilerini seçebilecekleri bir cumhuriyet kuracağız. Bu kadar şüpheli bakmayın. Daha önce işe yaradı."

Haymitch, "Ancak kitaplarda," diye mırıldandı.

Plutarch, "Tarih kitaplarında," dedi. "Ve eğer atalarımız bunu başarabildilerse, o zaman biz de başarabiliriz."

Dürüst olmam gerekirse, atalarımızın pek övünülecek bir yanı yoktu. Demek istediğim, savaşlar ve bozulmuş bir gezegenle bizi içinde bıraktıkları durum ortadaydı. Kendilerinden sonra gelecek insanları hiç umursamadıkları açıkça belliydi. Yine de, bu cumhuriyet fikri mevcut hükümetimize göre büyük bir ilerleme gibi görünüyordu.

"Ya kaybedersek?" diye sordum.

"Kaybedersek mi?" Plutarch bulutlara baktı ve dudaklarda ironik bir gülümseme belirdi. "O zaman önümüzdeki Açlık Oyunları'nın unutulmaz olacağını söyleyebilirim. Açlık Oyunları demişken... " Yeleşinden küçük bir şişe çıkardı ve avucuna döktüğü koyu mor renkli birkaç hapi bize uzattı. "Senin şerefine bunlara gecekilidi adını verdik. İsyanlılar hiçbirimizin ele geçmesi riskini alamaz. Ama söz veriyorum, tamamen acısız olacak."

Nereye koymam gerektiğini bilemeyerek kapsüllerden birini aldım. Plutarch sol omzumda kolumun ön tarafında bir noktaya vurdu. Dikkatle bakınca hapi içine alabilecek ve gizleyebilecek minicik bir

cep buldum. Ellerim bağlı bile olsa, başımı öne eğip orayı ısırabilir, hapi çıkarabilirdim.

Öyle görünüyordu ki, Cinna her şeyi düşünmüştü.

Hava aracı hızla ve daireler çizerek 8'in dışındaki geniş bir yola iniş yaptı. Kapı daha o anda açıldı, merdiven yerine kaydı ve bizler asfalta yayıldık. Son insanın da yere inmesiyle, araç yeniden harekete geçti. Derhal havalandı ve gözden kayboldu. Gale, Boggs ve iki askerden oluşan bir koruma ekibiyle baş başa kalmıştım. TV ekibi, bedenlerini böcek kabukları gibi saran ağır mobil kameralarla donanmış iki güçlü kuvvetli Capitol kameramanı, Cressida adında, tıraşlı kafası yeşil asma dövmeleriyle süslü bir yönetmen ve bol küpeli, ince yapılı, genç bir adam olan asistanı Messalla'dan oluşuyordu. Dikkatli bakınca, dilinin de delik ve misket büyüklüğünde gümüş bir iğneyle süslü olduğunu fark ettim.

Boggs bizi yoldan çıkarıp bir dizi ambarın olduğu tarafa yönlendirirken ikinci bir hava aracı daha iniş yaptı. Bu araç tıbbi malzeme sandıkları ve diğerlerinden kolayca ayrılan beyaz kostümlerinden tıbbi görevli olduklarını çıkardığım altı kişilik bir ekip getirmişti. Boggs'un peşinden mat gri renkli iki ambarın arasında kalan aralıkta ilerledik. Paslı metal duvarlardaki dikkat çekici tek öge, çatıya tırmanan merdivenlerdi. Sokağa varınca, bambaşka bir dünyaya adım atmış gibi olduk.

Sabahki bombardımanda yaralananlar kâh ev yapımı sedyelerde, kâh el ve yük arabalarında, kâh onları sırtlanan omuzlarda ya da kollarından sıkıca tutularak buraya getiriliyorlardı. Kan içinde, et yığını gibi cansız ve bilinçsiz. Hepsi çaresiz insanların son gayretleriyle, kapısının üzerine özensiz bir H harfinin boyandığı ambara sürükleniyorlardı. Bu, annemin ölmek üzere olan yaralıları tedavi etmeye çalıştığı eski mutfığımızdan kalma görüntülerin onla, elliyle, yüzle çarpılmış haliydi. Bombalanmış binalar görmeyi beklerken, parçalanmış insan bedenleriyle karşılaşmıştım.

Görüntülerimi kaydetmeyi planladıkları yer burası mıydı? Boggs'a döndüm. "Bu iş olmaz," dedim. "Burada bir şey yapamam."

Gözlerimdeki paniği görmüş olmalıydı. Bir an durdu ve ellerini omuzlarıma yerleştirip, "Yapacaksın," dedi. "Seni görmelerine izin ver, yeter. Seni görmek, onlara dünyada hiçbir doktorun sağlayamayacağı faydayı sağlayacak."

Gelen hastaları yönlendirmeye çalışan bir kadın bizi fark etmişti. Emin olmak ister gibi, ikinci bir bakış attıktan sonra bize doğru yürüdü. Koyu kahverengi gözleri yorgunluktan şişmişti; metal ve ter kokuyordu. Boynundaki bandaj üç gün önce değiştirilmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Sırtına asılı otomatik silahın askısı boynuna dayanmıştı, silahı eski yerine kaydırmak için omzunu kıpırdattı. Sağlık ekibine başparmağıyla ambara girmelerini işaret etti. Ekip hiç soru sormadan harekete geçti.

Boggs, "Sekiz'in komutanı Paylor," dedi. "Komutan, Asker Katniss Everdeen."

Paylor, komutan olmak için fazla genç görünüyordu. Otuzlu yaşlarının başlarındaydı. Ancak sesinde bu görevi üstlenmesinin keyfi olmadığını hissettiren otoriter bir tını vardı. Gösterişli ve parlak yeni kostümümle, yanında kendimi yumurtadan henüz çıkmış, deneyimsiz ve dünyada yolunu bulmayı yeni yeni öğrenen bir civciv gibi hissetmiştim.

Paylor, "Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Demek hayattasın. Emin olamamıştık." Ben mi yanıliyordum yoksa sesinde gerçekten suçlayıcı bir ton mu vardı?

"Ben bile hâlâ emin değilim," dedim.

"Tedavi sürecindeydi." Boggs başına vurdu. "Kötü bir sarsıntı geçirdi." Sesini alçalttı. "Düşük yaptı. Ama yaralıları görmeye gelmek için ısrar etti."

Paylor, "Evet," dedi. "Burada o dediğinizden yeterince var."

Gale, hastaneye kaşlarını çatarak bakıyordu. "Sizce yaralılarınızı böyle bir araya toplamanız iyi bir fikir mi?"

Bence değildi. Böyle bir ortamda her tür bulaşıcı hastalık kolayca yayılırdı.

"Bence bu, onları ölüme terk etmekten bir nebze daha iyi bir çözüm," dedi Paylor.

Gale, "Kast ettiğim bu değildi," dedi.

"Şu an için diğer seçeneğim bu. Ama aklınıza üçüncü bir seçenek gelir ve Coin'i ikna ederseniz, sizi can kulağıyla dinlemeye hazırım." Paylor bana kapıyı işaret etti. "İçeri gel, Alaycı Kuş. Ve tabii arkadaşlarını da getir."

Ekibimi oluşturan ucubelere şöyle bir baktım, sırtımı dikleştirdim ve Paylor'ın peşinden içeri yürüdüm. Binanın tek tarafında oldukça büyük bir koridor oluşturan bir cins ağır, sanayi tipi perde asılıydı. Perde yan yana sıralanmış, yüzleri beyaz örtülerin altına saklanmış cesetlerin başlarına sürtünüyordu. "Buradan birkaç blok batıda bir toplu mezar açtık, ancak şu anda cesetleri oraya aktarmak üzere insan gücü ayırmam imkânsız," dedi Paylor. Perdede bir aralık bulup iki yana açtı.

Parmaklarımla Gale'in bileğini sımsıkı kavradım. "Sakın yanımdan ayrılma," diye mırıldandım.

"Hemen yanındayım," diye sessizce karşılık verdi.

Perdenin arasından geçince bütün duyularım saldırıya uğradı. İlk tepkim, ambarın sıcağında daha da güçlenen kirliliğe, çürümeye yüz tutmuş ceset ve kusmuk kokusunu duymamak için burnumu tıkamak oldu. Yüksek metal tavanı çapraz çizgilerle kesen tepe camlarını açmışlardı ama içeri girmeyi başaran havanın aşağıdaki siste ufacık bir çentik açması bile olanak dışıydı. Tavandan süzülen incecik günışığı demetleri ambarın tek aydınlatmasıydı ve gözlerim alıştıkça, portatif yataklara, paletlere ve sayının fazlalığından dolayı yerlere sıralanmış yaralıları seçebilir olmuştum. Karasinek vızıltıları, acı içindeki insanların inlemeleri ve başlarını bekleyen sevdiklerinin hıçkırıkları bir araya gelip iç parçalayıcı bir koro oluşturunuyordu.

Mıntılarda gerçek hastanelerimiz yoktu. Şu anda önümdeki manzarayla karşılaştırıldığı zaman daha arzulanabilir bir alternatif gibi gelen evlerimizde ölürdük. Bunu düşünürken, bu insanların çoğunun bombardıman sırasında evlerini kaybetmiş olabileceklerini hatırladım.

Ter, sırtımdan aşağı süzölmeye, avuçlarıma birikmeye başlamıştı. Kokuyu daha az hissetmek için ağzımdan soluk alıp veriyordum. Görüş alanımda siyah noktacıklar uçuşuyordu ve sanırım, bayılmam an meselesiydi. Ama sonra gözüme, beni dikkatle inceleyen ve neler yapabileceğimi, bana güvenmek konusunda haklı olup olmadıklarımı anlamaya çalışan Paylor takıldı. Bu yüzden Gale'in bileğini bıraktım ve kendimi ambarın içinde, iki sıra yatağın arasında kalan daracık boşlukta ilerlemeye zorladım.

"Katniss?" Sol tarafımdan genel uğultuyu yırtıp geçen, hırıltılı bir ses yükselmişti. "Katniss?" O bulanıklığın içinden bir el bana uzandı. Destek almak için o eli tuttum. Elin sahibi bacağından yaralı bir kadındı. Sineklerin üşüştüğü ağır bandajlarının arasından kanlar süzölmüştü. Yüzü, acısının yanı sıra, durumuna tamamen aykırı bambaşka bir duyguyu yansıtıyordu. "Gerçekten sen misin?"

"Evet, benim," demeyi başarmıştım.

Neşe. Yüzündeki ifadenin adı buydu. Sesimi duyunca, yüzü aydınlanmış, çektiği ıstırap bir an için

bile olsa kaybolmuştı.

Heyecanla, "Hayattasın!" dedi. "Bilmiyorduk. İnsanlar yaşadığını söylüyorlardı ama emin değildik."

"Fena yamuldum," dedim. "Ama daha iyiyim. Sen de iyi olacaksın."

"Bunu erkek kardeşime söylemem gerek." Kadın yattığı yerden doğrulmaya çabaladı ve birkaç yatak ötede yatan birine seslendi. "Eddy! Eddy! O burada! Katniss Everdeen burada!"

Büyük olasılıkla on iki yaşında olan bir çocuk bize döndü, yüzünün yarısı bandajların altında kalmıştı. Ağzının kenarının büyük bir şaşkınlık ve heyecanla aralandığını görür gibi oldum. Yanına gittim. Kahverengi, nemli buklelerini alnından geriye ittim. Bir selam sözcüğü fısıldadım. Konuşamıyordu ama sağlam gözünü, yüzümdeki bütün detayları ezberlemeye çalışır gibi, büyük bir dikkatle bana sabitlemişti.

Sıcak havada adımın hastanenin dört bir yanından dalga dalga yükseldiğini duyuyordum. "Katniss! Katniss Everdeen!" Acı ve keder sesleri hafiflemeye, yerlerini beklenti ve umuda bırakmaya başlamışlardı. Dört bir yandan sesler beni çağırıyordu. Bana uzanan elleri sımsıkı tutarak uzuvlarını oynatmaktan aciz olanların sağlam yerlerine dokunarak, *merhaba, nasılsınız, tanıştığımıza sevindim* diyerek ilerledim, önemli bir şey ya da ilham verecek bir söz söylemiyordum. Ama önemi yoktu. Boggs haklıydı. Beni canlı görmek... onlara asıl ilham veren buydu.

Aç parmaklar, etimi hissetme arzusuyla beni yalayıp yutuyorlardı. Fena halde yaralı bir adam yüzümü ellerinin arasında sımsıkı kavrarken, makyajımı yıkamamı öneren Dalton'a sessiz bir teşekkür gönderdim. O boyalı Capitol maskesini bu insanlara sunarken kendimi ne kadar aptal ve sapkın hissedecektim, kim bilir. Hasar, yorgunluk, kusurlar. Onlar beni bunlarla tanıyorlardı ve zaten onlara ait olmamın nedeni de buydu.

Caesar'la yaptığı tartışmalı röportaja rağmen, çoğu bana Peeta'yı soruyor ve baskı altında konuşturulduğundan emin olduklarını söylüyorlardı. Geleceğimiz hakkında olumlu bir görüntü çizmek için büyük çaba harcamama rağmen, bebeğimizi kaybettiğimizi duymak onları gerçek anlamda yıkmıştı. Dürüst davranmak ve içli içli ağlayan bir kadına bütün bunların bir hile, oyundaki bir hamle olduğunu anlatmak istiyor ama Peeta'yı yalancı olarak göstermenin imajına fayda sağlamayacağını biliyordum. Ya da benimkine. Ya da amaca.

İnsanların beni korumak meselesini ne kadar uç noktalara taşıdıklarını yeni yeni anlıyordum. Ve isyancılar için ne anlam ifade ettiğimi. Çoğu zaman tek başıma yürüdüğüm bir yol gibi görünen Capitol mücadelem, aslında tek başına üstlenilmiş bir görev değildi. Farklı mntıkılardan binlerce insan yanımdaydı. Bu rolü kabul etmemden çok uzun zaman önce, Alaycı Kuş'ları olmuştum.

İçimde yepyeni bir duygu filizlenmeye başlamıştı. Ancak bu duygunun adını koymam için bir masanın üstüne çıkmam ve boğuk bir koro halinde adımları haykıran kalabalığa veda etmem gerekecekti. Güç. Daha önce sahip olduğumdan tamamen habersiz olduğum bir güce sahiptim artık. Snow, bunu o bir avuç yabani meyveyi uzattığım anda anlamıştı. Plutarch ise beni arenadan kurtardığında. Coin de şimdi biliyordu. Hem de halkına kontrolün bende olmadığını alenen hatırlatmak ihtiyacı duyacak kadar iyi biliyordu.

Yeniden dışarı çıktığımız zaman, deponun duvarına yaslanıp soluğumu düzene sokmaya çalışırken Boggs'un uzattığı su matarasını aldım. "Harika bir iş çıkardın," dedi.

Bayılmamış, kusmamış, çığlıklar atarak kaçmamıştım, evet. Yaptığım daha çok kendimi ortamda kaynayan güç dalgasına bırakmak olmuştu.

Cressida, "Bir hayli güzel şeyler yakaladık," dedi. Ekipmanlarının altından ter süzülen böcek kameramanlara baktım. Messalla not tutmakla meşguldü. Beni kaydettiklerini unutmuştum bile.

"Pek bir şey yapmadım aslında," dedim.

"Geçmişte yaptıkların için kendinle gurur duysan iyi olur," dedi Boggs.

Geçmişte yaptıklarım mı? Ardımda bıraktığım yıkım izlerini düşününce, dizlerimin bağı çözülüp ve kayarak oturma pozisyonu aldım. "Geçmiş karman çorman bir torba," dedim

"Geniş plandan bakınca, kusursuz değilsin. Ama zamanın şartlarını göz önüne alınca, idare ediyorsun," dedi Boggs.

Gale başını sallayarak yanıma çöktü. "Bütün o insanların sana dokunmalarına izin verdiğine inanamıyorum," dedi. "Ne zaman kapıya doğru koşmaya başlayacaksın diye bekledim."

Gülerek "Kapa çeneni," dedim.

"Kayıtlarını görünce annen seninle gurur duyacak," dedi.

"Annem beni fark etmez bile. Buradaki şartları görünce şaşkına döneceğinden eminim." Boggs'a döndüm ve "Bütün mıntikalarda durum aynı mı?" diye sordum.

"Evet. Çoğu saldırı altında. Gücümüzün yettiği yerlere yardım ulaştırmaya çalışıyoruz ama yetmiyor." Dikkati kulaklığından gelen sesle dağılınca, duraksadı. Haymitch'in sesini bir kez olsun duymamış olduğumu fark ettim ve bozuk olup olmadığından emin olmak için kulaklığımı çekiştirdim. Boggs, "Piste gitmemiz gerek. Derhal," dedi ve beni tek eliyle tutup ayağa kaldırdı. "Bir sorun var."

Gale, "Nasıl bir sorun?" diye sordu.

"Yaklaşan bombacılar," dedi Boggs. Enseme uzandı ve Cinna'nın miğferini kafama geçirdi. "Haydi, kıpırdayın biraz!"

Neler olup bittiğinden emin olamayarak ambarın ön cephesi boyunca koşmaya başladım. Birlikte piste çıkan aralıktan geçtik. Yakın bir tehdit hissetmiyordum. Gökyüzü boş ve bulutsuz bir mavilikten ibaretti. Yaralıları hastaneye sürükleyen insanlar dışında, sokak da boştu. Düşman ya da tehlike belirtisi yoktu. Ve hemen sonra sirenler ötmeye başladı, bir kaç saniye içinde, alçaktan uçan Capitol hava araçlarının V-biçimli silüetleri tepemizde belirdi ve bombalar düşmeye başladı. Ayaklarım yerden kesildi ve ambarın ön duvarına çarptım. Sağ dizimin arka tarafının hemen üstünde yakıcı bir acı hissettim. Sırtıma da bir şey isabet etmişti ama yeleğimi aşamamışa benziyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama Boggs bedenini benimkine siper ederek beni aşağı bastırıyordu. Uçaklardan atılan bombalar tek tek patlarken yer ayaklarımın altında sarsılıyordu.

Bomba yağmuru devam ederken duvara çivilenmiş olmak dehşet verici bir duyguydu. Babanım kolay avlar için kullandığı benzetme neydi? *Fiçinin içinde balık avlamak gibi*. Biz balıktık, sokaklar da fiçiydi.

"Katniss!" Haymitch'in kulağımın içinde yankılanan sesiyle irkildim.

"Ne? Evet, ne? Buradayım!" diye yanıtladım.

"Dinle beni. Bombardıman sırasında iniş yapamayız ama fark edilmemen ölüm kalım meselesi."

"Yani burada olduğumu bilmiyorlar mı?" Oysa her zamanki gibi, bu cezanın kaynağının benim varlığım olduğunu sanıyordum.

"İstihbarat bunu bilmediklerini, hava saldırısının önceden planlanmış olduğunu düşünüyor," dedi Haymitch.

Plutarch'ın sakin ama güçlü sesi duyuldu. Baskı altında atılacak adımları duyuran Baş Oyunkurucu sesi. "Size üç bina uzaklıkta açık mavi renkli bir ambar var. Uzak kuzey köşesinde bir sığınağı var. Oraya ulaşabilir misiniz?"

"Elimizden geleni yaparız," dedi Boggs. Plutarch hepimizin kulaklıklarında olmalıydı çünkü korumalarım ve çekim ekibi aynı anda ayaklanmışlardı. Gözlerim, içgüdüsel olarak Gale'i aradı ve onun da sapasağlam harekete geçtiğini gördüm.

Plutarch, "Bir sonraki dalgaya kadar tahminen kırk beş saniyeniz var," dedi.

Bedenimin ağırlığının binmesiyle sağ bacağımdan yükselen acıyla inlesem de durmadım. Durup yaramı inceleyecek zaman yoktu. Hem zaten şimdi bakmamam daha iyi olacaktı. Neyse ki ayağımda Cinna'nın tasarladığı ayakkabılar vardı. Asfaltla temasa geçtikleri anda yere sımsıkı yapışıyor, serbest kaldıkları anda adeta yaylanıyorlardı. 13'ün verdiği o ayağıma bile uymayan pabuçlar olsa müthiş ıstırap çekiyor olurdu. Boggs önden gidiyor ama başka kimse önüme geçmiyordu. Aksine hızıma ayak uydurmuş, iki yanımlı ve arkamı kollamaya çalışıyorlardı. Saniyeler akıp giderken, kendimi hızlanmaya zorladım. İkinci gri ambarı da geride bırakıp pis kahverengi bina boyunca koştuk. İleride soluk mavi bir binanın cephesini görebiliyordum. Sığınağın yuvası. Yeni bir aralığa ulaşmıştık; kapıya varmak için aralığı aşmamız yeterliydi. Ve tam o anda ikinci bombardıman başladı. İçgüdüsel olarak aralığa daldım ve mavi duvara doğru adeta yuvarlandım. Bu kez bombalara karşı fazladan bir koruma tabakası sağlamak için üzerime kapaklanan Gale oldu. Bu defaki saldırı biraz daha uzun sürmüştü sanki ama en azından daha uzaktaydık.

Yana kaydım ve kendimi doğrudan Gale'in gözlerinin içine bakarken buldum. Bir an için dünya silinip gitti ve geriye yalnızca alı al, moru mor yüzü, şakağında zonklayan nabızı ve nefesini düzene sokmaya çalışırken hafifçe araladığı dudakları kaldı.

"İyi misin?" sorusu yeni bir patlama sesiyle perdelendi.

"Evet. Beni gördüklerini sanmıyorum," dedim. "Demek istediğim, bizi takip etmiyorlar."

"Hayır. Başka bir şeyi hedef almışlar," dedi Gale.

"Biliyorum ama orada yalnızca..." Gerçek ikimize aynı anda çarpmıştı.

"Hastane." Gale daha o anda ayaklanmış, diğerlerine bağıırıyordu: "Hedefleri hastane!"

Plutarch sert bir sesle, "Bu sizin sorunuz değil," dedi. "Sığınağa girin."

"Fakat orada yaralılardan başka bir şey yok ki," dedim.

"Katniss." Haymitch'in sesindeki uyarıyı algılamış ve arkasından neyin geleceğini anlamıştım. "Aklından bile geçirme!" Kulaklığı hızla çekip kulağımdan çıkardım ve telin ucunda sallanır halde serbest bıraktım. Artık dikkatimi vermem gereken bir kulaklık olmadığı için, kulağıma başka bir ses çalınmıştı. Aralığın karşı tarafında kalan pis kahverengi ambarın çatısından gelen makineli tüfek sesi. Beni durdurmalarına fırsat bırakmadan, son hızla, çatıya tırmanan asma merdivene koşup tırmanmaya başladım. Tırmanmak. En iyi yaptığım şeylerden biridir.

Gale'in arkamdan, "Sakin durma!" diye bağırdığını duydum. Ardından, çizmesinin birinin suratına inerken çıkardığı ses geldi. Eğer söz konusu surat Boggs'a aitse, Gale bunun bedelini daha sonra hatırı sayılır biçimde ödeyecekti. Çatıya ulaştım ve kendimi katran zemine çektim. Gale'i de yanıma çekmeme yetecek kadar bir süre durdum, sonra birlikte ambarın çatısının sokağa bakan tarafına sıralanmış makineli tüfeklere doğru koşmaya başladık. Her silahın başında bir ya da iki isyancı duruyordu. Kendimizi bir çift askerin durduğu bir sipere attık ve bariyerin arkasına iyice sindik.

"Boggs burada olduğunuzu biliyor mu?" Sol tarafıma bakınca Paylor'ın silahlardan birinin arkasında durduğunu ve bize soran gözlerle baktığını gördüm.

Soruyu düpedüz yalan söylemeden geçiştirmeye çalıştım. "Nerede olduğumuzu pekâlâ biliyor," dedim. Paylor güldü. "Buna eminim. Bu şeyler konusunda eğitiminiz var mı?" Elini silahına vurdu.

"Benim var. On Üç'teyken eğitildim," dedi Gale. "Ama kendi silahlarımı kullanmayı tercih ederim."

"Evet, yaylarımız var," diyerek kendi silahımı doğrulttum ve göze fazla dekoratif geldiğini düşündüm. "Göründüğünden daha öldürücüdür."

"Olsa iyi olur," dedi Paylor. "Pekâlâ, en az üç dalga daha bekliyoruz. Bombaları bırakmadan önce yan kalkanlarını indirmek zorundalar. Tek şansımız bu. Ayağa kalkmayın!" Tek dizimin üzerinde pozisyon aldım.

"Ateşle başlaman daha iyi," dedi Gale.

Başımla onayladım ve sağ kılıfımdan bir ok çektim. Hedeflerimizi ıskalayacak olursak, bu oklar herhangi bir yere -büyük ihtimalle sokağın karşı tarafındaki ambarlara- isabet edeceklerdi. Yangın söndürülebilirdi ama patlayıcının neden olacağı hasarı telafi etmek imkânsız olacağı benziyordu.

Birden iki blok ötede, bizden belki yüz metre kadar yüksekte gökyüzünde belirdiler. V şeklinde konumlanmış yedi küçük bombardıman uçağı. Gale'e, "Tanrım!" diye bağırdım. Tam olarak ne demek istediğimi hemen anlamıştı. Göç mevsiminde, yabani kuş avına çıktığımız zamanlarda, ikimiz de aynı kuşları hedef almalıydık diye bir sistem geliştirmiştik. Ben V'nin uzak ucunu, Gale ise yakın kısmını alır, öndeki kuşa sırayla nişan alırdık. Daha fazlasını tartışacak zamanımız yoktu. Hava araçlarının bize ulaşacakları tahmini süreyi hesaplayıp okumu serbest bıraktım. Araçlardan birinin iç kanadını vurduğum ve alev almasını sağladım. Gale ise V'nin sivri ucunda duran aracı son anda ıskalamıştı. Tam karşımızdaki boş ambar çatısında bir alev parladı. Gale bir küfür savurdu.

Benim isabet ettirdiğim hava aracı istikametinden sapsa da, bombalarını bırakmaya devam ediyor ve kaybolmuyordu. Makineli tüfeklerden birinin vurduğunu tahmin ettiğim bir diğeri için de aynı şey geçerliydi. Hasar, görüş kalkanının yeniden devreye girmesine mani olmuş olmalıydı.

"İyi atış," dedi Gale.

"Nişan aldığım o değildi," diye mırıldandım.

Önündeki aracı hedeflemiştim. "Düşündüğümüzden daha hızlılar."

Paylor, "Pozisyon alın!" diye haykırdı. Bir sonraki araç sırası gökyüzünde belirmişti.

Gale, "Ateş işe yaramıyor," dedi. Başımla onayladım ve ikimiz de patlayıcı uçlu oklarımızı yükledik. Yolun karşı tarafında kalan ambarlar zaten terk edilmiş gibi görünüyordular.

Uçaklar sessizce süzülürlerken, bir karar daha aldım. Gale'e, "Ayağa kalkacağım," dedim ve ayaklandım. En isabetli atışlarımı bu pozisyonda yapardım. Daha erken davrandım Ve V'nin sivri ucundaki uçağa tam isabetli bir ok gönderip karnında bir delik açtım. Gale bir ikincisinin kuyruğunu havaya uçurdu. Araç havada takla atıp sokağa çakıldı ve kargo kısmı ateş alırken bir dizi patlamaya neden oldu.

Hiçbir belirti olmadan, gökyüzünde üçüncü bir V belirdi. Bu defa Gale doğrudan en baştaki uçağı vurdu. Ben ikinci bombacının kanadını kopardım ve fırl fırl dönerek hemen arkasındakine doğru savrulmasına neden oldum. İkiisi birlikte hastanenin karşısında kalan ambarın çatısına çarptılar. Bir dördüncüsü de makineli tüfek atışlarıyla yeri boyladı.

"Tamamdır, işte bu," dedi Paylor.

Enkazdan yükselen alevler ve siyah duman görüşümüzü gölgelemişti. "Hastaneyi vurdular mı?"

Paylor tatsız bir sesle, "Öyle olmalı," dedi.

Hızlı adımlarla ambarın uzak ucundaki asma merdivene doğru giderken, bir hava kanalının arkasından çıkan Messalla ve böceklerden birini görünce şaşırdım. Aşağıda, aralıktaki sinmiş olacaklarım sanıyordum.

"Bu adamları sevmeye başlıyorum," dedi Gale.

Merdivenden aşağı yuvarlanırcasına indim. Ayaklarım yere değince, korumalardan birini Cressida ile diğer böceği beklerken buldum. Direnç göstermelerini bekliyordum ama Cressida eliyle hastaneyi işaret ediyordu. "Umurumda değil, Plutarch!" diye bağırdı. "Bana beş dakika daha ver yeter!" Böyle bir geçiş iznini sorgulayacak biri olmayan ben, son hızla sokağa fırladım.

Hastaneyi görünce, "Ah, hayır," diye fısıldadım. Hastaneden geriye kalanları demek daha doğru olurdu. Karşımda uzanan felakete sabitlenmiş halde, yaralıların, uçak enkazlarının arasından geçtim. İnsanlar çılgınlık atıyor, deli gibi oradan oraya koşturuyorlardı ama kimse kimseye yardım edemiyordu. Bombalar hastanenin çatısını yerle bir etmiş ve binayı, hastaları içine hapsedecek biçimde, ateşe vermişlerdi. Bir grup kurtarmacı bir araya toplanmış, içeriye yol açmaya çalışıyorlardı. Ama ben orada ne bulacaklarını zaten biliyordum. Tepelerine inen molozlar ya da alevlerin yarım bıraktığı bir iş kaldıysa, gerisini duman halledecekti zaten.

Gale hemen omzumun dibindeydi. Hiçbir şey yapmıyor olması, şüphelerimi doğrulamaya yetmişti. Madenciler, durum umutsuz olmadığı sürece, bir kazaya müdahaleden vazgeçmezlerdi.

"Haydi, Katniss. Haymitch artık bize hava aracını ulaştırabileceklerini söylüyor," dedi. Ama ben kıpırdayacak takati kendimde bulamıyordum.

"Bunu neden yapsınlar ki? Zaten ölmek üzere olan insanları neden hedef alsınlar?" diye sordum.

"Diğerlerini korkutmak için. Yaralıları yardım aramaktan alıkoymak için," dedi Gale. "Tanıştığın o insanlar çoğalabilirlerdi. En azından Snow'un gözünde. Capitol kazanırsa, zarar görmüş bir grup köleye ne yaparlar?"

Ormanda Gale'in Capitol'e burnundan soluyuşunu dinlemek zorunda kaldığım yılları hatırlıyordum. Söylediklerine kulak vermeyişimi de. Capitol'ün gerekçelerini uzun uzadıya incelemeye neden gerek gördüğünü merak edişimi. Düşmanımız gibi düşünmenin nasıl bir önemi olabileceğini anlamayışımı, öyle görünüyordu ki bugün bir önemi vardı. Gale hastanenin varlığını sorgularken, hastalığı değil,

bunu düşünmüştü demek. Çünkü o karşı karşıya olduğumuz gücün acımasızlığını hiçbir zaman hafife almazdı.

Yavaş hareketlerle sırtımı hastaneye döndüm ve çevresi böceklerle sarılı Cressida'yı birkaç metre ötede, karşımda buldum. Olup bitenler onu dağıtmamıştı; hatta serinkanlı olduğu bile söylenebilirdi. "Katniss," dedi. "Başkan Snow bombardımanı canlı olarak yayınlamış. Sonra bunun isyancılara mesaj gönderme biçimi olduğunu açıklayan bir demeç vermiş. Ya sen? Senin isyancılara söylemek istediğin herhangi bir şey var mı?"

"Evet," diye fısıldadım. Kameralardan birinin yanıp sönen kırmızı ışığı dikkatimi çekmişti. Kaydedildiğimi biliyordum. "Evet," dedim kendimi zorlayarak. Hepsi -Gale, Cressida ve böcekler-bana hareket alanı bırakmak için geri çekiliyorlardı. Ama ben gözlerimi kırmızı ışığa odaklamıştım. "İsyancılara hayatta olduğumu söylemek istiyorum. Burada, Capitol'ün silahsız adamlar, kadınlar ve çocuklarla dolu bir hastaneyi bombaladığı Sekizinci Mıntıka'dayım. Hayatta kalan olmayacak." Yaşadığım şok yerini öfkeye bırakmaya başlamıştı. "Ateşkes olması halinde, Capitol'ün bize adil davranacağını sananlara bir dakika durup düşüncelerini söylemek isterim. Kendinizi kandırıyorsunuz. Çünkü kim olduklarını ve ne yaptıklarını çok iyi biliyorsunuz." Ellerimi, çevremdeki bütün dehşeti işaret etmek ister gibi, iki yana açtım. "Onların yaptıkları bu! Biz de buna karşılık vermeliz!"

Hiddetimin de etkisiyle kendimi iyice kaptırarak kameraya yaklaştım. "Başkan Snow bize bir mesaj gönderdiğini mi söylüyor? Pekâlâ, benim de ona bir mesajım olacak. Bize işkence edebilir, bizi bombalayabilir, mantıklarımızı yakıp yıkabilirsiniz. Ama bunu görüyor musunuz?" Kameralardan biri işaretimle karşıımızdaki ambar çatısında yanmakta olan hava aracına döndü. Alevlerin arasından, kanatlardan birinin üstündeki Capitol mührü net olarak görünüyordu. "Yangın büyüyor!" Artık tek bir sözcüğü bile kaçırmamın diye, adeta bağıriyorum. "Ve eğer biz yanarsak, siz de bizimle birlikte yanarsınız."

Son sözlerim havada asılı kalmıştı. Zamanda öylece sallanıyormuşum gibi hissediyordum kendimi. Çevremden yükselen ısıdan değil, kendi varlığımdan yayılan bir ısı bulutunun içinde sarmalanmış haldeydim.

"Kes!" Cressida'nın sesi beni gerçeğe döndürmüştü, ateşimi söndürmüştü. Onayladığını göstermek ister gibi, kafasını salladı ve, "İşte bu," dedi.

Boggs yanı başımda belirdi ve kolumu sıkıca kavradı. Oysa artık kaçmak gibi bir planım yoktu. Dönüp hastaneye bakmam yapının kalan kısmının pes edip yerle bir olduğu ana denk geldi ve o anda mücadele gücüm beni terk etti. Onca insan, yüzlerce yaralı, akrabaları, 13'ten gelen sağlık ekibi artık yoktular. Dönüp Boggs'a baktım ve yüzünde Gale'in çizmesinin neden olduğu şişliği gördüm. Uzman değildim ama burnunun kırıldığından neredeyse emindim. Gerçi sesi, öfkeden ziyade teslimiyet taşıyordu. "Piste dönüyoruz." İtaatkâr bir tavırla ileri doğru bir adım attım ve sağ dizimin arka tarafına saplanan sancıyla irkildim. Acıya baskın gelen adrenalin patlaması geçmişti ve bedenimin farklı yerleri koro halinde şikâyet ediyorlardı. Haşat olmuş ve kan içindeydim, sanki birileri de kafatasımın içine, sol şakağıma çekiç darbeleri indiriyordu. Boggs yüzüme dikkatle baktı ve sonra beni kucakladığı gibi koşturaya başladı. Yan yolda kurşungeçirmez yeleğine kustum. Soluk soluğa olduğu için ayırt etmesi güçtü ama sanırım iç geçirmişti.

Bizi buraya getirenden farklı, daha küçük bir hava aracı kalkış pistinde bizi bekliyordu. Ekibim araca dolar dolmaz havalandık. Bu defa konforlu koltuklar ya da pencereler yoktu. Bir tür yük uçağında olmalıydık. Boggs insanların 13'e ulaşana kadar dayanabilmeleri için acil ilk yardıma girişmişti. Kendi yeleğimin üstünde de hatırı sayılır miktarda kustumuk olduğu için onu çıkarmak istiyordum ama içerisi bunu düşünemeyeceğim kadar soğuktu. Başım Gale'in kucığında, yerde yatıyordum. Hatırladığım son şey, Boggs'un üzerime birkaç çuval örtmesi oldu.

Uyandığımda, sıcacıktım ve yaralarım tedavi edilmişti; hastanedeki eski yatağımda yatıyordum. Annem de oradaydı ve yaşamsal belirtilerimi kontrol ediyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Dayak yemiş gibi, ama iyiyim," dedim.

"Sen gidene kadar bize kimse haber vermedi," dedi.

İçim suçluluk duygusuyla doldu. Aileniz sizi tam iki defa Açlık Oyunları'na göndermişse, böyle bir ayrıntıyı atlamamanız gerekirdi. "Üzgünüm. Saldırımı beklemiyorlardı. Yalnızca hastaları ziyaret edecektim," diye açıkladım. "Bir dahaki sefere sana açıklamalarını rica ederim."

"Katniss, kimsenin bana bir şey açıkladığı yok" dedi.

Bu doğrudu. Ben bile açıklamıyordum. Babam öldüğünden beri böyleydi. Neden rol yapıyordum ki? "Pekâlâ, o zaman sana haber vermelerini sağlarım."

Başucumdaki komodinin üzerinde bacağımdan çıkardığı şarapnel duruyordu. Beyin sarsıntım tam olarak geçmediği için, doktorlar beynimin patlamalar yüzünden maruz kalmış olabileceği hasardan daha büyük endişe duyuyorlardı. Ancak çift görme gibi bir sorunum yoktu ve yeterince net düşünebiliyordum. Bütün akşamüstünü ve geceyi uyuyarak geçirmiştim ve açlıktan ölüyordum. Kahvaltım hayal kırıklığı yaratacak kadar küçüktü. Ilık süte batırılmış küp biçiminde birkaç ekmek parçası, o kadar. Karargâh'ta sabah toplantısına bekleniyordum. Doğrulamaya yeltendim ve beni Karargâh'a yatağımla birlikte götürmek niyetinde olduklarını fark ettim. Yürümek istiyordum ama böyle bir seçeneğim yoktu; bu yüzden tekerlekli sandalyeye binebilmek için pazarlığa başladım. Kendimi iyi hissediyordum, gerçekten. Başım, bacağım, yaralarımındaki morluklar ve kahvaltımı etmemden birkaç dakika sonra baş gösteren mide bulantısı dışında iyiydim. Belki de tekerlekli sandalye iyi bir fikirdi.

Beni sandalyeyle iterek aşağı indirirlerken, yüz yüze geleceklerim konusunda huzursuzlanmaya başladım. Dün, Gale ve ben emirleri düpedüz çiğnemiştik ve Boggs'un yarası bunun ispatıydı. Tabii

ki yankıları olacaktı ama acaba olayı Coin'in Galiplerin dokunulmazlığıyla ilgili anlaşılmamızı iptaline kadar götürürler miydi? Peeta'yı ona sağlayabileceğim bir parçacık korumadan da mı yoksun bırakmıştım?

Karargâh'a ulaştığımda, benden önce yalnızca Cressida, Messalla ve böceklerin gelmiş olduklarını gördüm. Messalla ışık saçan bir gülümsemeyle, "İşte küçük yıldızımız!" dedi. Diğerleri de o kadar içten gülümsüyorlardı ki kendimi karşılık vermekten alamadım. 8'de, bombalama sırasında beni çatıya kadar takip ederek ve istedikleri görüntüleri çekebilmek için Plutarch'ı geri püskürterek beni bir hayli etkilemişlerdi. İşlerinin hakkını vermişlerdi; yaptıklarından gurur duydukları belliydi. Tıpkı Cinna gibi.

Birlikte olsak, onları kendime müttefik edinebileceğime dair tuhaf bir düşünceye kapılmıştım. Cressida, Messalla ve -ve- kameramanlara pat diye, "Sizden 'böcekler' diye bahsetmesem iyi olacak," deyiverdim. Adlarını bilmediğimi ve kostümlerinin kabuklu yaratıkları çağrıştırdığını anlattım. Karşılaştırmam onları rahatsız etmemiş gibiydi. Kamera kabukları olmadan da birbirlerine bir hayli benziyorlardı. Aynı kum rengi saçlar, kırmızı sakallar ve mavi gözler. Tırnaklarını dibine kadar yemiş olan, kendini Castor olarak takdim etti. Kardeşi olan diğerinin adı Pollux'tu. Pollux'un merhaba demesini bekledim ama başını sallamakla yetindi. Önce utangaç ya da az konuşan erkeklerden olduğunu sandım. Ama sonra bir şey -dudaklarının duruşu, yutkunmak için harcadığı ekstra çaba- dikkatimi çekti ve daha Castor söylemeden anladım. Pollux bir Avox'tu. Dilini kesmişlerdi ve bir daha asla konuşamayacaktı. Ve artık Capitol'ü alaşağı etmek uğruna her şeyi riske atmasının ardında yatan nedeni sorgulamama gerek kalmamıştı.

Oda yavaş yavaş dolarken, kendimi çok daha az sevecen karşılaşmalara hazırladım. Ancak bana karşı negatif tavır sergileyenler, yalnızca zaten her daim suratsız olan Haymitch ve ekşimiş suratlı Fulvia Cardew oldu. Boggs üst dudağından kaşına kadar uzanan ten rengi, plastik bir maske takmıştı; demek burnu konusunda yanılmamıştım. Bu yüzden, yüz ifadesini okumak zordu. Coin ve Gale kesinlikle pek sıkı fıkı görünen bir sohbeta koyulmuşlardı bile.

Gale tekerlekli sandalyemin hemen yanındaki koltuğa yerleşirken, "Yeni dostlar mı ediniyorsun?" diye sordum.

Bakışları başkana gidip geldi. "Birimizin ulaşılabilir olması gerek." Usulca şakağıma dokundu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Kahvaltıda sebze olarak sarımsaklı kabak güveci çıkmış olmalıydı. İnsanlar bir araya toplandıkça koku da güçleniyordu. Midem döndü ve birden ışıklar gözüme fazla parlak güründüler. "Biraz çalkantılı," dedim. "Ya sen?"

"İyiyim. Birkaç şarapnel parçası çıkardılar, önemli bir şey değil."

Coin toplantıyı başlatmak üzereydi. "Yayın Taarruzumuz resmen başladı. İlk propaganda spotumuzun dün saat 20:00'de yapılan yayını ya da Beetee'nin o zamandan bu yana yayınlatmayı başardığı tekrarları kaçırانlar için, işe görüntüleri bir kez daha izleyerek başlayacağız." Tekrar yayın mı? Demek yalnızca kullanılabilir bir çekim yapmakla kalmamış aynı zamanda bir spot oluşturup tekrar tekrar yayınlamayı başarmışlardı. Kendimi televizyonda göreceğim olmanın heyecanı ile avuçlarım terlemeye başlamıştı. Ya hâlâ berbatsam? Ya yine stüdyodaki gibi kaskatı ve işe yaramazsam ve daha iyisini elde etmek konusunda pes ettilerse? Masadan kişiye özel ekranlar yükselirken ışıklar kısıldı ve odaya derin bir sessizlik çöktü.

Başlangıçta ekranım simsiyahtı. Sonra tam ortasında küçük bir kıvılcım titreşti. Kıvılcım çiçek gibi açıldı, siyahlığı sessizce yiyerek yayıldı ve bütün ekran o kadar gerçek ve yoğun bir ateşle kaplandı ki bir an alevlerin yaydığı ısıyı hissedebiliyormuşum gibi geldi. Alaycı kuş iğnem, kızıl-altın karışımı bir renk saçarak ekranda belirdi. Kâbuslarıma musallat olan derin ve güçlü ses konuşmaya başladı. Açlık Oyunları'nın resmi sunucusu Claudius Templesmith, "Katniss, Everdeen, Alevler İçindeki Kız, yanmaya devam ediyor," dedi.

Ve birden Alaycı kuşun yerinde, 8. Mıntıka'nın gerçek alevleri ve dumanı arasında duran ben belirdim. *"İsyancılara hayatta olduğumu söylemek istiyorum. Burada, Capitol'ün silahsız adamlar, kadınlar ve çocuklarla dolu bir hastaneyi bombaladığı Sekizinci Mıntıka'dayım. Hayatta kalan olmayacak."* Görüntü yerle bir olan hastaneye ve olanlara seyirci kalanların yüzlerindeki çaresizliğe kayarken, arka planda benim sesim duyulmaya devam ediyordu: *"Ateşkes olması halinde, Capitol'ün bize adil davranacağını sananlara bir dakika durup düşünmelerini söylemek isterim. Kendinizi kandırıyorsunuz. Çünkü kim olduklarını ve ne yaptıklarını çok iyi biliyorsunuz."* Ellerim etrafımı saran zulmü işaret etmek ister gibi havaya kalkarken, kamera yeniden bana çevrilmişti. *"Onların yaptıkları bu! Biz de buna karşılık vermeliyiz!"* Ve hemen ardından savaşın gerçekten fantastik bir montajı geldi. İlk bombaların düşüşü, kaçışımız, yere savruluşumuz -gerçekten iyi ve kanlı görünen yaramın yakın plan çekimi- çatıya tırmanışımız, siperlere dalışımız, isyancıların inanılmaz atışları, gökyüzündeki uçakları vuran Gale ve en çok ben, ben, ben... Ve kameraya doğru yaklaşarak, *"Başkan Snow bize bir mesaj gönderdiğini mi söylüyor? Pekâlâ, benim de ona bir mesajım olacak. Bize işkence edebilir, bizi bombalayabilir, mantıklarımızı yakıp yıkabilirsiniz. Ama bunu görüyor musunuz?"* deyişim. Kamerayla birlikte ambarın çatısında alev alev yanan uçakları takip edişimiz. Uçağın kanadındaki Capitol armasının yakın plan görüntüsünün bir süre sonra eriyip bana dönüşmesi ve benim, başkanın yüzüne haykırır gibi, *"Yangın büyüyor! Ve eğer biz yanarsak, siz de bizimle birlikte yanarsınız!"* deyişim. Alevler bir kez daha ekranı kapladığında aralarında siyah, kalın harflerle şu sözcükler yazıyordu:

BİZ YANARSAK

SİZ DE BİZİMLE YANARSINIZ

Sözcükler tutuştu ve bütün ekran alev alıp yeniden simsiyah bir karanlığa dönüştü.

Sessiz bir sindirme sürecinin ardından, alkışlar ve yeniden izleme talepleri yükseldi. Coin anlayışla TEKRAR OYNAT düğmesine dokundu ve bu defa, olacakları bildiğim için, Dikiş'te, kendi evimin televizyonunda izliyormuşum gibi yapmaya çalıştım. Capitol-karşıtı bir demeç. Daha önce televizyonda böyle bir şey olmamıştı. En azından ben kendimi bildim bileli.

Ekran ikinci kez kararırken, daha fazlasını öğrenme isteğiyle dolmuştum. "Bütün Panem'e mi yayınlandı? Capitol'de de gördüler mi?"

Plutarch, "Capitol'de yayınlanmadı," dedi. "Beetee hâlâ uğraşıyor ama henüz sistemlerini aşamadık. Ancak bütün mıntıklarda yayınlandı. Oyunun bu noktasında Capitol'den bile daha kıymetli olabileceğini düşündüğümüz 2. Mıntıka'da bile."

"Claudius Templesmith de bizimle mi?"

Bu sorum, Plutarch'a sağlam bir kahkaha attırmıştı. "Yalnızca sesi. Ama bizim marifetimiz, özel bir kurgu yapmamıza bile gerek kalmadı. İlk Açlık Oyunları'nda o cümleyi gerçekten söylemişti." Elini masaya vurdu. "Ne dersiniz, Cressida'yı, muhteşem ekibini ve kamera önü yeteneğimizi bir kez daha

alkışlayalım mı?"

Kamera önü yeteneğin ben olduğumu anlayana kadar, ben de diğerleriyle birlikte alkışladım. Belki de kendi kendimi alkışlamam uygunsuz bir davranıştı ama kimsenin dikkat ettiği yoktu. Gerçi Fulvia'nın yüzündeki gerginlik dikkatimden kaçmamıştı. Kendi stüdyo yaklaşımı tam bir fiyaskoyken, Haymitch'in fikrinin, Cressida'nın yönetiminde başarı kazanmasını izlemenin onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum.

Kendi kendimizi kutlama olayı, Coin'in sabrını zorlamaya başlamış gibiydi. "Pekâlâ, alkışı hak ettiniz. Sonuç umduğumuzdan iyi oldu. Ancak hareket sınırlarınız içinde almaya hazır olduğunuz riski sorgulamak zorundayım. Hava saldırısının tahmin edilmediğini biliyorum. Yine de, bu koşullarda Katniss'i gerçek savaş alanına gönderme kararımızı tartışmamız gerektiğini düşünüyorum."

Karar mı? Beni savaş alanına göndermek mi? Demek emirleri göz göre göre çiğnediğimi, kulaklığımı çekip çıkardığımı ve korumalarımı atlattığımı bilmiyordu. Ondan başka neleri saklamışlardı acaba?

Plutarch kaşlarını çatarak "Zor bir karardı," dedi. "Ancak Katniss'i her silah patladığında bir sığınağa tıkmamız halinde, asla kullanmaya değer bir görüntü elde edemeyeceğimiz konusunda fikir birliğine vardık."

Başkan, "Ve bu sana da uygundu, öyle mi?" diye sordu.

Benimle konuştuğunu anlamam için, Gale'in beni masanın altından tekmelemesi gerekti. "Ah, evet! Kesinlikle uygundu. Hatta iyi geldi. Bir değişiklik yapıp biraz hareket etmiş oldum."

"Katniss'in tehlikeye maruz kalması konusunda biraz daha makul davranalım, özellikle de Capitol artık onun neler yapabileceğini görmüşken," dedi Coin. Masanın etrafındakilerden onay mırıltıları yükseldi.

Kimse beni ve Gale'i ele vermemişti. Otoritesini yok saydığımız Plutarch ve kırık burunlu Boggs bile. Ateşe attığımız böcekler. Ve hatta Haymitch. Yok, bir dakika. Haymitch bana öldürücü bir gülümseme eşliğinde ve son derece tatlı bir sesle "Evet, daha yeni şakımaya başlamışken minik Alaycı Kuş'umuzun ölmesini istemeyiz," dedi. Odada onunla yalnız kalmamaya dikkat etmem gerektiğini zihnime not ettim; çünkü o aptal kulaklık yüzünden intikam düşünceleri taşıdığı her halinden belliydi.

Başkan, "Başka ne planınız var?" diye sordu.

Plutarch, önündeki klipsli dosyaya bakan Cressida'ya başıyla işaret etti. "Sekizinci Mıntıka'daki hastanede, Katniss'in müthiş görüntülerini kaydettik. 'Kim olduklarını ve ne yaptıklarını biliyorsunuz' temasıyla yeni bir propaganda spotu hazırlamalıyız. Katniss'in hastalarla, özellikle çocuklarla iletişimine, hastanenin bombalanmasına ve enkaza odaklanacağız. Messalla şu anda montajla meşgul. Ayrıca kafamızda bir de Alaycı Kuş eseri var. Katniss'in en iyi anlarını, isyan ayaklanmaları ve savaş görüntüleriyle birleştireceğiz. Ve bu çatışmaya 'Yangın Başlıyor' adını vereceğiz. Bu arada Fulvia da gerçekten çok parlak bir fikirle geldi."

Yüzü bir anda ağzımın-içi-ekşi-üzüm-dolu ifadesine büründüyse de Fulvia çabuk toparlandı. "Ne kadar parlak olduğunu bilemem ama Hatırlıyoruz adını vereceğimiz bir dizi spot hazırlayabiliriz diye düşündüm. Her bölümde ölü haraçlardan birini anarız. On bir'den küçük Rue ya da Dört'ten yaşlı Mags. Amacımız mıntıkaları çok kişisel parçalarla hedef alabilmek olacaktır."

"Haraçlarınıza övgü gibi bir şey," dedi Plutarch.

"Bu gerçekten parlak bir fikir Fulvia," dedim bütün samimiyetimle. "İnsanlara neden savaştıklarını hatırlatmak için kusursuz bir yol."

"Bence işe yarayabilir," dedi. "Finnick'i spotların tanıtım ve seslendirmelerinde kullanabiliriz. Tabii bunlar ilgi görürse."

"Açıkçası, gereğinden fazla *Hatırlıyoruz* spotumuz olabileceğini düşünmüyorum," dedi Coin. "Üretmeye bugün başlayabilir misiniz?"

"Elbette," dedi Fulvia, fikrinin olumlu karşılanmasıyla yatıştığı her halinden belliydi.

Cressida yaratıcı jestiyle her şeyi yoluna koymuştu. Fulvia'yı gerçekten iyi olan fikri için övmüş ve Alaycı Kuş sunumuna devam edebilmek için kendi yolunu açmıştı. İşin ilginç yanı, Plutarch'ın övgülerden kendine pay çıkarmaya ihtiyaç duymuyor oluşuydu. Tek istediği, Yayın Taarruzu'nun sonuca ulaşmasıydı. Plutarch'ın bu ekibin bir parçası değil, Baş Oyunkurucu olduğunu hatırlamam gerekiyordu. O, Oyunlar'da bir piyon değildi. Bu yüzden değeri tek bir öğeyle değil, prodüksiyonun genel başarısıyla tanımlanabilirdi. Plutarch savaşı kazanmamız halinde büyük selamını verecek ve ödülünü o zaman bekleyecekti.

Başkan herkesi işlerinin başına gönderince, Gale de beni tekerlekli sandalyemle hastaneye geri götürdü. Arkamız kollandığı için gülüştük. Gale hiçbirinin bizi kontrol edemediklerini itiraf ederek kötü görünmek istemediğini söyledi. Bense daha nazıktım; büyük olasılıkla, sonunda doğru düzgün görüntüler elde etmeyi başarmışken bizi yeniden dışarı çıkarma şanslarını tehlikeye atmak istememişlerdi. Her ikisi de büyük olasılıkla doğruydu. Gale'in özel Silahlar'da Beetee'yle buluşması gerekiyordu. Bu yüzden ben de biraz şekerleme yaptım.

Daha en çok birkaç dakika uyumuşum gibi hissederken gözlerimi açtım ve Haymitch'i yatağımdan yalnızca birkaç adım ötede otururken buldum. Bekliyordu. Hem de, eğer saat doğruysa, saatlerdir bekliyordu. Bir an için yanımıza bir tanık çağırmayı düşündüm ama onunla eninde sonunda yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Haymitch öne doğru eğildi ve ince, beyaz bir telin ucunda sallanan bir şeyi burnumun üstüne tuttu. Odaklanmakta zorlansam da ne olduğunu biliyordum. Nesneyi yatağımın üzerine bıraktı. "Kulaklığın. Sana bu kulaklığı takman için tek bir şans daha vereceğim. Kulağından bir daha çıkaracak olursan, bu şeyi sana monte ettiririm." Daha görür görmez *kafa prangası* adını verdiğim metal bir başlığı havaya kaldırmıştı. "Bir anahtarla açılana kadar kafatasının etrafında ve çenenin altında kilitli kalan alternatif bir ses ünitesi. Ve tek anahtarı bende duracak. Eğer bir şekilde etkisiz hale getirecek zekâyı sergilersen... " Haymitch kafa prangasını yatağın üstüne bıraktı ve bu defa küçük, gümüş bir çipi havaya tuttu. "Seninle yirmi dört saat hiç durmadan konuşmak için bu vericiyi ameliyatla başının içine yerleştirteceğim."

Başımın içinde tam zamanlı bir Haymitch. Dehşet vericiydi. "Kulaklığı takacağım," diye mırıldandım.

"Efendim?" dedi.

Hastanenin yarısını uyandıracak kadar yüksek bir sesle, "Kulaklığı takacağım!" dedim.

"Emin misin? Çünkü üç seçeneğin üçü de beni eşit derecede mutlu eder," dedi.

"Eminim," dedim. Kulaklık telini korumaya alır gibi yumruğumun içinde sıkıttım ve kafa prangasını boş elimle ona doğru fırlattım. Ama Haymitch prangayı kolayca yakaladı. Büyük olasılıkla atmamı bekliyordu. "Başka bir şey?"

Gitmek üzere ayağa kalktı. "Beklerken... öğle yemeğini yedim."

Gözlerim başucumda duran boş güveç kâsesiyle tepsiye kaydı. Yastığıma doğru, "Seni şikâyet edeceğim," diye mırıldandım.

"Hiç durma, tatlım." Şikâyet edecek tiplerden olmadığımı çok iyi bilmenin güven duygusuyla çıkıp gitti.

Yeniden uyumak istiyordum ama huzursuzdum, önceki günün görüntüleri şimdiki zamana doğru sel gibi akmaya başlamışlardı. Bombardıman, uçakların alevler içinde yere çakılmaları, artık var olmayan yaralıların yüzleri, ölümü her yönüyle zihnimde canlandırıyordum. Bir bombanın yere düşüşünü görmemden hemen önceki an, uçağımın kanadının havaya uçuşunu hissetmek ve bilinç kaybına sersemletici bir pikeyle dalmak, çaresizlik içinde yatağıma çivilenmiş halde yatarken, ambar çatışırım üzerime çöküşünü izlemek. Şahsen ya da bantta gördüklerim. Yayımı çekerek neden olduklarım. Hafızamdan silmeyi asla beceremeyeceklerim.

O akşam Finnick en yeni spotu birlikte seyredebilelim diye tepsisini alıp yatağıma geldi. Benim eski katımda bir odası vardı ama zihinsel sorunları sık sık nüksettiği için, daha çok hastanede kalıyordu. İsyancılar Messalla'nın kurguladığı "Çünkü kim olduklarını ve ne yaptıklarını biliyorsunuz" spotunu yayınladılar. Çekimin arasına Gale, Boggs ve Cressida'nın olay anını anlattıkları görüntüler serpiştirilmişti. Sonrasında neler olacağını bildiğim için, hastanede ki karşılaşımı izlemek çok zordu. Bomba yağmuru çatıya inerken, yüzümü yastığa gömdüm ve ancak bütün kurbanların ölümünden sonra çekilen, en sondaki kısa görüntüme bakabildim.

En azından Finnick görüntüler sona erince alkışlamak ya da mutlu davranmak gibi bir şey yapmamıştı. Yalnızca, "İnsanlar neler olduğunu bilmeliydi," demekle yetindi. "Artık biliyorlar."

"Haydi, tekrar gösterilmeden şu televizyonu kapatalım," diye bastırdım. Ancak Finnick'in eli uzaktan kumandaya uzanırken, "Bekle!" diye haykırdım. Capitol özel bir yayın başlatıyordu ve bir şey bana fazlasıyla tanıdık gelmişti. Evet, Caesar Flickerman. Konuşunun kim olacağını tahmin etmek hiç zor değildi.

Peeta'nın fiziksel dönüşümü beni şoke etmişti. Birkaç gün önce gördüğüm sağlıklı ve ıslıl ıslıl bakışlı çocuk en az yedi sekiz kilo kaybetmişti ve ellerinde sinirli bir titreme baş göstermişti. Ona hâlâ çok iyi bakıyorlardı. Ama gözaltı torbalarını saklayamayan boyanın ve hareket ederken hissettiği acıyı gizleyemeyen kıyafetlerin altında fena halde zarar görmüş biri vardı.

Olup bitenleri anlamaya çalışırken başım dönüyordu. Onu daha... Dört, hayır beş gün önce görmüştüm. Nasıl bu kadar hızlı bozulabilmişti? Bu kadar kısa zamanda ona ne yapmış olabilirlerdi ki? Ve o anda kafama dank etti. Caesar'la yaptıkları ilk röportajın görüntülerini zihnimde olabildiğince canlandırmaya ve zamanıyla ilgili bir ipucu yakalamaya çabaladım. Hiçbir şey yoktu. Röportajı arenayı havaya uçurmamdan bir, iki gün sonra kaydetmiş ve o zamandan bu zamana ona istediklerini yapmış olabilirlerdi. "Ah, Peeta..." diye fısıldadım.

Caesar mantıklar için propaganda bantları çektiğim dedikodularıyla ilgili sorular sormaya başlamadan önce, birbirlerine boş boş baktılar. Peeta, "Belli ki onu kullanıyorlar," dedi. "İsyancıları coşturmak için. Savaşta neler olup bittiğini gerçekten bildiğinden bile şüpheliyim. Nelerin tehlikede

olduğunu da."

Caesar, "Ona söylemek istediğin herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

"Var," dedi Peeta. Doğrudan kameraya, gözlerimin içine bakıyordu. "Aptallık etme, Katniss. Kendini düşün. Seni insanlığın yok edilişinde kullanabilecekleri bir silaha dönüştürmüşler. Gerçekten bir etkin varsa, yaşananların frenlenmesi için kullan. Savaşı çok geç olmadan durdurmak için. Kendine bir sor, birlikte çalıştığın insanları gerçekten tanıyor musun? Neler olup bittiğini gerçekten biliyor musun? Ve yanıtın hayırsa, o zaman bunları öğren... "

Siyah ekran. Panem mührü. Şov sona ermişti.

Finnick uzaktan kumandanın kapatma düğmesine bastı. Bir dakikaya kalmaz, insanlar Peeta'nın durumu ve ağzından çıkan sözlerle ilgili hasar kontrolü yapmak üzere odama doluşurlardı. Onları geri püskürtmem gerekecekti. Ancak gerçek şuydu; ne isyancılara, ne Plutarch'a ne de Coin'e güvenmiyordum. Bana doğruyu söylediklerinden emin değildim. Bunu gizleyemezdim. Ayak sesleri yaklaşıyordu.

Finnick kollarımı sıkıca tuttu. "Görmedik"

"Ne?" dedim.

"Peeta'yı görmedik. Yalnızca Sekiz'deki spotu seyrettik. Görüntüler seni üzünce kapattık. Anladın mı?" diye sordu. Kafamı salladım. "Yemeğini bitir." Kendimi toparlanmaya zorladım. Plutarch ve Fulvia içeri girdiklerinde ağzım ekmek ve lahanayla doluydu. Finnick, Gale'in kamerada ne kadar iyi görüldüğünden bahsediyordu. Spot için onları tebrik ettik. Çok güçlü görüldüğünü ve bittiği zaman televizyonu kapattığımızı açıkça belirttik. Rahatlamışa benziyorlardı. Bize inanmışlardı.

Peeta'dan bahseden olmadı.

İlk birkaç denememin dile getirilemeyecek kâbuslarla kesintiye uğramasının ardından, uyumaya çalışmaktan vazgeçtim. Sonrasında, kıpırdamadan yattım ve birileri beni kontrol etmeye gelince uyuyormuş gibi soluk alıp verdim. Sabah hastaneden taburcu edilirken kendimi zorlamamam öğütlendi. Cressida yeni bir Alaycı Kuş spotu için birkaç satırlık bir kayıt yapmamı rica etti. Öğle yemeğinde insanların Peeta'nın ekrandaki son haliyle ilgili yorum yapmasını bekledim ama kimseden ses çıkmadı. O görüntüleri Finnick ve benden başka gören birileri mutlaka olmalıydı.

Eğitimim vardı, ancak Gale'in Beetee'yle birlikte silahlar ya da ona benzer bir şey üzerinde çalışması gerektiği için, Finnick'i ormana götürme izni aldım. Bir süre ortalıkta dolaştıktan sonra, iletişim aygıtlarımızı bir çalının altına bıraktık. Güvenli bir mesafeye ulaştınca, oturup Peeta'nın görüntülerini konuştuk.

"Bu konuda tek söz edildiğini duymadım," dedi Finnick. "Sana bir şey söyleyen oldu mu?" Başımı salladım. "Gale bile mi?" diye sormadan önce kısa bir an duraksadı. Gale'in Peeta'nın mesajı hakkında dürüstçe hiçbir şey bilmediği umuduna tutunmaya çabalıyordum. Ama içimden bir ses bildiğini söylüyordu. "Belki de sana yalnızken anlatmak için uygun anı bekliyordur."

"Belki," dedim.

Sessizliğimiz bir geyiğin görüş alanımıza gireceği kadar uzun sürdü. Okumu çekip geyiği yere serdim. Çite dönüş yolunda hayvanı Finnick sürükledi.

Akşam yemeğinde, güvecin içinde incecik kıyılmış geyik eti vardı. Yemekten sonra Gale bana kompartıman E'ye kadar eşlik etti. Ona neler olduğunu sorduğum zaman, Peeta'nın bahsi yine hiç geçmedi. Annem ve kız kardeşim uykuya dalınca, inci tanesini çekmecedan çıkardım ve avucumda sınıksız tutarak ve Peeta'nın sözlerini zihnimde yeniden canlandırarak uykusuz bir gece daha geçirdim. *"Kendine bir sor, birlikte çalıştığın insanları gerçekten tanıyor musun? Neler olup bittiğini gerçekten biliyor musun? Ve yanıtın hayırsa, o zaman bunları öğren..."* Öğren... Ama neyi? Kimden? Peeta, Capitol'ün ona söylediklerinden başka ne bilebilir ki? Bu yalnızca Capitol'ün propagandasının bir parçasıydı. Kuru gürültü. Fakat Plutarch da bunun Capitol'ün sözleri olduğunu düşünüyorsa, neden bana hiç bahsetmedi? Neden hiç kimse bana ya da Finnick'e tek söz etmedi?

Bu fikir çatışmasının altında sıkıntımın asıl kaynağı yatıyordu. Peeta. Ona ne yapmışlardı? Ve şimdi ne yapacaklardı? Snow'un onun da, benim de isyandan habersiz olduğumuz hikâyesini yutmadığı belliydi. Şimdi benim Alaycı Kuş olarak ortaya çıkmamla şüpheleri güçlenmişti. Peeta isyancıların taktiklerini ya da işkencecilerine söyleyeceği şeyleri ancak uydurabilirdi. Söylediği yalanlar ortaya çıktığı zaman, ciddi bir ceza görecekti. Kim bilir kendini benim tarafımdan nasıl terk edilmiş hissediyordu. İlk röportajında beni hem Capitol'den hem isyancılardan korumaya çalışmıştı. Bense, onu korumaktan aciz olmam bir yana, daha büyük dehşetlerin içine atmıştım.

Sabah olunca kolumu duvarın içine soktum ve uykulu gözlerle günün programına baktım. Kahvaltıdan hemen sonra Prodüksiyon'a gidecektim. Yemek salonunda sıcak tahıl, süt ve pancar püresinden oluşan kahvaltımı mideye indirirken, gözüm Gale'in bileğindeki iletişim kelepçesine takıldı. "O kelepçeyi ne zaman geri aldın, Asker Hawthorne?" diye sordum.

"Dün. Seninle sahada olacaksam, iletişim yedeği olarak yanımda taşımam gerektiğini düşünmüşler" dedi.

Bana iletişim kelepçesi öneren olmamıştı. Acaba istesem, bana da bir tane verirler miydi?

"Sanırım ikimizden birinin ulaşılabilir olması lazım," derken sesim manidardı.

"Bu da ne demek?" dedi.

"Hiç. Senin sözlerini tekrar ettim, o kadar," dedim. "Ve ulaşılabilir olanın sen olman gerektiği konusunda hemfikirim. Umarım ben de sana hâlâ ulaşılabilir durumdayımdır."

Bakışlarımız kilitlenirken, Gale'e ne kadar kızgın olduğumu fark ettim. Peeta'nın propaganda spotunu görmediğine bir an olsun inanmadığımı. Bana bundan bahsetmediği için, kendimi tamamen ihanete uğramış gibi hissettiğimi. Birbirimizi ruh halimi okuyabileceği ve bu halime neyin sebep olduğunu anlayabileceği kadar iyi tanıyorduk.

"Katniss..." diye başladı. Suçluluk duygusu sesine yansımıştı bile.

Tepsimi aldım, kirli bulaşıkların toplandığı alana yürüdüm ve gürültüyle raflardan birine yerleştirdim. Koridora çıktığımda, bana yetişmişti.

Kolumu tutarken, "Neden bir şey söylemedin?" diye sordu.

"Ben mi neden söylemedim?" Kolumu çekip kurtardım. "Sen neden söylemedin, Gale? Bu arada, dün akşam sana neler olduğunu sorarken, zaten söylemiştim."

"Üzgünüm. Tamam mı? Ne yapacağımı bilemedim. Sana söylemek istedim ama herkes Peeta'nın kaydını görmenin seni hasta edeceğinden korkuyordu," dedi.

"Haklıymışlar. Etti. Ama senin Coin için bana yalan söylemen kadar değil." O anda iletişim kelepçesi ötmeye başladı. "İşte. Koşsan iyi olur. Ona anlatacak şeylerin vardır."

Bir an yüzünden gerçek bir kırgınlık geçti. Ve hemen sonra yerini soğuk öfkeye bıraktı. Topuklarının üzerinde dönüp gitti. Belki ona açıklaması için fırsat bırakmayarak fazla kindar davranmıştım. Belki de hepsi yalan söyleyerek beni korumaya çalışıyorlardı. Umurumda değildi. Benim iyiliğim için bana yalan söyleyen insanlardan bıkip usanmıştım. Çünkü genelde daha çok kendi iyilikleri için yalan söylüyorlardı. Katniss'e isyan konusunda yalan söyleyelim ki delice bir şey yapmasın. Onu arenaya her şeyden habersiz halde gönderelim ki kolayca avlayalım. Ona Peeta'nın kaydından bahsetmeyelim; çünkü bu onu hasta eder ve ondan sağlam haliyle bile iyi bir performans elde etmek yeterince zor zaten.

Gerçekten hasta gibiydim. Kalbim ağrıyordu. Ve Prodüksiyon günü için fazla yorgundum. Ama Yeniden Yaratılma odasının kapısına varmış bulduğum için, içeri girdim. Bugün 12. Mıntika'ya döneceğimizi öğrendim. Cressida, Gale ve benimle yıkılmış şehrimize ışık tutacak, doğaçlama röportajlar yapmak istiyordu.

Yüzüme dikkatle bakarak, "Tabii ikiniz için de bir sakıncası yoksa," dedi.

"Ben varım," dedim. Hazırlık ekibim beni giydirip saçlarımı ve makyajımı yaparken, suskun ve kaskatı bir manken gibi öylece dikildim. Makyajım kendini göstermeyecek ve yalnızca uykusuz gözlerimin çevresindeki halkaları kapatacak kadar hafifti.

Boggs benimle Hangar'a kadar indi ama ön selamlaşma dışında pek bir şey konuşmadık. Özellikle maskesinin içinde çok rahatsız görüldüğü için, 8'deki itaatsizliğim konusunda ikinci bir konuşma yapmak zorunda kalmadığım için minnettardım.

Anneme 13. Mıntika'dan ayrıldığıma dair mesaj göndermeyi ve tehlikeli olmayacağının altını

çizmeyi son anda akıl ettim. 12'ye yapacağımız kısa süreli yolculuk için bir hava aracına bindik ve Plutarch, Gale ve Cressida'nın bir haritanın üstüne eğildikleri masaya yönlendirildim. Bana ilk birkaç propaganda spotunun önce/sonra etkilerini gösterirken, Plutarch'ın durumdan ne kadar hoşnut olduğu her halinden belliydi. Pek çok mıntıkada güç bela tutunabilen isyancılar, bir araya toplanmışlardı. 3 ve 11'i -ki Panem'in ana gıda kaynağı olduğu için ikincisi hayati önem taşıyordu-almışlar ve daha pek çok mıntıkaya baskınlar düzenlemişlerdi.

Plutarch, "Umut vaat edici," dedi. "Hem de fazlasıyla. Fulvia *Hatırlıyoruz* spotlarının ilkinin bu akşama hazır edecek. Bu sayede mıntıkları kendi ölüleriyle tek tek hedef alabileceğiz. Finnick kelimenin tam anlamıyla muhteşem."

"Aslında izlemesi acı verici" dedi Cressida. "Çoğunu şahsen tanıyordu."

"Bu kadar etkili olmasının asıl nedeni bu," dedi Plutarch. "Kalpten geliyor. Hepiniz çok iyi iş çıkarıyorsunuz. Coin daha mutlu olamazdı."

Gale onlara söylememişti demek. Peeta'yı görmemiş gibi davrandığımı ve benden gizledikleri için ne kadar öfkeli olduğumu anlatmamıştı. Ancak sanırım bu, çok ufak ve çok geç kalmış bir tavırdı; çünkü konuyu hâlâ aklımdan çıkaramıyordum. Bir önemi de yoktu. O da benimle konuşmuyordu zaten.

Haymitch'in yanımda olmadığını ancak Çayır'a indiğimiz zaman fark ettim. Plutarch'a yokluğunu sorduğum zaman, başını sallamakla ve, "Kaldıramayacaktı," demekle yetindi.

"Haymitch? Ve bir şeyi kaldıramamak? Şuna bir gün tatil yapmak istedi desek?"

"Sanırım kurduğu cümle, 'Yanımda bir şişe olmadan, kaldıramam,' şeklindeydi."

Gözlerimi çevirdim. Akıl hocam, onun içki zaafı ve kaldırabileceği ya da kaldıramayacağı şeyler konusunda sabrım tükeneli uzun zaman olmuştu. Ancak 12'ye dönmemizin üstünden beş dakika geçmeden, kendim de bir şişe içki ihtiyacı duymaya başlamıştım. 12'nin yok oluşunu -duymuş, dinlemiş, havadan görmüş ve küllerinin arasında dolaşmıştım- hazmettiğimi sanıyordum, öyleyse neden gördüğüm her şeyle taptaze bir kederle doluyordum? Oradan, dünyamı kaybettiğimi tamamen sindiremeyecek kadar erken mi ayrılmıştım? Yoksa bu zulmün bana böyle yepyeni gelmesi, bu yıkımı kendi gözleriyle incelerken Gale'in yüzündeki ifadeden mi kaynaklanıyordu?

Cressida ekibi işe benimle başlamak üzere eski evimize yönlendirdi. Ne yapmamı istediğim sordum. "İçinden ne gelirse," dedi. Kendi mutfağında öylece dururken, içimden hiçbir şey gelmiyordu. Bir yığın anı arasında boğulur gibi hissettiğim için, kendimi evden geriye kalan tek çatı parçasına dalıp gitmiş halde buldum. Bir süre sonra Cressida, "Tamamdır, Katniss," dedi. "Devam edelim."

Gale eski adresinde paçayı benim kadar kolay yırtamadı. Cressida onu birkaç dakika sessiz görüntüledi. Ancak sonra Gale küllerin arasından eski hayatıyla ilgili bir kalıntı çıkarırken -çarpılmış bir ocak demiri- onu ailesi, işi ve Dikiş'teki yaşantı konusunda sorgulamaya başladı. Onu saldırı gecesine geri dönmeye ve evinden başlayıp Çayır'a, oradan ormana ve göle götürerek olanları yeniden canlandırmaya zorladı. Varlıklarını sevgili ormanıma bir tecavüz gibi gördüğüm için, film ekibi ve korumaların arasında dolaşırken zorlanıyordum. Burası Capitol'ün kötülüğüyle çoktan bozulmuş özel bir yer, bir sığınaktı. Çitin yanı başındaki kömürleşmiş kütükleri geride bıraktıktan çok sonra bile, ayaklarımız çürümeye yüz tutmuş cesetlere takılıyordu. Birilerinin görmesi için kaydetmemiz gerekir miydi?

Göle ulaştığımızda, Gale konuşma yeteneğini kaybetmişe benziyordu. Hepimiz -özellikle böcekkabukları içindeki Castor ve Pollux- ter içindeydik. Cressida mola ilan etti. Suyu dalmayı, yüzeye çıktığımda tek başıma, çıplak ve gözlerden uzak olmayı dileyerek gölden bir avuç su aldım. Bir süre gölün çevresinde yürüdüm. Gölün kıyısındaki küçük beton eve ulaştınca, kapıda durdum ve Gale'i evden kurtardığı eğik demir çubuğu ocağın yanına yerleştirirken buldum. Bir an kendimi yalnız ve uzak bir geleceğe ait bir yabancıya bakar gibi hissettim. Vahşi ortamda dolaşırken yolunu kaybedip, kendini parçalanmış ağaç kütükleri, ocak ve demir çubuğun beklediği bu küçük sığınakta bulmuş, bu küçük kulübenin burada ne aradığını merak eden bir yabana. Gale döndü, gözlerime baktı. Buradaki son buluşmamızı hatırladığını biliyordum. Kaçıp kaçmamak konusunda tartıştığımız. Kaçsaydık, 12. Mıntıka hâlâ yerinde olur muydu? Sanırım olurdu. Ancak Capitol de hâlâ Panem'in başında olurdu.

Peynirli sandviçler elden ele dağıtıldı ve ağaçların gölgesine oturup yemeğimizi yedik. Ben konuşmak zorunda kalmamak için kasıtlı olarak grubun uzak bir köşesine, Pollux'un yanında oturmuştum. Aslında pek kimsenin konuştuğu da yoktu. Bu göreceli sessizlikte kuş sesleri ormanı teslim almış gibiydi. Pollux'u dirseğimle dürttüm ve başının tepesi taçlı küçük, siyah bir kuşu işaret ettim. Kuş başka bir dala adadı, bir an kanatlarını açıp küçük, beyaz lekelerini gösterdi. Pollux iğnemi işaret etti ve kaşlarını sorar gibi kaldırdı. Bunun bir Alaycı kuş olduğunu doğrulamak için kafamı salladım. Parmağımla, bekle, göstereyim diye işaret ettikten sonra, bir kuş ısıltığı tutturdum. Alaycı kuş kafasını uzattı ve ısıltığını olduğu gibi tekrarladı. Ve sonra Pollux beni şaşırtarak, birkaç notalık bir ısıltık çaldı. Kuş ona da yanıt verdi. Pollux'un yüzünde büyük bir neşe belirdi ve Alaycı kuşla melodi alışverişine girişti. Bunun uzun yıllardır ilk sohbeti olduğunu tahmin ediyordum. Müzik, Alaycı kuşları çiçeklerin balları çektiği gibi çekerdi. Kısa bir süre sonra, tepemizdeki dallarda yarım düzine kadar kuş belirmişti. Pollux koluma dokundu ve bir dal parçasıyla yere ŞARKI? yazdı.

Genelde böyle bir isteği geri çevirirdim ama bu şartlar altında Pollux'a hayır demek bir anlamda imkânsızdı. Ayrıca, Alaycı kuşların şarkı sesleri ısıltıklarından çok farklıydı ve bunu Pollux'un da duymasını istiyordum. Bu yüzden, ne yaptığımı düşünmeden, Rue'nun 11'de iş gününün sona erdiğini haber vermek için söylediği dört notalık melodiyi söyledim. Sonunda katledilişinin fon müziğine dönüşen notaları. Kuşlar bunu bilmiyordu. Basit cümleyi kaptılar ve aralarında tatlı bir uyumla, bir ileri bir geri atışmaya başladılar. Tıpkı, Açlık Oyunları'nda mutasyonların ağaçlardan fırlayıp bizi Cornucopia'ya kadar kovaladıkları ve Cato'yu kanlı bir posaya çevirdikleri o dakikaların hemen öncesinde olduğu gibi.

"Gerçek bir şarkı söylediklerini duymak ister misin?" dedim. O anıları zihnimden silmek için her şeyi yapardım. Ayağa kalktım, ağaçlara doğru yürüdüm ve ellerimi kuşların tünediği akça ağacın sert gövdesine yasladım. Yasak olduğu için "İdam Ağacı" nı yüksek sesle söylemeyeli nereden baksanız on yıl oluyordu ama her sözcüğü aklımdaydı. Babam gibi, usulca, tatlı tatlı başladım.

Geliyor musun o ağaca?

Hani üç kişiyi öldürdü dedikleri

O adamı sallandırdıkları ağaca

Çok tuhaf şeyler olmuştu orada

Gece yarısı buluşsaydık o idam ağacında

Daha tuhaf olmazdı aslında.

Yeni bir melodi sunduğumu fark edince, Alaycı kuşlar da şarkılarını değiştirdiler.

Geliyor musun o ağaca?

Hani ölü adamın aşkına kaçması için yakardığı

Çok tuhaf şeyler olmuştu orada

Gece yarısı buluşsaydık o idam ağacında

Daha tuhaf olmazdı aslında.

Kuşların dikkatini çekmeyi başarmıştım. Çok basit ve çok az farklılıkla tam dört kez tekrarlandığı için, bir kıta daha söylediğim zaman, melodiye kapmış olacaktı.

Geliyor musun o ağaca?

Hani ikimizin de özgür olmamız için

Kaçmanı söylediğim ağaca

Çok tuhaf şeyler olmuştu orada

Gece yarısı buluşsaydık o idam ağacında

Daha tuhaf olmazdı aslında.

Ağaçlar huşu içindeydi. Esintide yaprakların hışırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Ama ne bir Alaycı kuş ne de bir başkası, tek bir kuşun sesi çıkmıyordu. Peeta haklıydı. Ben şarkı söyleyince sessizliğe gömülüyorlardı. Babamda da olduğu gibi.

Geliyor musun o ağaca?

Boynuna ilmekten bir kolye tak, dur yanımda.

Çok tuhaf şeyler olmuştu orada

Gece yarısı buluşsaydık o idam ağacında

Daha tuhaf olmazdı aslında.

Kuşlar devam etmemi bekliyorlardı. Ama hepsi bu kadardı. Son kıtayı söylemiştim. Bu durgunlukta bir sahne aklıma gelmişti. Babamla ormanda geçirdiğimiz bir günün ardından evdeydim. Yerde henüz bir bebek olan Prim'le "İdam Ağacı"nı söylüyordum. Şarkıda söylediği gibi, eski sicim parçalarından ikimize kolyeler yapıyordum. Sözcüklerin gerçek anlamını bilmeden... Melodi basit ve uyum sağlanması kolaydı ama zaten o günlerde bir ya da iki defadan sonra müziğe uydurulmuş hemen her şeyi kolayca ezberleyebiliyordum. Birden, annem sicim kolyeleri elimizden çekip aldı ve babama bağırmaya başladı. Ben ağlamaya başladım; çünkü annem hiç bağırmasdı. Sonra Prim de bir ağlama

tutturdu ve saklanmak için dışarı kaçtım. Yalnızca tek bir saklanma noktam -Çayır'daki bir hanımeli ağacının altı- olduğu için, babam beni derhal buldu. Beni sakinleştirdi ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Artık o şarkıyı söylemesek iyi olacaktı, o kadar. Annem şarkıyı unutmamı istiyordu. Tabii bu yüzden, o sözcükler dönülmez biçimde beynime kazınıverdiler.

Şarkıyı ne babam ne de ben bir daha söyledik, hatta bahsi bile geçmedi. Babam öldükten sonra, şarkı sık sık aklıma düşer oldu. Büyüdükçe sözleri anlamaya başladım. Başlangıçta bir adam kız arkadaşını gece yarısı buluşmaya ikna etmeye uğraşıyormuş gibi geliyordu. Ama cinayetten ötürü idam edilmiş bir adamın asıldığı bir ağaç, randevulaşmak için tuhaf bir yerdi. Katilin sevgilisinin bu öldürme işiyle bir alakası olsa gerekti ya da onu her hâlükârda cezalandıracaklardı; çünkü katilin cesedi, kaçıp gitmesi için yalvarıyordu. Bu kısmının -konuşan ceset olayının- tuhaf olduğu ortadaydı. Ancak "İdam Ağacı" sinir bozucu olmaya ancak üçüncü kıtada başlıyordu. Şarkıyı söyleyen kişinin ölü bir katil olduğunu fark ediyordunuz. Ve hâlâ o idam ağacında olduğunu. Ve her ne kadar sevgilisine kaçmasını söylese de, onunla buluşmak için gelip gelmeyeceğini sormaya devam ediyordu. İnsanın canını en çok sıkan yeri, "Hani ikimizin de özgür olmamız için kaçmanı söylediğim ağaca," kısmıydı çünkü başlangıçta adamın kıza tahminen güvenli bir yere kaçmasını söylediği zamandan bahsettiğini sanıyordunuz. Ama sonra ona kaçmasını kastetmiş olabilir mi diye sorgulamaya başlıyordunuz. Ölüme. Son bölümde beklediğinin bu olduğu açıkça ortaya çıkıyordu. Sevgilisi, sicimden kolyesiyle, ölü olarak ağaçta, yanında sallanıyordu.

Eskiden adamın hayal edilebilecek en ürkütücü tip olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise, Açlık Oyunları'ndan edindiğim ipuçlarıyla, adamı detayları bilmeden yargılamamak gerektiğine karar vermiştim. Belki de sevgilisi zaten ölüme mahkum edilmişti ve o durumu kolaylaştırmaya çalışıyordu. Onu beklediğini bilsin istiyordu. Ya da onu geride bıraktığı yerin ölümden beter olduğunu düşünüyordu. Ben de Capitol'den kurtarabilmek için Peeta'yı şırıngayla öldürmeyi düşünmemiş miydim? Gerçekten tek seçeneğim o muydu? Herhalde değildi, ancak o zaman için başka bir çözüm düşünememiştim.

"Yine de annemin olayın tamamını yedi yaşındaki bir çocuk için fazla çarpık bulduğunu tahmin ediyordum, özellikle de kendi sicim kolyelerini yapan bir çocuk için. Asılmak yalnızca hikâyelerde olan bir şey de değildi. 12'de sayısız insan aynı şekilde idam edilmişti. Müzik dersinde bütün sınıfın önünde bu şarkıyı söylememi istemeyeceğinden emin olabilirdiniz. Burada Pollux'a söylememden de hoşnut olmayacağı kesindi ama en azından... Ya da durun, hayır, yanıliyordum. Yan gözle bakınca, Castor'un beni çekmekte olduğunu gördüm. Herkes büyük bir dikkatle beni izliyordu. Ve Pollux'un yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu; çünkü ürkütücü şarkımın hayatındaki korkunç bir olayı su yüzüne çıkardığına hiç şüphe yoktu. Harika. İç geçirerek arkama, ağaç gövdesine yaslandım. Alaycı kuşlar "İdam Ağacı"nı şakımaya başlamak için o anı seçtiler. Onların ağzından çok güzel geliyordu. Kameraya alındığımın bilinciyle sessizce ayağa kalktım ve Cressida'nın, "Kes!" diyen sesini duydum.

Plutarch gülerek yanıma geldi. "Bu şeyleri nereden buluyorsun? Uydursak bile kimse inanmazdı!" Beni kollarıyla sardı ve alnımın ortasına gürültülü bir öpücük kondurdu. "Sen altından yapılmışsın!"

"Kamera için yapmadım," dedim.

"O zaman kayıтта oldukları için şanslıyız," dedi. "Haydi, millet. Şehre dönüyoruz!"

Ormanın içinde ağır ağır ilerlerken büyük bir kaya parçasına denk geldik. Gale ve ben, rüzgârda bir koku yakalamış bir çift köpek gibi, başlarımızı aynı yöne çevirdik. Cressida durumu fark etti ve o tarafta ne olduğunu sordu. Ne yaptığımızın farkında olmadan, eskiden av için orada buluştuğumuzu

söyledik. Aslında pek önemli bir şey olmadığı konusunda ısrar etmemize rağmen, görmek istedi.

Mutlu olduğum bir yerden başka bir şey değil, diye düşündüm.

Vadiye bakan kaya çıkıntımız. Belki her zamankinden biraz daha az yeşillerdi ama böğürtlen çalılıklarının dalları meyve yüklüydü. Sayısız avlanma, tuzak kurma, balık tutma, bir şeyler toplama, ormanın içinde aylıklık etme, av çantalarımızı doldururken düşüncelerimizi boşaltma günümüz burada başlamıştı. Burası rızkımıza ve akıl sağlığımıza açılan kapıydı. Ve biz birbirimizin anahtarıydık.

Şimdi artık kaçılacak bir 12. Mıntıka, atlatılacak Barış Muhafızları, doyurulacak boş mideler yoktu. Capitol hepsini alıp götürmüştü ve Gale'i de kaybetmeme ramak kalmıştı. Bizi bunca yıldır birbirimize sıkı sıkı bağlayan karşılıklı ihtiyaç yapışkanı eriyip gidiyordu. Aramızdaki boşluklarda ışık değil, karanlık yamalar vardı. Bugün, 12'nin dehşet verici yok oluşu karşısında birbirimizle konuşamayacak kadar öfkeli olmamız nasıl mümkün olabilirdi?

Gale bana yalan söylemiş kadar olmuştu. İyiliğim için endişelenmiş bile olsa, bu kabul edilebilir bir şey değildi. Gerçi özrü samimi görünmüştü. Ve ben yalanını, canının yandığından emin olacak şekilde yüzüne vurmuştum. Bize neler oluyordu böyle? Aramız neden açılmıştı? Her şey arapsaçına dönmüştü ama ben bir şekilde, sorunlarımızın kökenine dönmemiz halinde, her şeyin merkezinde kendi hareketlerimi bulacağımı hissediyordum. Onu gerçekten kendimden uzaklaştırmak istiyor muydum?

Parmaklarım bir böğürtleni kavrayıp dalından kopardı. Meyveyi baş ve işaret parmaklarımın arasında usul usul çevirdim. Ve birden Gale'e dönüp ona fırlattım. "Ve şans..." diye başladım. Vurup başka bir yöne düşmesini sağlamak ve kabul etmek arasında tercih yapacak zamanı kalsın diye çok yüksekte atmıştım.

Gale'in bakışları meyveyi değil, beni takip ediyordu ama son anda ağzını açtı ve böğürtleni yakaladı. Çiğnedi, yuttu ve uzun bir duraksamanın ardından, "... daima sizden yana olsun," dedi. Ama dedi.

Cressida bizi kayaların içinde, birbirimize değmememizin imkânsız olduğu bir girintiye oturttu ve av hakkında konuşmaya ikna etti. Bizi ormana çeken şeyin ne olduğunu, nasıl tanıştığımızı, en sevdiğimiz anları sordu. Anlar, vahşi köpekler ve kokarcalarla ilgili geçmiş aksilikleri anlatırken gevşeyip biraz biraz gülüşmeye başlamıştık. Sohbet, silah kullanma yeteneğimizi 8'deki bombalamaya dönüştürmemiz konusuna kayınca, ben sustum. Gale ise yalnızca, "Geç kalınmış bir durum," dedi.

Şehir meydanına vardığımızda, öğleden sonra akşama dönüşüyordu. Cressida'yı fırından geriye kalan enkaza götürdüm ve ondan bir şeyler çekmesini istedim. Toparlayabildiğim tek duygu müthiş bir bitkinlikti. "Peeta, burası senin evin. Bombardımandan bu yana, aileden hiç kimseden haber alınamadı. On İki artık yok. Ve sen ateşkes çağrısında bulunuyorsun, öyle mi?" Boşluğa baktım. "Seni duyacak kimse kalmadı."

Bir zamanlar darağacı olan metal yığınlarının önünde dururken, Cressida, ikimizden birinin işkence görüp görmediğini sordu. Gale tişörtünü çekip açtı ve kameraya sırtını döndü. Kırbaç izlerine bakakalmıştım. Kırbaçların fısıltısını bir kez daha duyar gibiydim. Bileklerinden asılı, bilincini yitirmiş, kanlar içindeki hali gözümün önüne geldi.

"Ben tamamım," dedim. "Galipler Köyü'nde buluşuruz. Annem için... Bir şey yapacağım..."

Sanırım oraya yürüdüm, ancak kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey, Galipler Köyü'ndeki mutfak dolaplarımızın önünde, yerde oturmuş büyük bir dikkatle seramik kavanozları ve cam şişeleri bir kutuya diziyor olduğumdu. Kırılmalarına engel olmak için aralarında temiz pamuk bandajlar yerleştiriyordum. Kuru çiçek demetleri bağlıyordum.

Birden komodininin üstündeki gülü hatırladım. Gerçek miydi? Eğer öyleyse, hâlâ yukarıda mıydı? Gidip bakmak için duyduğum müthiş arzuyu bastırmakta zorlanıyordum. Gül oradaysa, beni yeniden korkutmaktan başka işe yaramayacakta. Paketleme işini hızlandırdım.

Dolaplar boşalıp ayağa kalktığımda, Gale'i mutfağında, karşımda buldum. Karşımda böyle sessizce bitivermiş olması rahatsız ediciydi. Masaya yaslanmış, parmaklarını ahşap zemininin üstünde iyice açmıştı. Kutuyu aramıza bıraktım. "Hatırlıyor musun?" dedi. "Beni burada öpmüştün."

Demek kırbaçlama olayından sonra aldığı ağır morfin dozu bu anıyı bilincinden silmeye yetmemişti. "Hatırladığım sanmıyordum," dedim.

"Unutmak için ölmem gerek. Belki o zaman bile unutamam," dedi. "Belki de ben de, İdam Ağacı'ndaki o adam gibi olacağım. Hâlâ yanıt bekleyen o adam gibi." Ağlarken hiç görmediğim Gale'in gözlerinde yaşlar parlıyordu. Düşmelerine mani olmak için öne uzanıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. İkimizde de sıcaklık, kül ve sefalet tadı vardı. Böyle nazik bir öpücük için şaşırtıcı bir lezzetti. Geri çekildi ve bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Beni öpeceğini biliyordum."

"Nasıl?" dedim. Çünkü ben kendim bile bilmiyordum.

"Çünkü acı içindeyim," dedi. "Dikkatini çekmemin tek yolu bu." Kutuyu kaldırdı. "Endişelenme, Katniss. Gececek." Yanıt veremeden çıkıp gitti.

Bu son saldırısı üstünde iyice düşünemeyecek kadar bitkindim. 13'e kısa süreli yolculuğumuzu bir koltuğa kıvrılmış halde, Plutarch'ın artık insanoğlunun kullanımında olmayan silahlarla -en sevdiği konulardan biriydi- ilgili söylevini duymazdan gelmeye çalışarak geçirdim. Yüksekten uçan uçaklar, askeri uydular, hücre parçalayıcılar, insansız hava araçları, son kullanma tarihi olan biyolojik silahlar. Atmosferin yok oluşu, kaynakların tükenişi ya da ahlaki titizliklerle yok edilmiş silahlar. Bu tür oyuncakların yalnızca hayalini kurabilen ve hava araçları, karadan karaya atılan füzeler ve sıradan eski tip silahlarla idare etmek zorunda olan Baş Oyunkurucu'nun sesindeki gıptayı duymak zor değildi.

Alaycı Kuş tulumumdan kurtulunca, yemek yemeden doğruca yatağa gittim. Buna rağmen, Prim sabah beni sarsarak uyandırmak zorunda kaldı. Sabah kahvaltısından sonra programımı boş vererek malzeme dolabında şekerleme yapmaya çekildim. Tebeşir kutuları ve kalemler arasına kıvrılmış halde uyandığımda, akşam yemeği saati olmuştu bile. Ekstra büyük porsiyon bezelye çorbası içtikten sonra, Kompartıman E'ye dönmeye hazırlanırken Boggs yolumu kesti.

"Karargâh'ta toplantı var. Mevcut programını yok say," dedi.

"Anlaştık," dedim.

Umutsuz bir sesle, "Gün içinde takip ettin mi ki?" diye sordu.

"Kim bilir? Ben bir psikiyatri hastasıyım." Hastane bilekliğimi göstermek için bileğimi kaldırıncaya, artık yerinde olmadığını fark ettim. "Gördün mü bak? Bilekliğimi aldıklarını hile hatırlamıyorum. Beni neden Karargâh'a istiyorlar? Kaçırdığım bir şey mi var?"

"Sanırım Cressida sana On İki spotunu göstermek istiyordu. Ama herhalde yayınladıkları zaman görürsün," dedi.

"İşte bunun için bir programa ihtiyacım var. Spotların yayın zamanlarını gösteren bir programa," dedim. Bana bir bakış attı ama daha fazla yorum yapmadı.

İnsanlar Karargâh'a dolmuşlardı ama bana Finnick ve Plutarch'ın arasında bir koltuk ayrılmıştı. Çoktan açılmış ekranlarda, Capitol'ün her zamanki yayınları dönüyordu.

"Neler oluyor? On İki spotunu izlemeyecek miydik?" diye sordum.

"Ah, hayır," dedi Plutarch. "Demek istediğim, belki. Beete'nin bize tam olarak ne göstermek istediğini bilmiyorum."

"Beete ülke çapında yayın kanalına girmenin bir yolunu bulduğunu düşünüyor," dedi Finnick. "Böylece bizim spotlar Capitol'de de yayınlanabilecek. Şu anda aşağıda, Özel Savunma'da bu konu üstünde çalışıyor. Bu akşam canlı yayın var. Snow bir demeç falan verecek herhalde. Sanırım başlamak üzere."

Capitol mührü, marş eşliğinde ekranda belirdi. Ve hemen ardından kendimi, milletini selamlayan Başkan Snow'un yılan gözlerine bakarken buldum. Kürsüsünü kendine siper almış gibi görünse de, yakasındaki beyaz gül olduğu gibi ortadaydı. Kamera, yan tarafta Panem'in projektörle yansıtılan bir haritasının önünde oturan Peeta'yı da görüntüye alacak şekilde geri çekildi. Peeta, yükseltilmiş bir sandalyede, ayakkabıları metal bir basamakla desteklenmiş halde oturuyordu. Protezli bacağının ayağını tuhaf, düzensiz bir ritimle yere vuruyordu. Üst dudağında ve alnında, pudra tabakasının altından ter damlacıkları fişkirmişti. Ama beni en çok korkutan gözlerindeki öfkeli ancak odaklanamayan bakış oldu.

"Daha da kötü," diye fısıldadım. Finnick bana güç vermek ister gibi elimi tuttu. Dayanmaya çalıştım.

Peeta sıkıntılı bir tonla ateşkese gerek olduğundan söz etmeye başladı. Değişik mntıkalarda anahtar yapılanmanın gördüğü zararın altını çizdi. O konuşurken, haritanın bir kısmı yıkım görüntülerini gösterecek şekilde ışıklandı. 7'de yıkılmış bir baraj. Vagonlardan sızan toksik atık havuzunun ortasındaki raydan çıkıp devrilmiş bir tren. Yangın sonrasında çöken bir tahıl ambarı. Bütün bunları isyan hareketine bağlıyordu.

Bom! Birdenbire, fırının yıkıntıları önündeki görüntümle ekranda belirivermiştim.

Plutarch ayağa fırladı. "Başardı! Beete yine araya girmeyi başardı!"

Peeta dikkati dağılmış halde geri geldiğinde, odada müthiş bir heyecan vardı. Beni monitörde görmüştü. Peeta bir su arıtma tesisinin bombalanması meselesiyle konuşmasına kaldığı yerden devam etmeye çalışırken, Finnick'in Rue'yu anlatan klibi araya girdi. Ve sonra olay, Capitol'ün teknik uzmanlarının Beete'nin saldırısını savuşturmaya çalıştıkları bir yayın savaşına dönüşüverdi. Ancak hazırlıksız yakalanmışlardı ve görünüşe bakılırsa kontrolün elinde kalmayacağını önceden tahmin eden Beete'nin elinde beş-on saniyelik kliplerden oluşan bir cephanelik vardı. Propaganda spotlarından seçme sahnelerin tuz biber olduğu resmi sunumun mahvoluşunu heyecanla izledik.

Plutarch sevinç spazmları geçirir, herkes Beete'nin lehine tezahüratlar yaparken Finnick yanımda sessiz ve kıpırtısız oturmaya devam ediyordu. Odanın karşı tarafında duran Haymitch'in gözlerinde, kendi dehşetimin yansımasını gördüm. Peeta'nın, her sevinç gösterisiyle ellerimizin arasından biraz

daha kayıp gittiğini ikimiz de biliyorduk.

Capitol mührü, düz bir sinyal sesiyle geri geldi. Bu görüntü yirmi saniye kadar ekranda kaldıktan sonra, Peeta ve Snow yeniden karşımızdaydılar. Sete tam bir karmaşa hâkimdi. Kabinlerinden delice sesler duyuyorduk. Snow öne atıldı ve isyancıların kendilerini suçlayıcı buldukları bilgilerin yayınlanmasına alenen engel olmaya çalıştıklarını, ancak gerçeğin ve adaletin galip geleceğini söyledi. Yayın, güvenlik yeniden sağlandığı zaman tekrarlanacaktı. Peeta'ya döndü ve bu geceki gösteriden sonra Katniss Everdeen'le ilgili yeni görüşleri olup olmadığını sordu.

Adım anılınca Peeta'nın yüzü harcadığı çabayı ele verecek şekilde büküldü. "Katniss... Bütün bunların sonu ne olacak sanıyorsun? Geriye ne kalacak? Hiç kimse güvende değil. Capitol'de de. Mıntikalarda da. Ve sen... On Üç'te..." Hava almaya çalışır gibi derin bir iç çekti; gözlerinde delice bir bakış vardı. "Sabaha ölmüş olacaksın!"

Kameranın çekim alanında olmayan Snow, "Kesin şunu!" diye emretti. Beetee hastanenin önünde hareketsiz durduğum sahneyi üç saniyelik aralıklarla tekrar tekrar yayınlayarak olayı tam bir kaosa dönüştürdü. Ancak anlık görüntülerin arasında sette yaşanan gerçek zamanlı olaylara tanık olduk. Peeta'nın konuşmaya devam etme çabası. Devrilen kameranın kaydettiği beyaz seramik zemin. Çizmelerin gürültüsü. Peeta'nın acı dolu feryadıyla netleşen darbe etkisi.

Ve Peeta'nın seramik zemine fıskıran kanı.

Çılgılığım belimden başlayıp bütün gövdeyi aşmış ve boğazımda takılıp kalmıştı. Kederimle boğulurken, bir Avox kadar dilsizdim. Boyun kaslarımı serbest bırakıp sesimin boşluğa yayılmasına izin versem bile, fark eden olur muydu acaba? Odaya bir kargaşa hâkimdi. Peeta'nın sözlerini deşifre etmeye çalışırken, sorular ve talepler birbirine karışıyordu. "Ve sen... On Üç'te... Sabaha ölmüş olacaksın!" Yine de, kanının yerini ekrandaki karıncalanmaların aldığı sözcüyle ilgili soru soran yoktu.

Bir ses diğerlerini bastırdı. "Kapatın çenenizi!" Bütün gözler Haymitch'e çevrildi. "Büyük bir gizem değil! Çocuk bize saldırıya uğramak üzere olduğumuzu söylüyor. Burada. On Üç'te."

"Bu bilgiyi nasıl almış olabilir?"

"Ona neden güvenelim?"

"Nereden biliyorsun?"

Haymitch sıkıntıyla homurdandı. "Şu anda biz konuşurken onu öldüresiye pataklıyorlar. Başka neye ihtiyacınız var? Katniss! Yardım et bana."

Sözcüklerimi özgür bırakmak için silkinmem gerekmişti. "Haymitch haklı. Peeta'nın bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum. Doğru olup olmadığını da. Ama o doğru olduğuna inanıyor. Ve onlar... " Snow'un ona yaptıklarını yüksek sesle dile getiremeyecektim.

Haymitch, Coin'e, "Siz onu tanımıyorsunuz," dedi. "Ama biz tanıyoruz. Halkınızı hazırlayın."

Başkan olayların gidişatından paniğe kapılmışa benzemiyordu. Yalnızca kafası biraz karışmış gibiydi. Sözcüklerin üstünde durup düşünürken, tek parmağını önündeki kontrol panelinin kenarına hafifçe vuruyordu. Sonunda konuşmaya karar verdiğinde, dümdüz bir sesle Haymitch'e, "Tabii ki böyle bir senaryo için hazırlıklıyız," dedi. "Her ne kadar On Üç'e yapılacak saldırıların, Capitol'ün amacına zarar vereceği tahminimizi destekleyen, on yılları aşan bir tecrübemiz olsa da. Nükleer füzeler, atmosfere hesaplanamayacak çevresel zararlara neden olacak radyasyon yayacaktır. Rutin bombardıman bile geri kazanmayı umduklarını bildiğimiz askeri gücümüze zarar verecektir. Ve tabii ki öyle bir saldırıyla karşı darbeye davetiye çıkarmış olurlar. İsyancılarla mevcut ittifakımız göz önüne alınınca, bunların kabul edilebilir riskler oldukları akla yatkın gelebilir."

Haymitch, "Öyle mi diyorsunuz?" dedi. Bunu çok samimi bir tonlamayla sormuştu ama 13'te ince alaylar bile boşa harcanmaya mahkumdu.

"Evet, öyle diyorum. Her koşulda, beşinci seviyede güvenlik tatbikatına geç kalmış durumdayız," dedi Coin. "Kilitlemeyle başlayalım." Önündeki klavyede hızla bir şeyler yazarak kararını uygulamaya koydu. Elini kaldırdığı anda, kilitleme devreye girdi.

13'e geldiğimden beri iki kez düşük-seviye tatbikat yapılmıştı. İlkini pek fazla hatırlamıyordum. Hastanede yoğun bakımdaydım ve sanırım bizi alıştırma amaçlı bir tatbikata taşımanın getireceği komplikasyonlar, yararından fazla olacağı için hastalar muaf tutulmuşlardı. İnsanlara sarı alanlarda toplanma talimatı veren mekanik sesi hayal meyal duymuştum. İkincisi -İkinci Seviye'de tatbikat- ise vatandaşların örneğin bir grip salgınına karşı teste tabii tutuldukları geçici bir karantina gibi ufak

krizlere yönelik bir tatbikattı ve yaşadığımız kompartımanlara dönmemiz istenmişti. Ben, ses sisteminden yükselen bip seslerini duymazdan gelerek çamaşır odasındaki bir borunun arkasında kalmış ve bir örümceğin ağını örmesini izlemiştim. Her iki deneyimin de beni şu anda On Üç'ün dört bir yanına yayılan, sözsüz, kulakları sağır edici türden, korku salan sirenlere hazırladığı söylenemezdi. Koca nüfusu çıldırtmak için tasarlanmış gibi görünen bu sesi duymazdan gelmek imkânsızdı. Ama burası 13'tü ve insanların çıldıracağı falan yoktu.

Boggs, Finnick ile beni Karargâh'tan çıkarıp koridordaki bir kapıdan geçirdi. Geniş bir merdivene gelmiştik. Yalnızca aşağı yöne doğru akan koca bir insan seli basamakları kaplamıştı bile. Çılgılık atan ya da birbirini itip geçmeye çalışan bir tek insan yoktu. Çocuklar bile direnmiyorlardı. Basamakları tek söz etmeden indik; zira bu seste hiçbir sözcüğün duyulması mümkün değildi. Gözlerim annemi ve Prim'i arıyordu ama yakın çevremdekiler dışında kimseyi göremiyordum. Bu gece ikisi de hastanede çalışıyorlardı, bu yüzden tatbikatı kaçırmaları imkânsızdı.

Kulaklarım çınlıyor, gözlerim ağırlaşıyordu. Kömür madenlerinin derinliğine inmiştik. İşin tek olumlu yanı derine indikçe, siren sesinin daha az tiz bir hal almasıydı. Sanki bizi yüzeyden fiziksel olarak uzaklaştırmak için vardılar. İnsanlar gruplar halinde işaretli kapılardan merdivenlere dolarken, Boggs beni aşağı çekmeye devam etti. Ta ki basamaklar devasa bir mahzenin önünde son bulana dek. Doğruca içeri girmeye yeltendim ama Boggs beni durdurdu ve içeri kabul edilmem için kolumdaki programı bir okuyucuya tutmam gerektiğini işaret etti. Kimsenin yanlış bir yöne sapmaması için, bilginin bir yerlerdeki bir bilgisayara aktarıldığına hiç şüphe yoktu.

Burası doğal olmakla insan yapımı olmak arasında kararsız kalmışa benzeyen bir yerdi. Duvarların bazı kısımları taşla kaplıyken, diğerleri çelik kirişler ve betonla takviye edilmişti. Kaya duvarların içine insanların uyuyabileceği oyuklar açılmıştı. Bir mutfak, banyolar ve bir ilk yardım istasyonu vardı. Burası içinde uzun süre yaşanması için inşa edilmişti.

Mahzenin çevresine belli aralıklarla üzerleri harf ya da rakamlarla dolu beyaz işaretler yerleştirilmişti. Boggs, Finnick ve bana mevcut kompartımanlarımıza uygun alanlara gitmemiz gerektiğini anlatırken -benim durumunda, evim Kompartıman E olduğu için E'ye gitmem gerekiyordu- Plutarch çıkageldi. "Ah, demek buradasınız," dedi. Son olaylar, Plutarch'ın ruh halini pek etkilemişe benzemiyordu. Hâlâ Beetee'nin Yayın Taarruzu başarısının coşkusuyla yaşar gibiydi. Gözleri tek tek ağaçlarda değil, ormandaydı. Peeta'nın cezalandırılması ya da 13'te her an olabilecek patlama da onu ilgilendirmiyordu. "Katniss, Peeta'nın yaşadığı tatsızlık yüzünden, bunun senin için kötü bir an olduğunu biliyorum ama diğerlerinin seni izleyeceklerinin bilincinde olmalısın."

"Ne?" dedim. Peeta'nın korkunç durumunu tatsızlık olarak küçümsediğine inanamıyordum.

"Sığınaktaki diğer insanlar, nasıl tepki göstereceklerine sana bakarak karar verecekler. Sen sakın ve cesur olursan, diğerleri de aynı şeyi denerler. Sen paniğe kapılırsan, bu hal bir orman yangını gibi son hızla yayılır," diye izah etti. Ona bakakalmıştım. Anlamakta ağır kaldığımı düşünür gibi, "Bu arada, yangın başlıyor," diye devam etti.

"Neden kameraya alınıyormuşum gibi rol yapmıyorum, Plutarch?" dedim.

"Evet! Mükemmel! İnsan seyirci karşısında her zaman daha cesur olabilir," dedi. "Peeta'nın az önce sergilediği cesarete bir baksana."

Onu tokatlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Kilitlenmeden önce Coin'e dönmem gerek. Sen iyi iş çıkarmaya devam et, yeter," dedi ve hızla

dönüp uzaklaştı.

Duvardaki kocaman E harfine doğru yürüdüm. Bize ayrılan alan, sınırları taş zemin üzerinde boyayla çizilerek belirlenmiş, yaklaşık dört metreye dört metre büyüklüğünde bir bölümdü. Duvarlara iki yatak - birimiz yerde yatacaktık- ve yer hizasına da içine eşya koymak için küp şeklinde bir boşluk oyulmuştu. Şeffaf plastikle kaplı beyaz bir kâğıtta SİĞINAK PROTOKOLÜ yazıyordu. Kâğıdın üzerindeki küçük siyah noktalara sabit gözlerle baktım. Bir süre, görüşümden silmeyi başaramadığım kan damlacıklarından başka bir şey göremedim. Ve sonunda sözcükler yavaş yavaş belirmeye başladılar. İlk bölüm, "Geldiğinizde" adını taşıyordu.

1.Kompartımanınızın bütün üyelerinin giriş yaptıklarından emin olun.

Annem ve Prim henüz gelmemişlerdi ama ben sığınağa ilk gelenler arasındaydım. Büyük olasılıkla ikisi de hastaların nakledilmesine yardım ediyorlardı.

2.Malzeme İstasyonuna gidin ve kompartımanınızın her üyesi için bir çanta aldığınızdan emin olun. Yaşama alanınızı hazırlayın. Çantaları iade edin.

Gözlerim, önüne bir banko yerleştirilmiş derinlemesine bir oda olan Malzeme İstasyonu'nun yerini tespit edene dek mahzenin içinde dolaştı. Önünde bekleyenler vardı, ancak henüz yoğun bir faaliyet olduğu söylenemezdi. O tarafa gittim, kompartıman harfimizi söyleyip üç çanta rica ettim. Bir adam listeye baktı, raftan üç çanta çekip bankonun üstüne bıraktı. Birini sırtıma geçirip diğer ikisini ellerime aldım ve döndüğüm zaman arkamda hızla bir kalabalığın oluştuğunu gördüm. Elim kolum dolu halde diğerlerinin arasından geçerken, "Affedersiniz," dedim. Bu bir zamanlama meselesi miydi? Yoksa Plutarch haklı mıydı? Bu insanlar davranışlarında beni mi örnek alıyorlardı?

Bize ayrılan alana dönünce, çantalardan birini açtım ve içinde ince bir şilte, yatak takımı, iki takım gri kıyafet, diş fırçası, bir tarak ve bir fener buldum. Diğer çantalara göz attığım zaman, kayda değer tek farkın o paketlerde hem gri hem beyaz kıyafetlerin olması olduğunu gördüm. Bu ikisi tıbbi görevler üstlenmeleri muhtemel olan annem ve Prim'e ait olmalıydılar. Yatakları yapıp kıyafetlerimizi duvardaki oyuğa yerleştirdikten ve boş çantaları iade ettikten sonra, geriye son kurala bakmaktan başka bir iş kalmamıştı.

3. Sonraki talimatlara hazır olun.

Yere bağdaş kurup oturdum ve beklemeye başladım. İnsanlar akın akın geliyor, yerlerini buluyor, eşyalarını teslim alıyorlardı. Sığınağın tamamen dolması fazla sürmeyecekti. Annemle Prim geceyi hastalara ayrılan bölümde mi geçireceklerdi acaba? Ama hayır, sanmıyordum. Buradaki listedeydiler. Tam endişelenmeye başlıyordum ki annem belirdi. Arkasındaki yabancı denizine bakarak, "Prim nerede?" diye sordum.

"Burada değil mi?" dedi. "Hastaneden doğruca buraya gelmesi gerekiyordu. Benden on dakika önce çıktı. Nerede acaba? Nereye gitmiş olabilir?"

Bir an için gözlerimi sımsıkı yumdum ve avımın izini sürer gibi, kız kardeşimin izin sürdüm. Sirenlere tepki verirken, hastalara yardım ederken, sığınağa inmeleri için yol gösterirken ve merdivenlerde tereddüt edip duraksarken gördüm. Bir an ne yapacağını bilememişti.

Gözlerim birden fal taşı gibi açıldı. "Kedi! Kedi için geri döndü!"

"Ah, hayır," dedi annem. İkimiz de yanılmadığımızı biliyorduk. İçeri dolan kalabalığı yararak sığınaktan çıkmaya çalıştık. Biraz ötede, yukarıda, kalın metal kapıları kapatmaya hazırlandıklarını

görebiliyordum. İki taraftaki metal çarkları ağır ağır içe doğru çeviriyorlardı. Mühürlendikten sonra, dünyadaki hiçbir şeyin askerleri kapıları açmaya ikna etmeyeceğini biliyordum. Hatta belki de kontrollerinin ötesinde olacaktı. Beklemeleri için haykırırken, insanları kim olduklarına aldırmadan itekliyordum. İki kapı arasındaki mesafe önce bir metreye, sonra otuz santime ve son olarak da birkaç santime düşerken, elimi aralıktan uzatmayı başardım.

"Açın şunu! Bırakın çıkayım!" diye haykırdım.

Tekerlekleri aksi yöne çevirirken, askerlerin yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Aralık geçebileceğim kadar geniş değildi ama en azından parmaklarım ezilmeyecekti. Fırsattan yararlanıp omzumu araya soktum ve merdivenlerden yukarı, "Prim!" diye seslendim. Ben çıkmak için debelenirken annem de muhafızlara yalvarıyordu. "Prim!"

Ve sonra onu duydum. Merdivenlerde cılız bir ayak sesi vardı. Kız kardeşim, "Geliyoruz!" diye seslendi.

"Kapıyı tutun!" Bu, Gale'di.

Muhafızlara, "Geliyorlar," dedim ama hepimizi dışarıda bırakmalarından korktuğum için, al al olmuş yanakları ve kucağında Dügünçiçeği'yle koşarak gelen Prim'i görene dek yerimden kıpırdamaya cesaret edemedim. Onu içeri çektim. Hemen arkasından Gale geldi. İçeri girebilmek için kucak dolusu eşyayı yan çevirmek zorunda kaldı. Kapılar büyük bir gürültü ve son bir "klak" sesiyle kapandı.

"Aklından ne geçiyordu?" Prim'i öfkeyle sarstıktan sonra, Dügünçiçeği'ni aramızda ezerek onu sımsıkı kucakladım.

Prim'in açıklaması hazırды. "Onu geride bırakamazdım, Katniss. Bunu ikinci kez yapamazdım. Odanın içinde uluyarak dolaşmasını görmeliydin. Bizi korumak için oraya geri dönmüştü."

"Pekâlâ. Pekâlâ." Sakinleşmek için birkaç derin soluk aldım, geri çekildim ve Dügünçiçeği'ni ensesinden tutup havaya kaldırdım. "Şansım varken seni boğmalıymışım." Kulakları düzleşti ve patisini havaya kaldırdı. Ondan önce davranıp tıslamama biraz bozuldu; çünkü tıslamanın yalnızca ona özel bir memnuniyetsizlik ifadesi olduğuna inanıyordu. Misilleme yapmak için, kız kardeşimin derhal savunmaya geçmesine neden olacak çaresiz, kedi yavrusu miyavlamasını tutturdu.

Prim onu kollarıyla sararken, "Ah, Katniss. Uğraşma onunla," dedi. "Zaten yeterince üzüldü."

O canavarın minik kedi duygularını incitmiş olma fikri, bende daha fazla alay etme isteği uyandırmıştı. Ama Prim'in canı cidden sıkılmıştı. Bu yüzden uzun yıllar boyunca, ona katlanmam kolaylaşsın diye hep yaptığım gibi, Dügünçiçeği'nin kürkünün bir çift eldivenin kenarlarını süslediğini hayal ettim. "Tamam, özür dilerim. Duvardaki büyük E'nin altındayız. Onu kafayı yemeden yerine yerleştiren iyi olur." Prim telaşla işaret ettiğim tarafa giderken kendimi Gale'le yüz yüze buldum. 12'deki mutfığımızdan topladığım tıbbi malzeme kutusunu taşıyordu. Son konuşmamıza, öpüşmemize, ayrı düşmemize, ya da her neyse işte, ona sahne olan mutfığımızdan. Omzunda av çantam asılıydı.

"Peeta haklıysa, bunların şansı olmazdı," dedi.

Peeta. Penceredeki yağmur tanelerini andıran kan damlacıkları. Çizmelerdeki ıslak çamur gibi.

"Teşekkürler... Her şey için..." Eşyalarımızı aldım. "Bizim odada ne arıyordun?"

"Yalnızca kontrol etmek istedim," dedi. "Bana ihtiyacın olursa, Kırk Yedi'deyiz."

Kapılar kapanınca herkes kendi bölümlerine çekildiği için, yeni evimize doğru yürürken en az beş yüz insanın beni izlediğini hissediyordum. Kalabalığı yarmak için çılgın gibi debelenişimi telafi etmek için çok daha sakın görünmeye çalıştım. Sanki birilerini kandırabilirmişim gibi. Benden ancak bu kadar iyi örnek olurdu. Ah, kimin umurundaydı? Zaten hepsi benim deli olduğumu düşünüyordu. Yere benim devirdiğimi düşündüğüm bir adam gözlerimin içine baktı ve kırgın bir tavırla dirseğini ovaladı. Ona da tıslamaktan kendimi son anda alıkoydum.

Prim, Dügünçiçeği'ni alttaki yatağa yerleştirip üzerini, yalnızca yüzü açıkta kalacak şekilde örtmüştü. Fırtına koptuğu zaman -onu gerçekten korkutan tek şey buydu- böyle olmayı severdi. Annem kutusunu duvardaki girintiye büyük bir dikkatle yerleştirdi. Gale'in av çantamla birlikte neleri kurtardığına bakmak için, sırtımı duvara yaslayarak yere çömeldim. Bitki defteri, av ceket, annemle babamın düğün resmi, çekmecemdeki kişisel eşyalarım. Alaycı kuş iğnem artık Cinna'nın tasarladığı tulumda yaşıyordu ama altın madalyon, tıkaç, gümüş paraşüt ve Peeta'nın incisi buradaydılar, inciye, Peeta'nın canıymış ve ben koruduğum sürece kimse dokunamazmış gibi, paraşütün bir köşesine düğümleyip çantanın gizli gözlerinden birine gömdüm.

Sirenlerin cılız sesi kesiliverdi. Mıntıkanın ses sisteminden Coin'in üst katları örnek gösterilebilecek bir başarıyla boşalttığımız için hepimize teşekkür eden sesi duyuldu. 12. Mıntıka galibi Peeta Mellark'ın televizyonda bu gece 13'e yapılacak olası bir saldırıdan bahsettiğinin ve bunun bir tatbikat olmadığının altını çizdi.

Ve ilk bomba tam o anda vurdu. İlk darbe hissini vücudumun en iç noktalarında, bağırsaklarımın ceperlerinde, kemiklerimin iliklerinde, dişlerimin köklerinde yankılanan bir patlama izledi. Hepimiz öleceğiz, diye düşündüm. Gözlerimi tavanda devasa çatlakların açıldığını ve üzerimize kocaman taş parçalarının yağdığını görme beklentisiyle yukarı çevirdim ancak sığınak yalnızca hafifçe sarsıldı. Işıklar söndü ve o an zifiri karanlığın kaybolmuşluk duygusunu yaşadım. Konuşma dışında çeşitli insan sesleri -ani çığlıklar, kesik soluk alışlar, bebek mızırdanmaları, delice bir müzikal kahkaha kırıntısı- gerilim yüklü havada dans ediyorlardı. Sonra bir jeneratörün uğultusu duyuldu ve ardından 13'te normal kabul edilen çıplak ışıklandırmanın yerini loş ve titrek bir parıltı aldı. Bu, kış gecelerinde, mumlarımızın ve ateşin usul usul yandığı zamanlarda, 12'deki evlerimizde sahip olduğumuz türden bir aydınlıktı.

Alacakaranlıkta Prim'e uzandım ve bacağını sımsıkı kavrayıp kendimi ona doğru çektim. Dügünçiçeği'ni yatıştırmaya çalışırken sesi son derece sakindi. "Her şey yolunda, bebeğim. Her şey yolunda. Burada, aşağıda güvendedeyiz."

Annem kollarını bize doladı. Kendime bir an için küçük bir çocuk gibi hissetme hakkı tanıyıp başımı omzuna yasladım. "Sekiz'deki bombalarla hiç ilgisi yok," dedim.

Prim kedisinin hatırına sakinliğini koruyarak, "Büyük olasılıkla bir sığınak füzesidir," dedi. "Yeni vatandaşlar için uyum sağlama eğitiminde öğrenmiştik. Etkisiz hale gelmeden önce, yerin derinliklerine kadar inmek üzere tasarlanmışlar. Çünkü artık 13'ün yüzeyini bombalamak için hiçbir neden yok."

Ürperdiğimi hissederek, "Nükleer mi?" diye sordum.

"Şart değil," dedi Prim. "Bazılarının içinde bol miktarda patlayıcı oluyor. Ama... Sanırım her iki tür de olabilir."

Loş ışıktaki sığınağın karşı tarafında kalan ağır metal kapıları görmek çok zordu. Bu kapılar bizi nükleer bir saldırıdan koruyabilecekler miydi? Ve radyasyonu dışarıda tutmak konusunda yüzde yüz etkili olsalar bile bir daha buradan çıkabilecek miydik? Hayatımın geri kalan kısmını bu taş mahzende geçirme fikri beni ürkütüyordu. Deli gibi kapıya koşmak ve dışarıda her ne olursa olsun, çıkmak için yalvarmak istiyordum. Anlamsızdı. Beni asla bırakmazlardı ve bir tür izdihamın baş göstermesine neden olabilirdim.

"Bir hayli aşağıdayız," dedi annem bitkin bir sesle. "Güvende olduğumuzdan eminim." Yoksa babamın madende paramparça oluşunu mu düşünüyordu? "Gerçi ucuz atlattık. Neyse ki Peeta bizi uyarma olanağını buldu."

Olanak. Peeta'nın alarmı çalıştırmak için ihtiyaç duyacağı her şeyi -bilgi, fırsat, cesaret- bir şekilde içine alan bir kelimeydi. Ve tanımlayamadığım bir şey daha vardı. Peeta zihninde bir tür savaş verir, bu mesajı dile dökebilmek için mücadele eder gibiydi. Neden? Sözcüklerle oynamadaki rahatlığı en parlak yeteneğiydi. Yaşadığı zorluk gördüğü işkencenin eseri miydi? Yoksa dahası da mı vardı? Delilik gibi...

Coin'in belki bir nebze daha ciddi sesi sığınağı doldurdu. O konuştuğu ışıklar titreşiyordu. "Görünüşe bakılırsa, Peeta Mellark'ın verdiği istihbarat doğruymuş, ona şükran borçluyuz. Sensörler ilk füzenin nükleer olmadığını, ancak çok güçlü olduğunu işaret ediyorlar. Devamının gelmesini bekliyoruz. Saldırı süresince, aksi belirtilmediği sürece, tüm vatandaşlarımızın kendileri için ayrılan yerlerde kalmaları gerekmektedir."

Bir asker anneme ilk yardım istasyonunda beklendiğini haber verdi. Yalnızca otuz metre öteye gidecek olmasına rağmen, annem bizi bırakmak konusunda isteksizdi.

"Bize bir şey olmaz, gerçekten," dedim. "Sence onu aşır geçebilecek herhangi bir şey var mı?" Bana yarı gönüllü bir tıslama gönderen Düşünçiceği'ni işaret ettim. Hepimiz birazcık da olsa güldük. Ben bile kedinin haline acımiştim. Annem gidince, "Neden onun yanına tırmanmıyorsun, Prim?" diye önerdim.

"Saçma olduğunu biliyorum... Ama saldırı sırasında yatak üstümüze çöker diye korkuyorum," dedi. Yatakların çökmesi için bütün sığınağın yıkılıp bizi gömmesi gerekirdi ama bu tarz bir mantık yürütmenin pek bir faydasının olmayacağına karar verdim. Bunu söylemek yerine, duvardaki saklama girintisini boşalttım ve içine Düşünçiceği için bir yatak hazırladım. Sonra önüne kız kardeşimle paylaşmamız için bir döşek çektim.

Küçük gruplar halinde tuvaleti kullanmamız ve dişlerimizi fırçalamamız için izin verildi. Bugünlük duşlar iptaldi. Döşeğe Prim'in yanına kıvrıldım ve mahzende rutubetli bir soğuk hissedildiği için battaniyeyi iki kat yaptım. Prim'in daimi ilgisine rağmen mutsuz olan Düşünçiceği girintide iyice büzüşmüştü ve soluğunu yüzüme doğru üflüyordu.

Bütün bu sevimsiz koşullara rağmen, kız kardeşimle zaman geçirebildiğim için seviniyordum. Buraya geldiğimden beri -hayır, aslında ilk Oyunlar'dan beri- zihnim aşırı derecede meşgul olduğu için, ona çok fazla ilgi gösterememiştim. Ona eskiden olduğu ve gerektiği gibi göz kulak olamamıştım. Sonuçta kompartımanımızı kontrol etmeye giden ben değil, Gale olmuştu. Ve bu telafi edilmesi gereken bir şeydi.

Ona buraya gelme şokunu nasıl atlattığını hiç sormadığımı fark ettim. "On Üç hakkında ne düşünüyorsun, Prim?" diye sordum.

"Şu anda mı?" dedi. İkimiz de güldük "Bazen evi fena halde özlüyorum. Ama sonra orada özlenecek bir şey kalmadığını hatırlıyorum. Burada daha güvende hissediyorum. Senin için endişelenmemiz gerekmiyor. Yani aynı şekilde değil." Duraksadı. Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirmişti. "Sanırım bana doktorluk eğitimi verecekler."

Bunu ilk kez duyuyordum. "Tabii ki vereceklerdir," dedim. "Vermemeleri için aptal olmaları gerek."

"Hastanede yardım ederken beni izlemişler, ilk yardım derslerini almaya başladım bile. Yalnızca başlangıç aşaması. Zaten çoğunu evde öğrenmiştim. Yine de öğrenilecek çok şey var," diye anlattı.

"Bu harika," dedim. Prim doktor olacak. 12'de böyle bir şeyin hayalini bile kuramazdı. Bir kibritin parlaması gibi, minicik ve cılız bir ışık, içimdeki kasveti az da olsa dağıtmıştı. Bu ancak bir isyanın sağlayacağı türden bir gelecekti.

"Ya sen Katniss? Sen nasılsın?" Parmak uçları kısa ve yumuşacık dokunuşlarla Dügünçiçeği'nin gözlerinin arasında dolaşıyordu. "Sakın iyi olduğunu söyleme."

Bu doğrudu. İyinin tam zıttı neyse, ben öyleydim işte. Bu yüzden kendimi tutmayıp Peeta'yı, ekrandaki kötü halini ve şu anda onu öldürüyor olabileceklerini anlattım. Dügünçiçeği'nin bir süre kendi başının çaresine bakması gerekecekti; çünkü Prim bütün dikkatini bana çevirmişti. Beni kendine çekti ve parmaklarıyla saçlarımı kulaklarımın arkasına itti. Susmuştum çünkü anlatacak başka bir şey kalmamıştı ve kalbimin olduğu yerde delici bir acı vardı. Belki de kalp krizi geçiriyordum ama bu bile sözünü etmeye değer bir şey gibi gelmiyordu.

"Katniss, Başkan Snow'un Peeta'yı öldüreceğini sanmam," dedi. Tabii ki böyle söyleyecekti çünkü bunun beni yatıştıracaklarını düşünüyordu. Ancak bir sonraki cümlesi sürpriz oldu. "Onu öldürürse, elinde senin isteyebileceğin kimse kalmayacak. Seni incitecek hiçbir şeyi olmayacak."

Birden başka bir kızı, Capitol'ün sergileyebileceği bütün kötülüğü görmüş birini hatırladım. Son arenadan 7. Mıntika haracı Johanna Mason. Zevzekkuşlarının sevdiklerimizin işkence çeken seslerini taklit ettikleri ormana girmesine mani olmaya çalıştığım zaman, *"Bana zarar veremezler" diyerek beni başından atmıştı. "Ben sizler gibi değilim. Geride sevdiğim hiç kimse kalmadı."*

İşte o anda Prim'in haklı olduğunu, Snow'un Peeta'nın hayatını harcamak gibi bir lüksü olmadığını anladım. Hele şimdi, Alaycı Kuş bunca hasara neden olurken. Cinna'yı öldürmüştü. Evimi yok etmişti. Ailem, Gale ve hatta Haymitch uzanamayacağı bir yerdeydiler. Elinde kala kala yalnızca Peeta kalmıştı.

"Sence ona ne yaparlar?" diye sordum.

Prim bin yaşında birinden beklenecek bir ses tonuyla yanıt verdi.

"Seni kırmak için ne gerekiyorsa onu..."

Beni ne kırırdı?

Güvenlik hapishanemizden serbest bırakılmayı beklediğimiz üç gün boyunca, bu soru beni yiyip bitirdi. Tamir edilemeyecek işe yaramayacak hale gelmem için beni milyonlarca zerreye ne bölebilirdi? Hiç kimseye sözünü etmiyordum ama bu kasvetli soru, uyanık geçirdiğim her saati bir solukta yalayıp yutması yetmezmiş gibi, kâbuslarımın da derinliklerine işliyordu.

Bu süre içerisinde her biri birbirinden güçlü ve hasar verici dört sığınak füzesi daha düştü. Ancak bu soluk aldırmayan bir saldırı değildi. Bombalar arasında uzun saatler vardı. Tam taarruzun bittiğini sandığınız bir anda, yeni bir patlama karnınıza şok dalgaları gönderiyordu. Amaç 13'ü tümünden katletmekten ziyade, bizi aşağıda kilit altında tutmak olmalıydı. Ve mintıkayı kötürüm bırakmak, İnsanları mintıkayı yeniden işler hale getirmek için deli gibi çalışmaya mecbur bırakmak. Ama ya yok etmek? Hayır. Coin bu konuda haklıydı. Gelecekte ele geçirmek istediğiniz bir şeyi yok etmezsiniz. Kısa vadede istediklerinin Yayın Taarruzu'na son vermek ve beni Panem ekranlarından uzak tutmak olduğundan emindim.

Olup bitenler hakkında neredeyse hiç bilgi alamıyorduk. Ekranlarımız hiç açılmıyor; Coin'in bombaların doğası hakkında yaptığı kısa açıklamalarla yetinmek zorunda kalıyorduk. Savaşın sürdüğü kesindi ama durumu konusunda tamamen karanlıktaydık.

Sığınakta iş birliği günlük akışın en önemli parçasıydı. Yemekler, banyo, egzersiz ve uyku konusunda sıkı bir programa tabiydik Tedirginliği hafifletmek için kısa süreli sosyalleşmelere izin veriliyordu. Düşünçiceği hem çocukları hem yetişkinleri büyülediği için bize ayrılan bölüm bir hayli popülerdi. Akşamları sergilediği Deli Kedi oyunuyla şöhret sahibi olmuştu. Bu oyunu, birkaç yıl önce, bir karartma sırasında tesadüfen yaratmıştım. Tek yapmanız gereken bir el fenerini yere tutmakta. Düşünçiceği ışığı yakalamaya çalışıyordu. Bundan keyif alacak kadar dar kafalı olduğumu kabul ediyorum; çünkü bu haliyle çok aptal görünüyordu. Anlaşılması güç olsa da buradaki herkes onun zeki ve tatlı olduğunu düşünüyordu. Hatta bu amaç için bana fazladan pil -ne israf!- bile verildi. 13 halkı gerçekten büyük bir eğlence açlığı içindeydi.

Üçüncü gece, oyun sırasında beni yiyip bitiren sorunun yanıtını buldum. Deli Kedi içinde bulunduğum durumun mecazi ifadesi halinde dönüşmüştü. Ben Düşünçiceği'ydim. Korumayı delicesine istediğim şey, yani ışık da Peeta. Düşünçiceği yakalanması imkânsız ışığı patisiyle tutma şansının sürdüğünü sandığı sürece, saldırgan bir tavır takmıyordu. (Peeta'nın hayatta kaldığı arenadan ayrıldığım andan beri ben de onun gibiydim.) Işık tamamen sönünce, Düşünçiceği'nin dikkati geçici bir süre için dağılıyor, kafası karışıyordu ama hemen toparlanıp başka şeylere yönelebiliyordu. (Peeta'nın ölmesi halinde bana da öyle olacaktı.) Ancak Düşünçiceği'ni kendi etrafında zıp zıp zıplatan tek şey, ışığı açık ama onun sıçrama yeteneğine rağmen ulaşamayacağı bir yerde -duvarın yüksek bir noktasında-bırakmamdı. Duvarın dibinde bir ileri bir geri gidip geliyor, sürekli sızlanıyor ama yatıştırılması ya da dikkatinin başka yere çekilmesi mümkün olmuyordu. Işığı tamamen kapatmadığım sürece kimseye bir yararı olmuyordu. (Snow'un bana şu anda yapmaya çalıştığı şey de buydu işte. Tek fark onun nasıl bir oyun peşinde olduğunu benim bilmememdi.)

Belki de Snow'un ihtiyaç duyduğu tek şey benim bunu fark etmemdi. Peeta'nın onun elinde olduğunu ve isyan hakkında bilgi vermesi için işkence gördüğünü bilmek kötüydü. Ancak özellikle beni etkisiz kılmak için işkenceye maruz bırakıldığını bilmek katlanılır gibi değildi. İşte beni gerçekten kırmaya başlayan da bu gerçeği idrak etmek oldu.

Deli Kedi'den sonra yataklarımıza döndük. Elektrik bir gidip bir geliyordu. Lambalar zaman zaman tam parlaklıkla yanıyor, geri kalan zamanlarda düşük voltajda birbirimize gözlerimizi kısarak bakıyorduk. Yatma zamanı geldiğinde ışıkları neredeyse tamamen kısıyor ve her bölmenin güvenlik lambalarını devreye sokuyorlardı. Duvarların dayanıklılığına ikna olan Prim, Dügünçiçeği'yle birlikte alttaki yatağa kıvrılmaya başlamıştı. Annem üsttekinde yatıyordu. Ben yataklardan birini almayı teklif etmiştim ama uykumda çok fazla çırpındığım için yerdeki döşekte kalmamı istediler.

Kaslarım, kendimi bir arada tutma çabamın getirdiği gerilimle katılaşıp kaldığı için, artık uykumda çırpınamaz olmuştum. Kalbimin üstüne oturan ağrı geri gelmişti ve o ağrıdan bütün bedenime incecik çatlakların yayıldığını hayal edebiliyordum. Bütün sırtım, kollarım, bacaklarım ve yüzüm çatlak içindeydi. Sıkı bir füze sarsıntısıyla, tuhaf, jilet keskinliğinde kırıklara ayrılabilirdim.

Huzursuz ve kıpır kıpır çoğunluk uykuya dalınca, büyük bir dikkatle battaniyemin altından çıktım ve mahzeni parmak uçlarımda dolaşarak Finnick'i buldum. İçimde beni anlayacağına dair tuhaf bir his vardı. Ona ayrılan bölümde güvenlik lambasının altına oturmuş, sicimine düğüm atıyordu. Dinleniyormuş gibi yapma gereği bile duymuyordu. Snow'un direncimi kırma planıyla ilgili keşfimi fısıldarken, aklım başıma geldi. Bu strateji Finnick için yeni bir haber değildi. Onu kıran da aynı şey olmuştu.

"Sana Annie'yi kullanarak yaptıkları da bu, değil mi?" diye sordum.

"Onu isyanla ilgili tatmin edici bilgiye sahip olduğunu düşündükleri için tutuklamadılar," dedi. "Ona böyle bir şeyi anlatma riskini asla almayacağımı çok iyi biliyorlar. Onu korumak için."

"Ah, Finnick çok üzgünüm," dedim.

"Hayır, üzgün olan benim. Seni bir şekilde uyarmadığım için," dedi.

Birden zihnimde bir anı canlandı. Kurtarılmanın ardından, öfke ve acıyla deliye dönmüş halde, yatağıma kemerlerle bağlıydım. Finnick beni Peeta konusunda rahatlatmaya çalışıyordu. "Bir şey bilmediğini kısa sürede anlarlar. Ve onu sana karşı kullanabileceklerini düşünürlerse, asla öldürmezler."

"Ama beni uyarmıştın. Hava aracında. Yalnızca Peeta'yı bana karşı kullanacaklarını söylediğin zaman, yem olarak kullanmaktan bahsettiğini sandım. Beni bir şekilde Capitol'e çekmek için," dedim.

"Bunu bile söylememeliydim. Sana bir faydasının olması için artık çok geçti. Madem seni Çeyrek Asır Oyunları öncesinde uyarmadım, sonrasında da Snow'un hareket tarzı konusunda çenemi kapalı tutmalıydım." Finnick siciminin ucunu çekti ve karmaşık düğüm düz bir çizgiye dönüşüverdi. "Sorun şu ki seni gördüğüm zaman anlamadım, ilk Oyunlar'dan sonra aşk olayının senin açından tamamen düzmece olduğunu düşünmüştüm. Hepimiz aynı stratejiyi sürdürmeni bekledik. Ancak Peeta güç sahasına çarpıp ölüm tehlikesi yaşayınca, ben... " Finnick tereddütlüydü.

Arenayı düşündüm. Finnick, Peeta'yı hayata döndürürken nasıl hıçkırarak ağladığını. Finnick'in yüzündeki şaşkın ifadeyi. Davranışımı affedip sözde hamileliğime bağladığını. "Sen ne?"

"Seni yanlış değerlendirdiğimi o zaman anladım. Onu gerçekten sevdiğini. Ne tür bir sevgi olduğundan bahsetmiyorum. Belki de bunu sen bile bilmiyorsun. Ancak dikkatli bakan herkes onu ne kadar önemseydiğini anlayabilirdi," derken sesi yumuşacıktı.

Herkes mi? Zafer Turu öncesi beni ziyaret ettiğinde, Snow, bana Peeta'ya olan aşkıma dair bütün şüpheleri yok etmem konusunda meydan okumuştı. "Beni ikna et," demişti. Görünüşe bakılırsa bunu,

o sıcak ve pembe göğün altında Peeta'nın hayatı tehlikedeyken, sonunda başarmıştım. Ve bunu yaparken, beni kırmak için ihtiyaç duyacağı silahı Snow'a kendi ellerimle vermiştim.

Finnick ve ben uzunca bir süre sessizlik içinde oturduk Ve düğümlerin bir belirip bir kaybolmasını izledik. Ta ki ben, "Buna nasıl katlanıyorsun?" diye sorana kadar.

Finnick bana inanmayan gözlerle baktı. "Katlanamıyorum, Katniss! Belli ki bunu yapamıyorum. Her sabah kendimi kâbuslardan güçlkle uyandırıyorum ama sonra uyanmanın en ufak bir rahatlama getirmediğini görüyorum." Yüz ifadem onu durdurmuştu. "Buna teslim olmamak en iyisi. İnsanın kendini toplaması, dağılmasından on kat daha fazla çaba gerektiriyor."

Finnick bunu çok iyi biliyor olmalıydı. Kendimi yeniden tek parça haline getirme umuduyla derin bir nefes aldım.

"Kafanı ne kadar dağıtırsan, o kadar iyi," dedi. "Yarın sabah ilk iş sana da bir sicim bulalım. O zamana dek, benimkini al."

Gecenin kalan kısmını döşeğimin üzerinde, saplantılı bir ruh halinde, hiç durmadan düğüm atmakla ve Düğünçiçeği'nin teftiş etmesi için sicimi gözünün önünde sallamakla geçirdim. Şüpheli görünen düğümleri havada kapıyor ve öldüğünden emin olmak için birkaç defa ısırıyordu. Sabah olduğunda parmaklarım ezik içindeydi ama direnmeye devam ediyordum.

Yirmi dört saatlik bir sessizliği geride bırakırken, Coin nihayet sığınaktan çıkabileceğimizi müjdeledi. Eski dairelerimizin olduğu kısım bombalarla tahrip edilmişti. Herkesin yeni kompartımanları için verilen talimatları harfiyen izlemesi gerekiyordu. Sığınaktaki bölmelerimizi talimatlara uygun şekilde temizledikten sonra, itaatkâr bir sıra oluşturup kapıya yöneldik.

Yan yola gelmeden, Boggs yanı başımda belirdi ve beni çekip sıradan çıkardı. Gale ve Finnick'e de bize katılmalarını işaret etti. İnsanlar geçmemize izin vermek için yolu açtılar. Hatta Deli Kedi oyunu beni daha sevimli hale soktuğu için, içlerinde gülümseyenler bile oldu. Kapıdan çıktık, merdivenleri tırmandık ve nihayet özel Savunma'ya ulaştık. Yolumuzun üstündeki hiçbir şey zarar görmemişti ama hâlâ fazlasıyla derindeydik.

Boggs bizi Karargâh'ın neredeyse eşi olan bir odaya soktu. Coin, Plutarch, Haymitch, Cressida ve masanın çevresindeki diğer herkes çok bitkin görünüyordu. Biri sonunda kahve bulmayı başarmıştı - ki kahvenin burada yalnızca bir acil durum uyarıcısı olarak görüldüğünden adım gibi emindim- ve Plutarch fincanını elinden alınmasından korkar gibi, iki eliyle sımsıkı kavramıştı.

Çene çalmak yoktu. "Dördünüzün hazırlanıp yer üstüne çıkmanız gerek," dedi başkan. "Bombardımandan geriye kalan hasarı, On Üç'ün askeri biriminin hem işlevini hem de egemenliğini sürdürdüğünü ve en önemlisi, Alaycı Kuş'un hâlâ hayatta olduğunu gösterecek çekimi yapmak için iki saatiniz var."

Finnick, "Kahve içebilir miyiz?" diye sordu.

Bize dumanı tüten fincanlar verildi. Hiçbir zaman düşkün olmadığım ama ayakta kalmama yardım edeceğine inandığım parlak siyah sıvıya keyifsiz gözlerle baktım. Finnick fincanıma bir miktar krema ekledikten sonra şeker kâsesine uzandı. Eski baştan çıkarıcı sesiyle, "Bir küp şeker ister misin?" diye sordu. Tanışmamız da, Finnick'in bana şeker teklif etmesiyle olmuştu. Atların ve at arabalarının ortasında, kalabalıklar için giydirilip boyanmış halimizle. Henüz müttefik değilken. Ben onu sevimsiz kılan şeyin ne olduğunu henüz çözememişken. O günü hatırlamak beni gülümsetmişti. Fincanıma üç

küp şeker atarken, gerçek sesiyle, "Al bakalım. Tadı daha iyi oluyor," dedi.

Alaycı Kuş tulumuma bürünmek üzere çıkarken, Gale'i Finnick ve beni mutsuz gözlerle izlerken yakaladım. Şimdi ne olmuştu? Yoksa aramızda bir şey olduğunu mu düşünüyordu? Belki de önceki gece beni Finnick'in yanına giderken görmüştü. Oraya ulaşmak için Hawthorne'ların bölmesinin önünden geçmiş olmalıydım. Sanırım bu yanlış bir fikre kapılmasına neden olmuştu. Onunki yerine Finnick'in dostluğuna sığınmamdan rahatsız olmuştu. Tamam, pekâlâ. Parmaklarımda sicim yanığı vardı; gözlerimi güç bela açık tutabiliyordum ve bir çekim ekibi parlak bir iş çıkarmamı bekliyordu. Hem Peeta da Snow'un elindeydi. Gale istediğini düşünebilirdi.

Özel Savunma'daki yeni Yeniden Yaratılma odamda, hazırlık ekibim beni bekliyordu. Daha kahvem soğumadan Alaycı Kuş tulumum üzerime geçirilmiş, saçlarım düzeltilmiş ve minimum seviyedeki makyajım tamamlanmıştı. On dakika içinde, bir sonraki propaganda spotunun çekim ekibi ve oyuncu kadrosuyla dışarıda dolambaçlı bir yürüyüşe koyulmuştuk Yolda krema ve şekerin lezzetini hatırı sayılır derecede iyileştirdiğini fark ettiğim kahvemi keyifle içtim. Kahvenin dibine çöken kalıntıları da kafama dikerken, damarlarımda hafif de olsa bir hareketlenmenin başladığını hissettim.

Son asma merdiveni de tırmanınca, Boggs gizli bir kapıyı açan kolu çevirdi. Temiz hava içeri doldu. Derin soluklar alıp verdim ve sığınaktan ne kadar nefret ettiğimi kendime ilk kez itiraf ettim. Ormana daldık. Ellerimi başımın üstündeki yapraklarda dolaştırdım. Bazıları renk değiştirmeye başlamıştı. Ortaya, "Hangi gündeysiniz?" diye sordum. Boggs önümüzdeki hafta eylül ayının başlayacağını söyledi. Eylül. Demek ki Peeta beş ya da altı haftadır Snow'un pençesindeydi. Avucumdaki yaprağa bakarken elimin titrediğini fark ettim. Kendimi durduramıyordum. Suçu kahveye yükledim ve dikkatimi, yürüyüşüme göre fazla hızlı olan soluğumu yavaşlatmaya verdim.

Zemindeki birikintiler gittikçe yoğunlaşmaktaydı. Yaklaşık otuz metre genişlikte ve tahmin edemediğim bir derinlikteki ilk kraterimize ulaşmıştık. Çok derindi. Boggs ilk on kattaki herkesin ölmesinin olası olduğunu söyledi. Çukurun yanından geçip yolumuza devam ettik.

Gale, "Yeniden inşa edebilir misiniz?" diye sordu.

"Yakın gelecekte değil. Bu bomba fazla hasara yol açmamış. Yalnızca bir iki destek jeneratörü ve tavuk çiftliği kaybettik," dedi Boggs. "Ağzını mühürleyeceğiz, o kadar."

Çitin içindeki alana girerken ağaçlar gözden kayboldu. Kraterlerin çevresi eski ve yeni molozların karışımıyla çevrelenmişti. Bombalama öncesinde, 13'ün çok az kısmı yer üstündeydi. Yalnızca bir iki muhafız istasyonu. Eğitim alanı. Bizim binanın birkaç metre yükseklikte metalle kaplı tepesinin yalnızca otuz santimlik -Düğünçiçeği'nin giriş çıkış yaptığı pencerenin olduğu- kısmı.

Haymitch, "Çocuğun uyarısı size ne kadar avantaj sağladı?" diye sordu.

"Bizim sistemimizin füzeleri tespitinden on dakika kadar önce uyarılmış olduk."

"Ama faydası oldu, değil mi?" diye sordum. Hayır demesine dayanamazdım.

Boggs'un yanıtı, "Kesinlikle," oldu. "Sivillerin tahliyesi tamamlanabildi. Saldırı sırasında saniyeler önemlidir. On dakika hayatların kurtarılması anlamına geldi."

Prim, diye düşündüm. Ve Gale. Sığınağa ilk füzenin patlamasından yalnızca birkaç dakika önce inmişlerdi. Peeta onları kurtarmış olabilirdi. İkisinin ismini Peeta'ya sonsuza dek borçlu kalacağım şeyler listesine ekleyebilirdim.

Cressida beni eski Adalet Binası'nın kalıntıları önünde görüntülemeyi önerdi. Bu şaka gibi bir şeydi; çünkü Capitol mıntıkanın artık var olmadığını ispatlamak için, aynı görüntüyü sahte haber sunumlarının fonunda uzun yıllardır kullanıyordu. Şimdi, yalan zamanda gerçekleşen saldırının ardından, Adalet Binası yeni kratere yalnızca on metre mesafede kalmıştı.

Bir zamanların ana giriş kapısına yaklaşırken Gale'in işaretiyle bütün grup yavaşladı. Önce sorunun ne olduğunu anlamadım ama sonra yere saçılmış taze pembe ve kırmızı gülleri gördüm. "Sakin dokunmayın!" diye bağırdım. "Onlar benim için!"

Güllerin hasta edici derecede tatlı kokusu burnuma dolarken, kalbim göğüs kafesimin içinde deli gibi çarpmaya başlamıştı. Demek şifonyerimin üzerindeki gülü hayal etmemiştim. Snow'un ikinci teslimatı önümde duruyordu. Peeta'yla birlikte zafer sonrası röportajımızı verdiğimiz seti de süsleyen çiçeklerin birebir aynısı, uzun saplı pembe-kırmızı güzeller. Bir kişi için değil, bir çift âşık için düşünülmüş çiçekler...

Diğerlerine dilimin döndüğünce açıkladım. Yakından inceleyince, genetik olarak değiştirilmiş olsalar bile, zararsız görünüyorlardı. İki düzine gül. Hafifçe solmuşlardı. Büyük olasılıkla son bombalamanın ardından bırakılmışlardı, özel tulumlar giymiş bir ekip gülleri toplayıp götürdü. Gerçi ben güllerde sıra dışı bir şey bulunmayacağından emindim. Snow bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu, ben haraç tüpümden izlerken Cinna'nın posası çıkana dek dövülmesinden farklı bir durum değildi. Bana aklımı oynattırmak için tasarlanmıştı.

Tıpkı o zaman olduğu gibi, toparlanıp karşı mücadeleye girişmeye çalışıyordum. Ama Cressida, Castor ve Pollux'un yerlerini almalarını isterken, kaygı seviyemin yükseldiğini hissettim. Çok yorgun, gergin ve gülleri gördüğüm andan beri Peeta'dan başka bir şey düşünemez haldeydim. Kahve büyük bir hataymış. Bir uyarıcıya hiç ihtiyacım yokmuş. Vücudum gözle görünür biçimde sarsılıyordu, soluğumu bir türlü düzene koyamıyordum. Sığınakta geçen günlerin ardından ne yana dönersem döneyim, ışıktan rahatsız oluyor, gözlerimi kısma gereği duyuyordum. Serin esintiye rağmen yüzüm ter içindeydi.

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordum.

"Hayatta olduğunu ve mücadeleyi bırakmadığını gösterecek birkaç cümle," dedi Cressida.

"Tamam." Pozisyonumu aldım ve kırmızı ışığa baktım. Baktım. Baktım. "Üzgünüm. Aklıma bir şey gelmiyor."

Cressida yanıma geldi. "Sen iyi misin?" Başımı salladım. Cebinden küçük bir kumaş parçası çıkarıp terimi sildi. "Şu eski usul soru-yanıt olayına ne dersin?"

"Evet. Sanırım faydası olur." Titrememi saklamak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Finnick'e baktım. Başparmağıyla her şey yolunda işareti yaptı. Ama o da bir hayli sarsılmış görünüyordu.

Cressida eski yerine dönmüştü. "Evet, Katniss. Capitol'ün On Üç'ü bombalamasından sağ kurtuldun. Sekiz'de yerin üstündeyken yaşadığın deneyime kıyasla nasıldı?"

"Bu defa yerin çok altındaydık; gerçek bir tehlike yoktu. On Üç ayakta ve yaşıyor. Ben de..." Sesim kuru ve biraz titrek çıkmıştı.

Cressida, "Bir daha dene," dedi. "On Üç ayakta ve yaşıyor. Ben de öyle."

Derin bir soluk aldım ve çektiğim havayı diyaframıma indirmeye çalıştım, "On Üç ayakta ve ben..."

" Hayır, yanlış olmuştı.

Güllerin kokusunu hâlâ duyduğuma yemin edebilirdim.

"Katniss. Yalnızca tek bir cümle. Ve bugünlük işin bitmiş olacak. Söz veriyorum," dedi Cressida.

"On Üç ayakta ve yaşıyor. Ben de öyle..."

Gevşemek için kollarımı iki yana sarkıttım ve yumruklarımı kalçalarımaya yerleştirdim. Sonra ellerimi indirdim. Tükürüğüm ağzıma komik bir hızla birikiyordu ve gırtlığımın gerisinden yükselen kusmuğu hissediyordum. Güçlkle yutkundum ve o aptal cümleyi söyleyip ormana saklanabilmek için ağzımı araladım.. Ve o anda ağlamaya başladım.

Alaycı Kuş olmam imkânsızdı. Bu tek cümleyi tamamlamayı bile başaramıyordum. Çünkü şimdi artık söyleyeceğim her şeyin acısının Peeta'dan çıkarılacağı biliyordum. Ve işkenceyle sonuçlanacağım, ölümüyle değil, hayır böyle insafly bir şeyi asla yapmayacaklardı. Snow hayatının ölümünden bile beter olması için ne gerekiyorsa yapacaktı. Cressida'nın cılız bir sesle, "Kes," dediğini duydum.

Plutarch ağzının içinden, "Bu kızın nesi var?" diye geveledi.

Finnick, "Snow'un Peeta'yı kullandığını anladı," dedi.

Karşımda yarım daire oluşturan insan grubundan topluca iç çekişi andıran bir ses yükseldi. Çünkü artık biliyordum. Ve bunu bilmemem gibi bir şey bir daha asla mümkün olmayacaktı. Çünkü bir Alaycı Kuş'u kaybetmenin neden olacağı askeri dezavantajın ötesinde, artık çökmüştüm.

Sayısız kol beni sarmaya hazırды. Ama beni rahatlatmasını gerçekten istediğim tek insan Haymitch'ti, çünkü Peeta'yı o da severdi. Kollarımı ona uzattım ve adına benzer bir şey mırıldandım. İşte yanımdaydı, bana sarıldı ve sırtımı sıvazlamaya başladı. "Her şey yolunda. Her şey iyi olacak, tatlım." Beni kırık mermer bir sütuna oturttu ve hıçkırıklarım kesilene dek, kolunu omzumdan çekmedi. "Bunu daha fazla yapamayacağım," dedim.

"Biliyorum," dedi.

"Tek düşünebildiğim, ben Alaycı Kuş olduğum için Peeta'ya neler yapabilecekleri," deyiverdim.

Haymitch omzuma daha sıkı sarıldı. "Biliyorum." "Gördün değil mi? Ne kadar tuhaf davranıyordu. Ona neler yapıyorlar?" Hıçkırıklarımın arasında soluk almaya çabalıyordum ama gücüm son bir cümleye yetti. "Hepsi benim hatam!" Ve sonra isteri krizine girdim, koluma bir iğne saplandı ve dünyam bir anda karardı. Bana yaptıkları iğne her neyse, bir hayli güçlü olmalıydı çünkü kendime gelmem tam bir günü buldu. Gerçi huzurlu bir uyku değildi. Tek başıma seyahat ettiğim, karanlık ve uğursuz bir dünyadan çıkıp gelmiş gibi hissediyordum. Uyandığımda Haymitch başucumdaki sandalyede oturuyordu. Teni mum gibi, gözleri kan çanağıydı. Peeta'yı hatırladım ve yeniden titremeye başladım.

Haymitch uzanıp omzumu sıktı. "Her şey yolunda. Peeta'yı oradan çıkarmaya çalışacağız."

"Ne?" Duyduklarımaya bir anlam veremiyordum.

"Plutarch bir kurtarma ekibi gönderiyor, içeride adamları var. Peeta'yı canlı olarak alabileceğimizi düşünüyor."

"Bunu neden daha önce yapmadık?"

"Çünkü bir hayli maliyetli olacaktı. Ancak hepimiz yapılması gerekenin bu olduğu görüşünde birleştik. Arenada yaptığımız tercih gibi. Senin yoluna devam edebilmen için ne gerekiyorsa yapılacak. Alaycı Kuş'u şimdi kaybedemeyiz. Ve Snow'un acısını Peeta'dan çıkaramayacağından emin olmadığın sürece, istediğimiz performans sergileyemezsin." Haymitch bana bir fincan uzattı. "Al, iç biraz."

Yavaşça doğruldum ve sudan bir yudum aldım. "Maliyetli derken ne demek istedin?"

Omuz silkti. "Gizli görevdekiler açığa çıkacak. İnsanlar ölebilir. Ama her gün öldüklerini aklından sakın çıkarma. Ayrıca yalnızca Peeta'yı değil, Finnick için de Annie'yi kurtarıyoruz."

"O nerede?" diye sordum.

"Şu paravanın arkasında, yatıştırıcının etkisiyle derin uykuda. Biz seni bayılttıktan hemen sonra o da kendinden geçti." Kendimi biraz daha az güçsüz hissederek hafifçe gülümsedim. "Gerçekten mükemmel bir çekim oldu. İkiniz yerlerde sürünüyordunuz ve Boggs da Peeta'yı kurtarma operasyonunu ayarlamaya gitti. Şu anda eski görüntüleri tekrar yayınlıyoruz."

"Operasyonu Boggs'un yönetmesi iyi bir şey," dedim.

"Ah, bu kadarla kalsa iyi. Yalnızca gönüllüler gidecekti, ama elimi havada sallayışımı görmemiş gibi yaptı," dedi Haymitch. "Gördün mü? Doğru yargıya varabildiğini daha şimdiden gösterdi."

Bir şeyler yanılttı. Haymitch beni neşelendirmek için gereğinden fazla çaba harcıyordu. Bu onun tarzı değildi. "Başka kim gönüllü oldu?"

Geçıştirmeye çalışır gibi, "Sanırım hepsi yedi kişiydiler," dedi.

Midemde kötü bir his belirmişti. "Başka kim, Haymitch?" diye bastırdım.

Haymitch nihayet uysal adam rolünden vazgeçti. "Başka kim olduğunu sen de biliyorsun, Katniss. İlk kimin gönüllü olduğunu biliyorsun."

Tabii ki biliyordum.

Gale.

Bugün ikisini de kaybedebilirdim.

Gale ve Peeta'nın seslerinin artık var olmadığı bir dünyayı hayal etmeye çalışıyordum. Eller donakalmış. Gözler artık kırılmıyor. Cesetlerinin başında dikilip son bir kez baktıktan sonra, yattıkları odadan çıkıyorum. Ama dışarı çıkmak için kapıyı açtığımda karşımda yalnızca muazzam bir boşluk buluyorum. Geleceğimin ellerinde soluk gri bir hiçlikten başka bir şey yok.

Haymitch, "Bitene kadar seni uyutmalarını rica etmemi ister misin?" diye sordu. Şaka etmiyordu. Yetişkin hayatının tamamını bir şişenin dibinde, kendini Capitol'ün işlediği suçlara karşı uyuşturmaya çalışarak geçirmişti. İkinci Çeyrek Asır Oyunları'nın galibi olan on altı yaşındaki çocuğun geri dönmek için mücadele ettiği, sevdiği birileri -bir aile, dostlar ve belki bir ilk göz ağrısı- olmalıydı. Şimdi neredeydiler? Peeta ve ben ona emanet edilene dek hayatında hiç kimsenin olmaması nasıl bir şeydi? Snow onlara ne yapmıştı?

"Hayır," dedim. "Capitol'e gitmek istiyorum. Kurtarma görevinin parçası olmak istiyorum."

"Gittiler," dedi Haymitch.

"Ne kadar oldu? Yetişebilirim. Ben..." Ne? Ben ne?

Haymitch başım salladı. "Böyle bir şey asla olmayacak. Çok değerlisin ve zarar görmeye çok açıksın. Kurtarma harekâtı gerçekleşirken Capitol'ün dikkatini dağıtmak için seni başka bir mıntıkaya göndermekten söz ettiler. Ama hiç kimse bunun altından kalkabileceğine inanmadı."

"Lütfen, Haymitch!" Artık yalvarmaya başlamıştım. "Bir şeyler yapmalıyım. Burada ölüp ölmediklerini duymak için bekleyemem. Yapabileceğim bir şey mutlaka olmalı."

"Pekâlâ. Plutarch'la konuşayım. Sen olduğun yerde kal." Ama kalamazdım. Daha Haymitch'in ayak sesleri koridorda yankılanmaya devam ederken, yerimden fırlayıp aradaki perdeyi araladım ve Finnick'i ellerini yastık kılıfının içine sokmuş halde yüzüstü yatarken buldum. Onu gölgeli ve sessiz ilaç ülkesinden kafa gerçekliğe uyandırmanın korkakça -ve bir o kadar zalim- bir hareket olduğunu bilmeme rağmen, durmayıp uyandırdım. Çünkü bununla tek başıma yüzleşemedim.

Ben durumumuzu açıklarken, daha önceki gergin hali gizemli biçimde yok oldu. "Görmüyor musun, Katniss. Bu bazı şeyleri belirleyecek öyle ya da böyle. Günün sonunda ya ölü olacaklar, ya da bizimle. Bu... Bu ummaya cesaret edemeyeceğimiz kadar iyi bir şey!"

Finnick'in tepkisi durumumuza güneşli bir bakış açıydı, öte yandan, bu işkencenin son bulabileceği fikrinde insanı sakinleştiren bir şey vardı.

Perdeler iki yana ayrıldı ve Haymitch karşımızda belirdi. Kendimizi toplamayı başarabilirsek bizim için bir görev bulmuştu. 13'ün bombalanma sonrası görüntülerine hâlâ ihtiyaç vardı, "önümüzdeki birkaç saat içinde bu işi halledebilirse, Beetee kurtarma harekâtı sırasında bunları yayınlayıp Capitol'ün dikkatini başka yöne çekmeyi başarabilir."

Finnick, "Evet, dikkat dağıtma," dedi. "Bir tür tuzak."

"İhtiyacımız olan şey, Başkan Snow'un bile gözlerini ayıramayacağı kadar ilgi çekici bir şey," dedi Haymitch. "Böyle bir şeyiniz var mı?"

Göreve yardımı dokunabilecek bir iş yapma fikri derhal odaklanmamı sağlamıştı. Kahvaltımı

mideye indirip hazırlanırken, neler söyleyebileceğimi düşündüm. Başkan Snow kan içinde kalan zeminin ve güllerinin beni nasıl etkilediklerini merak ediyor olmalıydı. Madem kırılmamı istiyordu, o zaman ben de karşısına bir bütün olarak çıkardım. Fakat onu kameraya bakıp birkaç meydan okuyucu cümle haykırmakla ikna edemeyeceğimi biliyordum. Ayrıca bu, kurtarma ekibine zaman kazandırmazdı. Çıkışlar kısa süreli olurdu. Zaman alan, hikâyelerdi.

İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama çekim ekibinin tamamı yerin üstünde toplanınca, Cressida'ya işe bana Peeta hakkında sorular sorarak başlamasını rica ettim. Daha önce sinir krizi geçirdiğim kırık mermer sütuna oturdum, kırmızı ışığı ve Cressida'nın sorusunu beklemeye başladım.

"Peeta'yla nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Ve sonra, Haymitch'in ilk röportajımdan beri benden istediği şeyi yaptım. İçimi açtım. "Peeta'yla tanıştığımızda on bir yaşındaydım ve neredeyse ölüyordum." Yağmurda bebek kıyafetleri satmaya çalıştığım, Peeta'nın annesinin beni fırının kapısından kovaladığı ve Peeta'nın bana hayatımızı kurtaran ekmek somunlarını verdiği için dayak yediği o korkunç günü anlattım. "Hiç konuşmamıştık. Peeta'yla ilk konuşmamız Oyunlar'a giden trende oldu."

"Ama o sana her zaman âşıktı," dedi Cressida.

"Sanırım öyle." Dudaklarımda minicik bir gülümsemenin belirmesine izin verdim.

"Şu ayrılık olayını nasıl kaldırıyorsun?" diye sordu.

"Kolay olmuyor. Snow'un onu her an öldürebileceğini biliyorum. Özellikle On Üç'ün bombalanması konusunda bizi uyarmasından sonra. Bununla yaşamak korkunç bir şey," dedim. "Ancak ona yaşattıklarını gördükten sonra, artık Capitol'ü yok etmek için ne gerekiyorsa yapmak konusunda hiçbir çekincem kalmadı. Nihayet özgürüm." Bakışlarımı göğe kaldırdım ve bir şahinin uçuşunu izledim. "Başkan Snow bana bir defasında, Capitol'ün kırılğan ve hassas olduğunu söylemişti. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım. Çok korktuğum için net görebilmem çok zordu. Ancak artık korkmuyorum. Capitol çok kırılğan çünkü her şey için mntıkalara bağımlı. Yemek, enerji, hatta bize polislik eden Barış Muhafızları. Özgürlüğümüzü ilan edecek olursak, Capitol çöker. Başkan Snow, sizin sayenizde, ben bugün kendi özgürlüğümü ilan ediyorum."

Göz alıcı değilse de, yeterince iyi iş çıkarmıştım. Ekmek hikâyesine herkes bayılmıştı. Ancak Plutarch'ın beynindeki çarkları harekete geçiren, Başkan Snow'a gönderdiğim mesaj oldu. Finnick ve Haymitch'i derhal yanına çağırdı ve Haymitch'in pek de hoşnut kalmadığını gördüğüm, hararetli fakat kısa bir konuşma yaptılar. Plutarch galip gelmişe benziyordu. Finnick'in benzi atmıştı ama konuşmanın sonunda, başını onaylarcasına sallıyordu.

Finnick kamera karşısındaki yerimi almaya giderken, Haymitch ona, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye seslendi.

"Evet, zorundayım. Ona bir faydası olacaksa..." Finnick avucundaki sicimi sıkıca kavramıştı. "Hazırım."

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Annie'yle ilgili bir aşk hikâyesi mi? 4. Mıntıka'daki tacizler hakkında bir şeyler? Fakat Finnick Odair olaya bambaşka bir yerden girdi.

"Başkan Snow... eskiden... bedenimi... satardı." Finnick konuşmaya tamamen duygusuz ve dümdüz bir sesle başlamıştı. "Hem bir tek ben de değildim. Eğer bir Galip arzulanabilir olarak nitelendirilmişse, başkan onu ödül olarak sunar ya da insanların onu fahiş fiyatlara satın almasına izin

verirdi. Karşı çıkmanız halinde, sevdiğiniz birini öldürürdü. Bu yüzden, mecburen yapardınız."

Bu her şeyi izah ediyordu. Finnick'in Capitol'deki sayısız âşığı. Hiçbiri gerçek sevgilisi değildi. Sırf bunu yapabiliyor diye tatlarına bakıp bir kenara atmak için çaresiz kızları satın alan eski Barış Muhafızı şefimiz Cray gibi insanlardı demek. Çekimin arasına girmek ve Finnick'ten onun hakkındaki bütün yanlış fikirlerim için özür dilemek istiyordum. Ama tamamlamamız gereken bir görevimiz vardı ve Finnick'in rolü benimkinden kat kat daha etkili olacaktı.

"Yalnız değildim ama en popülerleri olduğum kesindi," dedi. "Ve belki en savunmasız olan da bendim; çünkü sevdiğim insanlar da savunmasızdılar. Patronlarım kendilerini daha iyi hissetmek için para ve mücevher armağan ederlerdi ama ben çok daha kıymetli bir ödeme şekli bulmuştum."

Sırlar, diye düşündüm. Finnick bana sevgililerinin sırlarla ödeme yaptığını söylemişti ama ben o zaman bu ayarlamanın kendi tercihi olduğu yanılığısına düşmüştüm.

Aklımdan geçen sözcük Finnick'in sesinde yankı buldu. "Sırlar. Ve Başkan Snow, bundan sonra kulağınızı bundan ayırmak istemeyeceksiniz. Çünkü o sırların büyük kısmı sizinle ilgiliydi. Ama önce başkalarıyla başlayalım."

Finnick ayrıntılar açısından gerçekliği konusunda en ufak bir şüphe bırakmayacak kadar zengin bir halı dokumaya girişti. Akla gelmeyecek cinsel iştahlara, kalp ihanetlerine, dipsiz açgözlülüğe ve kanlı güç oyunlarına dair öyküler sıralıyordu. Gecenin kör karanlığında nemli yastıklarda fısıldanmış sarhoş sırlar. Finnick alınıp satılan biriydi. Mıntika kölesi. Yakışıklı olduğu kesindi ama gerçekte zararsızdı. Kime anlatırdı ki? Hem anlatsa, ona kim inanırdı? Ancak bazı sırlar kendine saklanmayacak kadar lezzetli. Finnick'in saydığı isimleri - Capitol'ün önde gelen şahsiyetleri olmalıydılar-tanıımıyordum ama hazırlık ekibimin arasındaki fısıldaşmalardan en basit yargının bile nasıl dikkat çekebildiğini görebiliyordum. Kötü bir saç kesimi saatler süren dedikodulara neden olabiliyorsa, ensest, arkadan bıçaklama, şantaj ve kundakçılık kim bilir nelere yol açardı? Şok ve karşılıklı suçlama dalgaları Capitol'ü içine çekerken, oradaki insanlar, şu anda benim olduğum gibi, başkanla ilgili havadisleri duymak için sabırsızlanacaklardı.

Finnick, "Ve sırada biricik başkanımız Coriolanus Snow var," dedi. "İktidarı eline geçirdiğinde ne kadar gençti. Ve o iktidarı elinde tutabilmek için gerçekten çok akıllı olması gerekiyordu. Kendi kendinize bunu nasıl başardığınızı sormalısınız. Bir tek sözcük. Bilmeniz gereken tek şey bu. Zehir." Finnick, Snow'un, benim hakkında hiçbir şey bilmediğim politik yükselişine döndü ve oradan şimdiki zamana varırken, Snow'un rakiplerinin ya da daha kötüsü, tehdit oluşturması olası müttefiklerinin gizemli ölümlerini tek tek irdeledi. Ziyafetlerde pat diye ölen ya da birkaç ay içinde ağır ağır ve açıklanamaz şekilde gölgeye dönen insanlar. Suçun bozuk deniz kabuklularına, tespiti güç virüslere ya da aortta gözden kaçmış bir zayıflığa yüklendiği ölümler. Şüpheyi ortadan kaldırmak için zehirli kadehten kendisi de içen Snow. Ancak panzehirler her zaman işe yaramıyordu. Parfüm saçan o gülleri o yüzden, yani asla iyileşmeyecek ağız içi aflardan yükselen kötü kokuyu saklamak için, taşıdığı söyleniyordu. Daha neler neler anlattı. Snow'un elinde bir liste vardı ve sıradaki ismin kim olacağım kimse bilmiyordu.

Zehir. Bir yılan için kusursuz bir silah.

Capitol ve soylu başkanının zaten alçak olduklarını düşündüğüm için Finnick'in suçlamalarının beni şaşırttığım söyleyemezdin. Bu sözlerin ekibim ve Fulvia gibi Capitol'den gelmiş isyancılar üzerindeki etkisi çok daha büyüktü. Hatta Plutarch bile zaman zaman şaşkınlığını ele veren sesler

çıkarıyordu. Büyük olasılıkla çok leziz bir lokmadan nasıl şans eseri kurtulmuş olduğunu düşünüyordu. Finnick'in anlatacakları sona erince, kendisi, "Kes!" diyene kadar kameralar dönmeye devam ettiler.

Ekip elde ettikleri görüntüleri montajlamak üzere içeri koştururken, Plutarch da Finnick'i -büyük olasılıkla başka hikâyeler de var mıdır diye merak ettiği için- bir kenara çekti. Haymitch'le molozların arasında baş başa kalırken, Finnick'in kaderi bir gün beni de bulur muydu acaba diye düşünüyordum. Neden olmasın ki? Snow ateşler içindeki kıza çok iyi bir fiyat biçebilirdi.

Haymitch'e, "Sana da böyle mi oldu?" diye sordum. "Hayır. Annem ve erkek kardeşim. Kız arkadaşım. Galip olarak taç giymemden iki hafta sonra öldürüldüler. Güç sahasında çevirdiğim numara yüzünden," dedi. "Snow'un bana karşı kullanabileceği kimse yoktu."

"Seni öldürmemesine şaşırdım," dedim.

"Ah, hayır. Ben örnektim. Genç Finnick'lere, Johanna'lara, Cashmere'lere ibret olacak adam. Sorun çıkaran Galiplerin başına neler geleceğinin kusursuz örneği," dedi Haymitch. "Ama benim üstümde bir gücü kalmadığını biliyordu."

Yumuşak bir sesle, "Ta ki Peeta ve ben sahneye çıkana kadar," dedim. Karşılık olarak omzunu bile silkmedi.

İşimiz bittiği için Finnick ve benim beklemekten başka yapacak bir şeyimiz kalmamıştı. Geçmek bilmeyen dakikaları Özel Savunma'da doldurmaya çalıştık. Düğümler attık. Kâselerimizdeki öğle yemeklerimizi didikledik. Atış sahasında bir şeyleri havaya uçurduk. Tespit edilme kaygısı yüzünden, kurtarma ekibiyle hiçbir iletişim kurulmuyordu. Daha önce belirlenen saatte, tam 15:00'te, gergin ve sessiz, ekranlar ve bilgisayarlarla dolu bir odada oturup Beete ve ekibinin yayını ele geçirmelerini izledik. Finnick'in kolayca dağılan dikkati, yerini daha önce hiç görmediğim bir kararlılığa bırakmıştı. Benim röportajım hayatta olduğumu ve meydan okumaya devam ettiğimi göstermek dışında, büyük bir etki yaratmamıştı. Günün olayı, Finnick'in Capitol'le ilgili müstehcen ve ürpertici anıları oldu. Beete'nin yeteneği her gün biraz daha gelişiyor olabilir miydi? Yoksa Capitol'deki meslektaşları, Finnick'in görüntülerini bertaraf etmeye kalkışamayacak kadar büyülenmişler miydi? Bunu izleyen altmış dakika boyunca, Capitol yayını alışılmış öğleden sonra haberleri, Finnick ve ekranı karartma çabaları arasında gidip geldi. Ancak isyancıların teknik ekibi bu son hamleyi bile geçiştirip gerçek bir darbeye Snow'a yapılan sözlü saldırının neredeyse tamamını yayınlamayı başardı.

"Buraya kadar!" Beete ellerini havaya kaldırdı ve yayını Capitol'e bıraktı. Yüzünü bir bez parçasıyla kuruladı. "Henüz çıkmayı başaramadıysa, hepsi ölüler!" Sandalyesinde hızla dönünce Finnick ve beni bu sözlerine tepki gösterirken buldu. "Gerçi sıkı plandı. Plutarch size gösterdi mi?"

Tabii ki hayır. Beete bizi bir başka odaya götürdü ve ekibin, içerideki isyancıların yardımıyla, Galipleri bir yeraltı hapishanesinden nasıl kaçırma teşebbüsünde bulunacaklarını -daha doğrusu bulunduklarını- anlattı. Görünüşe bakılırsa plan havalandırma sisteminden püskürtülen bayıltıcı bir gaz, elektrik kesintisi, hapishaneden birkaç mil ötedeki bir hükümet binasının bombalanması ve son olarak yayına müdahale edilmesinden ibaretti. Beete planı takip etmekte zorlanmamıza sevinmişti; çünkü bu düşmanlarımızın da aynı güçlüğü yaşayacaklarını gösterirdi.

"Arenadaki elektrik tuzağın gibi mi?" diye sordum.

"Aynen öyle. Ne kadar iyi işlediği ortada, değil mi?"

Şey... Tam olarak değil, diye düşündüm.

Finnick ve ben şüphesiz kurtarmayla ilgili ilk haberlerin geleceği Karargâh'a girmeyi denedik ama içeride savaşıla ilgili ciddi uğraşlar verildiği için bizi kapıdan çevirdiler, Özel Savunma'dan çıkmayı şiddetle reddettiğimiz için, kendimizi haberleri sinekkuşu odasında beklerken bulduk.

Düğüm. Düğüm. Tek kelime etmeden, düğüm atıp duruyorduk. Tik-tak. Duvar da bir saat vardı. Gale'i düşünme. Peeta'yı düşünme. Yalnızca düğüm. Akşam yemeği istemedik. Parmaklarımız yara bere içinde, kanıyordu. Finnick nihayet pes etti ve arenada zevzekkuşlarının saldırısı sırasında aldığı kambur şekle büründü. Ben minyatür ilmiği kusursuzlaştırmak için uğraştım. Zihnimde "idam Ağacı"nın sözleri çınlıyordu. Gale ve Peeta. Peeta ve Gale.

"Annie'ye hemen mi âşık oldun, Finnick?" diye sordum.

"Hayır." Uzun süren bir sessizlikten sonra ekledi. "Zamanla içime işledi."

Kalbimi yokladım ama o an için zamanla içime işleyen tek insan Snow'du.

Haymitch kapıyı iterek açtığı anda gece yarısı, hatta ertesi gün olmuş olmalıydı. "Döndüler. Hastanede bekleniyoruz." Bir soru seliyle ağzımı açtığım anda, "Tek bildiğim bu," sözüyle geri püskürtüldüm.

Koşmak istiyordum ama Finnick hareket kabiliyetini yitirmiş gibi, o kadar tuhaf davranıyordu ki, küçük bir çocuk gibi elini tutup onu yanımda çekme ihtiyacı duydum, özel Savunma'yı geçip bir o yana bir bu yana gidip gelen ve sonunda hastane kanadına ulaşan asansöre bindik. Talimatlar yağdıran doktorlar ve tekerlekli sedyeleriyle oradan oraya sürüklenen yaralılar arasında ortalık tam bir keşmekeşe dönmüştü.

Baygın durumda, kafası tıraşlı bir genç kadını taşıyan sedye az daha bize çarpıyordu. Bedeni ezikler ve kabuklarından kanlar sızan yaralarla doluydu. Johanna Mason. İsyancıların sırlarını, en azından benimle ilgili olanı, gerçekten bilen Johanna. Ve işte bedelini böyle ödemişti.

Aralık bir kapıdan, belden yukarısı çıplak Gale'i gördüm. Doktor uzun bir cımbızla kürek kemiğinin altından bir şey çıkarırken, yüzünden terler akıyordu. Yaralı, ancak hayattaydı. Adını seslendim, yanına gitmek için hamle yaptım ama bir hemşire beni dışarı itip kapıyı kapattı.

"Finnick!" Feryat ve sevinç çığlığı arası bir ses. Biraz pejmürde görünmekle birlikte hoş bir kadın -koyu renk dağınık saçlar, deniz yeşili gözler üzerinde bir çarşaf ile bize doğru koşuyordu. "Finnick!" Ve birden, dünyada ikisinden başka hiç kimse yokmuş gibi, birbirlerine çarptılar. Dengelerini kaybettiler, sallandılar ve bir duvara yaslanıp orada kaldılar. Tek ve ayrılmaz bir varlık gibi birbirlerine sımsıkı tutunmuşlardı.

İçim kıskançlık duygusuyla dolmuştu. Kışkırdığım Finnick ya da Annie değil, bu belirlilik haliydi. Onları gören kimse aşklarından şüphe edemezdi.

Biraz dağılmış ancak hiç yara almamış olan Boggs, Haymitch ile beni buldu. "Hepsini çıkardık. Enobarria dışında hepsini. Ama İkinci Mıntıka'dan olduğu için onu tuttuklarını da sanmıyoruz. Peeta koridorun sonunda. Gazın etkisi yeni yeni geçiyor. Uyandığında yanında olmaksınız."

Peeta.

Hayatta ve iyiydi. Şey, belki iyi demek doğru değildi ama hayatta ve buradaydı. Snow'dan uzakta. Güvende. Burada. Yanımda. Bir dakika sonra ona dokunabilecektim. Gülümsemesini görebilecektim.

Kahkahasını duyabilecektim.

Haymitch bana sırtıarak bakıyordu. "Haydi, o zaman," dedi.

İçim bir tuhaftı; başım dönüyordu. Ne diyecektim? Ah, ne dediğim kimin umurundaydı ki? Peeta ne yaparsam yapayım sevinçten havalara uçacaktı. Büyük olasılıkla beni öpecekti. Arenada kumsaldaki - hani şu, bu ana kadar aklımdan geçirmeye dahi cüret edemediğim- son öpücükler gibi mi gelecekti acaba?

Peeta çoktan uyanmış, yatağında yan dönmüş oturuyordu. Doktorlar onu muayene edip gözüne ışık tutarken ve nabzını kontrol ederken, şaşkın haldeydi. Uyanır uyanmaz gördüğü ilk yüz benimki olmadığı için bozulmuştum ama işte şimdi görmüştü. Yüzünde inanmazlıkla adını koyamadığım yoğun bir duygunun karışımı vardı. Neydi bu? Arzu mu? Çaresizlik mi? Herhalde ikisi birdendi çünkü doktorları kenara itip ayağa fırladı ve bana doğru yürümeye başladı. Ben de kollarımı öne uzatıp ona doğru koştum. Elleri, sanırım yüzümü okşamak için bana uzanıyordu.

Dudaklarım ismini telaffuz etmek için bükülürken... Parmakları boynuma kilitlendi.

Soğuk tasma boynumu acıtıyor, titrememin kontrol altına alınmasını iyice güçleştiriyordu. En azından artık makineler çevremde türlü tıkırtı ve vınlamayla dönerken ve ben kendimi hâlâ soluk alabildiğime ikna etmeye çalışırken, sahibim göremediğim bir sesin kıpırdamadan durmamı tembihleyip durduğu, klostrofobi hissi uyandıran o tüpün içinde değildim. Kalıcı bir zarar olmadığı konusunda bana güvence verildiği halde, şimdi bile soluk almak için büyük açlık duyuyordum.

Tıbbi ekibin ana endişeleri -omuriliğimin, soluk borumun, damarlarımın ve arterlerimin zarar görmüş olması olasılığı- bertaraf edilmişti. Ezikler, ses kısıklığı, gırtlığımdaki acı ve o tuhaf öksürük konusunda endişelenmeye gerek yoktu. Alaycı Kuş sesini kaybetmeyecekti. Aklımı kaybedip kaybetmediğime karar verecek olan doktorun nerede olduğunu sormak istiyordum. Ancak konuşmamam gerekiyordu. Beni kontrol etmeye geldiği zaman, Boggs'a bile teşekkür edemedim. Bana şöyle bir bakıp, eğitim sırasında elle boğulmalara hazırlık eğitimi verdikleri askerlerde çok daha kötü hasarlar gördüğünü söyleyen Boggs'a.

Kalıcı bir zarara olanak bırakmadan, Peeta'yı tek bir darbeye etkisiz hale getiren, Boggs olmuştu. Bu duruma tamamen hazırlıksız olmasa, Haymitch de yardımına koşardı, biliyordum. Haymitch ile beni - ikimizi birden- hazırlıksız yakalamak zor rastlanacak bir durumdu. Ancak kendimizi Peeta'yı Capitol'ün işkenceci ellerinden kurtarma fikrine öylesine kaptırmıştık ki, onu geri almanın yarattığı coşku gözümüzü kör etmişti. Peeta'yla baş başa görüşecek olsam, çoktan ölmüştüm. Ne de olsa dengesi bozulmuştu.

Hayır, dengesi bozulmamış, zapt edilmişti. Zapt. Sedyeyle aralarından geçerken Plutarch ve Haymitch'in bu sözcüğü kullandıklarını duymuştum. Zapt. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Saldırıdan hemen sonra yanı başımda biten ve o andan beri bir yere ayrılmayan Prim, üzerime bir battaniye daha örttü. "Tasmayı yakında çıkaracaklarını sanıyorum, Katniss. O zaman üşümeyeceksin." Karmaşık bir ameliyata asistanlık eden annemin Peeta'nın saldırısından henüz haberi -yoktu. Prim yumruk yaptığım elimi tuttu; onu açtı ve kan damarlarımda yeniden akmaya başlayana dek masaj yaptı. Tam ikinci yumruğuma geçtiği anda, doktor odaya girip tasmamı çıkardı ve bana ağrı ile şişmeye karşı bir iğne yaptı. Talimatlara uyacak, boynumdaki hasarı daha da ağırlaştırmamak için başımı hiç kıpırdatmadan yatacaktım.

Plutarch, Haymitch ve Beetee, koridorda doktorun beni görmeleri için izin vermesini bekliyorlardı. Gale'e bir şey söyleyip söylemediklerini bilmiyordum ama o da yanlarında olmadığına göre, bilmiyor olmalıydı. Plutarch doktorları dışarı çıkarırken, Prim'e de gitme emri vermeye kalkıştı ama küçük kardeşim, "Hayır," dedi. "Beni çıkmaya mecbur ederseniz, doğruca cerrahiye gider ve anneme olup bitenleri anlatırım. Sizi uyarıyorum, bir Oyun kurucu'nun Katniss'in hayatıyla ilgili kararlar almasından pek hoşnut değil, özellikle de göz kulak olmak konusunda bu kadar yetersiz kaldığınız için."

Plutarch bozulmuşsa benziyordu ama Haymitch kıkırdadı. "Ben olsam ısrar etmezdin, Plutarch." Ve Prim kaldı.

"Evet, Katniss. Peeta'nın durumu hepimiz için şok oldu," dedi Plutarch. "Son iki röportajda nasıl bir bozulma yaşadığını biz de fark etmiştik Tacize uğradığı ortadaydı ve psikolojisini buna bağlıyorduk. Ancak şimdi başka bir şeylerin daha döndüğüne inanıyoruz. Capitol'ün ona zihin zaptı adı verilen ve pek sık rastlanmayan bir teknik uyguladığını düşünüyoruz. Beetee?"

Beetee, "Üzgünüm," dedi. "Ama sana bütün özelliklerini anlatamam. Capitol bu işkence türü konusunda çok ketumdur ve sonuçların tutarsız olduklarına inanıyorum. Şu kadarını biliyoruz. Bu bir tür korku şartlaması. *Zapt* terimi, zorla ele geçirme, alıkoyma sözcüklerinden geliyor. Bu sözcüğün seçilmesinin, tekniğin iz sürücü arıların zehrini de içermesiyle ilgili olduğunu düşünüyoruz. Birinci Açlık Oyunları'nda bu arılar seni sokmuşlardı. Dolayısıyla, çoğumuzun aksine sen zehrin etkileri konusunda birinci elden bilgiye sahipsin."

Dehşet. Halüsinasyonlar. Sevdiklerimi kaybettiğim kâbus benzeri görüntüler. Zehir beynin korkuya ev sahipliği eden bölgesini hedef alıyordu.

"Ne kadar ürkütücü olduğunu hatırladığından eminim. Sonrasında zihinsel karmaşa da çekmiş miydin? Neyin doğru, neyin yanlış olduğuna karar verememe duygusu? Arılar tarafından sokulan ve sonrasında hayatta kalan pek çok insan bize bu tür deneyimler aktardılar."

Evet. Peeta'yla karşılaşmamız. Zihnim netleştikten sonra bile, beni Cato'yu alaşağı ederek kurtardığından emin olamamıştım. Belki de ben hayal görmüştüm.

"Anılar değiştirilebildiği için anımsamak güçleşiyor." Beetee alnına vurdu. "Zihnin ön tarafına getirilip değiştiriliyor ve yeni haliyle kaydediliyor. Şimdi senden sözel bir telkin ya da izlettirdiğim bir bant kaydıyla bir şey hatırlamam istediğimi düşün ve tecrübe tazelenirken, sana bir doz iz sürücü arı zehri enjekte ettiğimi. Üç günlük bir bilinç kaybına neden olacak kadar çok değil, yalnızca söz konusu anıyı korku ve şüpheyle depreştirecek kadar. Beynin uzun vadede depoladığı bilgi bu anıdan ibaret olacaktır."

Midem bulanmaya başlamıştı. Aklımdan geçen soruyu Prim dile getirdi. "Peeta'ya yaptıkları bu mu? Katniss'le ilgili anılarını alıp ürkütücü hale getirecek şekilde çarpıtmışlar mı yani?"

Beetee kafasını salladı. "Hem de onu yaşamsal bir tehdit olarak göreceği kadar ürkütücü. Onu öldürme isteği duyacağı kadar. Evet, şu andaki teorimiz böyle."

Kollarımı yüzüme örttüm; çünkü bu olamazdı. İmkânsızdı. Birinin Peeta'ya beni sevdiğini unutturması... Bunu hiç kimse yapamazdı.

Prim, "Ama bu durumu geri döndürebilirsiniz, değil mi?" diye sordu.

"Şey... Bu konuda elimizde çok az veri var," dedi Plutarch. "Aslına bakarsan hiç yok. Kaçırma rehabilitasyonu daha önce denendiyse bile, o kayıtlara ulaşamıyoruz."

Prim, "İyi ama en azından deneyeceksiniz, değil mi?" diye ısrar etti. "Yani onu duvarları takviyeli bir odaya kapatıp tek başına acı çekmeye bırakmayacaksınız?"

"Tabii ki deneyeceğiz, Prim," dedi Beetee. "Yalnızca ne derece başarılı olabileceğimizi bilmiyoruz, o kadar. Korkutucu olayların kökünden kazınması en zor olaylar olduğunu tahmin ediyorum. Sonuçta en iyi hatırladıklarımız hep bu tür olaylardır."

"Katniss'le anıları dışında, nelerin elden geçirildiğini henüz bilmiyoruz," dedi Plutarch. "Karşı saldırı geliştirmek için bir akıl sağlığı ekibini ve askeri profesyonellerimizi bir araya getiriyoruz. Ben şahsen, tamamen iyileşeceği konusunda iyimserim."

"Öyle mi?" Prim bunu iğneleyici bir sesle sormuştu. "Ya sen ne düşünüyorsun, Haymitch?"

Kollarımı hafifçe oynatıp aradaki aralıktan Haymitch'in yüzüne baktım. "Peeta'nın biraz iyileşebileceğine inanıyorum," diye itiraf ederken çok yorgun ve cesareti kırılmış görünüyordu. "Ama

eskisi gibi olabileceğini hiç sanmıyorum." Kollarımı tekrar birleştirip aralarındaki boşluğu kapadım ve hepsini dışarıda bıraktım.

Plutarch sabrını tamamen kaybetmek üzere olduğunu ele veren bir ses tonuyla, "En azından hayatta," dedi. "Snow bu akşamki canlı yayında Peeta'nın stilistini ve hazırlık ekibini idam ettirdi. Effie Trinket'in akıbeti konusunda hiçbir fikrimiz yok Peeta zarar görmüş durumda ama burada. Yanımızda. Ve bu on iki saat önceki haline göre büyük bir ilerleme sayılır. Bunu aklımızdan çıkarmayalım, olur mu?"

Plutarch'ın dört, belki de beş kişinin daha katledildiği haberiyle süslemeye çalıştığı neşelendirme çabası bir şekilde geri tepmişti. Portia. Peeta'nın hazırlık ekibi. Effie. Gözyaşlarımı bastırma çabası, gırtlığımı öyle bir zorlamıştı ki, bir kez daha soluk alamaz oldum. Sonunda bana sakinleştirici vermek zorunda kaldılar.

Uyandığım zaman, bundan sonra hep böyle mi - koluma şırıngalanan ilaçlarla mı-uyuyacağım diye merak ettim. Birkaç gün boyunca konuşmak zorunda olmadığımı sevinmişim; çünkü söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ya da vardı. Aslında ben, uyuşukluğu kendini tutma ve doktorların talimatlarına itaat sanılan, örnek bir hastaydım. Artık içimden ağlamak da gelmiyordu. Aslında beni ayakta tutan tek bir düşünce vardı: Zihnimdeki fısıltının -Seni öldüreceğim- eşlik ettiği Snow'un yüzü...

Annem ve Prim bana nöbetleşe bakıyor ve beni birkaç lokma da olsa bir şeyler yemeğe ikna etmeye çalışıyorlardı. Periyodik olarak birileri geliyor ve bana Peeta'nın durumuyla ilgili son bilgileri veriyorlardı. Vücudunda bulunan yüksek düzeydeki iz sürücü arı zehri boşaltılmıştı. Tehlikeli anıların tetiklenmesine engel olmak için yalnızca yabancılar - 13 halkından sağlık görevlileri- tarafından tedavi ediliyor, mintikamızdan ya da Capitol'den hiç kimsenin onu görmesine izin verilmiyordu. Uzmanlardan oluşan bir ekip iyileşmesi için strateji geliştirmek üzere uzun saatler boyunca çalışıyordu.

Omzundaki bir yara yüzünden yatağa bağlı kaldığı için, Gale'in beni ziyarete gelmemesi gerekiyordu. Ancak üçüncü gece, sakinleştiricimin yapılmasından ve uyku zamanı için ışıkların kısılmasından sonra, sessizce odama geldi. Hiç konuşmadan parmaklarını boynumdaki morlukların üzerinde güve kanadıymışlar gibi hafifçe dolaştırdı, gözlerimin arasına bir öpücük kondurdu ve ortadan kayboldu.

Ertesi sabah ağır hareket etmem ve ancak gerekli hallerde konuşmam talimatıyla hastaneden taburcu oldum. Koluma bir program damgalanmadığı için. Prim hastanedeki işini tamamlayıp beni ailemizin 2212 no'lu son kompartımanına götürene dek ortalıkta amaçsızca dolaşıp durdum. Kompartımanımız bir öncekinin birebir aynısıydı ancak bu kez penceremiz yoktu.

Düğünçiçeği'ne artık belli miktarda günlük yemek veriliyordu. İşini lavabonun altındaki kumda görüyordu. Prim beni yatağıma yerleştirip üstümü örterken, kedi ilgisini çekmek için miyavlayarak yatağıma zıpladı. Kız kardeşim kedisini kucakladı ama bütün ilgisi bendeydi. "Katniss, bu Peeta meselesinin sana çok kötü geldiğini biliyorum. Ama şunu sakın unutma: Snow haftalardır onun üstünde çalışıyor ve buraya, bizim yanımıza geleli yalnızca birkaç gün oldu. Eski, seni seven ve sana dönmeye çabalayan Peeta'nın hâlâ orada olması çok büyük bir olasılık. Sakın ümidini kaybetme."

Küçük kız kardeşime bakarken, ailemizin bütün iyi özelliklerini -annemin şifa dağıtan ellerini, babamın akılcılığını ve benim mücadele duygumu- üzerinde toplamış olduğunu düşündüm. Hepsi bununla da sınırlı değildi. Prim'de tamamen ona özel bir şeyler vardı: Hayatın akıl karıştırıcı

karmaşasına bakıp olayları oldukları gibi görebilme özelliği. Haklı olması, Peeta'nın bir gün bana dönmesi mümkün müydü?

Prim Düşünçiceği'ni yatağa, yanıma bırakırken, "Hastaneye dönmem gerek," dedi. "İkiniz birbirinize göz kulak olun, tamam mı?"

Düşünçiceği yataktan fırlayıp, Prim'in peşinden kapıya gitti ve arkada bırakıldığını anlayınca yüksek sesle miyavladı. Birbirimize ancak bir avuç toz kadar göz kulak olabilirdik. Otuz saniye kadar sonra, yeraltındaki bu hücreye kapatılmaya tahammül edemeyeceğimi anlayınca, Düşünçiceği'ni kaderiyle baş başa bırakıp çıktım. Birkaç defa kaybolsam da, sonunda özel Savunma'nın yolunu bulmayı başardım. Yanından geçtiğim herkes morluklarıma bakıyordu. O kadar rahatsız olmuştum ki sonunda yakamı kulak hizama kadar çekmek zorunda kaldım.

Gale de bu sabah taburcu olmuş olmalıydı çünkü onu araştırma odalarından birinde, Beetee'nin yanında buldum, ikisi de önlerindeki bir çizimin üstüne eğilmişlerdi; ölçüm yapmakla meşguldüler. Masanın üstü ve yerler bu çizimin farklı ölçülerdeki kopyalarıyla kaplıydı. Mantar panolar ve bir dizi bilgisayar ekranı da benzer tasarımlarla doluydu. Tasarımlardan birinin gelişigüzel çizgilerinde, Gale'in bükümlü kapanımı ayırt ettim. Boğuk bir sesle, "Bunlar da neyin nesi?" diye sordum. Dikkatleri derhal bana çevrildi.

"Ah, Katniss. Demek bizi buldun," dedi Beetee neşeli bir sesle.

"Ne? Yoksa bu bir sır falan mı?" Gale'in burada Beetee'yle çok zaman geçirdiğini biliyordum ama ben onları oklar ve silahlarla uğraşıyorlar sanıyordum.

"Tam olarak değil. Ama Gale'i senden çaldığım için, kendimi biraz suçlu hissettiğimi söylemem gerek."

13'teki zamanımın çoğunu darmadağın, endişeli, öfkeli, baştan yaratılır ya da hastanede tedavi görür halde geçirdiğim için, Gale'in yokluğunun bana sıkıntı verdiğini söyleyemezdim. Aramızda müthiş bir uyum olduğunu da. Ancak Beetee'nin bana borçlu olduğunu düşünmesine engel olmayacaktım. "Umarım bunca zamanı iyi bir amaç için harcamışsınızdır."

"Gel, kendin gör." Beetee eliyle bilgisayarlardan birini işaret etti.

Demek bununla uğraşıyorlardı. Gale'in kapanlarının arkasındaki temel fikirleri alıp insanlara karşı silahlar yaratmakla. Daha çok bombalar. Kapanların mekanik özelliklerinden ziyade, arkalarında yatan psikolojilerden faydalanıyorlardı. Hayatta kalmak için çok önemli olan bir bölgeye -su ya da yiyecek kaynağına- bubi tuzağı kurmak. Sayıca çok daha fazlasının büyük bir kıyıma kaçışmalarını sağlamak için, avı ürkütmek. Asıl arzulanan hedefi, ebeveyni, harekete geçirmek için yavrusunu tehlikeye atmak. Kurbanı güvenli bir sığınak gibi görünen, ancak aslında ölümün onu beklediği bir yere çekmek. Gale ve Beetee bir noktada yaban hayatını bir kenara bırakıp daha çok insani dürtülere odaklanmışlardı. Şefkat gibi. Bir bomba patlıyor, insanlara yaralıların yardımına koşacakları kadar zaman tanınıyordu. Ve sonra, ikinci ve çok daha güçlü bir bomba onları da öldürüyordu.

"Bana çizgiyi biraz aşmışsınız gibi geldi," dedim. "Sonuçta ne oluyor?" İkisi de bana dik dik baktılar. Beetee'nin gözlerinde şüphe, Gale'inkilerde düşmanlık vardı. "Sanırım bir başka insana asla yapılmaması gerekenleri belirleyen bir kural kitabı yoktur, değil mi?"

"Tabii ki var. Beetee ve ben Başkan Snow'un Peeta'yı alıkoyarken kullandığı kurallar kitabını temel aldık."

Acımasız ama yerinde bir söz. Daha fazla yorum yapmadan oradan ayrıldım. Oradan bir an önce çıkmazsam, öfkemi kismaya başlayabilirdim. Ama henüz kendimi özel Savunma'dan dışarı atma fırsatı bulamadan, Haymitch'le burun buruna geldim. "Gel," dedi. "Sana hastanede ihtiyacımız var."

"Ne için?" diye sordum.

"Peeta'nın üstünde bir deneme yapacaklar," dedi.

"On İki'den bulabildikleri en zararsız insanları içeri gönderecekler. Peeta'nın çocukluk anılarını paylaşmış olabilecek ama sana çok yalan olmayacak biri. Şu anda insanları taramakla meşguller."

Peeta'yla çocukluk anısı paylaşma ihtimali olanların kasabadan olması gerekiyordu. Yangınlardan kurtulabilen çok fazla insan olmadığı için, bunun zorlu bir iş olacağını biliyordum. Ancak Peeta'yı iyileştirme ekibinin çalışma mekânına dönüştürülen hastane odasına girince, kızı oturmuş, Plutarch'la sohbet ederken gördüm. Delly Cartwright. Her zamanki gibi, bana dünyadaki en iyi dostu olduğum hissini veren gülümsemesini takındı. Bu gülümsemeyi herkese karşı kullanırdı. "Katniss!" diye seslendi.

"Hey, Delly," dedim. Onun ve erkek kardeşinin yangından sağ kurtulduklarını duymuştum. Kasabadaki ayakkabıcıyı işleten anne ve babaları o kadar şanslı değildi. Delly hiç kimseye yakışmayan donuk 13 kıyafeti ve her zamanki bukleleri yerine sıkıca örülmüş uzun sarı saçlarıyla, çok daha büyük görünüyordu. Hatırladığımdan daha zayıf gibiydi, ama o 12. Mıntika'nın birkaç kilo fazlası olan sayılı çocuğundan biriydi. Buradaki yeme düzeni, stres ve anne babalarını kaybetmenin acısı bir araya gelip bu sonuca neden olmuş olmasıydı. "Nasılsın?" diye sordum.

"Ah, bir anda bir yığın değişiklik oldu," dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ama burada, On Üç'teki herkes çok iyi. Sence de öyle değil mi?"

Delly bu sözlerinde samimiydi. O insanları severdi. Uzun yılların sonunda hakkında bir fikir sahibi olabildiği, seçilmiş birkaç kişiyi değil, herkesi.

"Kendimizi evimizde hissetmemiz için çaba harcadılar," dedim. Sanırım bu, abartıya kaçmayan, gayet adil bir yorum olmuştu. "Peeta'yı görmek için seni mi seçtiler?"

"Sanırım. Zavallı Peeta. Zavallı sen. Capitol'ü asla anlamayacağım," dedi.

"Belki de anlamamak daha iyidir," dedim.

Plutarch, "Delly, Peeta'yı uzun zamandır tanıyor," dedi.

"Ah, evet." Delly'nin yüzü aydınlanmıştı. "Küçükken birlikte oynardık. Herkese kardeşim olduğunu söylerdim."

Haymitch bana, "Sen ne dersin?" diye sordu. "Seninle ilgili artılarını tetikleyebilecek bir şey var mı?"

"Hepimiz aynı sınıftaydık ama pek sık bir araya gelmezdik," dedim.

"Katniss her zaman müthişti. Beni fark edebileceğini hayal bile edemezdim," dedi Delly. "Avlanabilmesi, Hob'a girebilmesi falan. Herkes ona hayrandı."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için, Haymitch de ben de Delly'nin yüzüne daha dikkatli baktık. Delly'nin ifade şekline bakılırsa, hemen hemen hiç arkadaşım yoktu çünkü insanları sıra dışılığımın rahatsız ediyordum. Bu doğru değildi. Hemen hemen hiç arkadaşım yoktu çünkü dost canlısı biri

değildim. Beni muhteşem bir şeye dönüştürme işini Delly'ye bırakmalıydı.

"Delly her zaman, herkes hakkında en iyisini düşünür," diye açıkladım. "Peeta'nın onunla bağlantılı kötü bir anısı olacağım sanmam." Sonra hatırladım. "Bir dakika. Capitol'de, Avox kızını tanımamla ilgili yalan söylediğimde, Peeta açığımı kollamış ve kızın Delly'ye benzediğini söylemişti."

Haymitch, "Hatırlıyorum," dedi. "Ama bilmiyorum.

Delly gerçekten orada değildi ki. Bunun çocukluk anılarıyla yarışacak önemde bir anı olduğunu sanmıyorum."

"Özellikle de Delly gibi hoş biri söz konusu olunca," dedi Plutarch. "Bence deneyelim."

Plutarch, Haymitch ve ben, Peeta'nın kapalı tutulduğu odanın yanındaki gözlem odasına geçtik. İçerisi, Peeta'yı iyileştirme ekibinin ellerinde dosyalar ve kalemlerle hazır bekleyen on kadar üyesiyle doluydu. Tek taraflı cam ve ses düzeneği, Peeta'yı gizlice izlememize olanak sağlıyordu. Peeta kolları kemerlerle sabitlenmiş halde, yatağında yatıyordu. Kemerlere direnmiyordu ama elleri sürekli hareket halindeydi. Yüzünde, beni boğmaya çalıştığı anlara göre çok daha saydam bir ifade vardı ama hâlâ kendisi gibi değildi.

Kapı yavaşça aralanınca, gözleri dehşetle açıldı. Sonra yüzünde kafası karışmış gibi bir ifade belirdi. Delly odayı çekingen bir tavırla geçti ama Peeta'ya yaklaşıncaya, yüzünde doğal olarak bir gülümseme belirdi. "Peeta. Benim Delly. Bizim kasabadan."

"Delly?" Bulutların bir kısmı açılmış gibiydi. "Delly. Sensin demek."

"Evet!" Delly bariz biçimde rahatlamıştı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Berbat? Neredeyiz? Neler oldu?"

"İşte başlıyoruz," dedi Haymitch.

"Katniss ya da Capitol'den kesinlikle bahsetmemesini söyledim," dedi Plutarch. "Olabildiğince evi hatırlatmasını."

"Şey... On Üçüncü Mıntıka'dayız," dedi Delly. "Artık burada yaşıyoruz."

"Herkes böyle söylüyor. Ama bana hiçbir şey ifade etmiyor. Neden evde değiliz?" dedi Peeta.

Delly dudagını ısırıldı. "Bir... Kaza oldu. Ben de evi özlüyorum. Parke taşlara tebeşirle çizdiğimiz resimleri düşünüyordum da... Seninkiler harika olurdu. Her birine farklı bir hayvan çizerdin, hatırlıyor musun?"

"Evet. Domuzlar, kediler falan," dedi Peeta. "Az önce... kaza dedin."

Soruyu geçiştirmeye çalışırken Delly'nin alnında beliren ter damlacıklarını fark etmiştim. "Kötüydü. Hiç kimse... kalamadı," dedi tereddütle.

"Dayan, kızım," dedi Haymitch.

"Ama eminim burayı seveceksin, Peeta. İnsanlar bize gerçekten çok nazık davrandılar. Her zaman yemek ve temiz kıyafetler var. Üstelik okul da çok daha ilginç," dedi Delly.

"Ailem neden beni görmeye gelmedi?"

"Gelemezler." Delly'nin gözleri yine yaşarmıştı. "Pek çok insan On İki'den çıkamadı. Bu yüzden,

burada kendimize yeni bir hayat kurmamız gerek. Eminim iyi bir firma çok işlerine yarar. Babanın hamurdan çocuklar yapmamıza izin verdiği zamanları hatırlıyor musun?"

Peeta birden, "Yangın," dedi.

Delly "Evet," diye fısıldadı.

"On İki yanıp kül oldu, değil mi? Onun yüzünden," dedi Peeta. Sesi öfkeliydi. "Katniss yüzünden!" Kolundaki kemerleri çekiştirmeye başlamıştı.

"Ah, hayır, Peeta. Onun hatası değildi," dedi Delly.

Peeta, "Bunu sana o mu söyledi," derken adeta tıslıyordu.

"Kızı hemen çıkarın," dedi Plutarch. Kapı derhal açıldı ve Delly ağır adımlarla geri geri yürümeye başladı.

"Buna gerek yoktu," dedi Delly. "Ben..."

"Çünkü yalan söylüyor! O bir yalancı. Söylediği hiçbir şeye inanamazsın. O Capitol'ün biz diğerlerine karşı kullanmak için yarattığı muttalardan biri." Peeta bağırıyordu.

"Hayır, Peeta. O... " Delly şansını bir kez daha denedi.

"Ona güvenme, Delly." Peeta delirmiş gibiydi. "Ben güvendim ama o beni öldürmeye çalıştı. Dostlarımı öldürdü. Ailemi. Sakın yanına bile yaklaşma. O bir mutta!"

İçeri bir el uzanıp Delly'yi dışarı çekti ve kapı kapandı. Ancak Peeta bağırmaya devam ediyordu. "Bir mutta! Leş kokulu muttanın teki!"

Benden nefret etmekle ve beni öldürmek istemekle kalmıyor, artık insan olduğuma da inanmıyordu. Bu boğulmaktan daha acı vericiydi.

Etrafımda ekiptekiler hiç durmadan notlar alıyor, sürekli bir şeyler karalıyorlardı. Haymitch ve Plutarch beni kollarımdan tutup odadan çıkardılar. Sessiz koridorda bir duvara yasladılar. Ancak Peeta'nın camın ve kapının gerisinde bağırmaya devam ettiğini çok iyi biliyordum.

Prim yanılıyordu. Peeta'yı eski haline döndürmek imkânsızdı. Uyuşmuş gibi, "Artık burada kalamam," dedim. "Alaycı Kuş olmamı istiyorsanız, beni buradan göndermelisiniz."

Haymitch, "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu. "Capitol'e." Aklıma gelen, yapacak bir işimin olacağı tek yer orasıydı.

"Bunu yapamayız," dedi Plutarch. "Bütün mntıkalar ele geçene kadar, olmaz. İyi haber şu ki, İki dışında hemen hepsindeki mücadele neredeyse tamamlandı. İki gerçekten çetin ceviz çıktı."

Bu doğrudu. Önce mntıkaların güvenliği geliyordu. Sonra sıra Capitol'e gelecekti. Snow'u işte o zaman avlayacaktım.

"Pekala," dedim. "O zaman beni İki'ye gönderin."

2. Mıntıka, tahmin edileceği gibi, dağlara yayılmış bir dizi köyden oluşan büyük bir mıntıkaydı. Başlangıçta her köy bir maden ya da bir taş ocağıyla bağlantılıyken, bugün çoğu Barış Muhafızları'nın barınmasına ya da eğitimine adanmıştı. 13 hava gücünü elinde tuttuğu için bunların hiçbiri gerçek bir meydan okuma sayılmazdı. Ancak önemli bir ayrıntı vardı. Capitol'ün askeri gücünün kalbi, mıntıkanın merkezinde, kelimenin tam anlamıyla girilmesi imkânsız bir dağda bulunuyordu.

Buradaki yorgun ve cesareti kırılmış isyancı liderlerine Plutarch'ın "çetin ceviz" yorumunu aktarmamdan bu yana, dağın takma adı "Ceviz" olmuştu. Ceviz, Karanlık Günler'den hemen sonra, Capitol'ün 13'ü kaybedip yeni bir yeraltı kalesi edinme çabasıyla kurulmuştu. Askerî kaynaklarının bir kısmını -nükleer füzeler, uçaklar ve birlikler- Capitol'ün hemen dışında tutuyorlardı ama güçlerinin büyük bir kısmı, artık düşman kontrolüne geçmişti. Tabii ki yüzyılları aşan bir emeğin sonucu olan 13'ü kopyalamayı ummaları gibi bir seçenek yoktu. Bununla birlikte Capitol'e yakın mıntıkalardan 2'nin eski madenlerinde olasılık görmüşlerdi. Havadan bakıldığı zaman, Ceviz yüzeyde birkaç girişi olan sıradan bir dağdan başka bir şey değildi. Ancak içinde, büyük taş levhaların kesilip yüzeye çıkarıldığı ve daracık, kaygan yollardan aşağılara taşınıp uzak yerlerde binalara dönüştürüldüğü, mağaramsı çok geniş alanlar vardı. Hatta madencilerin Ceviz'den 2.Mıntıka'nın ana kasabasının merkezine ulaşımını sağlamak üzere bir tren sistemi bile kurulmuştu. Tren yolu; Peeta ve benim Zafer Turu sırasında ziyaret edip geniş mermer merdivenlerinde Cato ve Clove'un aşağıda toplanmış yaşlı ailelerine bakmamaya çabalayarak durduğumuz Adalet Binası'nın da bulunduğu meydana çıkıyordu.

Toprak kaymaları, seller ve çığların izlerini taşıyan bölge ideal bir arazi sayılmazdı. Ancak avantajları, neden olduğu kaygılardan önde geliyordu. Madenciler dağın içini oyarken, yapıyı destekleyecek kalın sütunlar ve duvarlar bırakmışlardı. Capitol bu duvar ve sütunları güçlendirmiş, dağı yeni askeri üssüne dönüştürmüştü. İçerisi bilgisayar bankaları, toplantı odaları, kışlalar ve cephaneliklerle doluydu. Hava araçlarının hangardan çıkışını kolaylaştırmak için girişleri genişletmiş, roketatarlar yerleştirmişlerdi. Ancak bütün olarak, dağın dış görüntüsüne olabildiğince dokunmamışlardı. Burası, ağaçlar ve yabani hayatın kayalık ve hırpani bir karmaşası, onları düşmanlarından koruyacak doğal bir kaleydi.

Diğer mıntıkaların standartlarıyla karşılaştırıldığı zaman, Capitol'ün buradaki halka gözü gibi baktığı söylenebilirdi. 2. Mıntıka haraçlarına şöyle bir bakmak bile, çocukluklarında doğru dürüst beslendiklerini ve iyi bakıldıklarını anlamak için yeterliydi. Bazıları sonunda taş ocaklarında ya da madenlerde çalışırlardı. Diğerleri Ceviz'deki görevler için yetiştirilir ya da Barış Muhafızları'na katılırlardı. Açlık Oyunları buradakiler için servet ve hiçbir yerde görülmeyecek türden şan kazanma fırsattı. Doğal olarak, 2'nin halkı Capitol'ün propagandasını biz diğerlerinden çok daha kolay hazmetmiş, kendi yolları olarak benimsemişlerdi. Ancak her şeye rağmen, sonuçta hâlâ köleydiler. Barış Muhafızı olan ya da Ceviz'de çalışanlar bu gerçeği ayırt edemeseler bile, buradaki direnişin omurgasını oluşturan taş kesiciler için durum farklıydı.

İki hafta önce buraya geldiğimde durum böyleydi. Dış köyler isyancıların elindeydi. Kasaba bölünmüştü, Ceviz ise her zamanki gibi dokunulmazdı. Az sayıdaki girişi ciddi biçimde güçlendirilmiş, kalbi dağın güvenli derinliklerine gömülmüştü. Diğer bütün mıntıkalar kontrolü Capitol'ün elinden zorla almışken,

2 hâlâ cepteydi. Her gün, yardım etmek için elimden gelen ne varsa yapıyordum. Yaralıları ziyaret

ediyor, çekim ekibimle kısa propaganda spotları çekiyordum. Gerçek mücadeleye girmeme izin verilmiyordu ama savaşın durumuyla ilgili toplantılara -ki 13'tekilere kıyasla çok daha fazla şey yaptıkları kesindi- davet ediliyordum. Burası çok daha iyiydi. Daha özgürdü; kollara damgalanan programlar olmadığı için zamanımın büyük kısmı bana kalıyordu. İsyana köylerinde ya da çevredeki mağaralarda, yer üstünde yaşıyordum. Güvenlik gereği, yerim sık sık değişiyordu. Gün içinde, yanıma bir muhafız almam ve çok uzaklaşmamam kaydıyla, avlanmama izin veriliyordu. İnce ve serin dağ havasında fizik gücümün geri geldiğini ve zihnimdeki sislerin dağıldığını hissediyordum. Ancak zihinsel netlik, Peeta'ya yapılanları daha keskin biçimde algılamama neden oluyordu.

Snow onu benden çalmış, tanınmayacak hale getirmiş ve beni onun için bir armağana dönüştürmüştü. Benimle birlikte 2'ye gelen Boggs, bütün kurguya rağmen, Peeta'nın kurtuluşunun biraz fazla kolay olduğunu anlatmıştı. Peeta'nın, 13 hiç çaba harcamadan da, bir şekilde bana ulaştırılacağına inanıyordu. Bir gün, aktif savaşın içindeki bir mıntıkaya ya da belki de 13'ün kendisine bırakılacaktı. Kurdelelerle süslenmiş, etiketine adım yazılmış, beni öldürmeye programlanmış halde.

Gerçek Peeta'yı ancak şimdi, bozulmuş halini gördükten sonra, tam olarak takdir edebilir olmuştum. Ölseydi bu kadar takdir etmezdim herhalde. İnceliği, istikrarı ve ardında beklenmedik bir yakıcılık barındıran sıcaklığı. Prim, annem ve Gale dışında bu dünyada beni koşulsuz seven kaç kişi vardı? Sanırım benim durumumda yanıt artık sıfırdı. Bazen, yalnız kaldığım zamanlarda, inciye cebimdeki yerinden çıkarıyor, bana ekmek veren çocuğu, trende kâbusları kovalayan güçlü kolları ve arenadaki öpüşleri hatırlamaya çalışıyordum. Kaybettiğim şeye bir isim vermeye çabalıyordum. Ama ne faydası vardı ki? Gitmişti işte. Peeta yoktu. Aramızda var olan şey her neyse, yerinde yeller esiyordu. Geriye kalan tek şey, benim Snow'u öldürme sözümdü. Ve bunu kendime günde en az on kez tekrarlıyordum.

13'te Peeta'nın rehabilitasyonu devam ediyordu. Hiç sormamama rağmen, Plutarch telefonda neşeli haberler veriyordu: "İyi haber, Katniss! Sanırım onu senin bir mutta olmadığına ikna etmiş gibiyiz!" Ya da, "Bugün kendi başına puding yemesine izin verdiler," gibi.

Plutarch'tan sonra telefonu alan Haymitch, Peeta'da hiçbir düzelme olmadığını itiraf ediyordu. Tek umut ışığı kız kardeşimden gelmişti. Haymitch, "Prim zapt olayını geri çevirme önerisiyle geldi," diye anlattı. "Senin çarpıtılmış anılarını uyandırıp ona morfin gibi, büyük dozda sakinleştirici vermemizi söylüyor. Bunu tek bir anıyla denedik. İkkinizin mağaradaki görüntülerinizin -hani senin Prim'e keçiyi alış hikâyesi anlatışının-olduğu kaseti seyrettirdik."

"Herhangi bir ilerleme oldu mu?" diye sordum.

"Şey, uç noktada kafa karışıklığı, uç noktada korkuya göre bir ilerleme sayılabilirse, evet, oldu," dedi Haymitch. "Ama ben öyle olduğundan emin değilim. Konuşma yetisini uzunca bir süre kaybetti. Bir tür sersemleme haline girdi. Kendine geldiğinde, sorduğu tek şey keçi oldu."

"Anladım," dedim.

"Orası nasıl?" diye sordu.

"Bir ilerleme yok," dedim.

"Dağ konusunda yardımcı olmaları için bir ekip gönderiyoruz. Beetee ve birkaç kişi daha," dedi. "Bilirsin işte, beyin takımı."

Gale'in adım beyin takımında görmek beni hiç şaşırtmamıştı. Beetee'nin onu teknolojik uzmanlığından dolayı değil, bir şekilde bir dağa tuzak kurabileceği umuduyla getirdiğini düşünüyordum. Gale ilk başta benimle birlikte gelmeyi önermişti ama onu Beetee'yle çalışmalarından koparmış olacaktım. Yerinden kıpırdamamasını ve ona en çok ihtiyaç duyulan yerde kalmasını söyledim. Varlığının Peeta'nın yasını tutmamı güçleştireceğinden ise hiç bahsetmedim.

Gale beni geldikleri günün öğleden sonrasında buldu. O gün bulunduğum köyün bir köşesinde bir kütüğe oturmuş, kaz yoluyordum. Ayağımın dibinde bir düzine kadar kuş yığılıydı. Buraya geldiğimden beri büyük sürüler halinde göç ediyorlardı. Avlaması kolaydı. Gale tek söz etmeden yanıma oturdu ve kuşlardan birini tüylerinden kurtarmaya başladı. İşin yarısına kadar gelmiştik ki, "Bunlardan yeme şansımız olacak mı?" diye sordu.

"Evet. Çoğu kamp mutfağına gider ama bir iki tanesini bu akşam yanlarında kalacağım insanlara vermemi beklerler," dedim. "Beni barındırmalarına karşılık."

"Bunun onuru tek başına yeterli olmuyor mu?" diye sordu.

"İnsan öyle olacağını sanıyor," dedim. "Ama Alaycı Kuşların sağlığı tehdit ettiği dedikoduları almış yürümüş."

Bir süre daha sessizlik içinde kuş yolmaya devam ettik. Sonra Gale, "Dün Peeta'yı gördüm," dedi. "Camın arkasından."

"Ne düşündün?" diye sordum.

"Bencilce bir şey," dedi Gale.

"Artık onu kıskanmana gerek kalmadığını mı?" Parmaklarımı hızla çektim ve bir tutam kuş tüyü yere, ayaklarımızın dibine düştü.

"Hayır. Tam aksi." Gale saçlarımın arasındaki bir kuş tüyünü çekti. "Düşündüm ki... Bununla asla yarışamam. Ne büyük bir acı çekersem çekeyim." Tüyü başparmağıyla işaret parmağının arasında döndürdü. "Peeta iyileşmezse, hiç şansım kalmayacak. Onu kafandan asla atamayacaksın. Benimle olmak sana hep yanlış gelecek."

"Senin yüzünden onu öpmüş olmamın da bana hep yanlış gelmesi gibi," dedim.

Gale gözlerime baktı. "Bunun doğru olduğuna bir inanabilsem, ömrümün sonunda dek yetinebilirdim."

"Bu doğru," diye itiraf ettim. "Ama Peeta hakkında söylediklerin de doğru."

Gale sıkıntılı bir ses çıkardı. Yine de, kuşları bırakıp akşam ateşi için çalı çırpı toplamaya gönüllü olduktan sonra, kendimi kollarının arasında buldum. Dudakları boynumdaki soluk eziklerde dolaştıktan sonra, dudaklarıma ulaştı. Peeta için hissettiklerime rağmen, onun bana bir daha asla dönmeyeceğini anladığım an, bu andı. Ya da benim ona hiçbir zaman dönmeyeceğimi. 2 düşene kadar burada kalacak, sonra Capitol'e gidip Snow'u öldürecek ve açtığım bela yüzünden ölecektim. Ve Peeta da aklını kaçırmış halde, benden nefret ederek ölecekti. Bu yüzden gittikçe solan ışıktaki gözlerimi yumdum ve Gale'i içimde tuttuğum bütün öpüşleri telafi etmek ister gibi öptüm. Çünkü artık hiçbir önemi yoktu ve çünkü o kadar çaresiz bir yalnızlık yaşıyordum ki, dayanamıyordum.

Gale'in dokunuşu, tadı ve sıcaklığı bana en azından bedenimin hâlâ hayatta olduğunu hatırlatmıştı ve bir an için, bu duygu çok hoşuma gitti. Zihnimi boşalttım ve hislerin etimden akıp gitmesine izin

verdim. Kendimi kaybetmekten hoşnuttum. Gale hafifçe geri çekilince, aradaki boşluğu kapatmak için öne doğru kaydım ama sonra elini çenemin altında hissettim. "Katniss," dedi. Gözlerimi açtığımda, dünya darmadağındı sanki. Burası ne bizim ormanımız, ne bizim dağımız ne de bizim yolumuzdu. Elim otomatik olarak kafa karışıklığımla bağdaştırmaya alıştığım sol şakağımdaki yara izine uzandı. "Şimdi öp beni." Gale dudaklarını dudaklarıma bastırırken, şaşkın ve gözlerimi bir an bile kırpmadan, öylece durdum. Yüzümü dikkatle inceledi. "Kafanın içinde neler dönüyor?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"O zaman bunun sarhoş birini öpmekten farkı yok. Sayılmaz," diyerek beceriksizce gülmeye çalıştı. Bir kucak dolusu çalı çırpıyı yüklenip kollarımın arasına bıraktı ve beni kendime getirdi.

"Nereden biliyorsun?" Bunu daha çok mahcubiyetimi saklamak için sormuştum. "Hiç sarhoş birini öptün mü ki?" Gale'in 12'de, sağda solda kızları öpmüş olabileceğini tahmin ediyordum. Çok sayıda hayranı olduğu kesindi. Bunu daha önce pek düşünmemiştim.

Başını sallamakla yetindi. "Hayır. Ama hayal etmesi güç değil."

"Yani daha önce başka bir kızı öpmedin?"

"Öyle demedim. Biliyorsun, tanıştığımızda sen henüz on iki yaşındaydım Ayrıca gerçek bir baş belasıydın. Seninle avlanmanın dışında da bir hayatım vardı," derken odunları kucakladı.

Birden merakım kabarmıştı. "Kimi öptün? Ve nerede?"

"Hatırlayamayacağım kadar çok. Okulun arkasında, mıcır yığınının orada, sen say işte."

Gözlerimi çevirdim. "Peki, ben ne zaman özel oldum? Beni Capitol'e postaladıkları zaman mı?"

"Hayır. Ondan altı ay kadar önceydi. Yeni yıldan hemen sonra. Hob'da Yağlı Sae'nin yemeklerinden yiyorduk. Darius seni öpmesine karşılık bir tavşan vermem önererek seni kızdırıyordu. Ve o zaman... Seni önemsemişimi fark ettim."

O günü hatırlıyordum. Acı bir soğuk vardı ve saat dörtte hava kararmıştı. Avlanmaya çıkmıştık ama yoğun kar kasabaya dönmemize neden olmuştu. Hob sığınacak bir yer arayan insanlarla doluydu. Yağlı Sae'nin bir hafta kadar önce vurduğumuz bir yaban köpeğinin kemikleriyle pişirdiği çorbası, alışılmış standartlarının altındaydı. Yine de sıcaktı ve bağdaş kurup tezgâhına yerleşirken açlıktan ölmek üzereydim. Darius tezgâhın direklerinden birine yaslanmıştı ve saç örgümün ucuyla yanağımlı gıdıklıyordu. Eline bir tokat indirmiştim. Öpücüklerinden birinin neden bir tavşan -hatta belki de iki-edeceğim anlatmakla meşguldü. Herkes çok iyi bilirdi ki kızıl saçlı erkekler en iktidarlı olanlardı. Çok salak ve ısrarcı görüldüğü ve Hob'da dolaşan kadınları işaret edip kimlerin onun dudaklarının tadını çıkarmak için bir tavşandan fazlasını ödediğini anlatıp durduğu için, Yağlı Sae ve ben bol bol gülmüştük. "Şu yeşil montlu olanı görüyor musun? Haydi, git sor. Tabii eğer referansa ihtiyacın varsa."

Bu olay buradan milyonlarca kilometre ötede ve trilyonlarca gün önce yaşanmıştı. "Darius yalnızca şakalaşıyordu," dedim.

"Büyük ihtimalle. Gerçi aksi olsa, fark edecek son insan sen olurdun," dedi Gale. "Peeta'ya bak Ya da bana. Ya da Finnick'e. Gözünün sende olduğundan şüphelenmeye başlıyordum ama artık kendini toplamışa benziyor."

"Beni sevdiğini düşünüyorsan, Finnick'i hiç tanımamışsın demektir," dedim.

Gale omuz silkti. "Çaresiz olduğunu biliyordum. Çaresizlik insana türlü delilik yaptırabilir."

Kendimi bu sözlerinin beni hedef aldığını düşünmekten alamadım.

Ertesi sabah erken saatlerde, beyin takımı Ceviz problemini ele almak üzere toplandı. Pek fazla katkı sağlayamasam da, toplantıya ben de davet edilmişim. Konferans masasından olabildiğince uzak durup söz konusu dağa bakan pencerenin geniş pervazına tünedim. 2. Mıntıka'nın Lyme adında, orta yaşlı bir kadın olan komutanı, bizi sanal bir Ceviz turuna çıkardı. İçini ve güçlendirme çalışmalarını gösterirken, başarısızlıkla sonuçlanan ele geçirme girişimlerini anlattı. Buraya gelişimden bu yana, Lyme'la yolumuz birkaç defa kesişmişti. Onu önceden tanıyormuşum gibi hissediyordum kendimi. Bir metre seksen santimin üstündeki boyu ve kaslı yapısıyla insanın hafızasında kolayca yer edecek bir kadındı. Ancak taşlar, onu sahadaki haliyle, Ceviz'in girişine düzenlenen bir saldırıya önderlik ettiği görüntülerde gördüğüm zaman yerine oturdu ve karşımdakinin de bir Galip olduğunu o zaman anladım. Lyme, bir nesil önce 2. Mıntıka adına yarışıp Açlık Oyunları'nı kazanmıştı. Çeyrek Asır Oyunları'na hazırlanırken, Effie diğerlerinininkiyle birlikte onun görüntülerini de göndermişti. Büyük olasılıkla uzun yıllar içinde, Oyunlar'da onu defalarca görmüştüm ama Lyme fazla dikkat çekmemişti. Haymitch ve Finnick'in gördükleri muameleleri yeni öğrenmiş biri olarak merak etmeden duramıyordum: Galip geldikten sonra, Capitol Lyme'a ne yapmıştı acaba?

Lyme sunumunu tamamlayınca, beyin takımının soruları arka arkaya sıralanmaya başladı. Ekip Ceviz'i ele geçirmek için gerçekçi bir plan oluşturmaya çalışırken, saatler saatleri kovaladı, öğle yemeği geldi, geçti. Beetee'nin belli bilgisayar sistemlerini aşabileceğini düşünmesine ve içerideki bir avuç casusu işe koşmak konusundaki tartışmalara rağmen, yenilikçi bir düşünce üretebilen yoktu. Öğleden sonra hızla akıp giderken, konuşmalar daha önce sayısız defa tekrarlanmış stratejilerin - girişlere düzenlenecek güçlü saldırılar- etrafında dönüyordu. Bu planın farklı halleri pek çok kez başarısızlıkla ve çok sayıda askerin ölümüyle sonuçlandığı için, Lyme'in ne kadar bunaldığını görebiliyordum. Nihayet kendini daha fazla tutamadı ve, "Bundan sonra girişlere saldırmamızı her kim önerirse, akıllıca bir yol bulsa iyi olur çünkü bu görevi o kişi yönetecek!" dedi.

Birkaç saati aşkın bir süre boyunca masa başında oturamayacak kadar huzursuz bir insan olan Gale, kâh odayı arşınıyor, kâh pencere pervazını benimle paylaşıyordu. Lyme'in girişlerin asla ele geçirilemeyeceği görüşünü daha en başta benimsemiş ve tamamen sohbet dışı kalmıştı. Son bir saattir, kaşlarını çatmış halde sessizce oturuyor ve pencereden Ceviz'i seyrediyordu. Lyme'in ultimatoomunu izleyen sessizlikte, "Ceviz'i ele geçirmemiz bu kadar önemli mi?" deyiverdi. "Yoksa yalnızca etkisiz hale getirmek yeterli olur mu?"

Beetee, "Bu doğru yönde atılmış bir adım olur," dedi. "Aklında ne var?"

Gale, "Ceviz'i yaban köpeklerinin ini gibi düşünün," diye devam etti. "İçeri zorla giremezsiniz. O zaman iki seçeneğiniz var demektir: Ya köpekleri içeri hapsedersiniz ya da dışarı çıkmalarını sağlarsınız."

"Girişleri bombalamayı denedik," dedi Lyme. "Taşın bir hayli derinliklerine inşa edildikleri için zarar görmeleri çok zor."

"Düşündüğüm bu değildi," dedi Gale. "Ben dağı kullanmayı düşünüyordum." Beetee ayağa kalktı ve Gale'in yanına gelip yüzüne hiç uymayan gözlükleriyle pencereden dışarı baktı. "Yan tarafları görüyor musun?"

Beetee ağzının içinde, "Çığ yolları," diye mırıldandı. "Hüner gerektiren bir iş. İnfilak dizisini

büyük bir dikkatle tasarlamamız gerekir ve harekete geçtiği anda kontrol elimizden çıkar."

"Ceviz'i ele geçirmemiz gerektiği fikrinden vazgeçebilir ve yalnızca devre dışı bırakmakla yetinebilirsek kontrol etmemize gerek kalmaz," dedi Gale.

Lyme, "Yani çığı tetikleyip girişleri kapatmamızı mı öneriyorsunuz?" diye sordu.

"Aynen öyle," dedi Gale. "Düşmanı içeride tuzağa düşürüp tedarik yollarını keseceğiz. Hava araçlarını göndermelerini de engelleyeceğiz."

Herkes bu plana kafa yorarken, Boggs, Ceviz'in planlarını incelemekle meşguldü. Kaşlarını çatarak "İçerideki herkesi öldürme riski var," dedi. "Havalandırma sistemine bakın. Tamamen ilkel. On Üç'teki sistemimizle alakası yok. Sistem dağın yan taraflarından hava pompalanması üstüne kurulu. O havalandırma deliklerini bloke ederseniz, içeride mahsur kalan herkesin boğulmasına neden olursunuz." Beetee, "Meydana açılan tren tüneline kaçabilirler," dedi.

Gale biraz sert bir sesle, "Tüneli havaya uçurmazsak tabii," dedi. Niyeti açığa çıkmıştı. Gale'in Ceviz'in içindekilerin hayatlarını korumak gibi bir derdi yoktu. Avını daha sonra kullanmak için kafeslemek ilgisini çekmiyordu.

Aklındaki, ölüm tuzaklarından biriydi.

Gale'in önerisinin arkasında yatan olasılıklar odadakilerin zihinlerinde yeni yeni canlanmaya başlamıştı. Tepkilerini yüzlerinde görebiliyordunuz. Zevkten sıkıntıya, acıdan tatmine farklı yüz ifadeleriyle karşı karşıyaydım.

Beetee duygusuz bir sesle, "Çalışanların büyük kısmı İki'nin vatandaşları," dedi.

"Ne olmuş yani?" dedi Gale. "Onlara asla güvenemeyeceğiz."

Lyme, "En azından teslim olma şansları olmalı," dedi.

"On İki'yi bombaladıkları zaman aynı şans bize tanınmadı ama tabii siz burada Capitol'le daha sıkı fıkısınız," dedi Gale. Lyme'ın yüzünde onu her an vurabilirmiş ya da en azından üzerine atlayabilirmiş gibi bir ifade vardı. Aldığı eğitim sayesinde, büyük olasılıkla üstün gelen de o olurdu. Ancak Lyme'ın öfkesi Gale'i iyice çileden çıkarmıştı. "Çocukların yanarak ölmelerini izledik ve elimizden hiçbir şey gelmedi!" diye bağırdı.

Zihnimde canlanan görüntü içimi dağlarken, gözlerimi yummak ihtiyacı duydum, istediği etkiyi yaratmıştı. O dağdaki herkesin ölmesini istiyordum. Ve bunu dile getirmek üzereydim. Ama birden... Ben de 12. Mıntıka'dan çıkma bir kızdım. Başkan Snow değildim. Elimde değildi. Birilerini onun aklından geçen ölüm cezasına çarptıramazdım. Kolunu tuttum ve sağduyulu çıkması için çaba harcadığım bir sesle, "Gale," dedim. "Ceviz eski bir maden. Bunun çok büyük bir kömür madeni kazasına yol açmaktan bir farkı olmaz." Seçtiğim kelimeler, 12'de yaşamış herkesi bu planı yemden gözden geçirmeye ikna edecek cinstendi.

Gale cevabı yapıştırdı. "Fakat babalarımızın ölümüne neden olan o kazalar kadar çabuk olmayacak. Herkesin derdi bu mu? Düşmanlarımızın hemen paramparça olmak yerine, ölmek üzere oldukları gerçeğini düşünecek birkaç saatlerinin olması mı?"

12'nin dışında avlanan iki çocuktan başka bir şey olmadığımız eski günlerde de, Gale bunun gibi, hatta daha kötü şeyler söyler dururdu. Ama o zaman her şey sözden ibaretti. Burada, pratiğe dökülen halleriyle asla geri alınamayacak eylemlere dönüşüyorlardı.

"O İkinci Mıntıka insanlarını Ceviz'e iten şeyin ne olduğunu bilmiyorsun," dedim. "Buna mecbur edilmiş, kendi iradeleri dışında orada tutuluyor olabilirler. İçlerinde bizim casuslarımız da var. Onları da mı öldüreceksin?"

"Geri kalanını kurtarabilmek için birkaçını feda ederim, evet," diye yanıtladı. "Ayrıca ben içeride casus olsaydım, 'Çığları derhal başlatın!' derdim."

Gerçeği söylediğini biliyordum. Gale'in hayatını bu amaç için feda edeceğinden kimsenin şüphesi yoktu. Belki de casus olsak ve seçme şansımız olsa, hepimiz aynı şeyi yapardık. Sanırım ben yapardım. Ama bu diğer insanların ve onları sevenlerin adına alınamayacak kadar soğukkanlı bir karardı.

Boggs, "İki seçeneğin olduğunu söylemiştin," dedi. "Onları kapana kısıtırmak ya da dışarı kaçmalarını sağlamak. Ben dağı çığla bloke edip yalnızca tüneli açık bırakalım derim. Böylece insanlar meydana kaçarlar ve biz de onları orada bekliyor oluruz."

"Sağlam silahlarla bekleyeceğimizi umarım," dedi Gale. "Hazırlıklı olacaklarından emin olabilirsiniz."

Boggs, "Sağlam silahlarla," dedi. "Onları esir alacağız."

Beetee, "Şimdi On Üç'ü de olaya katalım," diye önerdi. "Başkan Coin'in de görüşünü alalım."

Gale, son derece emin, "Tüneli bloke etmek isteyecektir," dedi.

"Evet, büyük ihtimalle. Ama Peeta'nın propaganda spotunda haklı olduğu bir nokta vardı. Kendi kendimizi öldürüp tüketmek konusu. Bir süredir bazı rakamlar üstünde çalışıyorum. Ölü ve yaralı sayılarını değerlendirince... Bence en azından üzerinde konuşmaya değer," dedi Beetee.

Yalnızca bir avuç insan bu tartışmaya dahil edilecekti. Gale ve ben, diğerleriyle birlikte serbest bırakıldık. Onu hararetinin azalacağım umarak ava çıkardım ama hiç konuşmadı. Büyük olasılıkla ona karşı çıktığım için çok kızmıştı.

Görüşme gerçekleşmiş, karar alınmıştı. Akşam saatinde, spot çekimi için uygun bir ortamın oluşması olasılığına karşılık, Alaycı Kuş tulumuma büründüm, yayımı omzuma, beni 13'teki Haymitch'e bağlayan kulaklığımı kulağıma yerleştirdim. Hedefimizi rahatça görebildiğimiz Adalet Binası'nın çatısında bekledik. İlk başta, uçaklarımız Ceviz komutanları tarafından önemsenmedi. Ne de olsa geçmişte bir bal kavanozunun etrafında dönüp duran sineklerden daha fazla zarara neden olmamışlardı. Ancak uçaklar, dağın daha yüksek kesimlerine düşen ilk birkaç bombanın ardından dikkatlerini çekmeyi başardılar. Capitol'ün uçaksavarları devreye girdiğinde, artık çok geçti.

Gale'in planı bütün beklentileri aşmıştı. Beetee çığların harekete geçmesiyle kontrolün kaybedileceği konusunda haklıydı. Dağ yamaçları doğal olarak dayanıksız yüzeylerdi. Ancak patlamaların etkisiyle iyice zayıflayınca, adeta sıvıya dönüşmüşlerdi. Ceviz'in bütün bölümleri gözlerimizin önünde yerle bir olurken, insanoğlunun dağa adım attığına dair bütün izler silinip gidiyordu. Taş dalgaları dağı yerinden oynatırken, çıtımız çıkmadan, minicik ve önemsiz varlıklar olarak, öylece durduk. Girişler tonlarca kaya parçasıyla örtülmüştü. Gökyüzü yükselen toz ve moloz bulutuyla simsiyahtı. Ceviz bir mezara dönüşmüştü.

Dağın içindeki cehennemi hayal edebiliyordum. Sirenler ötüyor, titreşen ışıklar yerini karanlığa bırakıyordu. Taşlardan yükselen tozlar soluk almayı imkânsızlaştırıyordu. Bir çıkış yolu bulmak için oradan oraya koşan ve karşılarında girişleri, füze pistini ve havalandırma deliklerini tıkayan toprak ve kayalardan başka bir şey bulamayan panik halindeki insanların çığlıkları kulakları tırmalıyordu. Kablolar kopuyor, yangınlar başlıyor, molozlar tanıdık yolları labirentlere dönüştürüyordu. Tepe, narin kabuklarını ezme tehdidiyle içeri doğru göçerken, insanlar birbirlerini itekliyor, eziyor, oradan oraya yuvarlanıyorlardı.

Kulaklığımdan Haymitch'in sesi yükseldi. "Katniss?" Yanıt vermeye çalıştım ve iki elimi birden ağzıma bastırmış olduğumu neden sonra fark ettim. "Katniss!"

Babamın öldüğü gün, sirenler okuldaki öğle yemeği sırasında ötmeye başlamıştı. Hiç kimse okuldan salıverilmeyi beklememişti. Maden kazalarına verilen tepki, Capitol'ün bile kontrolü dışındaydı. Prim'in sınıfına koşmuştum. Yedi yaşındaki minicik ve solgun haline rağmen, sırasında elleri masasının üstünde kenetli, sırtı dimdik oturuşunu hâlâ hatırlıyorum. Söz verdiğim gibi, sirenlerin ötmeye başlaması halinde, onu almaya gitmemi bekliyordu. Yerinden fırladı, paltomun koluna yapıştı ve birlikte, sokaklara dökülüp madenin ana girişinde biriken insan kalabalığının arasına karıştık. Annemizi kalabalığı uzakta tutmak için telaşla gerilmiş halata yapışmış halde bulduk. Geriye dönüp bakınca, bir sorun olduğunu daha o anda anlamış olmam gerektiğini düşünüyordum. Aslında aksi olması gerekirken, neden biz annemizi arıyorduk?

Dumandan simsiyah olmuş madencileri gün ışığına kusarken, asansörler gıcırıyor, kablolarından kıvılcımlar yükseliyordu. Her grupla birlikte rahatlama nidaları yükseliyor, kocalarını, karılarını, çocuklarını, anne babalarını ya da kardeşlerini görenler yanlarına koşmak için kendilerini halatın altına atıyorlardı. Hava kapanıp hafif bir kar toprağın üstünü örterken, dondurucu soğukta bekledik, bekledik. Asansörler artık daha yavaş hareket ediyor ve daha az insan kusuyorlardı. Yere diz çöktüm ve ellerimi cürufaların içine bastırdım. Babamı çekip kurtarmayı o kadar çok istiyordum ki. Yeraltında mahsur kalmış bir sevdiğinize ulaşmayı istemekten daha çaresiz bir duygu varsa, ben bunu tanıımıyordum. Yaralılar. Cesetler. Gece boyunca süren bekleyiş. Yabancıların omuzlarınıza örttüğü battaniyeler. İçemediğiniz sıcak bir fincan. Ve nihayet, gün ağarırken, maden kaptanının yüzündeki bir tek anlama gelebilecek o kederli ifade.

Biz az önce ne yaptık?

"Katniss! Orada mısın?" Büyük olasılıkla Haymitch tam şu anda, başı o telsizli prangadan taktırmanın planlarını yapıyordu.

Ellerimi ağzımdan çektim. "Evet."

"İçeri gir. Capitol'ün hava kuvvetinden geriye kalanlarla misilleme yapması ihtimaline karşılık, hemen içeri gir."

"Evet," diye tekrarladım. Makineli tüfeklerin başındaki askerler dışında, çatıdaki herkes içeri yöneldi. Merdivenleri inerken, parmaklarımı pürüzsüz mermer duvarlara sürtmekten kendimi alamıyordum. O kadar serin ve güzellerdi. Capitol'de bile bu eski binanın görkemiyle boy ölçüşebilecek bir şey yoktu. Ancak yüzeyin bana verdiği hiçbir şey yoktu; boyun eğen benim tenim, çekilen benim sıcaklığımdı. Taş, insanı her defasında yeniyordu.

Büyük giriş holünün devasa sütunlarından birinin dibine oturdum. Kapılardan meydandaki basamaklara uzanan geniş mermer düzlüğü görebiliyordum. Peeta'yla birlikte Oyunlar'ı kazandığımız için tebrikleri kabul ettiğimiz gün ne kadar hasta olduğumu hatırladım. Zafer Turu'ndan yorgun düşmüş, mantıkları yatıştırma girişimlerimde başarısız olmuş, Cato ve Clove'un anılarıyla -özellikle Cato'nun muttaların elinde dehşet verici ve yavaş bir ölümle katledilişiyle yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Boggs koyu gölgelerin arasında soluk bir benizle yanıma çöktü. "Tren tünelini henüz bombalamadık, biliyorsun. Bir kısmı büyük olasılıkla çıkabilecek."

"Ve sonra yüzlerini gösterdikleri anda onları vuracağız, değil mi?" diye sordum.

"Yalnızca mecbur kalırsak," diye yanıtladı.

"Trenleri biz gönderebiliriz. Yaralıların tahliye edilmesine yardım edebiliriz."

"Hayır. Tünelin onların eline bırakılmasına karar verildi. Böylece insanları dışarı çıkarmak için bütün hatları kullanabilecekler," dedi Boggs. "Ayrıca bu bize, kalan askerlerimizi meydana ulaştırmak için zaman kazandıracak."

Birkaç saat kadar önce kuş uçmayan meydan, isyancılar ve Barış Muhafızları arasındaki savaşın cephe hattıydı. Coin, Gale'in planına onay verince, isyancılar hararetli bir saldırı başlatmış ve Ceviz'in düşmesi halinde tren istasyonunu kontrol edebilmemiz için, Capitol güçlerini birkaç blok geri çekmişlerdi. Ve işte, Ceviz düşmüştü. Gerçek dank etmişti. Kurtulan herkes meydana kaçacaktı. Barış Muhafızları, hiç şüphesiz, silah arkadaşlarını kurtarmak için mücadeleye girişirken, silah

seslerinin yeniden başladığını duyabiliyordum. Bizim askerlerimiz de buna karşılık vermek üzere meydana getiriliyorlardı.

"Üşümüşsün," dedi Boggs. "Bir battaniye bulmaya çalışayım." Bana itiraz fırsatı bırakmadan gitti. Mermer vücut ısıyı emmeye devam etse bile, battaniye falan istemiyordum.

Haymitch kulağıma, "Katniss," dedi.

"Hâlâ buradayım," diye yanıt verdim.

"Bu hafta sonu Peeta'yla ilgili ilginç gelişmeler oldu. Bilmek istersin diye düşündüm." İlginç iyi demek değildi. Daha iyi de. Ancak dinlemekten başka seçeneğim yoktu. "Senin 'İdam Ağacı'nı söylediğin klibi gösterdik. Hiç yayınlanmadığı için, Capitol zihnini zapt ederken, bu görüntüleri kullanmış olamazdı. Şarkıyı tanıdığını söyledi."

Bir an kalp atışlarım hızlandı. Sonra bunun iz sürücü an serumunun neden olduğu akıl karışıklığından başka bir şey olmadığını fark ettim. "İmkânsız, Haymitch. O şarkıyı söylediğimi hiç duymadı."

"Senden değil, babandan dinlemiş. Baban bir gün fırına takasa geldiğinde, bu şarkıyı söylüyormuş. Peeta çok küçükmiş; büyük olasılıkla altı yedi yaşlarında. Ama çok iyi hatırladı çünkü kuşların susup susmayacaklarını merak ederek, dikkatle dinlemiş," dedi Haymitch. "Ve sanırım susmuşlar."

Altı yedi yaşlarında. Annemin şarkıyı yasaklamasından önce olsa gerekli. Belki de tam benim şarkıyı öğrendiğim zamanlardı. "Ben de orada mıymışım?"

"Sanmıyorum. Hiç bahsin geçmedi. Ama seninle ilgili olup zihinsel erimeye neden olmayan ilk şey bu oldu," dedi Haymitch. "Bu da bir şeydir, Katniss."

Babam. Bugün her yerdeydi sanki. Madende ölüyordu. Peeta'nın allak bullak bilincine bir şarkıyla süzülüyordu. Koruyucu bir tavırla, omuzlarımı örten Boggs'un bakışlarında btriyordu. Onu o kadar çok özlüyordum ki, içim acıyordu.

Dışarıda silah sesleri iyiden iyiye artmıştı. Gale yanında bir grup isyancıyla, telaşla ve savaşa bir an önce katılma hevesiyle geçip gitti. Savaşçılara katılmak için talepte bulunmadım; zaten bana asla izin vermezlerdi. Kaldıracak durumda da değildim, kanım buz gibi olmuştu. Keşke Peeta -eski Peeta burada olsaydı; çünkü kim olursa olsun, insanların dağdan kurtulmak için canlarını dişlerine taktıkları bir zamanda, karşılıklı ateş edilmesinin neden yanlış olduğunu açıkça anlatmayı becerebilirdi. Yoksa kendi geçmişim beni gereğinden fazla hassas mı kılıyordu? Savaşta değil miydik? Bu düşmanlarımızı öldürmenin farklı bir yolu değil miydi? Gece hızla indi. Meydanı aydınlatmak üzere büyük parlak spotlar yakıldı. Tren istasyonunun içindeki bütün ampuller de tam güç yanıyor olmalıydılar. Meydanın karşı tarafında olmama rağmen uzun, dar binanın boydan boya camla kaplı ön cephesinden içerisini görebiliyordum. Bir trenin, treni bırakın tek bir insanın gelişini kaçırmak olanak dışıydı. Ancak saatler geçmesine rağmen kimse gelmiyordu. Geçen her dakika, birilerinin Ceviz'e düzenlenen saldırıdan sağ çıkması olasılığını azaltıyordu.

Gece yarısını biraz geç, Cressida kostümüme özel bir mikrofon ilıştirmek üzere yanıma geldi. "Ne için?" diye sordum.

Açıklama Haymitch'ten geldi. "Hoşlanmayacağını biliyorum ama bir konuşma yapmana ihtiyacımız var."

"Konuşma mı?" Birden midem bulanmaya başlamıştı.

"Ben sana satır satır destek vereceğim," dedi. "Tek yapman gereken söylediklerimi tekrarlamak. Bak, dağda hiç hayat belirtisi yok. Kazandık ama mücadele devam ediyor. Bu yüzden düşündük ki, sen Adalet Binası'nın basamaklarına çıkıp durumu ilan edersen, herkese Ceviz'in yenik düştüğünü ve Capitol'ün 2. Mıntıka'daki varlığının sona erdiğini duyurursan, geri kalan güçlerin de teslim olmasını sağlayabilirsin."

Meydanın ötesinde kalan karanlığa baktım. "Güçleri göremiyorum bile."

"Mikrofon bunun için zaten," dedi. "Yayına çıkacaksın. Sesin acil durum ses sistemlerinden duyurulacak. Görüntün de bir ekran bulunan her yerde görülecek."

Meydanda birkaç dev ekran olduğunu biliyordum. Zafer Turu sırasında görmüştüm. Bu tarz şeylerde iyi olsam, işe yarayabilirdi. Oysa değildim. İlk propaganda spotu denemelerinde sufle yapmayı denemişlerdi ve ben çuvallamıştım.

Haymitch son olarak, "Pek çok hayat kurtarabilirsin, Katniss," dedi.

"Pekâlâ. Deneyeceğim," dedim.

Merdivenlerin başında, parlak ışıklar altında, kostümüme bürünmüş halde durup, gözle görülmeyen bir dinleyici topluluğuna konuşma yapmak çok tuhaftı. Sanki Ay için özel bir gösteri sergiliyormuşum gibi...

"Elimizi çabuk tutalım," dedi Haymitch. "Fazla açıktasın."

Özel kameralarla meydandaki yerlerini almış olan çekim ekibimden hazır olduklarını gösteren işaret geldi. Haymitch'e başlamasını söyledim, mikrofonumu açtım ve konuşmanın ilk cümlesini can kulağıyla dinlemeye hazırlandım. Ben konuşmaya başlarken, meydandaki devasa ekranlardan birinde kocaman bir görüntüm belirdi. "İkinci Mıntıka halkı. Ben Katniss Everdeen, size Adalet Binası'nın basamaklarından..."

Bir çift tren, yan yana tren istasyonuna girmişti. Kapılar kayarak açılırken, insanlar Ceviz'den beraberlerinde getirdikleri bir duman bulutu eşliğinde dışarı sökün etmeye başladılar. Meydanda onları neyin beklediği konusunda en azından bir tahminleri olmalıydı; temkinli hareket ediyorlardı. Bir dizi mermi tren istasyonunun içindeki ışıkları söndürürken, çoğu yere uzandılar. Gale'in tahmin ettiği gibi, silahlarını kuşanıp gelmişlerdi; ama aynı zamanda yaralıydılar. Sessiz gece havasında inlemeleri bana kadar ulaşıyordu.

Biri basamaklardaki ışıkları söndürdü ve beni gölgenin korumasında bıraktı. İstasyonun içinde bir alev parladı; trenlerden biri gerçekten yanıyor olmalıydı. Pencerelelerden simsiyah bir duman yükseldi. Başka seçeneği kalmayan insanlar, öksürerek ama silahlarını kafa tutarcasına havada sallayarak meydana çıkmaya başladılar. Gözlerim meydanı çevreleyen çatılarda dolaşmaya başladı. Her birinde, takviye edilmiş makineli tüfek siperleri vardı. Yağlı variller, ay ışığında parlıyorlardı.

Genç bir adam, bir eliyle yanağındaki kanlı bezi bastırarak, diğeriyle de silahını sürükleyerek ve sendeleyerek istasyondan çıktı. Tökezleyip yüz üstü yere düştüğü zaman, gömleğinin arka tarafındaki yanık izlerini ve altından seçilen kırmızı eti gördüm. Ve o adam birden, maden kazası kurbanlarından birine dönüşüverdi.

Ayaklarım basamaklardan havalandı ve adama doğru son hızla koşmaya başladım. İsyancılara,

"Durun!" diye haykırdım. "Ateşi kesin!" Mikrofonla güçlenen sesim, meydana ve ötesinde yankı bulmuştu. "Durun!" Genç adama yaklaşıp yardım etmek üzere yanına çökmemle, dizlerinin üzerinde doğrulup silahını kafama çevirmesi bir oldu.

İçgüdüsel olarak birkaç adım geri çekildim ve niyetimin zarar vermek olmadığını göstermek için yayımı havaya kaldırdım. Şimdi artık iki eli de silahında olduğu için, yanağındaki yaranın, bir şeyin - belki de düşen bir taşın- açtığı bir çukur olduğunu görebiliyordum. Yanık -saç, et ve gaz- kokuyordu. Gözlerinde acı ve korkunun hâkim olduğu delice bir bakış vardı.

Haymitch'in sesi kulağıma fısıldadı: "Don." 2. Mıntıka'nın tamamının, hatta bütün Panem'in şu anda gördüğü şeyin bu olduğunu fark ederek, emrine itaat ettim. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adamın insafına kalmış Alaycı Kuş.

Bozulmuş sesi yüzünden ne dediğini anlamak zordu. "Seni vurmamam için tek bir neden söyle."

Dünyada bizden başka her şey yok olmuştu sanki. Geriye bir tek, neden soran Ceviz adamının acınası gözlerine bakan ben kalmıştım. Binlerce neden dile getirebilmeliydim. Ama dudaklarıma tek bir sözcük ulaşabildi: "Söyleyemem."

Mantık gereği, bir sonraki hamle adamın tetiği çekmesi olmalıydı. Ancak telaffuz ettiğim sözcüğe anlam vermeye çalışırken afallamıştı. Söylediğim şeyin tamamen doğru olduğunu idrak ederken, kendi kafa karışıklığımla burun buruna geldim ve beni meydanın diğer ucundan buraya taşıyan soylu dürtü yerini çaresizliğe bıraktı. "Söyleyemem," dedim. "Asıl sorun bu, değil mi?" Yayımı indirdim. "Madeninizi havaya uçurduk Siz benim mıntıkamı yerle bir ettiniz. Birbirimizi öldürmek için çok nedenimiz var. Haydi, durma o zaman. Capitol'ü mutlu et. Benim kölelerini onların adına öldürmeye halim kalmadı." Yayımı yere attım ve çizmemle ittim. Yay taş zeminde kaydı ve adamın dizlerinin dibinde durdu.

"Ben onların kölesi falan değilim," diye mırıldandı.

"Ben öyleyim," dedim. "Cato'yu bu yüzden öldürdüm. O, Thresh'i öldürdü. Thresh, Clove'u... Ve Clove beni öldürmeye çalıştı. Tam bir kısır döngü ve kazanan kim? Biz değiliz. Mıntıkalar değil. Galip her zaman Capitol. Ama ben Oyunlar'da piyonları olmaktan artık sıkıldım."

Peeta. İlk Açlık Oyunları'mızdan önceki gece çatıda. Daha arenaya ayak basmadan her şeyi anlamıştı. Şimdi bizi seyrettiğini ve o geceyi olduğu gibi hatırladığını ve belki de öldüğüm zaman beni affedeceğini umuyordum.

Haymitch, "Konuşmaya devam et," diye ısrar etti. "Dağın yerle bir oluşunu seyrettiğini söyle."

"Bu gece dağın çöküşünü izlerken... Düşündüm ki... İşte, yine yaptılar. Beni, sizleri, mıntıkalarındaki insanları öldürmeye ittiler. Ama bunu neden yaptım? On İkinci Mıntıka'yla İkinci Mıntıka arasında Capitol'ün bizlere verdiğinin dışında bir kavga yok." Genç adam anlamayan gözlerini kırıştırıyordu. Karşısında dizlerimin üzerine çöktüm; sesimi alçaltarak telaşla, "Siz çatılardaki isyancılarla neden savaşıyorsunuz?" diye sordum. "Sizin Galibiniz olan Lyme'la? Komşularınız ve hatta akrabanız olan insanlarla neden savaşıyorsunuz?"

Adam, "Bilmiyorum," dedi. Ama silahını henüz indirmemişti.

Ayağa kalktım, ağır ağır çember çizerek ve makineli tüfeklere hitap ederek ilerledim. "Ya siz yukarıdakiler? Ben madenci bir kasabadan geliyorum. Ne zamandan beri madenciler başka madencileri böyle bir ölüme mahkûm edip sonra da enkazdan sürüklenerek çıkanları öldürmek için

karşılarına dikiliyorlar?"

Haymitch "Düşman kim?" diye fısıldadı.

"Bu insanlar..." Meydandaki yaralı bedenleri işaret ettim. "Sizin düşmanınız değiller!" Hızla tren istasyonuna döndüm. "İsyancılar sizin düşmanınız değil! Hepimizin tek bir düşmanı var: Capitol. Ve şimdi elimize güçlerine son vermek için bir fırsat geçti. Ama bunun için bütün mıtka halklarına ihtiyacımız var."

Ellerimi adama, yaralılara ve Panem'in dört bir köşesindeki isteksiz isyancılara doğru uzatırken kameralar benden bir an olsun ayrılmıyordu. "Lütfen! Bize katılın!"

Sözlerim havada asık kalmıştı. Kalabalıktan yükselen uzlaşma dalgasını kaydettiklerini görmeyi umarak ekrana baktım.

Oysa ekranda kendi vuruluşumu izleyecektim.

"Daima."

Morfinin alacakaranlığında, Peeta bu kelimeyi fısıldadı ve ben peşine düştüm. Burası puslu ve mor renkli bir dünyaydı. Keskin köşelerden arınmış, saklanacak kuytuları çok olan bir yer. Bulut kümelerini itiyor, alız izleri takip ediyor, tarçın ve dereotu kokusunu alıyordum. Bir defasında elini yanağımda hissedip yakalamaya kalktım ama sis misali parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Nihayet 13'teki steril hastane odasında kendime gelmeye başlayınca, hatırladım. Uyku şurubunun etkisi altındaydım. Elektrikli çitin üstündeki bir dala tırmanıp 12'ye düştüğüm zaman topuğumdan yaralanmışım. Peeta beni yatağa götürmüştü, uykuya dalana kadar yanımda kalmasını istemiştim. Tam olarak duymadığım bir şeyler fısıldamıştı. Ancak beynim tek sözcükten oluşan yanıtını hapsetmişti ve şimdi o yanıt rüyalarımın süzülerek bana musallat oluyordu. "Daima."

Morfin bütün duyguların aşırılıklarını törpülüyordu. Bu yüzden keskin bir acı yerine, yalnızca boşluk hissediyordum. Çiçeklerin açması gereken yerde bir fırçalık boşluk. Ne yazık ki damarlarımda bedenimin sol tarafındaki acıyı yok saymama yetecek kadar ilaç kalmamıştı. Merminin isabet ettiği taraf. Ellerim kaburgalarımı saran kalın bandajların üzerinde dolaşırken, burada hâlâ ne aradığımı merak ediyordum.

Meydanda dizlerinin üzerinde, önümde duran, Ceviz'den yanarak kaçmış adam değildi. Tetiği o çekmemişti. Kalabalığın daha gerisinden biriydi. İçime bir şeyin girmesinden ziyade, bir balyoz darbesi yemişim gibi hissetmişim. Darbe anından sonraki her şey silah sesleriyle delik deşik olan bir karmaşadan ibaretti. Doğrulup oturmaya çalıştım ama tek yapabildiğim inlemek oldu.

Yatağımy yandaki hastadan ayıran perde açıldı. Johanna Mason karşımda durmuş, bana bakıyordu, önce, arenada bana saldırdığı için, bir tehditle karşı karşıyaymışım gibi hissettim. Kendi kendime hayatımı kurtarmaya çalıştığını hatırlatmam gerekti. Yaptığı, isyan komplosunun bir parçasıydı. Yine de benden nefret etmediği anlamına gelmezdi. Belki de bana karşı sergilediği tavır, tamamen Capitol yanlısı bir tutumdur.

Çatlak bir sesle, "Hayattayım," dedim.

"Şaka yapıyorsun, beyinsiz." Johanna yürüdü ve yatağıma çöktü. Bütün göğsüme acı veren iğneler saplanmıştı sanki. Rahatsızlığım karşısında sırtıtabildiğini görünce, sıcak bir kavuşma sahnesi içinde olmadığımızı anladım. "Hâlâ biraz sızlıyor galiba?" Usta eliyle kolumdaki morfin iğnesini çekip çıkardı ve kendi kolunun iç tarafına yapıştırılmış sokete yerleştirdi. "Benimkini birkaç gün önce azaltmaya başladılar. Altı'daki şu ucubelere dönüşmekten korkuyorum. Ortalık süt limanken senden ödünç almak zorunda kaldım. Sorun edeceğini düşünmedim."

Sorun etmek mi? Çeyrek Asır Oyunları'nın ardından Snow'un işkencesiyle ölümden döndüğünü bilirken, nasıl sorun edebilirdim ki? Sorun etmeye hakkım yoktu ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Morfin kanına karışırken Johanna iç geçirdi.

"Belki de Altı'da bir şeyler çeviriyorlardı. Kendini uyuştur, vücudunun her tarafına çiçekler boya. Fena bir hayat değil. Ne olursa olsun, diğerlerinden, bizlerden daha mutlu görünüyorlardı."

Ben 13'ten ayrıldığımdan beri biraz kilo almıştı. Tıraşlı kafasından, yara izlerinin bazılarının saklayabilen yumuşak saçlar çıkmaya başlamıştı. Ancak benim morfinimden aşırmadığı zamanlarda,

acı çekiyordu.

"Her gün gelen bir kafa doktoru var. Güya iyileşmeme yardım edecek. Bütün hayatım bu tavşan ininde geçirmiş biri iyileşmeme yardım edebilirmiş gibi. Tam bir aptal. Her seansta en az yirmi kez tamamen güvende olduğumu tekrarlayıp duruyor." Gülümsemeyi başarmıştım. Bu, hele bir Galibe söylenecek en aptalca şeydi. Sanki böyle bir varlık durumu, herhangi bir yerde, herhangi bir kimse için var olabilirmiş gibi. "Senden ne haber, Alaycı Kuş? Kendini tamamen güvende hissediyor musun?"

"Ah, evet. Vurulana kadar öyleydi," dedim.

"Yapma. Mermi sana değmedi bile. Cinna icabına bakmış," dedi. '

Alaycı Kuş kıyafetimdeki koruyucu zırh katlarını düşündüm. Ancak bir yerden acı geliyordu. "Kırık kaburgalar?"

"O kadar bile değil. Bayağı zedelenmiş. Darbe dalağını parçalamış. Tamir edemediler." Elini boş ver der gibi salladı. "Endişelenme. Dalağa ihtiyacın yok zaten. Olsaydı bile, sana bir dalak bulurlardı, değil mi? Seni hayatta tutmak herkesin ortak görevi."

"Benden bu yüzden mi nefret ediyorsun?" diye sordum.

"Kısmen," diye itiraf etti. "Tabii ki işin içinde kıskançlık da var. Ayrıca senin yutulması zor bir lokma olduğunu da düşünüyorum. Şu yapmacık romantik dram hallerin ve çaresizlerin savunucusu havalarıyla... Dahası, olayın havadan ibaret olmaması seni daha da katlanılmaz kılıyor. Lütfen çekinme, sözlerimi üzerine alınabilirsin."

"Alaycı Kuş sen olmalıydın. Hiç kimsenin sana sufle vermesine gerek kalmazdı," dedim.

"Doğru. Ama kimse beni sevmiyor," dedi.

"Ama sana güvendiler. Beni çıkarman konusunda," diye hatırlattım. "Ve senden korkuyorlar."

"Burada, belki. Capitol'de asıl korktukları sensin." Gale kapıda belirmişti. Johanna becerikli hareketlerle morfin iğnesini çıkarıp benim koluma taktı. Sır verir gibi, "Kuzenin benden korkmuyor," dedi. Yatağımdan indi, kapıya yürüdü ve yanından geçerken kalçasıyla Gale'in bacağına vurdu. "Korkmuyorsun değil mi, yakışıklı?" Koridorda gözden kaybolurken kahkahasını duyabiliyorduk.

Gale elimi tutarken ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Dudak hareketleriyle, "Dehşete kapılıyorum," dedi. Güldüm ama gülüşüm yüzümü buruşturmamla son buldu. "Yavaş." Acı azalırken yüzümü okşadı. "Dosdoğru belaya koştuktan artık vazgeçmelisin."

"Biliyorum ama biri bir dağı havaya uçurmuştu," dedim.

Geri çekilmek yerine iyice üzerime eğildi ve dikkatle yüzüme baktı. "Kalpsiz olduğumu düşünüyorsun."

"Olmadığını biliyorum. Ama bunun sorun olmadığım söyleyecek değilim," dedim.

Bu defa, neredeyse sabırsız bir tavırla geri çekildi. "Katniss, düşmanımızı bir madende ezmekle Beetee'nin oklarından biriyle havadayken vurmak arasında ne fark var? Sonuç aynı."

"Bilmiyorum. Öncelikle, Sekiz'de saldırıya uğramıştık. Hastaneye saldırılmıştı."

"Evet ve o hava araçları İkinci Mıntıka'dan geldi," dedi. "Onları alaşağı ederek başka saldırıları

engellemiş olduk."

"Ancak bu tarz bir düşünce... Bunu herhangi bir zamanda, herhangi birini öldürme tezine dönüştürebilirsin. Mıntıkaların hizadan çıkmasına engel olmak için çocukları Açlık Oyunları'na göndermeyi bile mazur gösterebilirsin."

"Bunu yutmadım," dedi.

"Ama ben yutuyorum," dedim. "Sanırım arenaya yaptığım yolculuklarla ilgisi var."

"Pekâlâ. Nasıl uzlaşamayacağımızı biliyoruz," dedi. "Hep bildik. Belki de böylesi iyidir. Bu arada, İkinci Mıntika artık elimizde."

"Gerçekten mi?" Bir an için zafer heyecanıyla doldum. Sonra aklıma meydandaki insanlar geldi. "Ben vurulduktan sonra çarpışma oldu mu?"

"Pek sayılmaz. Ceviz'deki işçiler Capitol askerlerine saldırdı. İsyancılar arkalarına yaslanıp izlediler," dedi. "Aslına bakarsan, bütün ülke arkasına yaslanıp izledi."

"Ne de olsa en iyi yaptıkları şey," dedim.

Önemli bir organınızı kaybetmenin size birkaç hafta boyunca yatma hakkını vereceğini sanırdınız ama nedense, benim doktorlarım bir an önce ayaklanıp harekete geçmemi istiyorlardı. Morfine rağmen, içimdeki acı ilk birkaç gün boyunca ciddiyetini korudu. Ancak zaman içinde gözle görülür biçimde azaldı. Bununla birlikte ezik kaburgalarımın verdiği rahatsızlık bir süre daha kalmak niyetindeydi. Morfinimden otlandığı için Johanna'ya sinir olmaya başladıysam da, istediğini almasına göz yumuyordum.

Ortalık öldüğüme dair dedikodularla çalkalandığı için ekibi beni hastane yatağında görüntülemek üzere yanıma gönderdiler. Dikişlerim ve etkileyici morluklarımla hava attım ve mıntıkları başarılı birlik mücadelelerinden ötürü tebrik ettim. Ve sonra da, Capitol'ü bizi yakında beklemesi için uyardım.

Her gün, rehabilitasyonumun bir parçası olarak, yer üstünde kısa yürüyüşlere çıkıyordum. Bir öğleden sonra, Plutarch da bana katıldı ve mevcut durumumuzla ilgili güncel bilgileri aktardı. Artık 2. Mıntika da müttefiklerimiz arasına katıldığı için, isyancılar savaştan bir süre uzaklaşıp toparlanma fırsatı bulmuşlardı. Tedarik hatlarını güçlendiriyor, yaralılarla ilgileniyor, birliklerini yeniden organize ediyorlardı. Capitol, Karanlık Günler'deki 13 gibi dış dünyayla bağlantısını tamamen kesmişti ve düşmanlarına karşı nükleer saldırı gücünü elinde tutuyordu. Ancak 13'ün aksine, kendini yeni baştan kuracak ve kendi kendine yetecek konumda değildi.

"Ah, şehir bir süre daha idareli olmak zorunda kalabilir," dedi Plutarch. "Acil durum için stok yaptıklarına hiç şüphe yok. Ancak 13'le Capitol arasındaki en belirgin fark ayak takımının beklentileri. On Üç zorluklara alıştı; oysa Capitol'de tek bildikleri şey *Panem et Circenses*."

"O da ne?" Panem sözcüğünü tabii ki tanıyordum ama gerisi saçmalıktı.

"Binlerce yıl önce, Roma adı verilen bir yerde Latince denilen bir dille yazılmış bir deyiş," diye açıkladı. "*Panem et Circenses*'in anlamı Ekmek ve Sirkler. Yazar bunu, şiş göbekler ve eğlence için söylemiş; ülke halkı politik sorumluluklarından ve sonuç olarak güçlerinden vazgeçmişler."

Capitol'ü düşündüm. Yiyecek israfım. Ve uç noktada eğlenceyi. Açlık Oyunları'nı. "Yani mıntıklar buna yarıyor. Ekmek ve sirkleri sağlamaya."

"Evet. Ve bu iş böyle gittiği sürece, Capitol küçük imparatorluğunu kontrol edebildi. Şu anda ikisini de sağlayamıyor. En azından insanların alışık oldukları standartta," dedi Plutarch. "Bizde yiyecek var ve ben popüler olacağından emin olduğumuz bir eğlence spotu yönetmek üzereyim. Sonuçta düğünleri herkes sever."

Ne söylemeye çalıştığım algılayınca, kendimi kötü hissederek olduğum yerde donakaldım. Bir şekilde Peeta ve benimle sapkın bir düğün sahneleyecekti. Döndüğümünden beri, tek taraflı camın arkasına geçme cüretini gösterememiştim. Ve benim talebimle, Peeta'nın durumuyla ilgili bilgileri bana yalnızca Haymitch veriyordu. Çok az şey söylüyordu. Farklı teknikler denenmişti. Onu tamamen iyileştirmenin yolu hiçbir zaman bulunamayacaktı. Ve şimdi bir propaganda spotu için Peeta'yla evlenmemi mi istiyorlardı?

Plutarch beni rahatlatmak için hızlı hızlı anlatmaya başladı. "Ah, hayır, Katniss. Sizin değil, Finnick ve Annie'nin düğününden bahsediyorum. Tek yapman gereken orada boy göstermek ve onlar adına seviniyormuşsun gibi rol yapmak."

"Bu, rol yapmak zorunda kalmayacağım pek az şeyden biri olacak, Plutarch," dedim.

Bunu izleyen birkaç gün, düğünün planlanmasıyla bir hayli hareketli geçti. Capitol ve 13 arasındaki farklar, bu olayla iyice su yüzüne çıkmış oldu. Coin'in "düğün" sözcüğünden anladığı, iki insanın bir kâğıt parçası imzalamaları ve yeni evli çift için yeni bir kompartıman tahsis edilmesi idi. Plutarch'ın bahsettiği ise, giyinip süslenmiş insanlar ve üç günlük bir kutlamaydı. Detaylar üzerinde çekişmelerini izlemek çok eğlenceliydi. Plutarch tek tek bütün davetliler ve hatta her müzik notası için ayrı ayrı savaştıkları zorunda kaldı. Coin'in bir akşam yemeğini, eğlenceyi ve alkolü veto etmesinin ardından Plutarch, "Hiç kimse eğlenmeyecekse, propaganda spotu yapmanın ne anlamı var!" diye bağıırıyordu.

Bir Oyunkurucu'yu belli bir bütçeye bağlı kalmaya ikna etmek çok zordu. Ancak sessiz sakın bir kutlama bile, neredeyse hiç tatilin olmadığı 13'te çalkantıya neden olmuştu. 4. Mıntıka'nın düğün şarkısını çocukların söylemelerinin istendiği duyurulunca, neredeyse bütün çocuklar sıraya girdiler. Süslemelere yardım etmek konusunda gönüllü sıkıntısı yaşanmıyordu. Yemek salonunda insanlar büyük bir heyecanla düğünü konuşur olmuşlardı.

Belki de olay, şenliklerin ötesine geçmişti. Belki de iyi bir şeylerin açlığını o kadar uzun zamandır çekiyorduk ki hepimiz parçası olmak için can atıyorduk. Plutarch gelinin ne giyeceği konusunda öfke krizi geçirince, Annie'yi, Cinna'nın alt kattaki dolaba sayısız gece kıyafeti bıraktığı 12'deki evime götürmeye gönüllü olmam da bu yüzdendi. Benim için tasarladığı gelinliklerin tamamı Capitol'e götürülmüştü ama Zafer Turu'nda giydiğim tuvaletlerin bazıları duruyordu. Hakkında bildiğim tek şey Finnick'in onu sevdiği ve herkesin deli olduğunu düşünmesi olduğu için, Annie'yle birlikte olmak konusunda biraz tedirgindim. Hava aracıyla yolculuğumuz sırasında, deliden ziyade dengesiz olduğuna kanaat getirdim. Sohbetin tuhaf noktalarında gülmeye başlıyor ya da konuşmadan bir anda kopabiliyordu. Bir noktaya sabitlediği o yeşil gözlerinde öyle yoğun bir ifade belirliyordu ki, kendinizi boşlukta ne gördüğünü anlamaya çalışırken buluyordunuz. Bazen, acı verici bir ses kovalamaya çalışır gibi, ellerini hiç nedensiz kulaklarına bastırıyordu. Tamam, tuhaf bir kızdı ama madem Finnick onu seviyordu, benim için bu kadarı yeter de artardı.

Hazırlık ekibimin de bizimle gelmesi için izin istemiştim. Bu yüzden modayla ilgili herhangi bir karar almak zorunda kalmayacaktım. Dolabı açtığım zaman, hepimiz derin bir sessizliğe gömüldük. Cinna'nın varlığı kumaşların dökümünde fazlasıyla hissediliyordu. Sonra Octavia dizlerinin üzerine

çöktü, bir elbisenin eteğini yanağına sürtüp gözyaşlarına boğuldu. "Hoş bir şeyler görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki."

Coin'in fazla şaşalı, Plutarch'ın ise fazla yavan olmasından kaygılanmaları bir yana, düğün büyük olay olmuştu. 13 halkından seçilme üç yüz şanslı davetli, günlük kıyafetleri içindeki sığınmacılar, sonbahar yapraklarıyla hazırlanmış süslemeler, 12'den enstrümanıya kaçırmayı başarmış yalnız bir kemancının eşlik ettiği çocuk korosunun sunduğu müzik. Her şey, Capitol standartlarına göre basit ve idareliydi. Bir önemi de yoktu; çünkü hiçbir şey çiftin güzelliğiyle boy ölçüşemezdi. Kıyafetlerinin göz alıcılığına rağmen, güzelliklerinin ödünç alınmış süslemeleriyle -Annie, 5. Mıntika'da giydiğim yeşil tuvaleti, Finnick ise Peeta'nın takım elbiselerinden kendi üzerine uydurulmuş bir tanesini giymişti- ilgisi yoktu. Kim, bir zamanlar böyle bir günün onlar için gerçek bir imkânsızlıktan ibaret olduğu iki insanın ışık saçan yüzlerinden başka bir şey görebilirdi ki? Töreni, kendi mıntikasındakiyle benzerlik taşıdığı için, 10. Mıntika'dan hayvancılıkla uğraşan Dalton yönetecekti. Ancak 4. Mıntika'nın kendine özgü ayrıntıları vardı. Yemin ederlerken, çiftin üzerine uzun çimlerden örülmüş bir ağın örtülmesi, dudaklarına tuzlu su değdirilmesi ve eski zamanlara ait düğün şarkısı, düğün törenini bir deniz yolculuğuna çevirmişti.

Hayır, onların adına seviniyormuşum gibi rol yapmama hiç ama hiç gerek yoktu.

Birlikteliklerini mühürleyen öpüşün, alkışların ve elma sırasıyla kadeh kaldırmanın ardından, kemana 12'den gelen bütün kafaları çevirecek bir ezgi tutturdu. Panem'in en küçük ve fakir mıntıkası olabilirdik ama dans etmeyi biliyorduk. Bu noktada resmen programlanmış bir şey yoktu ama propaganda spotunu kumanda odasından yöneten Plutarch parmaklarını çaprazlamış olmalıydı. Yağlı Sae, Gale'i elinden tuttuğu gibi pistin ortasına çekip karşısına geçti. İnsanlar onlara eşlik etmek için derhal harekete geçtiler ve iki uzun sıra oluşturdular. Ve dans başladı.

Ben yan tarafta durmuş, alkışla ritim tutarken, kemikli bir el dirseğimin az yukarısını çimdikledi. Johanna asık bir suratla bana bakıyordu. "Snow'un seni dans ederken görmesi şansını kaçırarak mısın?" Haklıydı. Zaferi, müzik eşliğinde ortalıkta salınan bir Alaycı Kuş'tan daha yüksek sesle haykıracak başka ne olabilirdi? Kalabalıkta Prim'i buldum. Kış akşamları bize pratik yapmak için bolca zaman bıraktığı için, ikimiz çok sıkı eşlerdik. Kaburgalarım ile ilgili kaygılarını geçiştirdim ve sıradaki yerimizi aldık. Canım yanıyordu ama Snow'un beni kız kardeşimle dans ederken izlediğini bilmenin verdiği tatmin duygusu, diğer bütün hisleri toza dönüştürüyordu.

Dans etmek bizi dönüştürmüştü sanki. Adımları 13'lü misafirlere de öğrettik. Gelin ve damat için özel bir numarada ısrar ettik. Ellerimizi kenetledik ve insanların ayak oyunlarını sergiledikleri dönen, devasa bir çember oluşturduk. Uzun süredir böyle saçma, neşeli ya da eğlenceli bir şey yaşanmamıştı. Plutarch propaganda spotunu başka bir sürprizle bitirmeyi planlamış olmasa, sabaha kadar devam edebilirdik. Ne olacağını bilmiyordum ama zaten bilseydim, sürpriz olmazdı.

Dört kişi, yan taraftaki bir odadan çıkardıkları kocaman bir düğün pastasını iterek getirdiler. Misafirlerin çoğu geri çekilip nadir bulunan bu güzelliğe, mavi yeşil ve beyaz kremadan yapılmış balıklar, yelkenler, foklar ve deniz çiçekleriyle süslü dalgaları andıran muhteşem pastaya yol açtılar. Fakat ben daha ilk görüşte anladığım şeyin doğruluğunu teyit etmek için kalabalığı yarararak pastaya iyice yaklaştım. Nasıl Annie'nin tuvaletindeki nakışlar Cinna'nın elinden çıkmaysa, pastadaki şeker kremasından yapılmış çiçekler de Peeta'nın eseri idi.

Bu küçük bir şey gibi gelebilirdi ama verdiği mesaj büyüktü. Haymitch benden çok şey saklamıştı. Son gördüğümde avaz avaz çığlıklar atan, onu yatağa bağlayan kemerlerden kurtulmak için debelenen

çocuk bunları asla yapamazdı. Odaklanmayı, ellerinin titremesine mani olmayı, Finnick ve Annie için bu kadar kusursuz bir şey yaratmayı başaramazdı. Haymitch, tepkimin ne olacağını görmeyi beklermiş gibi, yanı başımda belirmişti.

"İkimiz küçük bir sohbet edelim," dedi.

Koridora, kameraların kayıt alanlarının dışına çıkınca, "Ona neler oluyor?" diye sordum.

Haymitch kafasını salladı. "Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Bazen neredeyse mantıklı davranıyor, sonra hiç nedensiz kendini kaybediyor. Pastayı yapmak bir tür terapi vazifesi gördü. Günlerdir üzerinde çalışıyordu. Onu izlerken... Neredeyse eskisi gibi olduğunu düşündüm."

"Yani ortalıkta serbestçe dolaşabiliyor mu?" diye sordum. Bu fikir beni neredeyse beş farklı seviyede tedirgin etmişti.

"Ah, hayır. Sıkı koruma altında çalıştı. Hâlâ da kilit altında. Ama onunla konuştum," dedi Haymitch.

"Yüz yüze mi? Ve kafayı yemedi, öyle mi?"

"Hayır. Bana bir hayli kızgındı ama haklı nedenleri vardı. Ona isyan komplosundan ve diğer şeylerden bahsetmediğim için öfkeliydi." Haymitch bir şey söyleyip söylememeye karar vermeye çalışır gibi duraksadı. "Seni görmek istediğini söylüyor."

Mavi beyaz dalgaların bir o yana bir bu yana savurduğu, şeker kremasından yapılma bir yelkenlideydim; güverte ayaklarımın altından kayıyordu. Dik durabilmek için ellerimi duvara yaslamak ihtiyacı duydum. Planda bu yoktu. 2. Mıntıka'da, Peeta'yı defterden silmiştim. Sonra Capitol'e gitmem, Snow'u öldürmem ve kendimi katlettirmem gerekiyordu. O kurşun yalnızca geçici bir duraksamaya neden olmuştu. Seni görmek istediğini söylüyor, cümlesini asla duymamam gerekiyordu. Ama artık duymuştum ve geri çevirmem imkânsızdı.

Gece yarısı, hücresinin kapısında dikiliyordum. Hastane odası. Plutarch'ın cümbüşten yoksun olmasından yakınmasına rağmen hoşnut kaldığı düğün çekimini tamamlamasını bekledik. "Capitol'ün bunca yıldır On İki'yi yok saymasının en iyi tarafı, siz insanların hâlâ içinizden geldiği gibi davranabiliyor olmanız. İzleyici buna bayılıyor. Peeta'nın sana âşık olduğunu söylediği ya da senin şu yemiş olayını patlattığın anlardaki gibi. Televizyonda şık görünüyor."

Keşke Peeta'yla baş başa görüşebilseydik. Ancak tek taraflı pencerenin diğer yanında, ellerinde kalemleri ve not tahtalarıyla hazır bekleyen bir doktor ordusu toplanmıştı. Haymitch kulaklığımdan ökeyi verince, kapıyı yavaşça açtım.

O mavi gözler derhal bana kilitlendi. Her iki kolunda üçer kemer ve kontrolü kaybetmesi halinde bayılmasını sağlayacak ilacı pompalayacak bir hortum vardı. Kurtulmak için debelenmese de, beni karşısındakinin bir mutta olduğu fikrinden henüz kurtulamamış bir insana özgü temkinli bir bakışla süzüyordu. Yatağına bir metrelik mesafeye gelene kadar yürüdüm. Ellerimi ne yapacağımı bilemediğim için, konuşmaya başlamadan önce, kollarımı koruyucu bir tavırla kaburgalarımın üstünde kavuşturdum. "Hey."

"Hey," dedi. Neredeyse sesi eski sesi gibiydi ama yanında yeni bir şey de vardı. Şüpheyi ve sitemi barındıran bir tını.

"Haymitch benimle konuşmak istediğini söyledi," dedim.

"Önce sana bir bakayım," dedi. Gözlerinin önünde ağzından salyalar saçan melez bir kurda dönüşmemi bekler gibi bir hali vardı. Bana öyle uzun uzun baktı ki, kendimi Haymitch'ten bir direktif alma umuduyla tek taraflı cama kaçamak bakışlar atarken buldum. "Çok iri değilsin, değil mi? Ya da çok hoş?"

Cehenneme gidip geldiğini biliyordum ama nedense, bu gözlemlerinde beni rahatsız eden bir şey vardı. "Senin de daha iyi görüldüğün zamanlar oldu."

Peeta'nın kahkahası, Haymitch'in dikkatli olmam yönündeki telkinini bastırmıştı. "Kibarlıkla uzaktan yakından ilgin yok. Yaşadığım onca şeyden sonra, bana bunu söylemen..."

"Evet. Hepimiz çok şey yaşadık. Hem kibarlığıyla tanınan sendin. Ben değil." Her şeyi yanlış yapıyordum. Neden savunmaya geçtiğimi bile bilmiyordum. Peeta işkence görmüştü. Zihniyle oynanmıştı. Neyim vardı benim? Birden ona bağırmaya başlayabileceğimi hissettim -hangi konuda bağıracağımdan emin değildim- ve odadan çıkmaya karar verdim. "Bak, kendimi çok iyi hissetmiyorum. Belki yarın yine uğrarım."

Tam kapıya ulaşmışken, sesi beni durdurdu. "Katniss. Ekmeği hatırlıyorum."

Ekmeç. Açlık Oyunları'ndan önce bağlantı kurduğumuz tek gerçek an.

"Sana ekmekten bahsettiğim bandı seyrettirmişler," dedim.

"Hayır. Öyle bir bant mı var? Neden Capitol o bandı bana karşı kullanmadı?"

"Kurtarıldığın gün çektik," diye yanıtladım. Göğsümdeki acı kaburgalarımı bir mengene gibi sıkıyordu. Dans etmem büyük hataydı. "Ne hatırlıyorsun?"

"Seni. Yağmurda," dedi yumuşak bir sesle. "Çöp kutularımızı karıştırmamı. Ekmeği yakışımı. Annemin bana vuruşunu. Ekmeği domuza vermek için dışarı çıkışımı ama onun yerine sana verişimi."

"Öyle. Aynen öyle oldu" dedim. "Ertesi gün, okuldan sonra sana teşekkür etmek istedim. Ama bunu nasıl yapacağımı bilemedim."

"Gün sonunda dışarıdaydık. Seninle göz göze gelmeye çalıştım. Sen bakışlarını kaçırdın. Ve sonra... Nedense, sanırım bir hindiba kopardın." Başımla onayladım. Hatırlıyordu. O anı yüksek sesle anlatmamıştım. "Seni çok sevmiş olmalıyım."

"Seviyordun." Sesim titremişti. Öksürüyormuşum gibi yaptım.

"Ya sen beni seviyor muydun?" diye sordu.

Gözlerimi seramik zemine sabitledim. "Herkes sevdiğimi söylüyor. Snow'un sana bu yüzden işkence ettirdiğini. Direncimi kırmak için."

"Bu bir yanıt değil," dedi. "Bantların bazılarının gösterdikleri zaman, ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. İlk arenada, iz sürücü arılarla beni öldürmeye çalışmışsın gibi görünüyor."

"Hepinizi öldürmeye çalışıyordum," dedim. "Beni ağaca hapsedmiştin."

"Sonra bol bol öpüşme var. Senin tarafından pek samimi görünmüyor. Beni öpmek hoşuna gidiyor muydu?" diye sordu.

"Bazen," diye itiraf ettim. "Şu anda bizi izlediklerini biliyor musun?"

"Biliyorum. Ya Gale?" diye devam etti.

Öfkem geri geliyordu. İyileşmesi umurunda değildi; bu, camın arkasındaki insanları ilgilendirmezdi. Kısaca, "O da fena sayılmaz," dedim.

"Hem ikimiz için de sorun değildi. Yani diğeriyle öpüşmen... "

"Hayır, ikiniz için de sorundu. Ama izninizi istemedim."

Peeta soğuk ve kibirli bir kahkaha daha attı. "Sıkı kızsın, değil mi?"

Haymitch dışarı çıkmama, koridoru geçmeme, kompartımanlardan oluşan arı kovanını geride bırakmama, çamaşır odasında kendime ılık bir boru bulmama ve arkasına kıvrılmama itiraz etmedi. Neden bu kadar üzüldüğümü derinlemesine anlamam biraz zaman aldı. Ve anladığım zaman, itiraf edemeyeceğim kadar küçülmüş hissettim. Peeta'nın muhteşem olduğumu düşündüğü aylar geride kalmıştı. Sonunda gerçek beni görebiliyordu. Vahşi. Güvenilmez. Çıkarcı. Ölümcül.

Ve bunun için ondan nefret ediyordum.

Kafama bir balyoz yemiş gibi oldum. Haymitch hastanede söylediği zaman, hissettiğim tam olarak buydu. Karargâh'ın basamaklarını uçarcasına, zihnimde bin bir düşünceyle indim ve savaş toplantısının ortasına daldım.

"Capitol'e gitmiyorum da ne demek? Gitmem gerek! Ben Alaycı Kuş'um!"

Coin bakışlanm önündeki ekrandan kaldırmadan, "Ve Alaycı Kuş olarak birincil amacın olan, mntıkaları Capitol'e karşı birleştirme görevini yerine getirdin. Endişelenme, her şey yolunda giderse, teslim olacaklarında seni de götürürüz.

Teslim olacaklarında mı?

"Çok geç olur! Bütün mücadeleyi kaçıırırım. Bana ihtiyacınız var; elinizdeki en iyi atıcı benim!" diye bağırdım. Genelde bu konuda böbürlenmezdim ama en azından gerçeğe yakın olmak zorundaydı. "Gale gidiyor."

"Gale onaylanmış diğer görevleriyle meşgul olmadığı her gün eğitime katıldı. Sahada kendini idare edebileceğine güveniyoruz," dedi Coin. "Sen kaç eğitim seansına katıldığın konusunda tahminde bulunabilir misin?"

Hiç. O kadar. "Şey, bazen avlanıyordum. Ve... Beetee'yle birlikte, aşağıda, Özel Savunma'da çalıştım."

"Aynı şey değil, Katniss," dedi Boggs. "Hepimiz senin zeki ve cesur bir kız ve çok iyi bir atıcı olduğunu biliyoruz. Ama sahada askerlere ihtiyacımız var. Sen emirleri yerine getirmek konusunda hiçbir şey bilmiyorsun; üstelik fiziksel anlamda zirvede olduğun söylenemez."

"Sekiz'deyken sorun etmemiştiniz. Ya da İki'de," diye karşı çıktım.

Plutarch bana gereğinden fazla açık verdiğim sinyali gönderen bir bakış atarak, "Her iki durumda da, mücadeleye girişme iznin yoktu," dedi.

Hayır, 8'deki bombalı saldırı ve 2'deki müdahalem kendiliğinden, telaşla ve kesinlikle izinsiz gelişmiş olaylardı.

Boggs, "Ve her iki olay da yaralanmanla sonuçlandı," diye hatırlattı. Birden kendimi onun gözlerinden gördüm. Kaburgaları tamamen iyileşmediği için, soluk almakta bile güçlük çeken, ufak tefek, on yedi yaşında bir kız. Dağınık. Disiplinsiz. Nekahet döneminde. Asker değil; bakılması, göz kulak olunması gereken biri.

"Ama gitmem gerek," dedim.

Coin, "Neden?" diye sordu.

Tabii ki Snow'dan şahsi intikamımı alabilmem için diyemezdim. Ya da Gale savaşımaya giderken, burada, 13'te, Peeta'nın son haliyle kalmanın katlanılmaz olduğunu söyleyemezdim. Ancak Capitol'e karşı savaşımayı isteme gerekçelerim konusunda sıkıntıya düşmem imkânsızdı. "On İki yüzünden. Mntıkamı yok ettikleri için."

Başkan bir süre düşündü. Beni uzun uzun süzdü. "Üç hafta var. Uzun sayılmaz ama eğitime başlayabilirsin. Görevlendirme Kurulu seni uygun bulursa, durumunun yeniden gözden geçirilmesi mümkün olabilir."

İşte bu. Umut edebileceğimden fazlasını elde etmiştim. Sanırım bu benim kendi hatamdı. Bana uyan bir şey olmadığı sürece, programımı her gün ihmal etmiştim. Başka bir yığın şey olurken, elimde bir silahla sahada koşturmak öncelikli gelmemişti. Ve şimdi ihmalimin bedelini ödüyordum.

Hastaneye dönünce, Johanna'yı benzer bir durumda ve öfkeden köpürürken buldum. Ona Coin'in söylediklerini anlattım. "Belki sen de eğitime katılabilirsin."

"Pekâlâ. Katılacağım. Ama bütün ekibi öldürmem ve uçağı kendim uçurmam gerekse bile, o pis kokulu Capitol'e gideceğim," dedi.

"Bence bu konuyu eğitimde açmaman senin yararına olabilir," dedim. "Yine de beni götürecek birinin olduğunu bilmek güzel."

Johanna sıırıttı ve ilişkimizde küçük ama kayda değer bir yön değişikliği hissettim. Gerçekten arkadaş olup olmadığımızı bilmiyordum; ancak sanırım müttefik sözcüğü daha doğru olurdu. Bu iyiydi. Çünkü bir müttefike ihtiyacım olacaktı.

Ertesi sabah, saat 07:30'da eğitime çıktığımızda, gerçek, suratıma bir şamar gibi indi. Göreceli olarak başlangıç seviyesinde olan, on dört-on beş yaşındaki çocuklarla bir sınıfa takılmıştık. Çocukların bizden çok daha iyi durumda olduklarını idrak edene dek, bunu hakaret olarak gördük. Gale ve Capitol'e gitmek üzere çoktan seçilmiş olan diğerleri, farklı, hızlandırılmış bir eğitim safhasındaydılar. Can yakıcı esnemenin ardından, birkaç saatlik -yine can yakıcı güçlendirme egzersizleri ve beş millik -öldürücü- bir koşu geldi. Johanna'nın motivasyon amaçlı hakaretlerine rağmen bir milin sonunda koşudan ayrılmak zorunda kaldım.

Anlayıştan uzak, orta yaşlı bir kadın olan ve Asker York diye hitap etmemiz istenen antrenöre, "Kaburgalarım," diye açıkladım. "Hâlâ ezikler."

"Sana şu kadarını söyleyeyim, Asker Everdeen. O kaburgaların kendiliğinden iyileşmesi en az bir ay daha sürer."

Başımı salladım. "Benim bir ayım yok."

Beni baştan ayağa süzdü. "Doktorlar herhangi bir tedavi önermediler mi?"

"Tedavisi var mı ki?" diye sordum. "Doğal olarak iyileşmeleri gerektiğini söylediler."

"Hep öyle derler. Ancak ben öneride bulunursam, süreci hızlandırabilirler. Yine de seni uyarıyorum, hiç eğlenceli olmayacak."

"Lütfen, Capitol'e gitmeliyim."

Asker York bunu sorgulamadı. Bir not kâğıdına bir şeyler karaladı ve beni doğruca hastaneye gönderdi. Tereddütlüydüm. Bir eğitim daha kaçırmak istemiyordum. "Öğleden sonra seansı için döneceğim," diye söz verdim. Dudaklarını büktü.

Göğüs kafesime batırılan yirmi dört iğnenin ardından, hastanedeki yatağıma serilmiş haldeydim. Morfini yeniden bağlamaları için yalvarmamak için dişlerimi sıkıyordum. Gerekli hallerde kullanmam için yatağımın başucunda duruyordu. Son zamanlarda gerek duymamıştım ama Johanna'nın hatırına saklıyordum, iki ilacın -morfin ve göğüs kafesimi tutuşturan şey her neyse o- karışmasının tehlikeli yan etkileri olabildiği için, ağrı kesiciden arındığımdan emin olmak adına kan testi yapmışlardı. Birkaç gün sıkıntı çekeceğimi açıkça anlatmışlardı. Ama ben devam etmelerini söylemiştim.

Odamız için berbat bir geceydi. Uyku diye bir şey yoktu. Yanan göğsümün etrafından et kokusu aldığımı düşünüyordum. Johanna ise morfini bırakmanın getirdiği belirtilerle boğuşuyordu. Daha önce, morfin kaynağını kestiğim için özür dilediğim zaman, elini şöyle bir sallamış ve bunun eninde sonunda olacağını söylemişti. Ancak sabahın üçünde, 7. Mıntıka'nın sunabileceği her cinsten renkli küfürün hedefi oldum. Gün doğarken, eğitime gitmeyi kafasına koymuş halde, beni yatağımdan sürükleyerek kaldırmaya çalışıyordu.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Yapabilirsin. İkimiz de yapabiliriz. Biz Galipleriz, hatırlasana. Üzerimize attıkları her şeyden sağ kurtulabilecek olan biziz," diye çıkıştı. Hastalıklı yeşil bir rengi vardı ve yaprak gibi titriyordu. Giyindim.

Sabahı aşabilmemiz için gerçekten Galip olmamız gerekiyordu. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını görünce, Johanna'yı kaybedecekmişim gibi geldi. Yüzü kül rengine döndü; soluğu kesilmiş gibiydi.

"Yalnızca su," dedim. "Bizi öldürmez."

Çenesini sıktı ve dışarı fırlayıp çamurların içine daldı. Vücutlarımızı ısıttıktan sonra pistin etrafında bata çıka koşarken, sıırıslıklam olmuşuk.

İlk milin sonunda yine kenara çekildim. Gömleğimi çıkarıp cızırdayan kaburgalarımı soğuk suyla söndürmemek için kendimi zor tutuyordum. Vıcık vıcık bir balık ve pancar güvecinden oluşan saha yemeğini güçlkle yedim. Johanna'nın kâsesini havaya dikmesiyle yemeğin yarısını mideye indirmesi bir oldu. Öğleden sonra silahlarımızı toplamayı öğrendik. Ben becerebildim ama Johanna titreyen elleri yüzünden parçaları birbirine tutturmakta zorlanıyordu. York arkasını dönünce, ona yardım ettim. Devam eden yağmura rağmen, öğleden sonra çok daha iyi gitti; çünkü bu defa atış pistindeydik. Sonunda iyi olduğum bir şey yapıyorduk. Yaydan sonra silaha alışmak biraz zaman alsa da, günün sonunda sınıfımın en yüksek skorunu ben kaydetmişim.

Hastane kapısından içeri girince, Johanna, "Buna bir son vermek gerek" dedi. "Hastanede yaşamamızdan bahsediyorum. Herkes bizi hasta olarak görüyor."

Benim için sorun değildi. Ailemin kompartımanına dönebilirdim ama Johanna'ya tahsis edilmiş bir kompartıman yoktu. Hastaneden taburcu olmaya çalışırken, kafa doktoruyla günlük görüşmelerini sürdürecek olsa bile, yalnız yaşamasına asla izin vermeyeceklerdi. Morfin konusunda ikiyle ikiyi toplayabileceklerinden emindim. Bu, Johanna'nın dengesiz olduğu yönündeki görüşlerini desteklemekten başka bir işe yaramazdı. "Yalnız kalmayacak," dedim. "Ben de onun yanında kalacağım." İtirazlar yükseldi ama Haymitch bizim tarafımızı tuttu ve yatma zamanı geldiğinde, bize göz kulak olmayı kabul eden Prim ile anneminkinin karşısında bir kompartımanımız oldu.

Ben duş aldıktan sonra, Johanna nemli bir bezle vücudunu sildi ve kompartımanda yüzeysel bir teftişe koyuldu. Birkaç parça özel eşyayı sakladığım çekmeceyi açmasıyla kapaması bir oldu. "Özür dilerim."

Johanna'nın çekmecesinde, hükümet tarafından verilen kıyafetler dışında hiçbir şey olmadığı düşünedim. Dünyada bana ait diye tanımlayabileceği tek bir şeyin olmadığı. "Sorun değil. İstiyorsan, eşyalarımı bakabilirsin."

Johanna madalyonumu açtı ve Gale, Prim ve annemin resimlerini inceledi. Gümüş paraşütü açtı,

ağaç tıracını çekti ve serçe parmağına geçirdi. "Bakmak bile insanı susatıyor." Sonra Peeta'nın verdiği inciye buldu. "Bu, o?.. "

"Evet," dedim. "Nasıl olduysa, saklamayı başardım." Peeta'dan bahsetmek istemiyordum. Eğitimin en iyi taraflarından biri, beni onu düşünmekten alıkoyabilmesiydi.

"Haymitch iyiye gittiğini söylüyor," dedi.

"Belki. Ama değişti," dedim.

"Sen de öyle. Ve ben de. Finnick, Haymitch ve Beetee de. Annie Cresta konusunda ağzımı açtırma. Arena hepimizin canına okudu, değil mi? Yoksa kendini hâlâ küçük kız kardeşinin yerine gönüllü olmuş o kız gibi mi hissediyorsun?" diye sordu.

Yanıtım, "Hayır," oldu.

"Sanırım kafa doktorumun haklı olabileceği tek konu bu. Geri dönüş yok. Bu yüzden önümüze bakıp yolumuza devam edebiliriz." Yadigârlarımı özenle çekmeceye kaldırdı ve tam ışıkların söndüğü anda, karşı tarafımda kalan yatağına tırmandı. "Bu gece seni öldürürüm diye korkmuyor musun?"

"Sanki seni haklayamam da..." ikimiz de güldük. Bedenlerimiz öyle berbat durumdaydı ki, ertesi sabah kalkabilmemiz bile mucize olurdu. Ama kalktık. Her sabah. Hafta sonu geldiğinde benim kaburgalarım neredeyse yenilenmiş gibiydi. Johanna da tüfeğini yardımsız toplayabiliyordu.

Günün sonunda paydos ederken, Asker York bize onaylayan bir bakış attı ve, "Aferin, Askerler," dedi.

York'un duyamayacağı bir uzaklığa gelince, Johanna, "Bence Oyunlar'ı kazanmak bile daha kolaydı," dedi. Ancak yüzündeki ifadeden halinden hoşnut olduğu belliydi.

Aslında Gale'in yemeği birlikte yememiz için beni beklediği yemek salonuna girdiğimizde, ikimizin morali de yerindeydi. Moralin, devasa boyuttaki biftek yahnimi alırken de bozulmadı doğrusu. Yağlı Sae, "Bu sabah ilk yemek gönderisi ulaştı," dedi. "Onuncu Mıntıka'dan gerçek biftek. Sizin vahşi köpeklerden değil."

Gale cevabı yapıştırdı. "Bir kere bile geri çevirdiğini hatırlamıyorum."

Delly, Annie ve Finnick'in içinde olduğu gruba katıldık. Evlendikten sonra Finnick'te gözle görülür bir dönüşüm olmuştu. Daha önceki hallerinin -Çeyrek Asır Oyunları'ndan önce tanıştığım yürek hoplatan, yoz Capitol yakışıklısı, arenadaki gizemli müttefik, dağılmamam için bana yardım elini uzatan o kırık dökük genç adam- yerini, çevresine yaşam enerjisi saçan yepyeni biri almıştı. Finnick'in kendini geri plana çeken mizah anlayışından kaynaklanan gerçek cazibesi ve uysal yapısı ilk kez sahnede idi. Annie'nin elini bir an olsun bırakmıyordu. Ne yürürken, ne yemek yerken. İleride bırakmayı isteyeceğinden de şüpheliydim. Annie de mutluluk sarhoşluğunda kaybolmuştu. Zihnine bir şeylerin süzülmesi ve başka bir dünyanın gözünü kör ettiği anlar yok değildi. Ama Finnick'in birkaç sözü onu geri getirmeye yetiyordu.

Küçüklüğümden beri tanıdığım ama fazla kafa yormadığım Delly gözümde büyümüştü. Düğün gecesi Peeta'nın bana söylediklerinden haberi olmuştu ama dedikoducu bir tip değildi. Haymitch, Peeta'nın benimle ilgili bir çılgınlığa kalktığı anlarda, Delly'nin en büyük savunucum kesildiğini söylemişti. Sürekli benim tarafımı tutuyor, Peeta'nın negatif algılarının suçunu Capitol'ün

işkencelerine yüklüyordu. Onu gerçekten tanıdığı için, Peeta'nın üzerinde diğerlerinden çok daha büyük bir etkiye sahipti. Her neyse, iyi taraflarımı şekere buluyor olsa da, onu takdir ediyordum. Samimi olmak gerekirse, biraz şekere bulanmaya ihtiyacım yok değildi.

Açlıktan ölüyordum ve güveç -koyu bir sos içinde biftek, patates, şalgam ve soğan- o kadar lezzetli ki, yavaş yemekte bir hayli zorlanıyordum. Yemek salonunun her köşesinde, iyi bir yemeğin yaratabileceği gençleştirici etkiyi görebilirdiniz. İnsanları nasıl daha kibar, daha komik, daha iyimser kılabilirdiğini ve yaşamaya devam etmenin hata olmadığını hissettirdiğini. Her tür ilaçtan daha iyiydi. Bu yüzden uzun sürmesi için elimden geleni yapıp kendimi sohbete katılmaya zorladım. Finnick'in şapkasını alıp götüren bir su kaplumbağasıyla ilgili komik öyküsünü dinlerken ekmeğimin üzerine biraz yemek sosu yayıp minik lokmalar ısırarak keyfini çıkardım. Orada durduğunu fark ettiğimde, kahkaha atıyordum. Masanın karşı tarafında, Johanna'nın hemen yanındaki boş sandalyenin arkasında. Beni izliyordu. Ekmek boğazıma takılınca, bir an soluk alamadım.

"Peeta!" dedi Delly. "Seni dışarıda görmek ne güzel!"

Arkasında iri yarı iki muhafız duruyordu. Bileklerinde kısa zincirli kelepçeler olduğu için, tepsisini parmak uçlarında dengelemeye çalışarak, biraz tuhaf tutuyordu.

Johanna, "Şu süslü bilezikler de neyin nesi?" diye sordu.

Peeta, "Henüz tam güven kazanmadım," dedi. "Sizin izninizi almadan burada oturamam bile." Başıyla muhafızları işaret etti.

"Tabii ki oturabilir," dedi Johanna elini yarımındaki boş sandalyeye vurarak. "Biz eski dostuz." Muhafızlar başlarıyla onay verince, Peeta sandalyeye oturdu. "Peeta ve ben Capitol'de komşu hücrelerde kalıyorduk. Birbirimizin çığlıklarına aşina olmuştuk."

Johanna'nın diğer tarafında oturan Annie kulaklarını tıkadı ve gerçeklerden uzaklaştığı haline döndü. Finnick kolunu Annie'nin omzuna dolarken Johanna'ya ters bir bakış attı.

"Ne? Kafa doktorum düşüncelerime sansür uygulamamam gerektiğini söylüyor. Terapimin bir parçası," dedi Johanna.

Küçük grubumuzun tadı kaçmıştı. Finnick, Annie'nin ellerini çekmesini sağlayana dek bir şeyler fısıldamaya devam etti. Sonra herkesin yemeğiyle meşgulumuş gibi yaptığı uzun bir sessizlik geldi.

Delly neşeyle, "Annie," dedi. "Düğün pastanızı Peeta'nın süslediğini biliyor muydun? Bizim mıntıkadaki fırını ailesi işletirdi ve bütün krema işlerini Peeta yapardı."

Annie, Johanna'ya doğru temkinli bir bakış attı. "Teşekkürler, Peeta. Çok güzeldi."

"Benim için zevkti, Annie," dedi Peeta. Sesinde, sonsuza dek yok olduğunu sandığım o nazik tını vardı. Gerçi o tınının muhatabı ben değildim ama yine de...

Finnick, Annie'ye, "Yürüyüşe katılacaksak artık gitmeliyiz," dedi. Diğer eliyle Annie'nin elini sımsıkı kavrarken, tepsilerini tek eliyle taşıyabileceği şekilde dengeleyerek ayağa kalktı. "Seni görmek güzeldi, Peeta."

"Ona iyi davransan iyi olur, Finnick. Yoksa onu elinden almayı deneyebilirim." Ses tonu bu kadar soğuk olmasa, şaka sayılabilirdi. Ama yaydığı his, tamamen yanlıştı. Finnick'in açık güvensizliği, Peeta'nın Annie'de gözünün olduğu iması, Annie'nin Finnick'i terk edebilmesi ihtimali ve benim var olmamam.

Finnick yumuşak bir sesle, "Ah, Peeta," dedi. "Lütfen beni kalbini yeniden çalıştırdığıma pişman etme." Bana endişeli bir bakış attıktan sonra, yanında Annie'yle masadan uzaklaştı.

Onlar gidince, Delly sitemkâr bir sesle, "Adam hayatını kurtardı, Peeta," dedi. "Hem de birkaç defa."

"Onun için." Peeta kafasıyla beni işaret etti. "İsyan için. Benim için değil. Ona hiçbir borcum yok."

Yeme atlamamalıydım ama atladım işte. "Belki de. Ama Mags öldü ve sen hâlâ buradasın. Bunun bir anlamı olmalı."

"Evet, pek çok şeyin aslında görünmeyen birer anlamı olabilir, Katniss. Benim de anlam veremediğim bazı anılarım var ve Capitol'ün o anılara dokunduğunu hiç sanmıyorum, örneğin, trendeki pek çok gece gibi."

Yine imalar. Trende aslında olandan fazlasının yaşandığı. Ya da olanların -akıl sağlığını beni saran kolları sayesinde koruyabildiğim gecelerin- artık önemsiz olduğu. Her şeyin bir yalan ve onu kullanma amaçlı olduğu.

Peeta kaşığıyla Gale ve beni birbirimize bağlayan bir hareket yaptı. "Eee, siz ikiniz artık resmen bir çift misiniz, yoksa hâlâ şu talihsiz âşıklar palavrasını sürdürüyorlar mı?"

Johanna, "Sürdürmeye devam," dedi.

Spazmlar Peeta'nın önce yumruklarını sıkmasına, sonra da ellerini tuhaf biçimde açmasına neden oldu. Onları gırtlığımdan uzak tutabilmek için, ancak bu kadarını mı yapabiliyordu? Gale'in kaslarının gerildiğini hissettim ve bir ağız dalaşının kopmasından korktum. Ancak Gale, "Gözümle görmesem inanmazdım," demekle yetindi.

Peeta, "Neye?" diye sordu.

"Sana," dedi Gale.

"Biraz daha ayrıntı vermen gerekecek," dedi Peeta. "Ne olmuş bana?"

Johanna, "Senin yerine kötü-mutta versiyonunu koymuşlar," dedi.

Gale sütünü bitirdi. Bana, "Tamam mısın?" diye sordu. Ayağa kalktım, tepsilerimizi bırakmaya gittik. Et soslu ekmeğimi hâlâ sıkı sıkı tuttuğum için, kapıda yaşlı bir adam beni durdurdu. Yüz ifademdeki bir şey ya da gizlemek için herhangi bir girişimde bulunmamış olmam, adamın bana nazik davranmasını sağlamıştı. Ekmeğimi ağzıma tıkıp çıkmama izin verdi. Gale ancak kompartımanıma yaklaştığımız zaman konuştu. "Bunu beklemiyordum."

"Benden nefret ettiğini sana söylemiştim," dedim.

"Senden nefret ediş şekli... O kadar... Tanıdık ki. Ben de öyle hissediyordum," diye itiraf etti. "Seni ekranda onunla öpüşürken izlediğimde. Tek fark, tamamen adil davranmadığımı biliyor olmamdı. Ama o bunu göremiyor."

Kapıma ulaşmıştık. "Belki de beni olduğum gibi görüyordur. Biraz uyumam gerek."

Gale gözden kaybolmama fırsat bırakmadan kolumu yakaladı. "Şimdi böyle mi düşünüyorsun?" Omuz silktim. "Katniss, en eski arkadaşın olarak söylüyorum; inan bana, o seni olduğun gibi görmüyor." Yanağımı öpüp gitti.

Yatağıma oturup Askeri Taktikler kitabımdaki bilgileri beynime depolamaya çalışırken, trende Peeta'yla geçirdiğim gecelerin anısı beni bir türlü rahat bırakmıyordu. Yirmi dakika kadar sonra Johanna geldi ve kendini yatağımın ayakucuna bıraktı. "En iyi kısmı kaçırdın. Delly, Peeta'nın sana tavrı yüzünden deliye döndü. Sesinin nasıl tiz çıktığını duymalıydın. Bir fareye hiç durmadan çatal batırmak gibi bir şeydi. Bütün yemek salonu ona baktı."

"Peeta ne yaptı?" diye sordum.

"İki kişiymiş gibi kendi kendisiyle tartışmaya başladı. Muhafızların onu alıp götürmeleri gerekti. İşin iyi tarafı, güvecini benim bitirdiğimi kimse fark etmedi." Johanna eliyle şişkin karnını ovalıyordu. Tırnaklarının içindeki kir birikintisine baktım. 7'de yaşayanlar hiç banyo yapmazlar mıydı? Birkaç saatimizi birbirimizi askeri terimler konusunda sınavarak geçirdik. Bir süre annemi ve Prim'i ziyaret ettim. Kompartımanımıza dönüp duş aldıktan ve bir süre karanlığa baktıktan sonra, nihayet sordum: "Johanna, çılgınlıklarını gerçekten duyuyor muydun?"

"Yalnızca bir kısmıydı," dedi. "Arenadaki zevzekkuşları gibi. Tek fark gerçek olmasıydı. Ve bir saatin sonunda bitmiyordu. Tik tak."

"Tik tak," diye fısıldadım.

Güller. Kurt muttalar. Haraçlar. Şeker kremasından yunuslar. Arkadaşlar. Alaycı Kuşlar. Stilistler. Ben. O gece rüyamdaki her şey çılgılık çılgılaydı.

Kendimi büyük bir hınçla eğitime vermiştim. Antrenmanları, talimleri, silahlı alıştırma­ları, taktik derslerini yiyor, yaşıyor, içime çekiyordum. Birkaçımız ek bir sınıfa kaydırılınca gerçek savaş için aday olabileceğim konusunda umutlanmışım. Askerler buna kısaca BLOK diyorlardı ama kolumdaki dövmede Temsili Sokak Mücadelesi'nin kısaltılmışı olan T.S.M. harfleri vardı. 13'ün derinliklerine yapay bir Capitol şehir bloğu kurmuşlardı. Eğitimci bizi sekizer kişilik takımlara ayırdı ve gerçekten Capitol'de mücadele veriyormuşuz gibi, görevlerimizi -pozisyon alma, bir hedefi yok etme, bir evi arama yerine getirmeye çalıştık. Olay öyle kurgulanmıştı ki, yolunda gitmeme olasılığı olan her şey başınıza geliyordu. Yanlış bir adım bir mayını tetikliyor, çatılardan birinde bir keskin nişancı belirliyor, silahınız tekliyor, ağlayan bir çocuk sizi gafil avlıyor, bölük liderinize -ki programda yalnızca sesteki ibaretti- bir havan topu isabet ettiği için ne yapacağınıza emir almadan karar vermeniz gerekiyordu. İçin için bunun sahte olduğunu ve sizi öldürmeyeceklerini biliyordunuz. Mayına basmanız durumunda patlamayı duyuyordunuz ve ölü numarası yapmanız gerekiyordu. Ancak pek çok açıdan -Barış Muhafızı üniformaları içindeki düşman askerler, bir duman bombasının yarattığı karmaşa- bir hayli sahici geliyordu. Hatta üzerimize gaz sıkıktıkları bile oldu. Bir tek Johanna ve ben maskelerimizi zamanında takabildik. Takımın geri kalanı on dakika boyunca baygın yattı. Ve birkaç kez içime çektiğim sözüm ona zararsız gaz yüzünden bütün gün çok kötü bir baş ağrısı çektim.

Cressida ve ekibi Johanna ile beni; atış sahasında görüntülediler. Gale ve Finnick'in de filme alındıklarını biliyordum. Bu, Capitol'ü işgale hazırlanan isyancılarla ilgili yeni bir propaganda dizisinin parçasıydı. Bütün olarak, her şey yolunda gidiyordu.

Sonra Peeta sabah çalışmalarımızda boy göstermeye başladı. Kelepçeleri çıkarılmıştı ama sürekli olarak bir çift muhafızın gözetimi altındaydı, öğle yemeğinden sonra onu sahada bir grup acemiyle talim yaparken gördüm. Delly'nin bir çıkışı onu kendi kendisiyle tartışma noktasına getirebiliyorsa, bir silahı monte etmeyi öğrenmekle işi olmamalıydı. Plutarch'la yüzleştiğim zaman, bana her şeyin kameralar için olduğu güvencesini verdi. Annie'nin evlenirken, Johanna'nın hedefi vururkenki görüntülerini yayınlamışlardı ama bütün Panem halkı Peeta'yı merak ediyordu. Onun Snow için değil, isyancılar için savaştığını görmeleri gerekiyordu. Ve olur da ikimizin yeniden bir araya gelmekten hoşnut -ki öpüşmemiz gerekmiyordu- bir iki görüntümüzü yakalamayı başarabilirlerse...

İşte o anda konuşmayı yarıda bırakıp oradan uzaklaştım. Böyle bir şey asla olmayacaktı.

Dinlenebildiğim ender zamanlarda, endişe içinde işgal hazırlıklarım seyrediyordum. Ekipmanların ve erzakların hazırlanmasını, bölümlerin bir araya gelmesini. Birinin bir emir aldığını hemen anlıyordunuz; çünkü görev alanların saçları, savaşa gidenler gibi kısacık tıraş ediliyordu. Capitol'ü besleyen tren tünellerinin güvenceye alınması olarak öngörülen açılış taarruzuyla ilgili bolca konuşma yapılıyordu.

İlk birliklerin harekete geçmesinden yalnızca birkaç gün önce, hiç ummadığımız bir anda, York, Johanna ile beni sınav için tavsiye ettiğini ve derhal gitmemiz gerektiğini haber verdi. Sınav dört aşamadan oluşuyordu: Fiziksel durumunuzu değerlendiren engel parkuru, yazılı bir taktik sınavı, silah yeterliliği üzerine bir test ve Blok'ta Temsili Sokak Mücadelesi. İlk üçü için heyecanlanmaya bile zamanım olmadığı için iyi iş çıkardım ama Blok'ta bir sıkışıldık vardı. Halletmeye çalıştıkları teknik bir aksaklık. Bir kısmımız bilgi alışverişinde bulunduk. Şu kadarı doğrudu. Parkuru tek başınıza tamamlıyordunuz. Nasıl bir durumun içine atılacağınızı tahmin etmek imkânsızdı. Çocuklardan biri ağzının içinde sınavın herkesin bireysel zayıflıklarını hedef alacak şekilde tasarlandığını geveledi.

Zayıflıklarım mı? Bu açmayı bile istemediğim bir kapıydı. Ancak kendime sakın bir yer buldum ve zayıflıklarımın neler olabileceğini değerlendirmeye çalıştım. Listenin uzunluğu keyfimi kaçırmıştı. Fiziksel açıdan kaba kuvvet eksikliği. Minimum düzeyde eğitim. Ve nedense, bizi sürüye kaynaştırmaya çalıştıkları bir durumda, Alaycı Kuş statüm de avantaj sağlamıyordu. Beni pek çok bakımdan duvara çivileyebilirlerdi.

Johanna benden üç kişi önce çağrıldı. Cesaret vermek için başımı hafifçe eğdim. Listenin başında olmayı isterdim; çünkü şimdi olayın tamamını kafamda canlandırıp duruyordum. Adım okunduğunda, stratejimin ne olması gerektiğini bilmiyordum. Neyse ki Blok'a çıkınca, eğitimde öğrendiklerimin bir kısmı devreye girdi. Pusuya düşürülmüştüm. Barış muhafızları neredeyse anında karşımda belirdiler ve dağılmış ekibimle buluşabilmek için, randevu noktasına ulaşmam gerekiyordu. Sokaklarda ağır ağır ilerlerken, karşıma çıkan Barış Muhafızlarını tek tek hakladım. Sol tarafımdaki çatıda iki tane, karşımdaki kapı girişinde bir tane daha. Zorluydu, ancak sandığım kadar zor değildi. İçimde, bu kadar kolay olması için önemli bir noktayı atlıyor olmam gerektiğine dair tuhaf bir his vardı. Hedefime birkaç bina kala, işler kızışmaya başladı. Yarım düzine kadar Barış Muhafızı köşeyi dönüverdiler. Beni alt edeceklerdi ama son anda bir şeyi fark ettim. Çöplükte öylece bekleyen bir benzin vardı. İşte bu. Sınavım buydu. Görevimi tamamlamanın tek yolu, o varili havaya uçurmam gerektiğini algılamaktı. Tam bu işe koyulacakken, o noktaya kadar hiçbir işe yaramayan ekip liderim, sakın bir sesle yere yatmamı emretti. İç sesim, bu emri duymazdan gelmemi, tetiği çekmemi ve Barış Muhafızlarını havaya uçurmamı haykırıyordu. Ve birden, askeriye'nin en zayıf noktam olarak neyi gördüğünü fark ettim. Oyunlar'daki ilk dakikalarım'dan itibaren, turuncu sırt çantasına koşarken, 8'de ateş hattına dalarken ve 2'de kendimi meydana atarken sergilediğim en belirgin özellik. Emir almayı başaramıyordum.

Kendimi yere öyle hızlı ve sert atmıştım ki, sonraki bir hafta boyunca çenemdeki kum ve çakılları ayıklamam gerekecekti. Gaz tankını bir başkası havaya uçurdu. Barış Muhafızları öldüler. Ben buluşma noktasına ulaştım. Blok'un uzak ucundan çıktığım zaman, bir asker beni tebrik etti, elime tim numaramı -451- damgaladı ve Karargâh'a çıkmamı söyledi. Başarı sarhoşluğuyla koridorları koşarak aştım, köşeleri savrularak döndüm ve asansör çok yavaş hareket ettiği için merdivenleri zıplayarak çıktım. Durumun tuhafılığı kafama dank ettiğinde odanın kapısından içeri dalmıştım bile. Karargâh'ta değil, saç tıraşında olmalıydım. Masanın etrafındakiler taze seçilmiş askerler değil, kararları alan isimlerdi.

Boggs beni görünce gülümseyerek kafasını salladı. "Bir bakalım." Şüphe içinde damgalı elimi uzattım. "Benimlesin. Keskin nişancılardan oluşan bir özel birim. Ekibine katıl." Başıyla duvar dibine sıralanmış askerleri işaret etti. Gale, Finnick ve tanımadığım beş kişi daha. Benim timim. Savaşa kabul edilmekle kalmamıştım, bir de Boggs'un altında çalışacaktım. Arkadaşlarımla. Hoplayıp zıplamak yerine sakın asker adımlarıyla ilerleyerek yanlarına gittim.

Karargâh'ta olduğumuza göre, önemli bir tim olmalıydık ve bunun Alaycı Kuş olmamla ilgisi yoktu. Plutarch masanın ortasında geniş, düz bir panelin üzerinde duruyordu. Capitol'de bizi bekleyenlerin doğasına dair bir şeyler anlatıyordu. Ben bunun berbat bir sunum olduğunu düşünürken -çünkü parmak ucunda yükseldiğim zaman bile panoda ne olduğunu göremiyordum- bir düğmeye bastı. Capitol'ün bir bloğunun holografik görüntüsü havaya yansdı.

"Örneğin, bu, Barış Muhafızları'nın kışlalarından birini çevreleyen alan. Önemsiz olmamakla birlikte, en hayati hedeflerimizden biri değil. Yine de bakın." Plutarch klavyeye bir tür kod girdi ve ışıklar yanıp sönmeye başladı. Farklı renklerde ve farklı hızlarda göz kırpan ışıklar. "Her ışığa koza

adı veriliyor ve her koza içinde bombadan bir mutta sürüsüne kadar her şeyi barındırabilecek bir engeli temsil ediyor. Sakın hataya düşmeyin; engellerin her biri sizi tuzağa düşürebilecek ya da öldürebilecek şekilde tasarlanmış. Bir kısmı Karanlık Günler'den kalma, diğerleri yıllar içinde geliştirildi. Dürüst olmak gerekirse, azımsanmayacak bir kısmım ben yarattım. Adamlarımızdan birinin Capitol'den ayrılırken beraberinde getirdiği bu program elimizdeki en son bilgileri içeriyor. Buna sahip olduğumuzu bilmiyorlar. Ancak buna rağmen, son birkaç ay içinde, yeni kozaların devreye sokulmuş olması mümkün. İşte bununla karşılaşacaksınız."

Hologramla aramda yalnızca birkaç santim kalana dek ayaklarımın hareket ettiğini anlamadım bile. Elim uzandı ve sürekli yanıp sönen yeşil bir ışığı kavradı.

Bedeni gergin biri daha yanıma gelmişti. Tabii ki Finnick. Çünkü yalnızca bir Galip benim de gördüğüm şeyi hemen fark edebilirdi. Oyunkurucuların kontrol ettikleri kozalarla örülü arena. Finnick'in parmakları, bir kapının üstünde hareketsiz duran kırmızı ışıktı dolaşıyordu. "Bayanlar, baylar..."

Sesi sakindi ama benimki odanın dört bir yanında çınladı: "Yetmiş altıncı Açlık Oyunları başlasın!"

Güldüm. Hızla. Daha hiç kimse, telaffuz ettiğim sözcüklerin altında neyin yattığını anlayamadan. Kaşlar havaya kalkmadan, itirazlar dile getirilmeden, ikiyle iki toplanmadan ve çözümün Capitol'den olabildiğince uzak tutulmam olduğuna kanaat getirilmeden. Çünkü öfkeli ve bağımsız düşünen, aşılması çok zor kalın bir yara dokusu taşıyan bir Galip, timinizde isteyeceğiniz son insandır.

"Finnick de beni eğitimden geçirme zahmetine neden girdiniz, bilmiyorum, Plutarch," dedim.

"Evet," dedi Finnick kibirli bir sesle. "Elinizdeki en donanımlı iki asker biziz zaten."

Plutarch sabırsız bir tavırla elini sallayarak, "Gerçeğin gözümden kaçtığını düşünmeyin," dedi. "Şimdi yerinize dönün Asker Odair ve Everdeen. Tamamlamam gereken bir sunum var."

Tarafımıza atılan sorgulayıcı bakışları görmezden gelerek yerlerimize çekildik. Plutarch sunumuna devam ederken, başımı zaman zaman sallayarak daha iyi bir görüş açısı yakalamak için yerimi değiştirerek abartılı bir konsantrasyon sergiledim. Kendime sürekli olarak ormana çıkıp çılgılık atana -veya küfredene ya da ağlayana ve belki de üçünü aynı anda yapana- kadar dayanmam gerektiğini telkin ediyorum. Sınav buysa, Finnick de ben de geçmiştik. Plutarch sunumunu tamamlayıp toplantı dağılınca, benim için özel bir emir olduğunu öğrendiğim kötü bir an yaşadım. Ancak emir, asker tıraşından muaf olmamdan ibaretti; beklenen zaferde Alaycı Kuş'un arenadaki kıza olabildiğince benzemesini istiyorlardı. Bilirsiniz işte, kameralar için. Omuz silkerek saçlarımın boyunun umurunda olmadığını belirttim. Beni daha fazla yorum yapmadan salıverdiler.

Finnick ve ben koridorda birbirimize iyice yaklaştık. Ağzının içinde, "Annie'ye ne diyeceğim?" diye geveledi.

"Hiçbir şey," dedim. "Annemle kız kardeşimin benden duyacakları da bu olacak." Tamamen donanımlı bir arenaya adım atmak üzere olduğumuzu bilmek yeterince kötüydü zaten. Bu haberi sevdiklerimizin omuzlarına yüklemenin bir anlamı yoktu.

"Holografı görürse," diyecek oldu.

"Görmeyecek. Gizli bilgi, öyle olmalı," dedim. "Her neyse. Zaten gerçek Oyunlar gibi olmayacak. Kaç kişinin hayatta kalacağı önemli değil. Aşırı tepki gösteriyoruz. Çünkü... Nedenini biliyorsun işte."

Gitmeyi hâlâ istiyorsun, değil mi?"

"Tabii. Snow'u yok etmeyi senin kadar ben de istiyorum."

Kendimi de ikna etmeye çalışarak, kararlı bir sesle, "Diğerleri gibi olmayacak," dedim. Durumun asıl güzelliği kafama neden sonra dank etti. "Bu defa Snow da oyuncuların arasında olacak."

Daha fazla bir şey söyleyemeden, Haymitch karşımızda belirdi. Bizimle toplantıda değildi. Arenaları değil, başka bir şeyi düşünüyordu. "Johanna hastaneye döndü."

Johanna'nın iyi olduğunu, sınavı geçtiğini ancak yalnızca keskin nişancılar birimine atanmadığını sanmıştım. Balta savurmak konusunda çok ustaydı ama silah kullanmakta vasatın üstüne çıkamamıştı. "Yaralanmış mı? Ne olmuş?"

"Blok'tayken olmuş. Orada askerlerin bireysel zayıflıklarının üstüne giderler. Bu yüzden sokağa su basmışlar," dedi Haymitch.

Hiçbir şey ifade etmemişti. Johanna yüzebiliyordu. En azından Çeyrek Asır Oyunları'nda yüzdüğünü hatırlıyordum. Finnick gibi değildi elbette; ama hiçbirimiz onun gibi değildik. "Ee?"

"Ona Capitol'de bu şekilde işkence etmişler. Suya batırıp elektrik şoku uygulamışlar," dedi Haymitch. "Blok'ta bir geri dönüş yaşamış. Paniğe kapılmış, nerede olduğunu bilememiş. Yeniden sakinleştirici almaya başladı." Finnick de, ben de, yanıt verme yetimizi kaybetmişiz gibi, öylece kalakalmıştık. Johanna'nın hiç duş yapmadığını hatırlamıştım. O gün yağmura çıkarken, kendini nasıl zorladığını. O halini morfinin kesilmesine bağlamıştım.

"İkiniz gidip onu görmelisiniz. Siz sahip olduğu en iyi dostlarsınız," dedi Haymitch.

Bu olayı daha da kötüleştiriyordu. Johanna ve Finnick arasında ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Ama zaten Johanna'yı tanıdığım da söylenemezdi. Ailesi yoktu. Arkadaşları da. Anonim çekmecesinde sakladığı üniforması dışında, 7'den getirdiği tek bir özel eşyası yoktu.

Haymitch, "Plutarch'a haber versem iyi olacak" diye devam etti. "Mutlu olmayacak. Capitol'de olabildiğince çok sayıda Galip istiyor. Bunun televizyonda daha iyi görüneceğini düşünüyor."

"Beetee ve sen geliyor musunuz?" diye sordum.

Haymitch sözlerini "Olabildiğince genç ve çekici Galip," diye düzeltti. "Yani, hayır. Biz burada olacağız."

Finnick doğruca Johanna'yı görmeye gitti ama ben Boggs çıkana kadar koridorda oyalandım. Artık komutanım o olduğuna göre sanırım özel ricalarım için de ona başvurmalıydım. Ona ne yapmak istediğimi söylediğim zaman, muhafızların görüş alanı içinde kalmak kaydıyla, Düşünme saatinde ormana çıkabilmem için bir izin kâğıdı yazdı. Paraşütü kullanmayı düşünerek kompartımanıma koştum ama fazlasıyla kötü anı yüklüydü. Bu yüzden koridorun karşı tarafına geçip 12'den getirdiğim beyaz bandajlardan birini aldım. Kare. Sağlam. Tam aradığım şey.

Ormana çıkınca bir çam ağacı buldum ve dallardan avuç avuç kokulu iğne kopardım. Bandajın ortasında düzgün bir tepecik oluşturduktan sonra köşeleri bir araya getirip büktüm ve bir asma sapıyla sıkıca bağladım. Ortaya elma büyüklüğünde bir bohça çıkmıştı.

Hastane odasının kapısında bir süre durup Johanna'ya baktım. Yırtıcı halinin sinirlendirici tavrından kaynaklandığını düşündüm. Şu anda olduğu gibi, gerginliğinden arınmış halde öylece

yataarken, iri iri açılmış gözlerini açık tutmaya ve ilaçların gücüne direnmeye çalışan genç bir kadından başka bir şey değildi. Uykunun getirebileceklerinden de delicesine korkuyordu. Yanına gittim ve bohçayı uzattım.

Boğuk bir sesle, "Bu da ne?" diye sordu. Saçlarının ıslak uçları, sivri perçemlerle alnına düşüyordu.

"Senin için yaptım. Çekmecene koy diye." Avucuna bıraktım. "Kokla."

Bohçayı burnuna götürüp çekingen bir tavırla kokladı. "Ev gibi kokuyor." Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ben de öyle olacağını umuyordum. Yediden geldiğini düşününce," dedim. "Tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Sen bir ağaçtın. Yani kısa süre için."

Birden demirden bir pençeyle bileğimi kavradı. "Onu öldürmen gerek, Katniss."

"Endişelenme." Kendimi kolumu çekip kurtarmamak için zor tutuyordum.

"Yemin et. Önemseydiğin bir şey üstüne, yemin et" diye tısladı.

"Yemin ederim. Kendi canım üstüne." Ama kolumu bir türlü bırakmıyordu.

"Ailenin canlarının üstüne," diye bastırdı.

"Ailemin canlarının üstüne," diye tekrarlardım. Sanırım kendi canımı koruma kaygım yeterince zorlayıcı gelmemişti. Kolumu bıraktı. Bileğimi ovaladım. "Hem neden gittiğimi sanıyorsun ki, seni beyinsiz?"

Bu sözüm onu biraz olsun gülümsetmişti. "Yalnızca duymaya ihtiyacım vardı." Çam iğnesi bohçasını burnuna bastırdı ve gözlerini yumdu.

Bunu izleyen günler su gibi akıp geçti. Timim, sabahları kısa bir antrenmanın ardından, atış sahasında tam zamanlı bir eğitime çekiliyordu. Daha çok tabancayla çalışıyordum ama günün bir saatini özel silahlara ayırıyorlardı. Ve bu Alaycı Kuş yayımı kullanabilmem anlamına geliyordu. Gale ise kendi ağır askeri yayıyla çalışıyordu. Beetee'nin Finnick için tasarladığı zıpkının sayısız özelliği vardı; ancak en çok dikkat çeken, zıpkını attıktan sonra, bileğindeki metal halkanın üstündeki düğmeye basması ve peşine düşmek zorunda kalmadan, zıpkının eline dönmesini sağlayabilmesiydi.

Kıyafetlerindeki zayıf noktalara iyice alışabilmemiz için, zaman zaman cansız Barış Muhafızı mankenleriyle çalışıyorduk. Başka bir deyişle, zırhlarındaki zayıf noktalara alışmak için. Atışınızı ete isabet ettirmeniz halinde, sahte kan patlamasıyla ödüllendiriliyordunuz. Mankenlerimiz baştan ayağa kırmızıya boyanmışlardı.

Grubumuzdaki toplam isabet oranının yüksekliği güven veriyordu. Timde, Finnick ve Gale'in yanı sıra, 13'ten beş asker daha vardı. Boggs'un orta yaşlı kadın yardımcısı Jackson biraz sümsük görünse de, bizlerin dürbünsüz göremediğimiz şeyleri bile vurabiliyordu. Uzağı iyi görebildiğini söylüyordu. Leeg adında -karışıklığa engel olmak için onlara Leeg 1 ve Leeg 2 diyorduk- uniformaları içinde tıpatıp benzedikleri için -Leeg 1'in gözlerinde acayip sarı benekler olduğunu fark edişime kadar- birbirinden ayırt edemediğimiz yirmili yaşlarda iki kız kardeş vardı. Daha yaşlı iki adam, Mitchell ve Homes pek konuşmamakla birlikte, çizmenizdeki tozları elli metreden vurabilirlerdi. Bir hayli iyi durumda başka bölükler de görmüştüm ama bizim statümüzü bir sabah Plutarch bize katılana dek anlamadığımı söyleyebilirdim.

"Tim Dört-Beş-Bir, özel bir göreve seçildiniz" diye başladı. Görevimizin Snow'u öldürmek olduğunu umarak dudaklarımı kemirmeye başladım. "Çok sayıda keskin nişancımız var ama kamera ekibi konusunda sıkıntı çekiyoruz. Bu yüzden siz sekizinizi Yıldız Mangası olarak seçtik. Sizler istilanın ekran yüzleri olacaksınız."

Grup hayal kırıklığı, şok ve son olarak da öfke dalgasıyla sarsıldı. Gale, "Gerçek mücadeleye girmeyeceğimizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Mücadelede olacaksınız ama belki her zaman ön hatta olmayacaksınız. Tabii bu tür savaşlarda ön hattı izole etmek gibi bir şey mümkünse."

"Bunu hiçbirimiz istemiyoruz." Finnick'in yorumunu genel bir destek homurtusu takip etti. Ancak ben sessizliğimi korudum. "Savaşacağız."

"Savaş çabasına olabildiğince fayda sağlayacaksınız," dedi Plutarch. "Hem televizyonda daha değerli olacağınıza karar verildi. Katniss'in Alaycı Kuş kostümüyle oradan oraya koşarken bıraktığı etkiye bir bakın. İsyanı baştan ayağa değiştirdi. Aranızda yakınmayan tek kişinin o olduğunun farkında mısınız? Çünkü o ekranın gücünü artırıyor."

Aslında Katniss yakınmıyordu; çünkü Yıldız Mangası'yla kalmak gibi bir niyeti olmamakla birlikte, planını uygulayabilmesi için Capitol'e gitmesi gerektiğinin bilincindeydi. Yine de çok uyumlu olması da şüphe çekebilirdi.

"Ama tamamen rol icabı değil, değil mi?" diye sordum. "Bu, yeteneklerimizi ziyan etmek olur."

"Endişelenmeyin," dedi Plutarch. "Vuracağınız bir yığın gerçek hedef var. Ama sakın havaya uçmayın. Sizin yerinize birilerini koymam gerekmeden de yeterince derdim var. Şimdi Capitol'e gidin ve iyi bir şov sergileyin."

Yola çıktığımız sabah ailemle vedalaştım. Capitol savunmasının arenadaki silahları ne kadar yansıttığından bahsetmedim ama benim savaşa gitmem, başlı başına berbat bir olaydı. Annem bana sıkı sıkı sarıldı ve uzun süre bırakmadı. Yanaklarındaki ıslaklığı hissettim; Oyunlar'a gittiğim zaman gözyaşlarını bastırmıştı. Onu sakinleştirmek için, "Endişelenme," dedim. "Tamamen güvende olacağım. Hem ben gerçek bir asker bile değilim. Plutarch'ın ekran kuklalarından biriyim, o kadar."

Prim benimle hastane kapısına kadar geldi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Snow'un ulaşamayacağı bir yerde olduğunuzu bildiğim için çok daha iyiyim," dedim.

Prim kararlı bir sesle, "Bir dahaki görüşmemizde ondan kurtulmuş olacağız," dedi. Sonra kollarını boynuma doladı. "Dikkatli ol."

Peeta'ya son kez veda etmeyi düşündüm ama bunun ikimize de kötü geleceğine karar verdim. Ama inciyi üniformamın cebine atmayı ihmal etmemiştim. Ekmekçi çocuktan küçük bir uğur.

Bir hava aracı bizi, onca yer arasında götüre götüre 12'ye götürdü. Yangın bölgesinin dışına portatif bir ulaşım sahası kurulmuştu. Bu defa lüks trenlere değil, başlarını sırt çantalarına yaslayıp uyuklayan koyu gri üniformalı askerlerle tıka basa dolu bir yük vagonuna bindik. Birkaç günlük bir yolculuğun ardından, Capitol'e çıkan dağ tünellerinin birinin içinde indik ve geri kalan altı saatlik yolculuğu, yalnızca tepedeki gökyüzüne güvenli geçişi işaret eden, parlak yeşil boyaya basmaya özen göstererek, yaya olarak tamamladık.

Tünelden Peeta ve benim daha önceki Capitol ziyaretlerimizde ilk varış noktamız olan tren

istasyonunun yakınındaki on blokluk bir alana yayılmış bir isyan kampına çıktık. Ortalık daha şimdiden asker kaynıyordu. Tim 451'e çadırlarını kurmaları için bir alan tahsis edilmişti. Bölge bir haftayı aşkın bir süredir koruma altındaydı. İsyancılar, Barış Muhafızlarını kovalarken yüzlerce kayıp vermişlerdi. Capitol güçleri geri çekilmiş ve şehrin iç kısımlarında toplanmışlardı. Aramızda bubi tuzaklı, boş ve davetkâr sokaklar uzanıyordu. İlerleyebilmemiz için, bu sokakların kozalardan tek tek temizlenmeleri gerekecekti.

Mitchelle hava bombardımanı olasılığını sordu. Böyle açık alanda kamp kurunca kendimizi fazla çıplak hissetmiştik. Ama Boggs saldırının söz konusu olmadığını söyledi. Capitol'ün hava filosunun büyük kısmı 2'de ya da istila sırasında yok edilmişti. Geride araçları kaldıysa bile, sıkı sıkı saklıyorlardı. Gerek görülmesi halinde, Snow ve yakın çevresi, son dakikada başkana ait bir sığınağa kaçabilmeliydiler. Bizim kendi hava araçlarımız da Capitol'ün uçaksavar füzelerinin ilk dalgaları katletmesinin ardından yere çekilmişti. Bu savaş, yalnızca sokaklarda geçecek ve umarım, altyapıda yüzeysel bir hasar ve minimum insan kaybıyla son bulacaktı. İsyancılar, Capitol'ü, Capitol de 13'ü istiyordu.

Üç günün sonunda, Tim 451 üyelerinin çoğu sıkıntıdan savaş alanını terk etme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Cressida ve ekibi atış yaparken görüntülerimizi kaydetti. Bize yanlış bilgi ekibinin parçası olduğumuzu söylediler. İsyancılar yalnızca Plutarch'ın kozalarına saldıracak olurlarsa, Capitol'ün holografın elimizde olduğunu anlaması yalnızca iki dakika sürerdi. Bu yüzden yanlış koku yaymak için, bir önemi olmayan şeyleri kırıp dökerek bolca zaman harcadık. Yaptığımız daha çok şeker rengi binaların havaya uçurulmuş dış cephelerinden kalma gökkuşağı cam yığınlarına biraz daha ekleme yapmaktı. Bu çekimleri, önemli Capitol hedeflerinin yerle bir edilmesiyle harmanladıklarından şüpheleniyordum. Arada sırada gerçek keskin nişana hizmetlerine ihtiyaç duyuluyor gibiydi. Sekiz el birden havaya kalkıyor, ama Gale, Finnick ve ben asla seçilmiyorduk.

Gale'e, "Kameraya bu kadar yakışman senin suçun," dedim. Yakışıklılık başa belaydı.

Üçümüzle, özellikle benimle, ne yapacaklarını bildiklerini pek sanmıyordum. Alaycı Kuş kostümüm yanımdaydı ama yalnızca üniformamla görüntüleniyordum. Zaman zaman silah kullanıyor, zaman zaman da istekleri üzerine yayım ve okumla atış yapıyordum. Bir taraftan Alaycı Kuş'u tamamen kaybetmek istemiyor, bir taraftan da beni bir piyade erine indirgemeye çalışıyorlardı. Umurumda olmadığı için, 13'te süregelen tartışmaları hayal etmek can sıkıcı olmaktan ziyade eğlenceli geliyordu.

Dışarıya karşı gerçek bir katılımımızın olmamasından yakınıp durmama rağmen, zihnim kendi planlarımla meşguldü. Hepimizin elinde Capitol'ün kâğıttan yapılma birer haritası vardı. Şehir neredeyse kusursuz bir kare biçimindeydi. Çizgiler haritayı daha küçük karelere bölüyor, karenin üst kısmına soldan sağa sıralanmış harfler ve yan tarafına yukarıdan aşağı dizilmiş rakamlarla adeta bir ızgara oluşturuyordu. Her kavşağı, her ara yolu zihnime kaydederek, haritayı adeta yutuyordum ama bu yalnızca iyileştirici bir şeydi. Buradaki kumandanlar Plutarch'ın holografı üstünde çalışıyorlardı. Her birinin elinde Karargâh'ta gördüğüm tarzda görüntüler üreten, Holo adı verilen elde taşınabilir aygıtlar vardı. Onlar ızgaranın herhangi bir yerine yakın plan bakabiliyor ve onları hangi kozaların beklediğini görebiliyorlardı. Holo bağımsız bir birim ve gerçekten övülmeye değer bir haritaydı, ancak mesaj gönderip almak gibi bir özelliği yoktu. Yine de benim kâğıt versiyonumdan çok daha ileri düzeyde olduğu kesindi.

Holo'lar ait oldukları komutanların kendi isimlerini telaffuz etmeleriyle devreye giriyordu. Bir kez

açılınca, bölükteki diğer seslere de tepki veriyordu. Böylece, örneğin Boggs'un ölmesi ya da ciddi şekilde yaralanması durumunda, görevi bir başkası devralabilecekti. Ekipten birinin üç kez üst üste "gece kilidi" demesi halinde, Holo, beş metrelik yarıçapta- ki her şeyi havaya uçuracak şekilde patlıyordu. Bu esir düşülmesi olasılığına karşı bir güvenlik önlemiydi. Hepimizin bunu hiç tereddütsüz yapacağımız net olarak belirtilmişti.

Bu yüzden yapmam gereken şey, Boggs'un çalışır durumdaki Holo'sunu çalmak ve fark ettirmeden tüymektir. Bana sorarsanız, dişini çalmak daha kolay olabilirdi.

Dördüncü sabah, Asker Leed 2 yanlış etiketlenmiş bir kozayı vurdu. Koza isyancıların bekledikleri gibi mutasyona uğratılmış bir tatarcık sürüsünü serbest bırakmak yerine, bir öbek metal okçuğun atılmasına neden oldu. Oklardan biri Leed 2'nin beynine isabet etti. İlk yardım ekibi ulaşmadan son nefesini vermişti. Plutarch onun yerine derhal yeni bir asker göndereceğine söz verdi.

Bölüğümüzün en yeni üyesi ertesi akşam ulaştı. Kelepçeleri yoktu. Muhafızları da. Trenden omzundaki askıda sallanan silahıyla indi. Şok, karmaşa ve direnç yaşandı ama 451 sayısı Peeta'nın eline taze mürekkeple damgalanmıştı bir kere. Boggs, Peeta'nın silahını alıp telefon açmaya gitti.

Peeta biz diğerlerine, "Bir şey değişmeyecek," dedi. "Başkan beni bizzat görevlendirdi. Propaganda spotlarının biraz ısınması gerektiğine karar vermiş."

Belki de gerçekten öyleydi. Ama Coin, Peeta'yı buraya göndermişse, başka bir şeye daha karar vermiş olmalıydı, ölümün dirimden daha çok işe yarayacağı gibi.

Boggs'u daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Emirlerine itaatsizlik ettiğim, üzerine kustuğum, hatta Gale onun burnunu kırdığı zaman bile. Ancak başkanla yaptığı telefon görüşmesinden döndüğünde, çok sinirliydi. Yaptığı ilk şey, ikinci komutan Asker Jackson'a, Peeta'ya yirmi dört saat boyunca eşlik edecek ikişer kişilik muhafız ekipleri oluşturmasını emretmek oldu. Sonra beni yürüyüşe çıkardı. Kamp çadırlarının arasından geçerek, bölüğümüzü bir hayli geride bırakana kadar ilerledik.

"Beni ne olursa olsun öldürmeye çalışacak," dedim. "Hele burada. Onu tetikleyecek bunca kötü anının olduğu bir yerde."

"Ben onu zapt ettireceğim, Katniss," dedi Boggs.

"Coin şimdi neden ölmemi istiyor?" diye sordum.

"Bunu istediğini inkâr ediyor."

"Ama doğru olduğunu biliyoruz," dedim. "Ve senin en azından bir teorin olmak."

Boggs yanıtını vermeden önce bana uzun uzun baktı. "Bildiğim tek şey şu: Başkan senden hoşlanmıyor. Hiçbir zaman da hoşlanmadı. Arenadan kurtarılmasını istediği Peeta'ydı ama kimse onunla aynı fikirde değildi. Onu diğer Galiplere dokunulmazlık vermeye zorlaman durumu daha da kötüleştirdi. Ancak bu bile başarılı performansının yanında görmezden gelinebilecek bir şeydi."

"O zaman nedir?" diye ısrar ettim.

"Yakın bir gelecekte savaş sona erecek. Yeni bir lider seçilecek," dedi Boggs.

Gözlerimi çevirdim. "Boggs, kimsenin benim yeni lider olacağımı düşündüğü yok."

"Hayır. Düşünmüyorlar," dedi. "Ama sen birine destek çıkacaksın. Bu kişi Başkan Coin mi olacak, yoksa bir başkası mı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Hiç düşünmedim."

"Aklına ilk gelen isim Coin değilse, tehdit oluşturuyorsun demektir. Sen isyanın yüzüsün. Diğer herkesten daha etkili olabilirsin. Dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar Başkan'la ilgili olarak yaptığın en iyi şey, onu tolere etmek oldu."

"Bu yüzden, çenemi kapatmak için beni öldürtecek." Daha sözcükler dudaklarımdan dökülürken, doğru olduklarını biliyordum.

Boggs, "Artık insanları bir araya toplamak için sana ihtiyacı yok," diye hatırlattı. "Dediği gibi, birincil amacın mantıkları birleştirmektir ve bunu başardın. Şimdiki propaganda spotları sensiz de çekilebilir, isyana ateş katmak için yapabileceğin son ve tek bir şey var."

Alçak sesle, "ölmek," dedim.

"Evet. Ve bize anısına savaşacağımız bir şehit vermek," dedi Boggs. "Ancak ben yaşadığım sürece böyle bir şey gerçekleşmeyecek, Asker Everdeen. Uzun bir hayat sürmeni planlıyorum."

"Ama neden?" Bu tarz düşünceler başına bela açmaktan başka işe yaramazdı. "Bana hiçbir borcun yok"

"Çünkü bunu hak ettin," dedi. "Şimdi timine dön."

Boggs'un benim için kellesini ortaya koyuyor olmasını takdir etmem gerekirdi ama gerçekte yalnızca hayal kırıklığı yaşıyordum. Demek istediğim, artık Holo'yu çalıp ortadan kaybolmayı nasıl başarabilirdim ki? Boggs'a ihanet etmek, bu yeni borç seviyesi olmadan bile yeterince karmaşık bir konuydu. Ona hayatımı kurtardığı için zaten borçluydum.

Mevcut ikilemimin ana sebebinin, büyük bir sessizlik içinde kamp alanımıza çadırını kurmakla meşgul olduğunu görmek beni öfkelenlendirmişti. Jackson'a, "Benim nöbetim kaçta?" diye sordum.

Bana şüpheli gözlerini kısarak baktı, ya da belki de yalnızca yüzüme odaklanmaya çalışıyordu. "Seni rotasyona dahil etmedim."

"Ama neden?" diye sordum.

"Durum o noktaya gelirse, Peeta'yı gerçekten vurabileceğinden pek emin değilim," dedi.

Sesimi bütün bölüğün rahatça duyabileceği kadar yükselterek, "Vurduğum Peeta olmazdı," dedim. "O gitti, yok Johanna haklıydı. Onu vurmak Capitol'ün muttalarından birini vurmak olur." Dönüşünden bu yana hissettiğim aşağılanmanın üstüne, Peeta hakkında korkunç bir şey -hele yüksek sesle ve herkesin duyacağı şekilde- söylemek iyi gelmişti doğrusu.

"Bu tarz bir yorum da hakkında pek umut vaat etmiyor," dedi Jackson.

Boggs'un arkamdan, "Katniss'i de rotasyona kat," dediğini duydum.

Jackson başını salladı ve not aldı. "Gece yarısından dörde kadar. Benimle birliktesin."

Akşam yemeği zili duyuldu. Gale'le birlikte kantin sırasına girdik. Lafi dolandırmadan, "Onu öldürmemi ister misin?" diye sordu.

"Bunu yaparsan, ikimizin de geri gönderileceğimiz kesin," dedim. Ancak bütün öfkeme rağmen, teklifinin gaddarlığı beni rahatsız etmişti. "Onunla baş edebilirim."

"Kaçana kadar mı demek istiyorsun? Sen, şu kâğıt haritan ve belki de ele geçirebilirsen Holo'nla birlikte." Demek hazırlıklarım Gale'in gözünden kaçmamıştı. Umarım diğerlerinin de dikkatini çekmemiştim. Gerçi kimse zihnimi onun kadar iyi tanıımıyordu. "Beni arkada bırakmak gibi bir planın yoktur, umarım."

O noktaya kadar böyle bir planım vardı. Ama av partnerimin arkamı kollaması fikri kulağa hiç fena gelmiyordu doğrusu. "Asker arkadaşın olarak, birliğinle kalmanı kuvvetle önermek durumundayım. Ama gelmene de mani olamam, değil mi?"

Sırıttı. "Hayır. Ordunun geri kalanını ayağa kaldırmamı istemiyorsan tabii."

Tim 451 ve televizyoncular kantinden yemeklerini alıp, gergin bir çember halinde toplanmışlardı. Önce huzursuzluğun Peeta'dan kaynaklandığını sandım ama yemeğin sonuna doğru, bana yöneltilen ve dostça sayılmayacak birkaç bakış fark ettim. Bu çok hızlı bir değişimdi; çünkü Peeta ilk geldiğinde bütün ekibin onun ne kadar tehlikeli -özellikle bana karşı- olabileceği konusunda endişelendiğinden emindim. Neler olduğunu anlamam için Haymitch'le yapacağım telefon görüşmesini beklemem gerekti.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu. "Saldırıya geçmesi için onu kışkırtmaya mı?"

"Tabii ki hayır. Yalnızca beni rahat bıraksın istiyorum."

"Ama bırakamaz. Capitol'ün ona yaşattıklarından sonra," dedi Haymitch. "Bak Coin onu seni öldürmesi umuduyla göndermiş olabilir ama Peeta bunu bilmiyor. Ona neler olduğunu kendisi de anlamıyor. Bu yüzden onu suçlayamazsın."

"Suçlamıyorum!" dedim.

"Suçluyorsun!" dedi. "Onu kontrolünde olmayan şeyler için hiç durmadan cezalandırıyorsun. Şimdi, sana yanında sürekli dolu bir silahla dolaşman gerekmediğini söylemiyorum. Ama bu küçük senaryoyu kafanda şöyle bir çevirme zamanın geldi. Capitol'ün ele geçirdiği ve zihniyle oynadığı sen olsaydın ve sonra Peeta'yı öldürmeye kalkışsaydın, o sana böyle mi davranırdı?"

Sessizliğe gömüldüm. Davranmazdı. O bana kesinlikle böyle davranmazdı. Bedeli ne olursa olsun, beni geri kazanmaya çalışırdı. Beni dışlamaz, terk etmez ve her defasında düşmanca bir tavırla karşılamazdı.

"Sen ve ben, onu korumak için bir anlaşma yaptık. Hatırlıyor musun?" dedi Haymitch. Yanıt vermediğimi görünce kısa ve öz bir cümlenin ardından telefonu kapattı. "Hatırlamaya çalış."

Sonbahar günü, sert rüzgârlıyken artık soğuğa dönmüştü. Ekibin büyük bölümü uyku tulumlarının içine çekilmişti. Bazıları kampın ortasındaki ısıtıcının yakınında, açık havada uyurken, diğerleri çadırlarına girmişlerdi. Leeg 1, kız kardeşinin ölümünün ardından sonunda çözülmüştü. Hıçkırıkları aradaki kalın kumaşı aşıp bize kadar ulaşıyordu. Çadırımda bir köşeye büzülüp Haymitch'in sözlerini düşündüm. Snow'u öldürme takıntımın çok daha zor bir sorunu görmezden gelmeme neden olduğunu fark ediyordum: Peeta'yı zihniyle oynanmasının onu hapsetmiş olduğu karanlık dünyadan kurtarmaya çalışmalıydım. Onu dışarı çekmek bir yana, nasıl bulacağımı bile bilmiyordum. Plan bile üretemiyordum. Tuzakla dolu bir arenayı aşip Snow'u bulmak ve kafasına bir mermi sıkmak bu sorunun yanında çocuk oyuncağı kalıyordu.

Gece yarısı çadırımdan emekleyerek çıktım ve Jackson'la birlikte nöbeti devralmak için ısıtıcının yanındaki bir kamp taburesine yerleştim. Boggs, Peeta'ya açık havada, hepimizin onu görebileceğimiz bir yerde uyumasını söylemişti. Gerçi uyumuyordu. Çantasını göğsüne çekmiş halde yatıyor, beceriksiz hareketlerle, kısacık bir sicime düğüm atmaya çalışıyordu. Bu sicimi iyi tanıyordum. Finnick'in o gece sığınakta ödünç verdiği sicimdi. Sicimi Peeta'nın elinde görmek, Haymitch'in, Peeta'yı dışladığıma dair sözlerini bir de Finnick'ten duymak gibiydi. Şu an, bu durumu telafi etmeye başlamak için iyi bir zaman olabilirdi. Tabii aklıma söyleyecek bir şey gelseydi. Ama gelmiyordu. Bu yüzden söylemedim. Askerlerin soluk alıp verişlerinin geceyi doldurmasına izin vermekle yetindim.

Bir saat kadar sonra, Peeta, "Son birkaç yıl senin için çok bunaltıcı olmuş olsa gerek," dedi. "Beni öldürmekle öldürmemek arasında gidip gelmek. Bir ileri, bir geri. İleri, geri."

Bu çok iğrenç ve adaletsiz bir yorumdu ve içimden geçen ilk istek can acıtacak bir şeyler söylemek oldu. Ancak Haymitch'le konuşmamızı hatırladım ve Peeta'ya doğru ilk çekingen adımımı atmaya karar verdim. "Ben hiçbir zaman seni öldürmek istemedim. Kariyerlerin beni öldürmelerine yardım ettiğini sandığım zaman dışında. Sonrasında seni her zaman... Bir müttefik olarak düşündüm." Müttefik güvenli bir sözcüktü. Her türlü duygusal zorlamadan arınmış ve tehdit yaratmayan bir sözcük.

"Müttefik." Peeta bu sözcüğü ağır ağır, tadını alır gibi tekrarlamıştı. "Arkadaş. Âşık. Galip. Düşman. Nişanlı. Hedef. Mutta. Komşu. Avcı. Haraç. Müttefik. Bunu da seni çözmeye çalışırken kullandığım sözcükler listesine ekleyeceğim." Sicimi parmaklarının arasından geçirip duruyordu. "Sorun şu ki, artık neyin gerçek neyin uydurmaca olduğunu ben de bilemiyorum."

Ritmik soluk alıp verişlerin durması insanların uyandığını ya da hiç uyumadıklarını gösteriyordu. Tahminim ikinci seçenekten yanaydı.

Gölgelerin arasındaki bir yığından Finnick'in sesi yükseldi. "O zaman sormalısın, Peeta. Annie öyle yapıyor."

"Kime sorayım?" dedi Peeta. "Kime güvenebilirim?"

"Şey, başlangıç olarak bize. Biz senin timiniz," dedi Jackson.

Peeta, "Siz benim muhafızlarımsınız," dedi.

"O da var tabii," dedi Jackson. "Ama sen 13'te pek çok hayat kurtardın. Bu bizim unutacağımız türden bir şey değil."

Bunu izleyen sessizlikte, illüzyonla gerçeği birbirinden ayırt edememenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Prim ya da annemin beni sevdiklerinden emin olamamayı. Snow'un düşmanım olup olmadığını bilmemeyi. Isıtıcının yanında oturanın beni kurtaran mı yoksa feda eden mi olduğuna karar verememeyi. Çok az bir çabayla, hayatım hızla bir kâbusa dönüşüverdi. Birden Peeta'ya kim olduğunu, kim olduğumu ve kendimizi nasıl burada bulduğumuzu anlatma isteğiyle doldum. Ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Değersiz. Değersizdim işte.

Saat dörde doğru Peeta bir kez daha bana döndü. "En sevdiğin renk, yeşil mi?"

"Öyle." Sonra aklıma bir şey eklemek geldi. "Seninki de turuncu."

"Turuncu mu?" İkna olmamış gibiydi.

"Parlak turuncu değil. Yumuşak. Gün batımı gibi," dedim. "En azından bana bir defasında öyle demiştin."

"Ah." Belki de gün batımını zihninde canlandırmak için gözlerini kısa bir an kapattı, sonra başını salladı. "Teşekkür ederim."

Ama dudaklarımdan dökülecek daha epeyce sözcük vardı. "Sen bir ressamısın. Ve pastacı. Pencereler açık uyumayı seviyorsun. Çayına hiç şeker koymuyorsun. Ve ayakkabı bağcıklarına her zaman çift düğüm atıyorsun."

Ve sonra, ağlamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce, kendimi çadırıma attım.

Sabah, Gale, Finnick ve ben kamera ekibi için binaların camlarını indirmeye gittik. Kampa döndüğümüzde, Peeta On Üç'ten askerlerle çember kurmuş, oturuyordu. Askerler silahlıydılar ama onunla sohbet ediyorlardı. Jackson, Peeta'ya yardım etmek için bir "Gerçek ya da Gerçek Değil" oyunu başlatmıştı. Peeta olduğunu sandığı bir şeyden bahsediyor, onlar da doğru ya da hayal ürünü olduğunu söylüyorlardı. Çoğu zaman kısa bir de açıklama yapıyorlardı.

"On İki'deki insanların çoğu yangında öldü."

"Gerçek. Halkın yalnızca dokuz yüz kadarı On Üç'e sağ ulaşabildi."

"Yangın benim hatamdı."

"Gerçek değil. Başkan Snow, On İki'yi, isyancılara mesaj vermek için, tıpkı daha önce On Üç'e yaptığı gibi yok etti."

Başlangıçta oyun bana iyi bir fikir gibi geldi. Ta ki Peeta'nın sırtına ağırlık yapan şeylerin çoğunun doğru ya da yanlış olduğuna karar verebilecek tek insanın ben olduğumu idrak edene kadar. Jackson bizi nöbetlere böldü. Finnick, Gale ve beni 13'ten askerlerle eşleştirmişti. Bu sayede Peeta onu daha iyi tanıyan birine her an ulaşabilecekti. Sürekli bir sohbet olmuyordu. Peeta zamanının çoğunu, 12'de insanların sabunlarını nereden aldıkları gibi, küçük bilgi kırıntılarına kafa yorarak geçiriyordu. Gale ona 12'yle ilgili pek çok şey anlattı. Finnick, Peeta'nın her iki Oyun'u konusunda uzmandı; ne de olsa ilkinde akıl hocası, ikincisinde ise haraç olarak hazır bulunmuştu. Ancak Peeta'nın en büyük akıl karışıklığı benim etrafımda yoğunlaştığı -ve her şey basitçe anlatılamadığı- için yalnızca en yüzeysel konulara temas etmemize rağmen, alışverişlerimiz acı verici ve duygu yüklüydü. 7'deki elbisemin rengi. Peynir tercihim. Okuldaki matematik öğretmenimizin adı. Benimle ilgili anılarım yeniden inşa etmek dayanılmaz bir zulümdü. Belki de Snow'un yaptıklarından sonra, sonuca ulaşmak diye bir şey yoktu. Ama en azından denemesine yardım etmek doğru geliyordu.

Ertesi gün öğleden sonra, bize bütün bölüğün nispeten karmaşık bir propaganda spotu sahnelemesi gerekeceği bildirildi. Peeta bir konuda haklıydı: Coin ve Plutarch, Yıldız Mangası'ndan elde ettikleri görüntülerin kalitesinden hoşnut değillerdi. Çok donuk. İlham verici olmaktan fazlasıyla uzak. Bu şikâyeteye verilecek bariz yanıt, hiçbir şey yapmamıza izin vermemeleri ve silahlarımızla rol yapmamızı beklemeleriydi. Ancak sorun, kendimizi savunmak değil, ortaya kullanılabılır ürün çıkarmaktı. Bu yüzden, o gün film çekimi için özel bir blok kurulmuştu. Hatta içinde birkaç aktif koza bile mevcuttu. İçlerinden biri, silahlı bir saldırının başlamasına neden oluyordu. Diğeri, istilacıyı bir ağ yardımıyla esir alıyor; istilacının sonu, esir alan kişinin tercihine göre, sorgulama ya da idama kadar gidiyordu. Ancak yine de burası, stratejik önem taşımayan, değersiz bir yerleşim birimiydi.

Televizyon ekibi, duman bombaları atarak ve silah sesi efektleri ekleyerek, tehlike hissini kuvvetlendirmek niyetindeydi. Savaş alanına giderken, çekim ekibi de dahil hepimiz ağır koruyucu kıyafetlere bürünmüştük, özel silahı olanlar, tabancalarının yanında onları da götürebileceklerdi. Boggs, Peeta'ya da silahını verdi ama yalnızca kurusıkıyla dolu olduğunu yüksek sesle belirtmeyi de unutmadı.

Peeta omuz silkmekle yetindi. "Zaten iyi bir atıcı da sayılmam." Daha çok Pollux'u izlemekle -hem de endişe uyandıracak kadar büyük bir dikkatle- meşgul gibiydi. Nihayet kafasındaki bilmeceyi çözdü ve gergin bir sesle, "Sen bir Avox'sun, değil mi?" diye sordu. "Yutkunmandan anladım. Hapiste yanımda iki Avox vardı. Darius ve Lavinia, ama muhafızlar onlara genelde kızıl kafalar diye sesleniyorlardı. Eğitim Merkezi'nde bize hizmet etmişlerdi; o yüzden tutuklandılar. Ölümüne işkence görmelerini izledim. Kız şanslıydı. Fazla voltaj kullandılar ve kalbi daha o anda durdu. Darius'un işini bitirmeleri günler sürdü. Dövdüler, vücudunun çeşitli parçalarını kestiler. Ona sorular sorup duruyorlardı ama konuşamıyordu ve yalnızca korkunç hayvan sesleri çıkarabiliyordu. İstedikleri bilgi değildi, biliyor musunuz? İstedikleri, benim bunu görmemdi."

Peeta, yanıt bekler gibi, afallamış suratlarımıza baktı. Hiç kimseden tepki gelmeyince, "Gerçek mi, gerçek değil mi?" diye sordu. Karşılık alamamak keyfini daha da kaçırmıştı. "Gerçek mi, gerçek değil mi?!" diye tekrar etti.

"Gerçek," dedi Boggs. "En azından, bildiğim kadarıyla, gerçek."

Peeta'nın omuzları çöktü. "Ben de öyle sanmışım... Parlak bir tarafı yoktu." Kendi kendine el ve ayak parmaklarıyla ilgili bir şeyler mırıldanarak gruptan uzaklaştı.

Gale'in yanına gittim ve alnımı, göğsünün olması gerektiği yere, zırhına yasladım ve beni koluyla sardığını hissettim. Capitol'ün 12'nin ormanından kaçırmasını izlediğimiz kızın adını ve Gale'i hayatta tutmaya çalışan Barış Muhafızı dostumuzun akıbetini sonunda öğrenmiştik. Bu, mutlu anıları canlandırmak için uygun bir an değildi. Benim yüzümden canlarından olmuşlardı. İsimlerini, arenada başlayan ve sayıları artık binlere ulaşan ölümlerin arasına ekledim. Başımı kaldırdığımda, duyduklarının Gale'i bambaşka şekilde etkilediğini gördüm. Yüz ifadesi, yıkacak yeterince dağ, yok edecek yeterince şehir olmadığını anlatıyordu. Ve ölüm vaat ediyordu.

Aklımızda Peeta'nın dehşet verici hikâyesinin tazeliğiyle, kırık camlarla kaplı sokakları aşım hedefimize, ele geçirmemiz gereken bloğa ulaştık. Bu, küçük de olsa, ulaşılması gereken gerçek bir amaçtı. Sokağın Holo yansımaları izlemek üzere, Boggs'un etrafında toplandık. Silahlı koza yolun üçte birlik mesafesine, bir apartmanın gölgeliğinin hemen üstüne yerleştirilmişti. Mermilerle tetikleyebilmemiz gerekiyordu. Ağıl koza ise, daha uzakta, neredeyse bir sonraki köşede idi. Bu, birinin vücut sensörü mekanizmasını harekete geçirmesini gerektirecekti. Neler olup bittiğini pek anlamıyor gibi görünen Peeta dışında herkes gönüllü oldu. Ben seçilmedim. Beklenen yakın plan çekimler için yüzüme biraz makyaj yapacak olan Messalla'nın yanına gönderildim.

Ekiptekiler Boggs'un talimatlarıyla yerlerini aldılar, sonra Cressida'nın kameramanlarını yerleştirmesini beklememiz gerekti. İkisi de sol tarafımızdaydılar. Castor öne doğru, Pollux ise arkadaydı. Birbirlerini çekmeyecekleri şekilde durmuşlardı. Messalla ortam yaratmak için biraz duman üfledi. Bu hem bir görev hem de çekim olduğu için, ben komutanımın mı yoksa yönetmenimin mi sorumlu olduğunu sormaya hazırlanırken, Cressida'nın sesi duyuldu: "Motor!"

Puslu sokakta, Blok'taki egzersizlerimizden birindeymişiz gibi, ağır ağır ilerlemeye başladık. Herkesin indirmesi gereken en az bir cam bölme vardı; ama ana hedef Gale'in göreviydi. O kozayı vurunca, üstümüze bir kurşun yağmuru inerken hepimiz bir köşeye sindik: Kimimiz bir kapı girişine sığındık, kimimiz cicili bicili, açık turuncu ve pembe parke taşlara serildik. Bir müddet sonra, Boggs ileri hamle yapmamızı emretti.

Tam kalkmaya hazırlanırken, Cressida bizi durdurdu. Yakın plan çekimlere ihtiyacı vardı. Sırayla tepkilerimizi yeniden canlandırdık. Yere düştük, yüzümüzü buruşturduk, girintilere uçarak daldık. Bunun ciddi bir iş olması gerektiğini biliyorduk ama bütün bunlar biraz saçma geliyordu. Özellikle de ekipteki en kötü oyuncunun ben olmadığımı görünce. Hem de açık ara farkla. Mitchell'in kendince - dişlerini sıkarak ve burun deliklerim şişirerek- çaresizliği yansıtmaya çabası hepimizi o kadar çok güldürdü ki, Boggs bizi azarlamak zorunda kaldı.

Sert bir sesle, "Kendinize gelin, Dört-Beş-Bir," dedi. Ama bir sonraki kozayı kontrol ederken, gülmek için kendini zor tuttuğu her halinden belliydi. Dumanlı havada Holo'yu ışığı en iyi alacak şekilde ayarladı. Sol ayağını, arkaya doğru, turuncu parke taşına atarken yüzü hâlâ bize dönüktü. Ve bacaklarını havaya uçuracak bombayı harekete geçirirken...

Bir an için, arkasındaki çirkin dünyayı gözler önüne seren boyalı bir cam paramparça olmuş gibi geldi. Kan, pastel renkli taşları boyarken ve gerçek duman televizyon için hazırlanmış efekti iyice karartırken, kahkahalar çığlıklara dönüştü.

İkinci bir patlama havayı adeta parçaladı ve kulaklarımın çınlamasına neden oldu. Ama bunun nereden geldiğini ayırt edemedim.

Önce Boggs'a ulaştım ve paramparça olan etine, eksik uzuvlarına anlam vermeye, vücudundan hızla boşalan kırmızı sıvıyı durduracak bir şey bulmaya çalıştım. Homes beni kenara itti ve bir ilk yardım çantasını parçalarcasına açtı. Boggs bileğime yapıştı. Ölüm ve kül grisi yüzü, içe çöküyor gibiydi. Ama ilk sözü bir emir oldu. "Holo."

Holo. Hızla döndüm ve moloz parçalarının ve kan gölünün arasına daldım. Parmaklarım ılık et parçalarına denk gelince ürperdim. Ve Holo'yu, Boggs'un çizmelerinden biriyle birlikte bir merdiven boşluğuna fırlamış halde buldum. Hemen aldım, komutanınım yanına dönerken çıplak ellerimle silmeye çalıştım.

Homes, Boggs'un sol bacağından geriye kalan kısmı bir tür kompresyon bandajıyla sarmıştı. Diğer bacağına dizin üstünden turnike yapmaya çalışıyordu. Timin geri kalan kısmı, çekim ekibi ve bizim etrafımızda koruyucu bir çember oluşturmuşlardı. Finnick patlamayla bir duvara savrulan Messalla'yı hayata döndürmeye çalışıyordu. Jackson avaz avaz bir saha telsizine bağırıyor, kamptakileri sağlık görevlilerini göndermeleri için uyarmaya çalışıyor ama bir sonuç alamıyordu. Ancak çok geç olduğunu biliyordum. Çocukken annemi çalışırken izlediğim için, kan gölü belli bir miktara ulaşınca geri dönüş olmadığını öğrenmiştim.

Hayattan koparken elini tutabileceği biri olsun diye, kendimi Rue'yla ve 6. Mıntıka'nın morfin bağımlısıyla oynadığım rolü tekrarlamaya hazırlayarak, Boggs'un yanında diz çöktüm. Ancak Boggs'un iki eli de Holo'yla meşguldü. Bir emir yazdı, parmak izi tanımlama için başparmağını ekrana bastırdı ve gelen sinyale karşılık olarak birkaç sözcük ve rakam sıraladı. Holo'nun yeşil ışığının yanmasıyla, yüzü aydınlandı. "Kumanda edemez durumda. Üst düzey güvenlik yetkisinin Tim Dört-Beş-Bir'den Asker Katniss Everdeen'e devri." Tek yapabildiği, Holo'yu benim yüzüme tutmak oldu. "Adını söyle."

Yeşil göstergeye doğru, "Katniss Everdeen," dedim. Ve ışığı beni birden esir aldı. Gözümün önünden görüntüler akıp giderken, ne hareket edebiliyor, ne de gözlerimi kırabiliyordum. Beni tarıyor muydu? Kayıt mı yoksa kör mü ediyordu? Işık kaybolurken, etkisinden kurtulmak için kafamı salladım. "Ne yaptın?"

Jackson haykırdı: "Geri çekilmeye hazırlanın!"

Finnick de bir şeyler bağırdı ve eliyle bloğa giriş yaptığımız tarafı işaret etti. Sokaktan sıcak su kaynağı gibi siyah, yağlı bir madde dökülüyor, binaların arasından kabarak, geçilmez bir karanlık duvarı yaratıyordu. Ne sıvıya, ne gaza, ne mekanik, ne doğal bir şeye benziyordu. Öldürücü olduğu kesindi. Geldiğimiz yöne dönmemiz gibi bir olasılık yoktu.

Gale ve Leeg 1 taşların üstünden bloğun uzak ucuna doğru hızla koşarken, kulakları sağır eden bir silah sesi yükseldi. On metre kadar ötede patlayan ikinci bir bomba sokakta bir delik açana dek ne yaptıklarını anlamadım. Sonra bunun ilkel bir mayın tarama girişimi olduğunu anladım. Homes ve ben Boggs'a yapıştık ve onu Gale'in arkasından sürüklemeye başladık. İstirabı iyice artmıştı; acı içinde

bağırıyordu. Durmak ve daha iyi bir yol bulmak istiyordum ama siyahlık binaların üstüne yükselmiş, hızla yayılıyor ve bizi de bir dalga misali içine çekiyordu.

Geriye doğru savrulduğum, Boggs ellerimin arasından kaydı ve taşlara yapıştım. Peeta yukarıdan bana bakıyordu. Orada değildi sanki, delirmişti, kaçırıldığı topraklara geri dönmüştü. Silahım havaya kaldırmış, kafatasıma indirmeye hazırlanıyordu. Yuvarlandım, kabzanın yere çarptığını duydum ve göz ucuyla Mitchell'ın Peeta'nın üstüne atlayıp onu yere çivilediğini gördüm. Ancak her zaman çok güçlü ve şimdi iz sürücü anların deliliğiyle iyice körüklenmiş olan Peeta ayaklarını Mitchell'ın karnına dayadı ve onu bloğun karşı tarafına doğru savurdu.

Kozanın tetiklenmesiyle bir tuzak gürültüyle devreye girdi. Binaların siperliklerine tutturulmuş dört kablo, Mitchell'ı hapsedecek bir ağı da beraberlerinde sürükleyerek, taşların arasından kurtuldular. Her tarafının bu kadar çabuk kan içinde kalabilmesine anlam vermek güçtü. Ta ki onu sarmalayan telden çıkan sivri dikenleri fark edene kadar. Teli görür görmez tanımıştım. 12'deki çitin tepesini de aynı tel süslüyordu. Ona hiç kıpırdamaması için seslenirken, siyahlığın yoğun ve katranımsı kokusuyla öğürmeye başladım. Dalga tepeye ulaşmış ve üzerimize inmeye başlamıştı.

Gale ve Leeg 1, önce köşedeki binanın ön kapısının kilidine sonra da Mitchell'ı saran ağı tutan kablolarla ateş etmeye başladılar. Diğerleri Peeta'yı zapt ediyorlardı. Yeniden Boggs'un yanına koştum. Homes ve ben onu dairenin içine çektik ve birinin pembeli beyazlı oturma odasından geçirip aile fotoğraflarıyla süslü bir koridordan mutfakın mermer zeminine kadar sürükledik. Ve işte orada yığılıp kaldık. Castor ve Pollux beraberlerinde kıvranan Peeta'yla içeri girdiler. Jackson ellerini kelepçelemeyi bir şekilde başardı ama bu Peeta'nın iyice delirmesine neden olduğu için onu dolaba kilitlemek zorunda kaldılar.

Oturma odasında ön kapı çarparak kapandı, insanlar bağırıyorlardı. Sonra siyah dalga kükreyerek binayı aşır geçerken, koridor boyunca ayak sesleri duyuldu. Mutfaktan camların gümürdediğini, kırıldığını duyabiliyorduk. Ağır katran kokusu içeri dolmuştu. Finnick, Messalla'yı içeri taşıdı. Leeg 1 ve Cressida da hemen arkalarından, öksürerek ve sendeleyerek içeri daldılar.

"Gale!" diye haykırdım.

Oradaydı işte, mutfak kapısını çarparak kapattı ve boğulur gibi bir sesle tek bir kelime söyledi. "Gaz!" Castor ve Pollux kaptıkları havlu ve mutfak önlükleriyle aralıkları tıkamaya çakışırken, Gale parlak sarı lavaboya kusmaya çalışıyordu.

Homes, "Mitchell?" diye sordu. Leeg 1 başını sallamakla yetindi.

Boggs, Holo'yu elime tutuşturdu. Dudakları hareket ediyordu ama ne demeye çalıştığını çıkartamıyordum. Boğuk fısıltısını yakalayabilmek için kulağımı ağzına iyice yaklaştırdım. "Onlara güvenme. Geri dönme. Peeta'yı öldür. Yapmaya geldiğin şeyi yap."

Yüzünü görebilmek için geri çekildim. "Ne? Boggs? Boggs?" Gözleri hâlâ açıktı ama ölmüştü. Ellerimin arasında, kanıyla yapış yapış olmuş Holo duruyordu.

Peeta'nın dolap kapağını tekmeleyen ayakları, diğerlerinin kesik ve hırıltılı nefeslerini bastırmıştı. Ancak biz dinlerken, enerjisi azalmaya başladı. Vuruşları düzensiz bir ritim kazandı. Ve sonra hiçbir şey kalmadı. O da öldü mü acaba diye merak ettim.

Finnick, Boggs'a bakarak, "Öldü mü?" diye sordu. Başımı evet der gibi salladım. "Buradan çıkmalıyız. Hemen. Bir sokak dolusu kozayı harekete geçirdik. Bizi güvenlik kameralarıyla

kaydettiklerinden emin olabilirsiniz."

Castor, "Kesinlikle," dedi. "Bütün sokaklar güvenlik kameralarıyla dolu. Her iddiasına girerim bizim spot çektiğimizi görünce siyah dalgayı elle kumanda edip devreye soktular."

"İletişim cihazlarımız neredeyse hemen çalışmaz oldu. Büyük ihtimalle bir elektromanyetik sinyal aygıtı var. Ama kampa ulaşmamızı sağlayabilirim. Holo'yu bana ver." Jackson aleti almak için uzandı ama ben göğsüme bastırdım.

"Hayır. Boggs onu bana verdi," dedim.

"Saçmalama," diye çıkıştı. Tabii ki onun olduğunu düşünüyordu. İkinci komutan oydu.

"Doğru," dedi Homes. "Ölürken üst düzey güvenlik yetkisini Katniss'e devretti. Ben gördüm."

Jackson, "Böyle bir şeyi neden yapsın ki?" diye sordu.

Gerçekten, neden? Son beş dakikada yaşanan dehşet verici olaylar zihnimin içinde fır dönüyordu. Boggs'un parçalanıp ölmesi, Peeta'nın öldürücü hiddetti, Mitchell'ın kanlı ve ağa hapsolmuş bedeninin o pis kokulu siyah dalga tarafından yutulması. Boggs'a döndüm. Hayatta olmasına deli gibi ihtiyacım vardı. Birden onun -belki de yalnızca onun tamamen benim yanımda olduğundan emin olmuştum. Son emirlerim düşündüm.

"Onlara güvenme. Geri dönme. Peeta'yı öldür. Yapmaya geldiğin şeyi yap."

Ne demek istemişti? Kime güvenmeyecektim? İsyancılara mı? Coin'e mi? Şu anda bana bakmakta olan insanlara mı? Geri dönmeyecektim ama Peeta'nın kafasına bir kurşun sıkamayacağımı bilmesi gerekirdi. Sıkabilir miydim? Sıkmalı mıydım? Boggs buraya gelmekteki asıl amacımın sıvışıp Snow'u tek başıma öldürmek olduğunu hissetmiş miydi?

Bunca sorunun yanıtını hemen şimdi bulamazdım. Bu yüzden ilk iki emri yerine getirmeye, kimseye güvenmemeye ve Capitol'ün içlerine doğru ilerlemeye karar verdim. Ama bunu nasıl makul gösterebilirdim? Holo'nun bende kalmasına izin vermelerini nasıl sağlayabilirdim?

"Çünkü ben Başkan Coin adına özel bir görevdeyim. Ve sanırım bundan yalnızca Boggs haberdardı."

Bunun Jackson'ı ikna etmesi imkânsızdı. "Neymiş o görev?" diye sordu.

Neden onlara gerçeği söylemiyordum? Uydurabileceğim her şeyden daha akla yatkındı. Ancak intikam gibi değil, gerçek bir görev gibi göstermem gerekecekti. "Bu savaşın neden olacağı can kaybı nüfusumuzun devamını önleyecek noktaya varmadan, Başkan Snow'u öldürmek."

"Sana inanmıyorum," dedi Jackson. "Şu andaki komutanın olarak, üst düzey güvenlik yetkisini bana devretmeni emrediyorum."

"Hayır," dedim. "Bu, Başkan Coin'in emirlerini doğrudan ihlal etmek olur."

Silahlar doğruldu. Yarısı bana, diğer yarısı da Jackson'a dönüktü. Tam birimiz ölecekken, Cressida araya girdi. "Doğru," dedi. "Burada olma nedenimiz bu. Plutarch bunun ekrana yansımısını istiyor. Alaycı Kuş'un Başkan Snow'u öldürüşünü kaydedebilirsek, savaşın sona ereceğine inanıyor."

Bu sözler, Jackson'ı duraksatmıştı. Silahıyla dolabı işaret etti. "O neden burada?"

İşte şimdi beni hazırlıksız yakalamıştı. Coin'in beni öldürmeye programlı, dengesiz bir çocuğu

böyle kilit bir göreve dahil etmesi için akla yatkın tek bir neden düşünemiyordum. Ve bu hikâyemi gerçekten zayıflatıyordu. Cressida bir kez daha imdadıma yetişti. "Çünkü Caesar Flickerman'ın iki Oyun sonrası röportajı, Başkan Snow'un özel konutunda çekildi. Plutarch, Peeta'nın hakkında çok az şey bildiğimiz bu yer konusunda bize rehberlik edebileceğine inanıyor."

Cressida'ya neden benim için yalan söylediğini ve neden kendi kendimi atadığım bu göreve devam etmemiz için mücadele ettiğini sormak istiyordum. Ama zamanı değildi.

Gale, "Gitmeliyiz!" dedi. "Ben Katniss'i takip edeceğim. Siz gelmek istemiyorsanız, kampa dönün. Ama artık harekete geçelim!"

Homes dolabın kilidini açtı ve kendinden geçmiş Peeta'yı omzuna attı. "Hazırız."

Leegs 1, "Boggs?" dedi.

"Onu alamayız. Bunu anlardı," dedi Finnick.

Boggs'un silahını omzundan kurtardı ve kendi askısına yerleştirdi. "Yolu göster, Asker Everdeen."

Yolu nasıl göstereceğimi bilmiyordum. Yön bulmak için Holo'ya baktım. Hâlâ aktif durumdaydı ama bana bir faydası olmadığı için, ölü de sayılabilirdi. Düğmeleri kurcalayacak ve nasıl çalıştığını çözecek zaman yoktu. "Bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Boggs senin bana yardım edeceğini söylemişti" dedim Jackson'a. "Ve sana güvenebileceğimi."

Jackson yüzünü buruşturdu, Holo'yu elimden çekip aldı ve bir emir girdi. Bir dört yol ağzı belirdi. "Mutfak kapısından çıkarsak, orada küçük bir avlu var. Sonra da başka bir binanın arka tarafı. Şu anda bir kavşakta birleşen dört sokağa tepeden bakıyoruz."

Her yöne yayılmış kozaların ışıklarının yanıp söndüğü harita kesitine bakarak yönümü bulmaya çalıştım. Ve bunlar, yalnızca Plutarch'ın varlığından haberdar olduğu kozalardı. Holo ne geride bıraktığımız blokta mayınların ve siyah bir duman kaynağının olduğunu ne de ağın dikenli tellerden yapıldığını gösteriyordu. Artık konumumuzu bildikleri için, bunların dışında, bir de baş etmemiz gereken Barış Muhafızları olabilirdi. Bütün bakışları üstümde hissederek dudağımın iç kısmını ısırırdım. "Maskelerinizi takın. Geldiğimiz yoldan gideceğiz."

İtirazlar. Seslerini bastırmak için var gücümle, "Dalga o kadar güçlüyse, yolumuzdaki diğer kozaları tetiklemiş ve yutmuş olabilir," dedim.

İnsanlar durup düşündüler. Pollux kardeşine bir iki işaret yaptı. Castor, "Kameraları da etkisiz hale getirmiş olabilir," diye tercüme etti. "Dalga lensleri kaplamış olabilir."

Gale çizmelerinden birini tezgâhın üzerine dayadı ve parmak ucundaki siyahlığı incelemeye başladı.

Mutfak tezgâhından bir bıçak aldı ve siyah maddeyi kazıdı. "Aşındırıcı özelliği yok. Sanırım amaç bizi boğmak ya da zehirlemektir."

Leeg 1, "Büyük olasılıkla en iyi seçeneğimiz bu," dedi. Maskeler takıldı. Finnick, külçe gibi duran Peeta'nın maskesini yerleştirdi. Cressida ve Leeg 1 sersemlemiş haldeki Messalla'yı aralarına alıp omuz verdiler.

Birinin komuta pozisyonuna geçmesini beklerken, bunun artık benim görevim olduğunu hatırladım. Mutfak kapısını ittim ve hiçbir dirençle karşılaşmadım. Oturma odası ve koridorun dörtte üçlük

kısmına, bir santimlik siyah, yapışkan bir madde yayılmıştı. Çizmemin ucuyla usulca yoklayınca, jöle kıvamında olduğunu gördüm. Ayağımı kaldırdım, hafifçe esnetince yerine geri geldi. Jölenin üzerinde üç adım atıp arkama baktım. Ayak izi bırakmamıştım. Bugün başımıza gelen ilk iyi şey buydu. Oturma odasını geçerken, jöle birazcık daha kalınlaştı. Ön kapıyı, içeriye galonlarca siyah jöle dolmasını bekleyerek yavaşça açtım ama madde biçimini koruyordu.

Pembe-turuncu blok siyah boyayla boyanmış ve kurumaya bırakılmış gibi görünüyordu. Parke taşlar, binalar ve hatta çatılar jöleyle kaplanmıştı. Sokağın üstünde kocaman bir gözyaşı damlası asılıydı. İçinden iki şekil uzanıyordu. Bir silah namlusu ve bir insan eli. Mitchell. Grubun geri kalanı yanıma ulaşana dek, kaldırımında durup ona baktım.

"İçinizde herhangi bir nedenden ötürü geri dönmesi gereken biri varsa, zamanıdır," dedim. "Soru sorulmayacak, sorun çıkarılmayacak." Kimsenin geri çekilmeye niyeti yok gibiydi. Bu yüzden, çok fazla zamanımızın olmadığı bilerek, Capitol'ün içine doğru ilerlemeye başladım. Jöle burada daha da derindi; on, on beş santim kalınlığa ulaşmıştı ve ayağınızı her kaldırışınızda şapırtılı bir ses çıkıyordu. Ama ayak izlerimizi saklamaya devam ediyordu.

Önümüzde uzanan pek çok bloğu etkileyebildiğine göre, dalga cidden çok büyük ve kuvvetli olmalıydı. Büyük bir dikkatle ilerlememe rağmen, diğer kozaları tetiklemesi konusunda haklı olduğumu düşünüyordum. Bir blok, iz sürücü arıların altın renkli gövdeleriyle kaplıydı. Dumana yenik düşüp serbest kalmış olsalar gerekti. Biraz ötede, bir bina tamamen çökmüştü ve üzeri jöleyle kaplı bir kümbet olarak öylece duruyordu. Ortada bir sorun olup olmadığını görmek için son hızla kavşağa doğru koşarken, elimi kaldırıp diğerlerine beklemelerini işaret ettim. Ama görünüşe bakılırsa, dalga, kozaları hiçbir isyan mangasının yapamayacağı şekilde dağıtmıştı.

Beşinci bloğa vardığımızda, dalganın hızının bu noktada azalmaya başladığını gördüm. Jöle yalnızca iki santim kalınlığa düşmüştü ve bir sonraki kavşaktan bize bakan bebek mavisi çatıları görebiliyordum. Akşamüstü çökerken, ışık bir hayli azalmıştı ve acilen bir yere sığınıp plan yapmamız gerekiyordu. Bloğun üçte ikilik mesafesinde bir binada karar kıldım. Homes levyeyle kilidi açtı; diğerlerine içeri girmeleri emrini verdim. Bir dakika kadar sokakta durdum ve son ayak izlerimizin de gözden kaybolmasını izledikten sonra, kapıyı arkamdan kapattım.

Silahlarımıza yerleştirilmiş fenerlerin ışığı, dört bir duvarı her dönüşümüzde kendi yüzlerimizle karşı karşıya kalmamıza neden olan aynalarla kaplı oturma odasını aydınlatmaya yetmişti. Gale pencereleri yokladı. Zarar görmediklerinden emin olunca, maskesini çıkardı. "Sorun yok. Kokusunu duyabilirsiniz ama çok güçlü değil."

Dairenin planı, ilk sığındığımız dairenin birebir aynısı olmalıydı, ön cepheyi kaplayan jöle yüzünden içeriye gün ışığı girmesi imkânsızdı ancak mutfak panjurlarının arasından bir miktar ışık süzülüyordu. Koridor banyolu iki yatak odasına açılıyordu. Dönen bir merdiven ikinci katın büyük kısmını oluşturan açık bir alana çıkıyordu. Üst katta pencere yoktu ama büyük olasılıkla evi telaşla tahliye eden kişi ışığı açık bırakmıştı. Duvarlardan birinde, boş fakat yumuşak bir ışık saçan büyük bir TV ekranı vardı. Odanın etrafına kabarık koltuk ve sandalyeler serpiştirilmişti. Hepimiz buraya toplanıp rahat koltuklara çöktük ve soluk alıp verişimizi düzene sokmaya çalıştık.

Her ne kadar kelepçeli ve bilinci kapak olsa da, Jackson silahım, Homes'un bıraktığı açık mavi kanepede boylu boyunca yatan Peeta'dan bir an ayırmıyordu. Onunla ne yapacaktım? Ve çekim ekibiyle? Ya da dürüst olmak gerekirse, Gale ve Finnick dışında herkesle? Snow'un peşine tek başına düşmektense o ikisiyle hareket etmeyi tercih ederdim. Ancak Holo'yu okumayı becersem bile, rolden

ibaret bir görev için, on kişiyi Capitol sokaklarında peşimde gezdiremezdim. Ekme fırsat geçmişken onları geri mi göndermeliydim? Bunu yapabilir miydim ki? Yoksa hem onlar hem benim amacım için çok tehlikeli mi olurdu? Belki de ölüm öncesi sanrılı bir hale giren Boggs'u dinlememeliydim. Belki de tamamen dürüst davranmalıyım ama o zaman komuta Jackson'a geçerdi ve kendimizi kampta bulurduk. Ve orada Coin'e bazı yanıtlar vermek zorunda kalırdım.

Herkesi içine sürüklediğim karmaşanın ağırlığı beynime çökerken, oda uzaktan gelen bir dizi patlamayla sarsıldı.

Jackson bizi sakinleştirmek için, "Yalan değildi," dedi. "En az dört beş blok ötede."

Leeg 1, "Boggs'u bıraktığımız yerde," dedi.

Kimseden bir hareket gelmemesine rağmen, televizyon yüksek perdeden bir bip sesi çıkararak açıldı ve grubun yarısının ayağa fırlamasına neden oldu.

Cressida, "Bir şey yok," dedi. "Acil durum yayını. Capitol'deki bütün televizyonlar aynı anda devreye girer."

İşte, bombanın Boggs'u paramparça etmesinden hemen sonraki halimizle ekrandaydık. Biz toparlanmaya ve sokağa dolan siyah jöleye direnmeye çalışıp durumun kontrolünü kaybederken, fondaki bir ses izleyicilere gördüklerini izah ediyordu. Dalga kameraları devre dışı bırakana kadar, kaosu seyrettik. Gördüğümüz son şey, sokakta tek başına kalan ve Mitchell'ı havada tutan kabloları vurmaya çalışan Gale oldu.

Muhabir, Gale, Finnick, Boggs, Peeta, Cressida ve beni isimlerimizle tanıyordu.

Castor, "Havadan yapılmış çekim yok. Boggs hava araçları konusunda haklıymış," dedi. Ben bunu fark etmemiştim ama sanırım bu bir kameramanın yakalayacağı türden bir şeydi.

Çekim sığındığımız dairenin arka tarafındaki avludan devam ediyordu. Barış muhafızları bir önceki saklanma noktamızın karşı tarafındaki çatıya sıralanmışlardı. Daire dizisine bombalar atılmış ve daha önce duyduğumuz patlama sesleri yükselmişti. Bina da enkaz ve toz yığınınına dönüşmüştü.

Şimdi canlı yayına geçmiştik. Bir muhabir çatıda Barış Muhafızları'nın yanındaydı. Arkasında bir bina yanıyordu. İtfaiyeciler su hortumlarıyla yangını kontrol altına almaya çalışıyorlardı. öldüğümüz ilan edildi.

Homes, "Sonunda şans bize biraz da olsa güldü," dedi.

Haklıydı sanırım. Capitol'ün peşimizde olmasından iyi olduğu kesindi. Ancak kendimi bu haberin 13'teki yankılarını düşünmekten alamıyordum. Annem, Prim, Hazelle, çocuklar, Annie ve Haymitch ve 13'teki pek çok insan, az önce ölümümüzü izlediklerini sanıyorlardı.

"Babam, önce kız kardeşimi kaybetmişti. Şimdi de..." dedi Leeg 1.

Görüntüleri tekrar tekrar yayınlamalarını izledik. Zaferlerinden -özellikle bana karşı zafer kazanmış olmaktan- müthiş mutluydular. Alaycı Kuş'un isyan gücüne yükselişiyle ilgili montaj görüntüler yayınlamak için canlı yayından ayrıldılar. Sanırım bu kısmı bir süre önce hazırlamışlardı; çünkü bir hayli cilalı görünüyordu. Sonra birkaç muhabirin hak edilmiş vahşetli sonumu tartışabilmeleri için yeniden canlı yayına bağlandılar. Snow'un daha sonra resmi bir açıklama yapacağı sözünü verdiler. Ve ekran yeniden karardı.

İsyancılar yayını bozmak için herhangi bir girişimde bulunmamışlardı. Bu bana haberin doğruluğuna inanmış olduklarını düşündürdü. Eğer öyleyse, artık gerçekten tek başımıza kalmıştık.

Gale, "Artık ölü olduğumuza göre, bir sonraki hamlemiz ne olacak?" diye sordu.

"Bariz değil mi?" Hiç kimse Peeta'nın bilincinin yerine geldiğini fark etmemişti. Bizi ne kadar zamandır seyrettiğini bilmiyordum ama yüzündeki üzgün ifadeye bakılırsa, sokakta olanları görmüştü. Nasıl delirdiğini, kafamı patlatmaya kalkıştığını ve Mitchell'ı kozanın üstüne savurduğunu. Acı içinde, oturur pozisyona doğruldu ve Gale'e döndü.

"Bir sonraki hamlemiz... Beni öldürmek olacak," dedi.

Bu, son bir saat içinde Peeta'nın ölümü için yapılmış ikinci talepti.

Jackson, "Saçmalama," dedi.

Peeta, "Biraz önce ekibinizden birini öldürdüm," dedi.

"Onu üstünden ittin. Tam o noktadaki ağrı tetikleyeceğini bilemezdin," dedi Finnick, Peeta'yı yatıştırmaya çalışarak.

"Kimin umurunda? Sonuçta ölmedi mi?" Peeta'nın yanaklarından yaşlar dökülüyordu. "Bilmiyordum. Daha önce kendimi hiç böyle görmedim. Katniss haklı. Ben bir canavarım. Muttayım. Snow'un silaha dönüştürdüğü asıl benim!"

"Bu senin hatan değil, Peeta," dedi Finnick.

"Beni yanınızda götüremezsiniz. Birini daha öldürmem an meselesi." Peeta çevresine, çelişkili yüzlerimize baktı. "Belki de beni bir yerde bırakıvermenin daha nazıkçe olacağım düşünüyorsunuz. Şansımı deneyebilmem için. Ama bunun beni Capitol'e teslim etmekten bir farkı yok. Beni Snow'a geri göndermekle iyilik edeceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Peeta. Bir kez daha Snow'un ellerinde. Eski benliğinden en ufak bir kırıntı kalmayana dek işkence ve zulme uğrayacak bir Peeta.

Nedense, beynimin içinde "İdam Ağacı"nın son dörtlüğü dönmeye başlamıştı. Adamın, sevgilisinin, onu dünyada bekleyen kötülükle yüzleşmesinden ölmesini tercih ettiği bölüm.

Geliyor musun o ağaca?

Boynuna ilmekten bir kolye tak, dur yanımda.

Çok tuhaf şeyler olmuştu orada

Gece yarısı buluşsaydık o idam ağacında

Daha tuhaf olmazdı aslında.

Gale, "Seni öyle bir şey olmadan öldürürüm," dedi. "Söz veriyorum."

Peeta bu teklifin güvenilirliğini değerlendirir gibi tereddüt etti, sonra başını salladı. "Bir faydası yok. Ya bunu yapmak için orada olamazsan? Ben de hepinizde olan şu zehir haplarından istiyorum."

Gecekilidi. Kampta bir tane hap vardı; Alaycı Kuş tulumunun kolundaki yarıktaki duruyordu. Üniformamın göğüs cebinde de bir tane vardı. Peeta'ya vermemiş olmaları çok ilginçti. Belki de Coin, Peeta'nın hapi beni öldürme fırsatını yakalamadan almasından çekinmişti. Peeta kendi işini hemen şimdi bitirmek mi yoksa bizi onu öldürme zahmetinden kurtarmak mı istiyordu, pek net değildi. Ya da belki de ancak Capitol onu esir alacak olursa kendini öldürecekti. İçinde bulunduğu ruh haliyle, en kısa zaman ölmeyi tercih edeceğinden emindim. Bu hepimizin işini kolaylaştırırdı. Onu vurmak zorunda kalmamak. Saldırganlık halleriyle başa çıkma problemini basitleştireceği muhakkaktı.

Kozalar yüzünden mi, korkudan mı, yoksa Boggs'un ölümüne seyirci olmaktan mı bilmem, arenayı dört bir yanımda hissediyordum. Gerçekten hiç gitmemiş gibiydim. Bir kez daha yalnızca kendim

hayatta kalmak için değil, Peeta'yı da korumak için mücadele veriyordum. Snow için benim Peeta'yı öldürmem ne kadar tatmin edici, ne kadar eğlenceli olurdu. Hayatımdan geriye ne kaldıysa, vicdanımda Peeta'nın ölüm yükünü taşıyarak yaşamam...

"Konu sen değilsin," dedim. "Burada bir görevdeyiz. Ve sen de bu görev için gereklisin." Grubun diğer üyelerine baktım. "Sizce burada yiyecek bir şeyler bulabilir miyiz?"

Tıbbi gereçler çantası ve kameralar dışında, üniformalarımız ve silahlarımızdan başka hiçbir şeyimiz yoktu.

Ekibin yarısı Peeta'ya göz kulak olmak ya da Snow'un yayınıni beklemek üzere geride kalırken, diğerleri yiyecek bir şeyler bulmanın peşine düştü. En kıymetli katkı Messella'dan geldi; eskiden bu dairenin bir benzerinde yaşamıştı ve insanların yiyeceklerini nereye zulalayacakları konusunda bir fikri vardı. Yatak odasındaki aynalı panelin arkasına gizlenen depolama alanının yerini ve holdeki havalandırma ızgarasını nasıl kolayca çıkaracağını da bildiği gibi. Tam takır olan mutfak dolaplarına rağmen, otuzun üstünde konserve kutusu ve bolca kurabiye bulduk.

Yağma, 13'ün askerlerini rahatsız etmişti. Leeg 1, "Bu yasa dışı değil mi?" diye sordu.

"Tam aksine," dedi Messalla. "Capitol'de bunu yapmadığın zaman aptal sayılırsın. İnsanlar az bulunabilen malzemeleri stoklamaya Çeyrek Asır Oyunları'ndan önce başladılar."

"Diğerlerinde hiçbir şey yokken," dedi Leeg 1.

"Aynen öyle," dedi Messella. "Burada işler böyle yürür."

"Neyse ki. Yoksa bu akşam yemeksiz kalacaktık," dedi Gale. "Herkes bir konserve kapsın."

İçimizden bazıları bunu yapmaya isteksiz göründüler ama hiç yoktan iyi bir metottu. Yaş, vücut ağırlığı ve fiziksel efor gibi faktörleri hesaba katarak her şeyi on bir eşit paya ayıracak havada değildim. Yığını biraz karıştırıp morina balığı çorbasıyla idare etmeye karar verirken, Peeta bana bir kutu uzattı. "Bunu al."

Ne beklemem gerektiğini bilemeyerek kutuyu aldım. Etiketinde KUZU GÜVECİ yazıyordu.

Taşların arasından yağmur sularının süzüldüğü, benim beceriksiz flört girişimlerinde bulunduğum ve en sevdiğim Capitol yemeğinin kokusunun soğuk havayı boyadığı o akşamı hatırlayınca, dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir kısmı, Peeta'nın zihninde de duruyor olmalıydı. O piknik sepetini mağaramızın önünde bulduğumuzda ne kadar mutlu, ne kadar aç ve ne kadar yalandık. "Teşekkürler." Kutunun kapağını açtım. "İçinde kuru erik bile var." Kapağı kaşık olarak kullanmak üzere büküm ve ilk lokmayı ağızıma attım. Artık ağızımda da arena tadı vardı.

Sinyal sesi yeniden duyulduğunda bir kutu kremalı kurabiyeyi elden ele dolaştırmakla meşguldük. Ekranda Panem'in mührü belirdi ve marş sona erinceye kadar orada kaldı. Sonra tıpkı arenadaki haraçlarda yaptıkları gibi, ölümlerin resimlerini yayınlamaya başladılar. TV ekibimizin dört üyesinden başladılar. Arkasından Boggs, Gale, Finnick Peeta ve ben geldik. Boggs dışındaki 13 askerleriyle uğraşma zahmetine girmemişlerdi bile. Çünkü seyirci için hiçbir anlam ifade etmeyeceklerini biliyorlardı. Sonra ekranda adamın kendisi belirdi. Arkasında bir bayrak ve yakasında parlayan taze beyaz bir gülle, masasının başında oturuyordu. Yakın zamanda yeni bir işleminden geçmiş olsa gerekti; çünkü dudakları her zamankinden şişkin görünüyordu. Hazırlık ekibindekiler allık sürerken abartmasalar hiç fena olmayacaktı, doğrusu.

Snow, Barış Muhafızlarını çıkardıkları ustalıklı iş için kutladı ve ülkeyi Alaycı Kuş denen tehditten kurtardıkları için onur duymaları gerektiğini belirtti. Morali bozulan isyancıların peşinden gidecekleri kimse kalmadığı için, ölümünün savaşın gidişatında bir dönüm noktası olacağı kehanetinde bulundu. Hem ben gerçekten neydim? Yay ve ok kullanmada biraz yetenekli, fakir ve dengesiz bir kız. Büyük bir düşünür ya da isyanın beyni değildim. Yalnızca, Oyunlar'daki antikalıklarımın milletin dikkatini çektiğim için, ayaktakımı içinde öne çıkmış bir yüzdüm, o kadar. Ama gerekliydim, çok gerekliydim; çünkü isyancıların arasında tek bir gerçek lider yoktu. 13'te bir yerde, Beetee bir düğmeye basmış olsa gerekti; çünkü şimdi karşımızda Başkan Snow yerine Başkan Coin duruyordu. Kendini Panem'e takdim etti, isyanın başı olarak tanımladı ve sonra beni methetmeye başladı. Dikiş'te ve Açlık Oyunları'nda hayatta kalmayı başarmış ve sonra bir köleler ülkesini özgürlük savaşçılarından oluşan bir orduya dönüştürmüş kıza övgüler yağırdıyordu. "Ölü ya da diri, Katniss Everdeen bu isyanın yüzü olmaya devam edecektir. Kararlılığınızda en ufak bir şaşma olursa, Alaycı Kuş'u düşünün. Panem'i baskıcılarından kurtarmak için ihtiyaç duyduğunuz gücü, onda bulacaksınız."

"Onun için bu kadar önemli olduğumu hiç bilmiyordum," sözlerim Gale'in bir kahkaha patlatmasına, diğerlerinin de soran gözlerle bakmalarına neden oldu.

Ve sonra, ekranda arkamda bir tutam alevle çok güzel ve kararlı görüldüğüm bir resmim belirdi. Tek bir sözcük ya da bir slogan yoktu. Artık ihtiyaç duydukları tek şey, yüzümdü.

Beetee dizginleri yeniden çok kontrollü bir Snow'a bıraktı. Başkanın acil durum kanalına girilmesinin imkânsız olduğunu sandığı ve bu yüzden bu akşam birilerinin canından olacağını hissettim. "Yarın sabah, Katniss Everdeen'in cesedini küllerin arasından çıkardığımız zaman, Alaycı Kuş'un tam olarak kim olduğunu göreceğiz. Hiç kimseyi, kendini bile kurtaramayan ölü bir kız." Mühür, marş ve karanlık.

Finnick boş ekrana bakarak, "Tek sorun onu bulamayacak olmanız," derken hepimizin aklından geçenleri dile getirmiş oldu. Böbürlenme dönemi kısa süreli olacaktı. O külleri kazıp altında on bir cesedin olmadığını gördükleri zaman, kaçtığımızı anlayacaklardı.

"En azından avantajlı başlayabiliriz," dedim. Birden kendimi fena halde yorgun hissetmiştim. Tek istediğim hemen yakınımdaki yumuşak, yeşil kanepeye uzanıp uyumakta. Tavşan kürkünden yapılma bir battaniyeye sarınıp sızmak. Oysa bunun yerine Holo'yu çıkardım ve bu şeyi tek başıma çalıştırabilmek için Jackson'ın en basit emirleri -haritada iki kare çizgisinin kesiştiği en yalan noktanın koordinatlarını girmek gibi- bana anlatması için ısrar ettim. Holo çevremizi yansıtırken, moralim iyice bozuldu. Yaşamsal önem taşıyan hedeflere çok yaklaşmış olmalıydık çünkü kozaların sayısı gözle görülür derecede artmıştı. Bu yanıp sönen ışıklar buketinde fark edilmeden nasıl ilerleyebilirdik ki? İlerleyemezdik. Ve eğer ilerleyemezsek, ağa takılmış kuşlar gibi tuzağa düşerdik. Bu insanlarla birlikteyken üstünlük taslamamamın en iyisi olacağına karar verdim. Özellikle gözlerim o yeşil kanepeye kayıp dururken. Bu yüzden, "Bir fikri olan?" diye sordum.

"Neden olasılıkları azaltmakla işe başlamıyoruz?" dedi Finnick. "Sokak olasılık dahilinde değil."

Leeg 1, "Çatılar da en az sokak kadar kötü," dedi.

"Hâlâ geri çekilmek ve geldiğimiz yerden dönmek gibi bir şansımız olabilir," dedi Homes. "Ama bu görevi tamamlayamayamız anlamına gelir."

Görevi tamamen uydurmuş olduğum için, içim suçluluk duygusuyla doldu. "Başımdan beri

hepimizin ilerlemesi gibi bir niyet yoktu," dedim. "Sizin talihsizliğiniz benim yanımda olmanız oldu."

"Bu tartışmaya açık bir nokta. Şimdi yanındayız," dedi Jackson. "Bu durumda, olduğumuz yerde kalamayız. Yukarı doğru hareket edemeyiz. Yatay olarak da ilerleyemeyiz. Sanırım geriye tek bir seçenek kalıyor."

"Yeraltı," dedi Gale.

Yeraltı. Nefret ettiğim yeraltı. Tıpkı madenler, tüneller ve 13 gibi. Ölmekten deli gibi korktuğum yeraltıydı, oysa bu çok aptalcaydı. Çünkü yerin üstünde ölsem bile, yapacakları ilk şey beni yerin altına gömmek olacaktı.

Holo sokak seviyesindeki kozaların yanı sıra yerin altını da gösterebiliyordu. Yerin altına indiğimiz zaman, sokak planındaki temiz ve güvenilir çizgilerin, dönemeçli ve dolambaçlı bir tünel karmaşasıyla birbirine geçtiğini gördüm. Gerçi koza sayısı daha az gibiydi.

İki kapı aşağıda, içinde bulunduğumuz daire dizisini tünellere bağlayan dikey bir tüp vardı. Tüpün olduğu daireye ulaşmak için bina boyunca uzanan bir bakım bacasından sıkışarak geçmemiz gerekecekti. Bacaya üst kattaki bir dolabın arka tarafından girebiliyorduk.

"Tamam, o zaman. Buraya hiç gelmemişiz gibi görünmesini sağlayalım," dedim. Ziyaretimizin bütün izlerini sildik. Boş konserve kutularını çöp bacasından aşağı attık. Dolu olanları sonrası için ceplerimize tıktık, kan lekesi olan kanepe minderlerini ters yüz ettik, yer karolarındaki jöle izlerini sildik. Ön kapıdaki sürgüyü tamir etmemiz mümkün değildi; bu yüzden, kapının dokunur dokunmaz açılmasına engel olmak için, ikinci sürgüyü kilitledik.

Son olarak, geriye Peeta'yla uğraşmak kalmıştı. Mavi kanepeye adeta yapışmıştı ve kalkmamakta direniyordu. "Ben gelmiyorum. Ya konumunuzu açık ederim ya da birinin daha canını yakarım."

"Snow'un adamları seni bulurlar," dedi Finnick.

"O zaman bir hap bırakın. Zorunlu kalırsam içerim."

"Böyle bir seçeneğin yok. Bizimle geliyorsun," diye kesip attı Jackson.

"Yoksa ne yaparsın? Beni vurur musun?" dedi Peeta. "Seni bayıltır, yanımızda sürükleriz," dedi Homes. "Bu da bizi hem yavaşlatır hem de tehlikeye sokar."

"Asil davranmaktan vazgeçin, ölmek umurumda değil." Bana döndü. Adeta yalvarıyordu. "Katniss, lütfen. Bu işten kurtulmak istediğimi göremiyor musun?"

İşin kötü tarafı, görebiliyordum. Neden onu kendi haline bırakamıyordum? Avucuna bir hap tutuşturmuyor, tetiği çekmiyordum? Peeta'yı mı çok fazla önemsiyordum, yoksa Snow'un kazanmasına izin vermeyi mi? Onu kendi kişisel Oyunlar'ımda bir piyona mı dönüştürmüştüm yoksa? Bu namertlikti ama beni aştığından emin değildim. Eğer doğruysa, yapılacak en büyük iyilik Peeta'yı burada ve hemen şimdi öldürmek olurdu. Ancak sonu ne olursa olsun, iyilikle motive olmuyordum. "Boşa zaman kaybediyoruz. Kendi isteğinle gelecek misin yoksa seni bayıltalım mı?"

Peeta birkaç saniye boyunca yüzü ellerinin arasına gömülü halde durduktan sonra bize katılmak için ayağa kalktı.

Leeg 1, "Ellerini çözmel miyiz?" diye sordu.

"Hayır!" Peeta kelepçelerini göğsüne bastırarak adeta kükremişti.

"Hayır," diye tekrarladım. "Ama anahtarı ben istiyorum."

Jackson anahtarı tek söz etmeden bana verdi. Pantolonumun cebine attım ve inciye çarptığını hissettim.

Homes bakım borusuna açılan kapıyı iterek açınca karşımızda yeni bir sorun bulduk. Böcek kabuklarının bu daracık geçide sığmaları imkânsızdı. Castor ve Pollux kabukları çıkardılar ve acil durum destek kameralarını ayırdılar. Her biri bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi ve büyük ihtimalle diğerleri kadar işe yarıyorlardı. Messalla yüklü kabukları saklayacak daha iyi bir yer düşünemediği için, sonunda çaresiz, dolabın içine bıraktık. Arkamızda böyle bariz bir iz bırakmak canımı sıkıyordu ama başka ne yapabiliydik ki?

Tek sıra halinde ilerlememize, sırt çantalarımızı ve malzemelerimizi yan tarafta tutmamıza rağmen güçlükle ilerliyorduk. İlk dairenin girişini es geçip ikinciye daldık. Bu dairedeki yatak odalarından birinde banyo yerine üzerinde TAMİR BAKIM yazan bir kapı vardı. Kapının arkasında ise tünele giriş yapılabilen bir odacık.

Messella geniş dairesel kapağa kaşlarını çatarak baktı. Bir an için kendi karmaşık iç dünyasına dönmüştü sanki. "Hiç kimsenin merkezi üniteyi istememesi bu yüzden. İşçiler her an girip çıkabiliyorlar ve ikinci bir banyon olmuyor. Fakat kirası hatırı sayılır oranda ucuz." Sonra Finnick'in ona eğlenerek baktığını fark etti ve, "Boş ver," diye ekledi.

Tüpün kapağının sürgüsünü kolayca açtık. Kauçuk basamaklı geniş merdiven, şehrin bağırsaklarına hızlı ve kolay bir iniş sağlıyordu. Merdivenin sonunda toplandık ve kimyasal madde, küf ve kanalizasyon karışımı kokuyu içimize çekerek, gözlerimizi loş ışığa alıştırmak için biraz oyalandık.

Solgun ve ter içindeki Pollux uzanıp Castor'un bileğine yapıştı. Destek verecek biri olmazsa düşüverecek gibiydi.

"Kardeşim Avox olduktan sonra burada çalıştı," dedi Castor. Tabii ki. Kozalarla mayınlanmış bu rutubetli ve kötü kokulu geçitleri başka kime temizlettirebilirlerdi ki? "Yer seviyesine çıkma özgürlüğünü satın almamız beş yıl sürdü. Güneşi bir defa bile görmedi."

Peeta, Pollux'a döndü. "Bu durumda sen bizim elimizdeki en değerli varlığımızsın." Castor güldü ve Pollux az da olsa gülümsemeyi başardı.

Bu alışverişle ilgili en dikkat çekici şeyin ne olduğunu idrak ettiğimde, birinci tüneli yarılamıştık. Peeta eski hali gibi konuşmuştu. Başkalarının yapamadıkları anlarda bile ne söylenmesi gerektiğini düşünebilen eski Peeta. Alaycı, cesaret veren, biraz komik ama espri yaparken hiç kimseyi asla harcamayan. Muhafızları Gale ve Jackson'la birlikte, gözleri yere sabitlenmiş, omuzları öne doğru çökmüş halde ilerlerken, dönüp ona baktım. Ne kadar moralsiz ve şevksizdi. Ama yalnızca bir an için bile olsa, gerçekten aramıza dönmüştü.

Peeta haklıydı. Pollux on Holo ederci. Yukarıdaki ana sokak planıyla doğrudan örtüşen, ana caddelerin ve kesişen sokakların altında yatan basit bir geniş tünel ağı vardı. Küçük kamyonlar şehrin çeşitli noktalarına getir götür yapmada kullandıkları için bu ağa Transfer adı verilmişti. Gün içinde kozalar devre dışı bırakılıyordu. Ama geceleri burası tam bir mayın tarlası oluyordu. Bununla birlikte yüzlerce ek geçit, bakım boruları, tren rayları ve kanalizasyon boruları çok katlı bir labirent oluşturuyordu. Pollux, hangi yan kollarda gaz maskesi gerekebileceği ya da elektrik taşıyan açık kabloların ya da kunduz büyüklüğünde sıçanların olabileceği gibi, bir acemi için felakete neden olabilecek detayları biliyordu. Bizi kanalizasyon giderinden periyodik olarak akan suya karşı

uyarıyor, Avox'ların vardiya değiştirdikleri saatleri tahmin edebiliyor, neredeyse sessiz yük trenlerinden kaçabilmemiz için bizi rutubetli ve karanlık borulara yönlendiriyordu. Daha önemlisi kameralar konusunda bilgi sahibiydi. Transfer dışında, bu kasvetli ve puslu yerde doğru dürüst kamera yoktu. Transferdekilerden de uzak durmayı başarabiliyorduk.

Pollux'un rehberliğinde, çok iyi, yer üstündeki hızımızla karşılaştınca yabana atılmayacak bir hızla ilerledik Altı saatin sonunda, yorgunluk baş göstermeye başladı. Sabahın üçüydü; bu yüzden cesetlerimizin ortalıkta olmadığını anlaşılmamasına ve borulardan kaçıp kaçmadığımızı anlamak için apartmanların arasında geniş çaplı bir aramaya çıkmalarına ve avın başlamasına hâlâ birkaç saat vardı.

Dinlenme önerim, itirazsız kabul edildi. Pollux her tarafı manivela ve kadranlarla kaplı makinelerin uğuldadığı küçük, ılık bir oda buldu. Parmaklarını havaya kaldırıp dört saat içinde çıkmamız gerekeceğini işaret etti. Jackson bir nöbet çizelgesi hazırladı ve ben ilk ekipte olmadığım için, Gale ve Leeg 1 arasında kalan daracık boşluğa sıkışıp derhal uyumaya başladım.

Jackson beni sarsarak uyandırdığında ve nöbetin bende olduğunu söylediğinde henüz beş dakikadır uyuyor gibiydim. Saat altı olmuştu ve bir saat içinde yola koyulmamız gerekiyordu. Jackson bana bir kutu konserve yememi ve bütün gece nöbet tutmak konusunda ısrar eden Pollux'a göz kulak olmamı söyledi. "Burada uyuyamıyor." Kendimi göreceli olarak tetikte olmaya zorladım, bir kutu patates ve fasulye güvenci yedim ve kapıya bakan duvara yaslanıp oturdum. Pollux son derece uyanık görünüyordu. Büyük olasılıkla bütün geceyi beş yıllık tutsaklığını yeniden yaşayarak geçirmişti. Holo'yu çıkardım, harita koordinatlarımızı girmeyi başardım ve tünelleri taradım. Beklediğimiz gibi, Capitol'ün merkezine yaklaştıkça, koza sayısı artıyordu. Bir süre Pollux'la birlikte Holo'yu ve bizi bekleyen tuzakları inceledik. Başım dönmeye başlayınca, Holo'yu ona verdim ve yeniden duvara yaslandım. Uyuyan askerlere, çekim ekibine ve arkadaşlarıma baktım ve kaçımızın güneşi bir kez daha görebileceğini merak ettim.

Gözlerim, başı ayaklarımın dibinde duran Peeta'ya kayınca, uyanık olduğunu fark ettim. Keşke zihninden geçenleri okuyabilseydim. İçeri süzülüp yalanlardan oluşan arapsaçını çözebilseydim. Sonra başarabileceğim bir şeyle yetinmeye karar verdim.

"Yemek yedin mi?" diye sordum. Başını sallayışı, yemediğini gösteriyordu. Bir kutu tavuk ve pirinç çorbası açıp ona uzattım. Bileklerini kesmeye kalkışmasın diye kapağı kendime sakladım. Doğruldu, konserve kutusunu kafasına dikti ve çiğneme zahmetine bile girmeden gürültüyle içti. Kutunun altı, makinelerin ışıklarını yansıtıyordu. Birden önceki günden beri zihnimi kurcalayan bir konuyu hatırladım. "Peeta, Darius ve Lavinia'ya ne olduğunu sorduğun ve Boggs hatırladıklarının gerçek olduğunu söylediği zaman, ben de öyle düşünmüştüm dedin. Parlak bir tarafı yoktu dedin. Ne demek istedin?"

"Ah tam olarak nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum," dedi. "Başlangıçta her şey tam bir karmaşadan ibaretti. Ama şimdi bazı şeyleri bir yerlere oturtabiliyorum. Sanırım ortaya çıkmaya başlayan bir döngü var. İz sürücü arı zehriyle değiştirdikleri arıların böyle tuhaf bir özelliği var. Aşırı yoğun gibiler; görüntüler istikrarlı değil. Arıların bizi soktukları zamanın nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Ağaçlar paramparça oluyordu. Renkli, dev kelebekler vardı. Turuncu köpüklerle dolu bir çukura düşmüştüm." Düşündüm. "Parlak turuncu köpükler."

"İşte. Ama Darius ve Lavinia'yla ilgili hiçbir şey öyle değil. O zaman bana henüz zehir vermemişlerdi sanırım."

"Şey, bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordum. "İkisini birbirinden ayırabiliyorsan, o zaman nelerin doğru olduğunu da çözebilirsin."

"Evet. Ve kanatlarım çıksaydı, uçabilirdim de. Ama insanların kanatları olmaz," dedi. "Gerçek mi, gerçek değil mi?"

"Gerçek," dedim. "Ama insanların hayatta kalmak için kanatlara ihtiyacı yok."

"Alaycı Kuşların var." Çorbayı bitirip kutuyu bana geri uzattı.

Floresan ışıktaki, gözlerinin altındaki halkalar morluk gibi görünüyordu. "Hâlâ biraz zaman var. Uyumalısın." Direnç göstermeden uzandı ama gözlerini kadranslardan birinin bir o yana bir bu yana gidip gelen bir iğnesine sabitledi. Tıpkı yaralı bir hayvana uzanır gibi, elimi uzattım ve alnına düşen saçlarını geri ittim. Dokunduğum anda donakaldı ama geri çekilmedi. Bu yüzden saçlarım usul usul okşamaya devam ettim. Son arenadan beri ona ilk kez isteyerek dokunuyordum.

"Beni hâlâ korumaya çalışıyorsun. Gerçek mi, gerçek değil mi?" diye fısıldadı.

"Gerçek," diye yanıt verdim. Daha fazla açıklama bekler gibiydi. "Çünkü sen ve ben bunu hep yaparız. Birbirimizi hep kollarız." Bir dakika kadar sonra uykuya daldı.

Yediye dakikalar kala, Pollux'la birlikte diğerlerinin arasında dolaşp herkesi uyandırdık. Oda uyanma haline eşlik eden alışılmış esneme ve iç çekişlerle dolmuştu. Ama kulaklarımın algıladığı başka bir ses daha vardı. Tıslama gibi bir şey. Belki de bir borudan sızan buhar ya da trenlerden birinin çok uzaktan gelen gürültüsü.

Daha iyi duyabilmek için diğerlerini susturdum. Evet, bir tıslama vardı ama bu uzayan tek bir ses değildi. Daha çok bir araya gelip sözcükler oluşturan çok sayıda soluk alıp verme gibiydi. Tek bir sözcük. Tünellerde yankılanan. Bir isim. Hiç durmadan tekrar eden.

"*Katniss.*"

Böbürlenme süresi sona ermişti. Belki de Başkan kazı çalışmasını geceden başlatmıştı. Ya da yangın söner sönmez. Boggs'un kalıntılarını bulup kısa süreli bir rahatlama yaşamışlar ve saatler yeni ödüllere uzak akıp gittikçe, şüphelenmeye başlamışlardı. Bir noktada kandırıldıklarını anlamışlardı. Ve Başkan Snow aptal yerine konmaya tahammül edemezdi. İzimizi ikinci daireye kadar sürüp sürmediklerinin ya da doğruca yeraltına indiğimizi tahmin etmelerinin bir önemi yoktu. Artık aşağıda olduğumuzu biliyorlardı ve beni bulmaya programlanmış bir şeyi -büyük olasılıkla bir mutta sürüsünü- serbest bırakmışlardı.

"*Katniss.*" Sesin yakınlığı beni yerimden sıçrattı. Kaynağını görmek için deli gibi çevreme bakınmaya, vuracak bir hedef aramaya başladım. "*Katniss.*" Peeta'nın dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu ama ismimin ondan çıktığına hiç şüphe yoktu. Tam biraz daha iyi olduğunu düşünmeye ve santim santim de olsa bana dönmekte olduğuna umut etmeye başladığım anda, Snow'un zehrinin ne kadar derinlere indiğinin kanıtı karşımdaydı. "*Katniss.*" Peeta, tıslayan koroya tepki vermeye, ava katılmaya programlanmıştı. Olduğu yerde kıpırdanmaya başlamıştı. Başka seçeneğim yoktu. Okumu beynine saplanacak şekilde kaldırdım. Hiçbir şey hissetmeyecekti. Birden gözleri dehşetle fal taşı gibi açılmış halde, soluk soluğa, hızla doğrulup oturdu. "*Katniss!*" Başını bana doğru uzatmıştı ama yayımı ve hazır bekleyen okumu fark etmemiş gibiydi. "*Katniss! Hemen buradan çık!*"

Tereddüt ettim. Sesi telaşlıydı ama delirmiş gibi değildi. "Neden? Bu ses nereden geliyor?" "Bilmiyorum. Tek bildiğim seni öldürmesi gerektiği," dedi Peeta. "Koş! Çık buradan! Durma!"

Anlık bir kafa karışıklığının ardından, onu vurmama gerek olmadığına karar verdim ve yayımı gevşettim. Çevremdeki kaygılı yüzlere baktım. "Bu şey her neyse, benim peşimde. Ayrılmak için doğru zaman olabilir."

"Ama biz senin korumanız," dedi Jackson.

"Ve çekim ekibin," dedi Cressida.

"Seni bırakmam," dedi Gale.

Kamera ve dosya dışında hiçbir donanımı olmayan çekim ekibine baktım. Bir de iki silahı ve bir zıpkını olan Finnick vardı. Silahlarından birini Castor'a vermesini önerdim. Peeta'nın boş fişegini çıkarıp gerçek bir fişekle değiş tokuş etmesini ve Pollux'u silahlandırmasını. Gale ve benim yaylarımız olduğu için, silahlarımızı Messalla ve Cressida'ya geçirdik. Onlara silahı tutup tetiği çekmenin ötesinde bir şey gösterecek zamanımız yoktu ama yalan mesafede bu kadarı da yeterli olabilirdi. Hiç savunmasız olmaktan iyiydi. Şimdi silahsız bir tek Peeta kalmıştı ama adımı bir avuç muttayla birlikte fısıldayan birinin silaha da ihtiyacı yoktu zaten.

Odayı kokumuz dışında her şeyden arındırıp çıktık. O an için kokumuzu silmenin yolu yoktu. Tıslayan şeylerin izimizi bu sayede sürdüklerini tahmin ediyordum çünkü geride pek fazla fiziksel iz bırakmamıştık. Muttaların burunları olağanüstü duyarlı olmalıydı ama borulardaki suların içinden geçerek geçireceğimiz süre, izimizi kaybettirmeye yarayabilirdi.

Odadaki makine uğultusundan uzaklaşınca, tıslama sesleri iyice belirginleşti. Ancak en azından artık muttaların yeriyle ilgili daha fazla hissiyatımız vardı. Arkamızda, hâlâ belirgin bir mesafedeydiler. Snow onları yeraltına büyük olasılıkla Boggs'u buldukları yere yakın bir noktadan salmıştı. Her ne kadar onların bizden çok daha hızlı hareket edebildikleri tartışma götürmese de, teorik olarak bir hayli önde olmalıydık. Zihnim ilk arenadaki kurdumsu yaratıklar, Çeyrek Asır

Oyunları'ndaki maymunlar ve yıllar içinde TV'de şahit olduğum türlü canavarlık arasında gidip geliyor, bu muttaların nasıl bir biçimde olduklarını merak ediyordum. Snow beni en çok neyin korkutacağını düşünüyorsa, öyle olmalıydılar.

Pollux ve ben yolculuğumuzun bir sonraki bacağı için bir plan hazırlamıştık ve varış noktamız tıslamanın aksi yönünde olduğu için, değiştirmek için bir neden göremiyordum. Süratli hareket edebilirsek, belki de, Snow'un malikânesine muttalar bize ulaşmadan varabilirdik. Oysa hızın beraberinde getirdiği aksaklıklar da vardı; kötü basılan bir çizmenin neden olduğu bir su sıçraması, bir silahın kazayla boruya çarpması, hatta benim gizliliğe ters düşecek kadar yüksek sesle verdiğim emirler.

Bir taşma borusu ve kullanılmayan bir tren rayı boyunca üç blok kadar ilerlemiştik ki çığlıklar başladı. Boğuk genizden gelen çığlıklar. Tünel duvarlarında çarpıp yankılanıyordu.

Peeta hemen, "Avox'lar," dedi. "Ona işkence ederlerken Darius da böyle sesler çıkarmıştı."

Cressida, "Muttalar onları bulmuş olmalı," dedi.

"Yani yalnızca Katniss'in peşinde değiller," dedi Leeg 1.

"Büyük ihtimalle önlerine çıkanı öldürecekler. Yalnızca ona ulaşana dek durmayacaklar, o kadar," dedi Gale. Beetee'yle çalışarak geçirdiği uzun saatlerin ardından, büyük olasılıkla haklıydı.

Ve işte yine benim yüzümden ölen insanlar ve ben. Alaycı Kuş için can veren arkadaşlar, müttefikler, yabancılar. "Bırakın tek başıma devam edeyim. Onları peşime düşüreyim. Holo'yu Jackson'a devredeceğim. Sizler görevi tamamlayabilirsiniz."

Jackson sıkıntılı bir sesle, "Bunu kimse kabul etmez," dedi.

"Boşa zaman kaybediyoruz," dedi Finnick.

Peeta, "Dinleyin," diye fısıldadı.

Çığlıklar kesilmişti. Yokluklarında benim adım yeniden yankılanmaya başlamıştı. Sesin yakınlığı ürperticiydi. Artık yalnızca arkamızdan değil, aynı zamanda altımızdan geliyordu. "*Katniss*."

Pollux'un omzunu dürttüm ve koşmaya başladık. Sorun, planımızın bir alt seviyeye inmeyi içermesiydi ve bu artık olasılık dışıydı. Aşağı inen merdivenlere ulaşınca, Pollux ve ben Holo'da alternatif taramaya koyulduk. Ve işte o anda öğürmeye başladım.

Jackson "Maskeler takılsın!" diye emretti.

Maskeye gerek yoktu. Herkes aynı havayı soluyordu. Ben sabahki güvecimi kusuyordum çünkü merdivenlerden gelen, kanalizasyonu bastıran kokuya yalnızca ben tepki veriyordum. Güller. Titremeye başladım.

Kokuya arkamı döndüm ve doğruca Transfer'e daldım. Tıpkı yukarıdakiler gibi pürüzsüz, pastel renkli taşlarla döşenmiş ancak iki tarafında evler yerine beyaz tuğla duvarların sıralandığı sokaklar. Teslimat kamyonlarının Capitol'ün trafiğinden uzak, rahatça yol alabildikleri bir yol. Şu anda bizim dışımızda tamamen boştu. Yayımı çektim ve ilk kozayı içindeki et obur sıçanların hepsini öldüren patlayıcı bir okla indirdim. Sonra bir sonraki kesişme noktasına koştum. Burada atılacak tek bir yanlış adımın ayağımızın altındaki zemini kaydıracağını ve bizi ET ÖĞÜTÜCÜ olarak etiketlenmiş bir şeye yem edeceğini biliyordum. Diğerlerine yanımdan ayrılmamaları için bağırdım. Köşeyi

olabildiğince yakın dönmeyi ve daha sonra ET ÖĞÜTÜCÜ'yü havaya uçurmayı planlıyordum ama bizi işaretlenmemiş bir koza daha bekliyordu.

Sessizce olup bitmişti. "Katniss!" Finnick beni durdurmasa tamamen gözden kaçıracaktım. Fırlatılmaya hazır okumla hızla arkama döndüm ama ne yapılabilirdi ki? Gale'in işe yaramamış iki oku tavandan yere kadar inen altın renginde geniş bir ışık sütunun önünde, yerde duruyordu. Messalla, tek ayağının parmaklarının bittiği yerde yükselmiş, kafası arkaya eğik, bir ışık huzmesi tarafından esir alınmış halde, heykel gibi hareketsiz duruyordu. Ağzı açık olmasına rağmen, bağırıp bağırmadığını kestiremiyordum. Etinin mum gibi eriyip gitmesini müthiş bir çaresizlik içinde izledik.

"Ona yardım edemeyiz!" Peeta insanları ileri doğru itiyordu. "Edemeyiz!" Bizi harekete geçirecek kadar işlevsel kalabilen tek kişinin o olması inanılmazdı. Kendini kaybedip beynimi dağıtması gerekirken, nasıl kontrol altında kalabildiğini bilmiyordum ama zaten bu saydıklarım her an olabilirdi. Elini omzumda hissedince, Messalla'dan geriye kalan dehşet verici artıklara arkamı döndüm ve ayaklarımı hızlı, hem de bir sonraki kavşakta güçlkle durabileceğim kadar hızlı hareket etmeye zorladım.

Bir dizi silah sesinin ardından bir alçı yağmuru indi. Kozayı görmek için bir o yana bir bu yana bakınırken, Transfer'den aşağı, bize doğru ilerleyen Barış Muhafızları bölüğünü gördüm. Yolumuzu tıkayan Et öğütücü yüzünden, ateşe karşılık vermekten başka seçeneğimiz yoktu. Sayıca iki katımızdılar ama Yıldız Mangası'nın kaçmaya çalışmayan ve bir yandan ateş eden altı orijinal üyesi hâlâ aramızdaydı.

Kan lekeleri beyaz üniformalarında çiçek gibi açarken, çantada keklik, diye düşündüm. Dörtte üçü cansız halde yere serilirken, tünelin yan tarafından -benim kokudan kaçmak için kendimi attığım taraftan yenileri belirdi.

Bunlar *Barış Muhafızları* değildi.

Beyaz, dört bacaklı, yetişkin bir insan boyutlarında yaratıklardı ama insana benzerlikleri burada bitiyordu. Çıplaktılar; uzun sürüngen kuyrukları, kavisli sırtları ve öne çıkık başları vardı, ölü ya da diri Barış Muhafızları'nın başına üşüştiler, ağızlarıyla boyunlarına yapışıp miğferli kafalarını koparmaya başladılar. Görünüşe bakılırsa, Capitol'de evcil hayvan barındırmak da en az 13'teki kadar anlamsızdı. Barış Muhafızları'nın boyunlarının vurulması yalnızca saniyeler sürdü. Muttalar karınlarının üstüne indiler ve dört ayak üstünde sıçrayarak üstümüze gelmeye başladılar.

"Bu taraftan!" diye bağırdım. Duvara neredeyse sarılmış haldeydim; kozadan kaçınmak için keskin bir sağ dönüş yaptım. Herkesin yanıma geldiğinden emin olunca, kavşağa ateş ettim ve Et öğütücü'yü devreye soktum. Kocaman mekanik dişler ortaya çıktılar ve karoları toza çevirdiler. Bunun muttaların bizi takibini imkânsız kılması gerekiyordu ama emin değildim. Bildiğim kurt ve maymun muttalar inanılmaz derecede uzağa sıçrayabiliyorlardı.

Tıslama sesi kulaklarımı yakıyor, güllerin pis kokusu çevremdeki duvarların dönmesine neden oluyordu.

Holo'yu kontrol edecek zamanım yoktu. Pollux'un peşinden Transfer'de yaklaşık on metre kadar ilerledik ve bir kapıdan geçtik. Karoların betona döndüğünü, daracık, pis kokulu bir borudan yaklaşık otuz santim genişliğinde bir çıkıntıya emeklediğimizi fark etmiştim. Ana kanalizasyondaydık. Bir metre kadar aşağıda insan atıkları, çöp ve kimyasal köpük birikintilerinden oluşan zehirli bir karışım vardı. Yüzey kısmen yanıyor, bazı yerlerden de kötü görünüşlü buhar dumanları yükseliyordu. Tek

bir bakış bile, düşmeniz halinde geri dönüşün olmadığını anlamak için yeterliydi. Kaygan zeminde cesaret edebildiğimiz kadar hızlı hareket ederek dar bir köprüye ulaştık. Köprüyü geçip diğer taraftaki girintiye varınca Pollux elini bir asma merdivene vurdu ve yukarıya doğru çıkan sütunu işaret etti. İşte bu. Çıkış noktamız burasıydı.

Gruba hızla göz atınca, bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. "Durun! Jackson ve Leeg 1 neredeler?"

"Muttaları tutmak için öğütücüde kaldılar," dedi Homes.

"Ne?" Hiç kimseyi o canavarların eline bırakmak istemeyerek köprüye doğru hamle yaptım ama Homes beni kolumdan yakalayıp durdurdu.

"Hayatlarını ziyan etme, Katniss. Onlar için artık çok geç." Homes başıyla, sürünerek bizim az önce geçtiğimiz çıkıntıya ulaşan muttaları işaret etti.

Gale, "Geri çekilin!" diye bağırıp ucu patlayıcı yüklü okuyla köprünün uzak ucunu temelinden ayırdı. Köprü, tam muttalar ona ulaştığı anda köpüklerin arasına gömüldü.

Onlara ilk defa dikkatle bakabildim. İnsan, sürünge ve kim bilir daha neler karışımı bir şeylerdi. Beyaz, gergin sürünge derilerine pıhtılaşmış kan bulaşmıştı. Pençeli elleri ve ayakları, çelişkili çizgilerin karmaşası çirkin yüzleri vardı. Bedenleri öfkeyle eğilip bükülürken, adımları tıslıyor, çığlıklar atıyorlardı. Kuyruklarını ve pençelerini savuruyor, geniş, köpük saçan ağızlarıyla birbirlerinden ya da kendilerinden kocaman lokmalar koparıyorlardı. Beni yok etme ihtiyaçları onları deli ediyordu. Kokum onlar için en az onlarınkinin benim için olduğu kadar uyarıcı olsa gerekti. Hatta daha bile fazla; çünkü muttalar zehrine aldirmeden kendilerini leş kokulu kanalizasyon çukuruna atmaya başlamışlardı.

Bizim yakadaki herkes ateş açtı. Oklarımı rastgele seçiyor, muttaların vücutlarına ateş ve patlayıcı maddeler gönderiyordum. Ölümlüydüler, ama o kadar. Doğal olan hiçbir şey bedenine saplanan iki düzine mermiye rağmen hayatta kalamazdı. Evet, onları eninde sonunda öldürebilirdik. Ama sayıca o kadar fazlaydılar ki... Borudan kanalizasyon çukuruna atlamak için bir an bile tereddüt etmeyen sonsuz bir kaynak dökülüyordu.

Yine de, ellerimin bu kadar titremesinin nedeni onların sayıları değildi.

Hiçbir mutta iyi değildi. Ve hepsi zarar vermeye programlıydı. Bazıları maymunlar gibi canınızı alırdı. Diğerleri iz sürücü arılar gibi mantığınızı. Ancak gerçek canavarlar, en korkutucu olanlar, işin içine kurbanı dehşete düşürmek üzere tasarlanmış saplanan bir psikolojik boyut katarlardı. Ölü haraçların gözlerini taşıyan kurt muttaların görüntüsü. Prim'in işkence çeken sesini taklit eden zevzekkuşları. Snow'un güllerinin kurbanların kanıyla karışmış, kanalizasyonun üstünden bana kadar ulaşan, bu mide bulandırıcı kokuyu bile delip geçebilen pis kokusu. Kalbimi deliye, tenimi buza ve ciğerlerimi soluk alamaz hale dönüştürmesi. Sanki Snow yüzüme doğru soluyor ve bana ölme zamanımın geldiğini söylüyor gibiydi.

Diğerleri bana bağırıyorlardı ama tepki veremiyordum. Pençeleri ayak bileğime yapışan bir muttanın kafasını uçurduğum anda, güçlü kollarca kaldırıldım. Asma merdivene çarptım. Beni basamaklara iten eller, çıkmamı emrediyorlardı. Tahtaya dönen, kuklamsı uzuvlarım itaat ettiler. Hareket etmek duyularımın yerine gelmesine neden olmuştu. Benden yukarıda olan tek insana baktım. Pollux. Peeta ve Cressida daha aşağıdaydılar. Bir sahanlığa ulaştık. ikinci bir merdivene geçtik. Basamaklar ter ve küfle kayganlaşmıştı. Bir sonraki düzlüğe vardığımızda zihnim açıldı ve olanların

gerçekliğini idrak ettim. Kafayı yemiş bir halde insanları merdivenden yukarı çekmeye başladım. Peeta, Cressida. Hepsi o kadardı.

Ne yapmıştım ben? Diğerlerini neye terk etmişim. Merdiveni geri inmeye başladım. Kısa bir süre sonra çizmem birine çarptı.

"Tırman!" Gale adeta kükremişti. Yeniden yukarı çıktım ve onu yanıma çektim. Başkalarının da olduğunu umarak aşağıya, loş basamaklara baktım. "Hayır." Gale yüzümü ona çevirdi ve başını salladı. Üniforması parçalanmıştı. Boynunun yan tarafında açık bir yara vardı.

Aşağıdan bir insan çılgılığı geldi. "Birisi hâlâ yaşıyor," dedim yalvarır gibi.

"Hayır, Katniss. Gelmiyorlar," dedi Gale. "Yalnızca muttalar kaldı."

Gerçeği kabul edemiyordum. Cressida'nın silahının ışığını aşağıya tuttum ve çok aşağıda, üzerine saldıran muttalara karşı koymaya çabalayan Finnick'i seçtim. Muttalardan biri kafasını arkaya alıp öldürücü ısırığını almaya hazırlanırken, çok acayip bir şey oldu. Finnick'e dönüştüm sanki; hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Bir teknenin direği, gümüş bir paraşüt, Mags'in kahkahası, pembe bir gök Beetee'nin zıpkını, gelinlikli Annie, kayaları döven dalgalar. Ve sonra bitti.

Holo'yu kemerimden çıkardım ve boğulur gibi, "Gecekilidi, gecekilidi, gecekilidi," diye haykırıp bıraktım. Patlama platformu sarar, mutta ve insan eti parçacıkları borudan yukarı fırlayıp üstümüze yağarken, diğerleriyle birlikte duvara yapıştım.

Pollux borunun kapağını gürültüyle kapatıp kilitledi. Pollux, Gale, Cressida, Peeta ve ben. Geriye yalnızca biz kalmıştık. İnsani duygular daha sonra gelecekti. Şu an için yalnızca ekibimizin kalan kısmını hayatta tutacak hayvani güdünün bilincindeydim. "Burada duramayız."

Biri bir bandaj çıkardı ve Gale'in boynunu sardık. Onu ayağa kaldırdık. Yalnızca tek bir karaltı duvardan ayrılmamıştı. "Peeta," dedim. Yanıt vermedi. Bayılmış olabilir miydi? Önünde diz çöküp kelepçeli ellerini yüzünden çektim. "Peeta?" Göz bebekleri o kadar irileşmişti ki, gözleri maviden eser kalmamış siyah birer kuyuya dönüşmüştü sanki. Bilek kasları metal kadar sertti.

"Bırak beni," diye fısıldadı. "Dayanamıyorum."

"Evet, dayanabilirsin!" dedim.

Peeta kafasını salladı. "Kafayı yiyorum. Delireceğim. Onlar gibi."

Muttalar gibi. Gırtlığımı deşmek için üzerime eğilmiş, kudurmuş bir canavar gibi. Ve burada, nihayet bu yerde ve bu şartlar altında, onu gerçekten öldürmem gerekecekti. Ve Snow kazanacaktı. Sıcak, acı bir öfke içimi dağladı. Snow bugün yeterince kazanmıştı zaten.

Riskli bir girişim ve belki de intihardı ama düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Eğildim ve Peeta'yı dudaklarından öptüm. Bütün bedeni sarsılmaya başlamıştı; ancak hava almak için geri çekilmek zorunda kalana kadar dudaklarımı dudaklarından ayırmadım. Ellerim bileklerine kaydı ve onu sımsıkı tuttum. "Seni benden almasına izin verme."

Kafasının içinde köpüren kâbuslarla savaşıırken, soluk soluğaydı. "Hayır, bunu istemi..."

Ellerini canım acıtacak kadar sıkı tuttum. "Benimle kal."

Gözbebekleri bir an iğne deliği kadar büzüldükten sonra hızla büyüdü ve normale yakın bir boyuta geldi. "Daima," diye mırıldandı.

Peeta'nın ayağa kalkmasına yardım ederken Pollux'a dönüp, "Sokağa ne kadar uzağız?" diye sordum. Tam üstümüzde olduğunu işaret etti. Son asma merdiveni de tırmandım ve birinin depo odasına açılan kapağı ittim. Tam doğrulduğum anda, içeriye bir kadın girdi. Üzerinde egzotik kuş nakışları olan parlak turkuaz rengi ipek bir sabahlık vardı. Morumsu kırmızı saçlarını bulut gibi kabartmış ve yaldızlı kelebeklerle süslemişti. Elinde tuttuğu yarısı yenmiş sosisin yağı rujuna bulaşmıştı. Yüzündeki ifade beni tanıdığını söylüyordu. Yardım istemek için ağzını açtı.

Bir an bile tereddüt etmeden, onu kalbinden vurdum.

Kadının kime seslenmek üzere olduğu, benim için esrarını sonsuza dek koruyacaktı çünkü dairesini arayınca yalnız olduğunu gördük. Belki de yakındaki bir komşuya seslenmeyi planlamıştı, ya da yalnızca bir korku ifadesiydi. Her koşulda, onu duyacak kimse yoktu.

Bu daire bir süre saklanmak için havalı bir yer olurdu ama böyle bir lüksü karşılayacak durumda değildik "içimizden birilerinin hayatta olduğunu anlamaları sizce ne kadar sürer?" diye sordum.

"Bence her an gelebilirler," dedi Gale. "Sokağa yöneldiğimizi biliyorlardı. Büyük olasılıkla patlama onları birkaç dakika için oyalar ama sonra çıkış noktamızı aramaya başlarlar."

Sokağa bakan pencereye gittim ve storların arasından bakınca, karşımda Barış Muhafızları yerine işlerine gitmekte olan bir insan kalabalığı buldum. Yeraltındaki yolculuğumuz sırasında, tahliye edilen alanları geride bırakmış ve yeryüzüne Capitol'ün hareketli bir noktasından çıkmıştık. Bu kalabalık bize tek kaçış şansımızı sunuyordu. Artık elimizde Holo yoktu ama Cressida vardı. Pencereye, yanıma geldi ve bulunduğumuz yeri bildiğini söyledi. Ve başkanın malikânesiyle aramızda çok fazla blok kalmadığı müjdesini verdi.

Arkadaşlarıma şöyle bir bakmam bile, Snow'a gizli bir saldırıda bulunmak için uygun bir zaman olmadığını anlamam için yeterliydi. Gale boynundaki temizlemeye bile zaman bulamadığımız yaradan kan kaybediyordu. Peeta ya deliliğini kovuşturmak ya da çığlığını bastırmak için dişlerini bir yastığa geçirmiş halde, kadife bir kanepeye çökmüştü. Pollux oymalı bir şömineye yaslanmış içli içli ağlıyordu. Cressida karartı bir tavırla yanımda duruyordu. Ama o kadar solgundu ki dudaklarındaki bütün kan çekilmişti. Bense nefretle ayakta duruyordum. Nefretin getirdiği enerji tükendiği zaman, hiçbir kıymetim kalmayacaktı.

"Dolaplarını yoklayalım," dedim.

Yatak odalarından birinde yüzlerce kadın kıyafeti, paltolar, çift çift ayakkabılar, rengârenk peruklar ve bir evi boyamaya yetecek kadar makyaj malzemesi bulduk Koridorun karşı tarafındaki bir odada benzer bir erkek koleksiyonu vardı. Belki de kocasına aittiler. Ya da belki de bu sabah dışarıda olacak kadar şanslı bir sevgiliye.

Giyinmeleri için diğerlerine seslendim. Peeta'nın kanlı bileklerini görünce, kelepçe anahtarını bulmak için cebime uzandım ama benden hızla uzaklaştı.

"Hayır," dedi. "Salon. Onlar beni bir arada tutmaya yarıyorlar."

Gale, "Ellerine ihtiyacın olabilir," dedi.

"Kaydığımı hissettiğim zaman, bileklerimi kelepçelere batırıyorum. Acı dikkatimi toplamama yardım ediyor," dedi Peeta. Ve onu kendi haline bıraktım.

Neyse ki hava soğuk olduğu için üniformalarımızın ve silahlarımızın çoğunu dökümlü palto ve pelerinlerin altında gizleyebilmiştik. Çizmelerimizi bağcıklarından boynumuza astık ve yerlerine saçma sapan ayakkabılar giydik. Asıl sorun, elbette yüzlerimizdi. Cressida ve Pollux'un tanıdıkları tarafından görölmeleri riski vardı. Gale propaganda spotları ve haberlerden aşına gelebilirdi. Ben ve Peeta ise Panem'deki herkesin ezbere bildiği çehrelere sahiptik. Hızlı hareketlerle birbirimizin kalın makyaj tabakaları, güneş gözlükleri ve peruklar ardına gizlenmesine yardım ettik. Cressida, Peeta ile benim ağız ve burunlarımızı eşarplarla sardı.

Saatin hızla ilerlediğini hissetmeme rağmen, ceplerimizi yiyecek ve ilk yardım malzemeleriyle doldurmamızda tereddüt etmedim. Ön kapıya gelince, "Birbirinizden ayrılmayın," dedim. Ve sonra doğruca sokağa çıktık. Kar taneleri düşmeye başlamıştı. Etrafımızda, abartılı Capitol aksanlarıyla isyancılar, açlık ve benden bahseden gergin insanlar dönüp duruyordu. Sokağı geçtik ve birkaç apartmanı daha geride bıraktık. Tam köşeyi dönerken, üç Barış Muhafızı bize teğet geçtiler. Gerçek vatandaşların yapacağı gibi derhal yollarından çekildik ve kalabalık gerçek akışına kavuşana dek bekledikten sonra, yolumuza devam ettik. "Cressida," diye fısıldadım. "Aklına bir yer geliyor mu?"

"Deniyorum," dedi.

Bir bloğu daha aşmıştık ki sirenler ötmeye başladı. Bir dairenin penceresinden acil durum haberini ve ekrana yansıyan yüzlerimizi gördüm. Gruptan kimlerin öldüğünü henüz ayırt edememiş olmalıydılar. Çünkü Castor ve Finnick de resimlerin arasındaydı. Yoldan geçen herkesin Barış Muhafızları kadar tehlikeli olacağı dakikalar yakındı. "Cressida?"

"Bir yer var. Gerçi ideal olduğunu söyleyemem. Ama deneyebiliriz," dedi. Onu birkaç blok boyunca takip ettik ve özel mülke benzeyen bir yapının bahçe kapısından girdik. Aslında bu bir tür kestirme yoldu; çünkü bakımlı bahçeyi aşınca, iki ana caddeyi birbirine bağlayan küçük bir arka sokağa açılan ikinci bir bahçe kapısına ulaştık. Biri kullanılmış eşyalar alan, diğeri de sahte mücevher satan daracık iki dükkânın önünden geçtik. Ortalıkta çok az insan vardı ve bize bakmıyorlardı bile. Cressida yüksek sesle, kürklü iç çamaşırlarıyla ve soğuk kış aylarında ne kadar kullanışlı olduklarıyla ilgili bir şeyler saçmalamaya başladı. "Fiyatları görene kadar bekleyin! İnanın, caddelerde ödediğinizin yarısı!"

Vitrini kürklü iç çamaşırları giymiş mankenlerle dolu pasaklı bir dükkânın önünde durduk. Açık gibi bile görünmüyordu ama Cressida ön kapıyı itince ahenksiz bir şıngırtı sesi duyuldu, iki duvarına mallarla dolu rafların sıralandığı loş ve dar dükkâna girince burnuma deri kokusu doldu. Tek müşteriler biz olduğumuza göre, işler pek açık değildi. Cressida doğruca arka tarafta, kamburu çıkmış halde oturan karaltıya yürüdü. Ben de parmaklarımı yumuşak kumaşların üzerinde dolaştırarak peşinden bittim. Tezgâhın arkasında o güne kadar gördüğüm en tuhaf insan oturuyordu. Yolunda gitmemiş cerrahi iyileştirme çabalarının uç noktada örneği idi ve Capitol'de bile böyle bir yüzün çekici bulunması olanak dışıydı. Cildi sıkıca gerilmiş, siyah ve altın çizgilerle dövülenmişti. Burnu neredeyse yok olacak kadar yassı hale getirilmişti. Capitol'de bazı insanlarda kedi bıyığı görmüştüm ama bu kadar uzununu ilk kez-görüyordum. Sonuç, şu anda bize şüpheli gözlerle bakan gülünç, yarı kedimsi bir maskeydi.

Cressida peruğunu çıkardı. "Tigris," dedi.

"Yardıma ihtiyacımız var."

Tigris. Bu isim beynimin arka tarafında bir zilin çalmasına neden olmuştu. Bu kadını -daha genç ve daha az rahatsız edici halini- hatırlayabildiğim en eski Açlık Oyunları'ndan anımsıyordum. Sanırım stilistti. Hangi mantık için çalıştığını çıkaramıyordum. 12 değildi. O günden beri çok fazla operasyon geçirmiş ve iticilik çizgisinin diğer tarafına geçmişti.

Demek işe yarama süreleri dolan stilistlerin geldikleri yer burasıydı. Gözden uzak ölümlerini bekledikleri, hüznü iç çamaşırı dükkânları.

Tigris'in ona ailesi tarafından verilmiş ve daha sonraki tahribatına ilham vermiş isim mi, yoksa tarzını kendinin belirleyip çizgilerine uygun olsun diye kendine taktığı lakap mı olduğunu merak

ederek yüzüne baktım.

"Plutarch sana güvenebileceğimizi söyledi," dedi Cressida.

Harika, demek Plutarch'ın adamlarından biriydi. Bu durumda ilk hamlesi bizi Capitol'e teslim etmek değilse, Plutarch'ı ve dolayısıyla Coin'i yerimizden haberdar etmek olacaktı. Hayır, Tigris'in dükkânı gerçekten de ideal mekân değildi ama şu an için elimizde daha iyisi yoktu. Tabii bize yardım ederse. Bakışları tezgâhının üzerindeki eski televizyonla aramızda gidip geliyordu; bizi tanımaya çalışıyor olmalıydı. Ona yardıma olmak için eşarbımı indirdim, peruğumu çıkardım ve ekranın ışığı yüzüme vursun diye bir adım daha yaklaştım.

Tigris, Dügünçiçeği'nin selamlarını aratmayan bir homurtu çıkardı. Taburesinden kayarak indi ve kenarı kürkle çevrili çorapların durduğu bir rafın arkasında gözden kayboldu. İçeriden kenara çekilen bir şeyin sesi duyuldu. Hemen arkasından Tigris'in ilerlememizi işaret eden eli görüldü. Cressida bana Emin misin? der gibi bir bakış attı. Ama başka ne seçeneğimiz vardı ki? Bu şartlar altında sokağa dönmemiz yakalanmamızı ya da ölümümüzü garantilerdi. Kürkleri kenara itince, Tigris'in duvarın dibindeki bir paneli yana kaydırmış olduğunu gördüm. Arkasında dik taş bir merdivenin ilk basamağı vardı. Bana girmemi işaret etti.

Durumla dair her şey tuzak diye haykırıyordu. Anlık bir panik yaşadım ve kendimi Tigris'e dönmüş, onun kahverengimsi gözlerinde bir ipucu ararken buldum. Bunu neden yapıyordu? O kendini başkaları için feda etmeye gönüllü Cinna değildi ki? Bu kadın Capitol'ün sıgılığının vücut bulmuş haliydi. Süksesini kaybettiği güne kadar, Açlık Oyunları'nın yıldızı olmuştu. Yani sebebi bu muydu? Hüzün? Nefret? İntikam? Aslında bu fikir beni rahatlatmıştı. İntikam ihtiyacı uzun süre yanabilecek bir ateşti. Hele aynaya atılan her bakış bu ihtiyacı güçlendiriyorsa. "Snow seni Oyunlar'dan uzaklaştırdı mı?" diye sordum. Bana dik dik baktı. Bir yerlerde kaplan kuyruğunun hoşnutsuzlukla salındığını görür gibiydim. "Çünkü onu öldüreceğim, biliyorsun." Ağzı gülümseme olarak algıladığım bir biçim almıştı. Bunun safi delilik olmadığına ikna olarak delikten içeri emekledim.

Merdivenlerin yarısına gelince, yüzümün önünde bir zincirin sallandığını fark ettim. Zinciri çektiğim zaman içerisi titretilen bir floresan lamba ışığıyla aydınlandı. Burası kapısı ya da penceresi olmayan küçük bir kilerdi. Sığ ve geniş. Büyük olasılıkla iki gerçek bodrum arasında kalan küçük bir bölme. Ölçüler konusunda pek uyanık olmayan gözlerin büyük ihtimalle görmezden gelebileceği bir yer. İçerisi soğuk ve rutubetliydi. Deri yığınlarının yıllardır güneş görmediğine bahse girebilirdim. Tigris ele vermediği sürece, kimsenin bizi burada bulabileceğini sanmıyordum. Beton zemine ulaştığımda, arkadaşlarım henüz basamaklardaydılar. Panel yerine kapandı. İç çamaşırı rafının, gıcırtilı tekerlekleri üzerinde yerine çekildiğini duydum. Tigris yeniden taburesine tırmandı. Dükkânı bizi adeta yutmuştu.

Tam zamanında, çünkü Gale bayılmak üzere gibiydi. Derilerden yatak yaptık, Gale'i üzerindeki silahları çıkarıp sırtüstü yatırdık. Kilerin ucunda yerden otuz santim yükseklikte, allında gideri olan bir musluk vardı. Musluğu çevirdim ve bir miktar gürültü ve bolca pas geldikten sonra, temiz su akmaya başladı. Gale'in boynundaki yarayı temizledik; bandajların yeterli olmayacağını fark ettim. Birkaç dikişe ihtiyacı olacaktı. İlk yardım malzemeleri arasında bir iğne ve steril iplik vardı ama şifacımız eksikti. Aklımdan Tigris'e danışmak geçti. Ne de olsa bir stilistti ve iğneyi nasıl kullanacağımı biliyor olmalıydı. Ama o zaman dükkâna göz kulak olacak kimse kalmayacaktı ve Tigris gereğinden fazlasını yapmıştı. Bu görev için en donanımlı kişinin ben olduğumu kabullenerek dişlerimi sıktım ve bir sıra yamru yumru dikiş attım. Pek hoş görünmüyordu ama iş görecekti. Üzerine

ilaç sürüp sardım. Ona bir miktar ağrı kesici verdim. "Şimdi dinlenebilirsin," dedim. "Burada güvendesiniz." Ve bir lamba gibi sönuverdi.

Cressida ve Pollux her birimiz için deri yataklar hazırlarken, Peeta'nın bilekleriyle ilgilendim. Nazik hareketlerle kanı yıkadım, antiseptik sürdüm ve kelepçelerin altından bandajladım. "Temiz tutman gerek. Yoksa enfeksiyon yayılır ve... "

"Kan zehirlenmesinin ne olduğunu biliyorum, Katniss," dedi Peeta. "Annem şifacı olmasa da..."

Zamanda geri savrulup başka bir yaraya, başka bir bandaja döndüm. "İlk Açlık Oyunları'nda da benzer bir şey söylemiştin. Gerçek mi, gerçek değil mi?"

"Gerçek" dedi. "Ve sen beni kurtaran ilacı bulabilmek için hayatını tehlikeye atmıştın."

"Gerçek." Omuz silktim. "Yapabilecek durumda olmamın nedeni sendin."

"Öyle mi?" Bu yorum kafasını karıştırmış gibiydi. Parlak bir anı dikkatini çekmeye çalışıyor olmalıydı, çünkü vücudu gerildi ve yeni bandajlanmış bilekleri metal kelepçelere dayandı. Ve birden vücudundaki bütün enerji çekiliverdi. "Katniss, o kadar yorgunum ki..."

"Uyu," dedim. Kelepçelerini düzelterip onu merdivenin desteklerinden birine bağladım. Ama kolları başının üstünde asılı dururken rahat etmesi imkânsızdı. Yine de bir iki dakikaya kalmadan o da uykuya daldı.

Cressida ve Pollux yataklarımızı hazırlamış, yiyecekleri ve tıbbi malzemeleri düzenlemişlerdi. Ve şimdi bana nasıl bir nöbet düzeni istediğimi soruyorlardı. Gale'in solgun benzine, Peeta'nın sıkıntılı haline baktım. Pollux günlerdir uyumamıştı ve Cressida'yla ben en çok birkaç saatlik uykuyla ayakta duruyorduk. O kapıdan bir bölük Barış Muhafızı girecek olsa, sıçanlar gibi tuzağa düşerdik. Snow'un ölümü için onu yakıp tüketen bir tutku beslediğine inanmaktan başka bir umudumun olmadığı, ahı gitmiş vahı kalmış bir kaplan kadının insafına kalmıştık.

"Dürüst olmam gerekirse, nöbetçi dikmeye gerek olduğunu sanmıyorum. Haydi, hepimiz biraz uyumaya çalışalım," dedim. Sersem sersem başlarını salladılar ve hepimiz derilerimize gömüldük. içimdeki yangın, gücümü de beraberinde götürerek sönmüştü. Yumuşak, küf kokulu kürke ve unutuşa teslim oldum.

Gördüğüm rüyalardan yalnızca birini hatırlayacaktım. 12. Mıntıka'ya ulaşmak için debelendiğim, uzun ve yorucu bir şeydi. Aradığım ev yerli yerinde, herkes hayattaydı. Parlak pembe peruğu ve terzi elinden çıkma kıyafetiyle çarpıcı bir Effie Trinket da benimle seyahat ediyordu. Onu bir yerlerde ekmeye çalıştım ama açıklanamaz bir şekilde yanımda bitip duruyor ve eskortum olarak programıma uymamdan kendisinin sorumlu olduğu konusunda ısrar ediyordu. Ama programımız ya resmi bir görevlinin mührü eksik diye şaşıyor ya da Effie'nin kırılan topuğu yüzünden erteleniyordu. Günler boyunca, 7. Mıntıka'daki gri bir istasyondaki bir bankta, hiç gelmeyen bir treni bekleyerek kamp kurduk. Uyandığım zaman, nasılsa, mutlaka kan ve dehşete bulanan gecelerimden bile çok daha bitkin durumdaydım.

Uyanık olan tek kişi, Cressida, akşamüstü olduğunu söyledi. Bir kutu etli güveç yedim ve bolca su içtim. Sonra kilerin duvarına yaslanıp son günün olaylarını değerlendirmeye başladım. ölümden ölüme geçerek. Parmaklarımla sayarak. Bir, iki. Bloкта kaybettiğimiz Mitchell ve Boggs. Üç, kozanın erittiği Messalla. Dört, beş, kendilerini Et öğütücü'de feda eden Jackson ve Leeg 1. Altı, yedi, sekiz. O gül kokulu sürüngen muttaların kafalarını kopardıkları Castor, Finnick ve Homes. Yirmi dört saat

içinde tam sekiz ölü. Yaşandığını biliyordum bilmesine ama gerçek gelmiyordu. Castor şu kürk yığınının altında uyuyor olmalıydı. Finnick birazdan merdivenlerden inip gelecekti. Boggs kaçış planını anlatacaktı.

Öldüklerine inanmak, onları benim öldürdüğümü kabul etmek demekti. Tamam, belki Mitchell ve Boggs'u ben öldürmemiştim; onlar gerçek görevde can vermişlerdi. Ancak diğerleri hayatlarını beni uydurduğum bir görevde korumak adına kaybetmişlerdi. Snow'u öldürme komplom şimdi gözüme aptalca geliyordu. O kadar ki, burada, bu kilerde oturmuş, titreyerek ve o kadının evinden çaldığım gümüş rengi, diz hizası çizmelerin püskülleriyle oynayarak kayıplarımızın hesabım tutuyordum. Ah, az kalsın unutuyordum. Kadını da öldürmüştüm. Sıra artık silahsız vatandaşlara gelmişti.

Artık kendimi ele verme zamanı gelmişti.

Nihayet herkes uyanınca, itirafta bulundum. Görev konusunda yalan söylediğimi, intikam peşinde herkesi nasıl tehlikeye attığımı anlattım. Sözlerimi tamamladığım zaman, kilere derin bir sessizlik çöktü. Sonra Gale, "Katniss, Coin'in seni Snow'u öldürmen için göndermesi konusunda yalan söylediğini hepimiz biliyorduk," dedi.

"Sen belki," dedim. "Ama On Üç'ün askerleri bunu bilmiyorlardı."

Cressida, "Jackson'ın Coin'den emir aldığına inandığını mı sanıyorsun?" diye sordu. "Tabii ki inanmadı. Ama Boggs'a güveniyordu ve Boggs'un senin yola devam etmeni istediği ortadaydı."

"Ama ben Boggs'a neyin peşinde olduğumu hiç söylemedim," dedim.

"Karargâh'taki herkese söyledin!" dedi Gale. "Alaycı Kuş olma şartlarından biri buydu: *Snow'u öldüreceğim!*"

Bu ikisi bağlantısız şeyler gibi geliyordu. Savaştan sonra Snow'u öldürme ayrıcalığı için Coin'le pazarlık etmek ve Capitol'deki bu yetkisiz harekât. "Ama böyle değil," dedim. "Bu kelimenin tam anlamıyla felaket oldu."

"Bence bu yüksek düzeyde başarılı bir görev olarak görülmeli," dedi Gale. "Düşman kampının içine süzüldük ve Capitol'ün savunmasının aşılabileceğini gösterdik. Kendimizi Capitol haberlerinde yayınlattımayı başardık. Onlar bizi bulmaya çalışırlarken, bütün şehri kaosa sürükledik."

Cressida "Bana güven," dedi. "Plutarch zevkten havalara uçmuştur."

"Çünkü Plutarch kimin öldüğüne aldırıyor," dedim. "Oyunlar başarılı olduğu sürece, kimin öldüğünün bir önemi yok."

Cressida ve Gale beni ikna etmek için dil döküp durdular. Pollux sözlerine destek vermek için kafasını sallayıp duruyordu. Bir tek Peeta fikir beyan etmiyordu.

Sonunda ona döndüm ve, "Sen ne düşünüyorsun, Peeta?" diye sordum.

"Sanırım... Hâlâ nasıl bir etki yaratabileceğin konusunda fikir sahibi değilsin." Kelepçelerini merdiven desteğinde yukarı doğru kaydırıp kendini oturur pozisyona çekti. "Kaybettığımız insanların hiçbiri aptal değildi. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Peşinden geldiler çünkü senin Snow'u gerçekten öldürebileceğine inanıyorlardı."

Başka hiç kimsenin sesi bana ulaşmazken, Peeta'nın bunu nasıl becerebildiğini bilmiyordum. Ama haklıysa -ben haklı olduğuna inanıyordum- diğerlerine olan borcumu ödemenin tek bir yolu vardı.

Üniforma ceplerimden birinden kâğıt haritamı çıkardım ve yeni bir kararlılıkla yere yaydım. "Cressida, neredeyiz?" Tigris'in dükkânı Şehir Meydanı ile Snow'un malikânesine yalnızca beş blok uzaktaydı. Semt sakinlerinin güvenliği için kozaların devre dışı bırakıldığı bir alandan geçerek kolay bir yürüme mesafesiyle oraya ulaşabilirdik Tigris'in kürklü stoğundan birkaç süslemeyle bizi oraya güvenle ulaştırabilecek kostümlere sahiptik. iyi de, ya sonra? Malikânenin çok sıkı koruma altında olduğu, yirmi dört saat güvenlik kameralarıyla izlendiği ve tek bir tuşla hayat bulacak kozalarla döşendiği kesindi.

Gale, "Yapmamız gereken, onu dışarı çıkarabilmek," dedi. "O zaman içimizden biri onu kolayca haklayabilir."

Peeta, "Hâlâ halkın içine çıkıyor mudur?" diye sordu.

Cressida, "Sanmam," dedi. "En azından yakın zamandaki bütün konuşmalarında malikânesindeydi. isyancılar buraya gelmeden önce bile. Finnick'in suçlarını ilan etmesinden sonra daha ihtiyatlı davrandığını tahmin ediyorum."

Bu doğrudu. Şimdi artık yalnızca Capitol'ün Tigris'leri değil, dostlarına ve ailelerine neler yaptığını bilen bir insan ağı da ondan nefret ediyordu. Onu dışarı çekebilmek için mucize benzeri bir şey bulmak gerekecekti. Örneğin...

"Her iddiasına girerim, benim için çıkar," dedim. "Ben yakalanırsam. Bunu olabildiğince göz önünde yaşamak isteyecektir. Hatta beni malikânesinin önündeki basamaklarda idam ettirmek isteyecektir." Sözlerimin iyice anlaşılması için durup bekledim. "O zaman Gale onu izleyicilerin arasından vurabilir."

"Hayır." Peeta kafasını salladı. "Bu planın pek çok alternatif sonu var. Snow seni elinde tutmaya ve işkence yoluyla bilgi almaya karar verebilir. Ya da seni halkın gözü önünde idam ettirirken, kendisi orada olmaz. Ya da seni malikânenin içinde öldürtüp cesedini kapının önünde sergiler."

"Gale?" dedim.

"Bu balıklama atlamak için fazla uç bir çözüm gibi görünüyor. Diğer yollar başarısızlıkla sonuçlanırsa, belki. Düşünmeye devam edelim."

Bunu takip eden sessizlikte, tepemizde Tigris'in yumuşak ayak seslerini duyduk. Kapanış saati gelmiş olmalıydı. Dükkânı kilitliyor, belki de kepenkleri indiriyordu. Birkaç dakika sonra, merdivenlerin başındaki panel kenara çekildi.

Garip bir ses, "Yukarı gelin," dedi. "Yiyecek bir şeyler ayarladım." Geldiğimizden beri ilk kez konuşmuştu. Doğal olarak mı böyleydi, yoksa yıllardır süregelen alışkanlık yüzünden mi bilmiyorum, ama konuşma tarzında bir kedinin mırılamasını anımsatan bir şeyler vardı.

Merdivenleri tırmanırken Cressida, "Tigris, Plutarch'la temasa geçtin mi?" diye sordu.

"Öyle bir imkânım yok," dedi Tigris omuz silkerek. "Güvenli bir evde olduğunuzu tahmin eder. Endişelenmeyin."

Endişelenmek mi? 13'ten direkt emir almayacağım - ve yok saymak zorunda kalmayacağım- için müthiş rahatlamıştım. Ya da son birkaç gün içinde aldığım kararlar için geçerli bir savunma uydurmama gerek kalmayacağı için.

Dükkânda, tezgâhın üstünde birkaç somun bayat ekmek, bir dilim küflü peynir ve yarım şişe hardal

duruyordu. Bu bana son günlerde Capitol'deki herkesin dolu mideyle dolaşmadığını hatırlatmıştı. Tigris'e elimizde kalan yiyeceklerden söz etme gereği duydum ama itirazlarımı geri püskürttü. "Ben hemen hemen hiçbir şey yemem," dedi. "Yediğim zaman da yalnızca çiğ et yerim." Bu bana biraz fazla karakteristik gelse de, sorgulamadım. Peynirin küfünü kazıdım ve yiyecekleri aramızda pay ettim.

Yemeğimizi yerken, son Capitol haberlerini izledik. Hükümet hayatta kalan isyancı sayısını beşimize indirmişti. Yakalanmamızı sağlayacak her tür bilgi, yüklü bir primle ödüllendirilecekti. Ne kadar tehlikeli olduğumuzun altını çiziyorlardı. Bizi Barış Muhafızları'yla çatışırken gösterdiler. Ama muttaların muhafızların kafalarını koparmalarına dair tek bir görüntü yoktu. Bıraktığımız yerde, kalbinde benim okumla yatan kadını saygıyla andılar. İsyancılar Capitol yayınının kesintisiz tamamlanmasına izin vermişlerdi. Tigris'e, "Bugün isyancılardan herhangi bir açıklama geldi mi?" diye sordum. Başını salladı. "Korkarım Coin hâlâ hayatta olduğumu öğrenince benimle ne yapacağını şaşırdı." Tigris gırtlaktan gelen bir kıkırtıyla, "Kimse seninle ne yapacağım bilmiyor, kızım," dedi. Sonra parasını ödeyemeyecek olmama rağmen, bana bir çift kürklü çorap verdi. Bu kabul etmek zorunda olduğunuz türden bir armağandı. Hem zaten kiler bir hayli soğuktu.

Akşam yemeğinden sonra aşağıya dönünce, plan yapmak için beyinlerimizi zorlamaya devam ettik. İyi bir şey üretememiştik ama artık beş kişilik bir grup halinde hareket edemeyeceğimiz ve başkanın malikânesine ben kendimi ava dönüştürmeden sızmaya çalışmamız gerektiği konusunda hemfıkirdik. Daha fazla tartışma çıkmasın diye bu görüşe razı geldim. Kendimi feda etmeyi kafama koyarsam kimsenin izin ya da katkısına ihtiyacım olmayacaktı.

Bandajları değiştirdik, Peeta'yı eski yerine kelepçeledik ve uyumak üzere yerlerimize çekildik. Birkaç saat sonra bilincim yerine gelirken, sessiz bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Peeta ve Gale. Kulak vermemek elimde değildi.

Peeta, "Su için teşekkürler," dedi.

"Sorun değil," dedi Gale. "Her gece en az on kez uyanıyorum zaten."

"Katniss'in hâlâ orada olduğundan emin olmak için mi?"

Gale, "Onun gibi bir şey," diye itiraf etti.

Peeta uzun bir duraksamanın ardından "Tigris'in söylediği, çok komikti," dedi. "Kimsenin onunla ne yapacağını bilmemesi konusunda."

Gale, "Hiç bilemedik ki zaten," dedi.

İkisi de güldüler. Onları böyle konuşurken duymak çok tuhaftı. Neredeyse iki arkadaş gibi. Oysa değillerdi. Hiç olmamışlardı. Gerçi tam olarak düşman da sayılmazlardı.

Peeta, "Seni seviyor, biliyorsun," dedi. "Sen kırbaçlandıktan sonra bana öyle söyledi sayılır."

"Sakın inanma," dedi Gale. "Çeyrek Asır Oyunları'nda seni öpüşü. Beni hiç öyle öpmedi."

Sesinde biraz şüphe olsa da, Peeta, "Yalnızca gösterinin bir parçasıydı," dedi.

"Hayır, sen onu kazandın. Onun için her şeyinden vazgeçtin. Belki de onu sevdiğine ikna etmenin tek yolu budur." Uzun bir sessizlik oldu. "İlk Oyunlar'da senin yerine geçmek için gönüllü olmalıydım. O zaman onu koruyabilirdim."

"Olamazdın," dedi Peeta. "Seni asla affetmezdi. Ailesine göz kulak olman gerekiyordu. Ailesi

kendi canından bile önemli."

"Şey, bu durum yakında mesele olmaktan çıkacak. Bu savaşın sonunda üçümüzün birden hayatta kalmamızın mümkün olacağını sanmıyorum. Öyle bile olsa, bence bu Katniss'in sorunu. Yani kimi seçeceği..." Gale esnedi. "Biraz uyusak iyi olur."

"Evet." Yerleşirken Peeta'nın destekte kayan kelepçelerinin sesini duydum. "Ne karar vereceğini çok merak ediyorum."

"Ah, ben biliyorum." Kürk katmanları arasından Gale'in son sözlerini güç bela duyabildim: "Katniss, onsuz hayatta kalamayacağım düşündüğü kişiyi seçecektir."

Sırtımdan bir ürperti geçti. Ben gerçekten bu kadar soğuk ve hesapçı biri miydim? Gale, "Katniss kimden vazgeçmek kalbini kırarsa onu seçer," ya da "Onsuz yaşayamayacağı insanı seçer," dememişti. Bunlar tutkuyla hareket ettiğimi ima edebilirdi. Ancak en yakın arkadaşım, "onsuz hayatta kalamayacağım" insanı seçeceğim kehanetinde bulunmuştu. Aşkın, arzusun hatta uyumun aklımı çelebileceğine dair en ufak bir işaret yoktu. Potansiyel eşlerimin bana neler sunabileceklerine dair duygusuz bir değerlendirme yapacaktım, o kadar. Sanki sonunda, olay bir fırıncı mı yoksa bir avcı mı varlığımın daha uzun sürmesini sağlayabilir sorusuna dayanacakmış gibi. Gale'in böyle konuşması ve Peeta'nın itiraz etmemesi dehşet vericiydi. Özellikle sahip olduğum bütün duygular Capitol ya da isyancılar tarafından alınıp sömürülmüşken. Şu anda tercih yapmak gayet kolay olurdu. İkisi olmadan da pekâlâ hayatta kalabilirdim.

Sabah olduğunda, yaralı duygularımı iyileştirecek ne zamanım ne de enerjim vardı. Ciğer ezmesi ve incirli kurabiyeden oluşan şafak öncesi kahvaltısı sırasında Beetee'nin müdahalelerinden birini izlemek üzere, Tigris'in televizyonunun etrafında toplandık. Savaşta yeni bir gelişme olmuştu. Görünüşe bakılırsa siyah dalgadan ilham alan girişimci bir isyan komutanı, insanların terk edilmiş arabalarına el koymak ve insansız arabaları sokaklara salmayı akıl etmişti. Arabalar bütün kozaları tetiklemiyorlardı ama çoğunu hallettikleri ortadaydı. Sabah saat dört civarında, isyancılar Capitol'ün kalbinde basitçe A, B ve C hatları olarak adlandırılan üç ayrı güzergâh oymaya başlamışlardı. Sonuç olarak blokları çok az kayıpla peş peşe temizlemişlerdi.

"Bu böyle sürmez," dedi Gale. "Aslında bu kadar uzatmalarına şaşırdım. Capitol kozaları önce devre dışı bırakıp daha sonra, hedefleri menzile girince, elle tetiklemeye başlayacaktır." Bu kehanetten yalnızca bir iki dakika sonra, bahsettiği şeyin gerçekleşmesini ekranda izledik. Bir ekip bloğun tekine bir araba salıp dört kozayı devre dışı bırakıyordu. Her şey yolunda görünüyordu. Üç keşif askeri ortaya çıkıyor ve sokağın sonuna güven içinde ulaşıyorlardı. Ancak peşlerinden harekete geçen yirmi isyan askerinden oluşan grup, bir çiçekçi dükkânının önündeki bir dizi gül saksısı tarafından havaya uçurularak paramparça ediliyordu.

"Bunlar olurken kontrol odasında olmamanın Plutarch'ı öldürdüğünden eminim," dedi Peeta.

Beetee yayını yeniden Capitol'e bıraktı. Asık suratlı bir muhabir, sivillerin tahliye etmesi gereken blokları duyurdu. Bu güncelleme ve bir önceki hikâye arasında, karşı karşıya gelen orduların göreceli konumlarını kâğıt haritama işaretleme fırsatı buldum.

Sokakta bir hareketlenme olduğunu duyunca pencereye gittim ve kepenklerin aralığından dışarıya göz attım. Sabahın ilk ışıklarında, çok tuhaf bir gösteriye seyirci oluyordum. İşgal edilen bloklardan tahliye edilen sığınmacılar, Capitol'ün merkezine doğru akın alan ilerliyorlardı. Paniğe kapılanların üzerinde gecelik ve terlikten başka bir şey yoktu. Daha hazırlıklı olanlar kat kat kıyafetlerle donanmışlardı. Fino köpeklerden, mücevher kutularına ve saksı bitkilerine kadar bin bir çeşit şey taşıyorlardı. Şişkince bir sabahlık giymiş bir adamın elinde yalnızca fazla olgun bir muz vardı. Kafası karışmış, uyku mahmuru -çoğu ağlayamayacak kadar şaşkın ya da allak bullak- çocuklar anne babalarının yanında ve arkasında tökezleyerek ilerliyorlardı. Görüş çizgime bu insanlardan parçalar girip çıkıyordu. Bir çift iri iri açılmış kahverengi göz. En sevdiği bebeğini sımsıkı kavramış bir kol. Soğuktan morarmış, düzensiz parke taşlara takılıp duran bir çift çıplak ayak. Onları görmek bana bombalardan kaçarken ölen 12. Mıntıka çocuklarını anımsatmıştı. Pencereden çekildim.

Aramızda başına ödül konmamış tek insan o olduğu için, Tigris o günlük casusluğumuzu üstlendi.

Bizi aşıya kapattıktan sonra, yardımı olabilecek her tür bilgi kırıntısını toplamak için Capitol'e doğru yola çıktı.

Aşıda, kilerde bir ileri, bir geri gidip gelerek diğerlerini deli ediyordum, içimden bir ses, sığınmacı selinden istifade etmememizin büyük bir hata olduğunu söylüyordu. Daha iyi kamuflajı nereden bulabilirdik? Diğer taraftan, kendini sokağa atan, yerinden yurdundan edilmiş her insan kaçak durumdaki beş isyancıyı arayacak fazladan bir çift göz demekti. Yine de, burada kalmakla ne elde ediyorduk? Tek yaptığımız küçük yemek stokumuzu tüketmek ve beklemektir. Ama neyi? İsyancıların Capitol'ü ele geçirmelerini mi? Bunun olması haftalar alabilirdi ve olsa bile ne yapacağımın emin olamıyordum. Dışarı koşup onları karşılayacak değildim. Coin beni daha "gecekilidi, gecekilidi, gecekilidi" demeyi başaramadan geri savururdu. Bunca yolu kendimi o kadına teslim etmek için gelmemiş, bu kadar insanın ölümüne bu son için neden olmamıştım. Snow'u öldüreceğim. Ayrıca, son birkaç günle ilgili olarak kolay kolay açıklayamayacağım epeyce acayiplik vardı. Pek çoğunun aydınlığa çıkmaları halinde, Galiplerin dokunulmazlığı anlaşmam anında feshedebilirdi. Hem beni unuttun, içimde diğerlerinin o anlaşmaya ihtiyaç duyacaklarına dair bir his vardı. Peeta gibi. Olayı nasıl evirip çevirirseniz çevirin, onu bantlarda Mitchell'ı ağ kozasına doğru savururken görebilirdiniz. Coin'in savaş mahkemesinin bu görüntüleri nasıl değerlendireceğini tahmin edebiliyordum.

Akşamüstüne doğru Tigris'in uzun süren yokluğu bizi huzursuz etmeye başlamıştı. Konuşmalarda gözaltına alınıp tutuklanmış, bizi gönüllü olarak ele vermiş ya da sığınmacı dalgasında yaralanmış olabileceğine dair fikirler dönüyordu. Ama saat altı civarı geri geldiğini duyduk. Üst kattan gelen birtakım seslerin ardından paneli açtı. Ve kızarmış etin muhteşem kokusu havayı kapladı. Tigris bize kıymalı patates hazırlamıştı. Günlerdir ilk kez sıcak bir yemek yiyecektik; tabağını doldurmasını beklerken ciddi bir salya akıtma tehlikesi atlattım.

Lokmalarımı çiğnerken dikkatimi Tigris'in yemeği nereden bulduğunu anlatmasına vermeye çalıştım ama sindirdiğim ana nokta, kürklü iç çamaşırlarının şu anda değerli bir takas malzemesi olduğu oldu. özellikle de evlerini soyunuk halde terk etmek zorunda kalanlar için. Çoğu hâlâ sokaklardaydı ve geceyi geçirecek bir barınak bulmaya çalışıyordu. Şehir merkezinin seçme dairelerinde yaşayanlar, kapılarını evlerinden olanlara açmamışlardı. Tam tersi, sürgülerini çekip panjurlarını indirmiş ve evde yoklarmış gibi bir görüntü vermeyi tercih etmişlerdi. Şimdi Şehir Meydanı sığınmacılarla tıka basa doluydu. Barış Muhafızları kapı kapı geziyor, gerekirse evlere zorla girip misafir yerleştiriyorlardı.

Televizyonda aksi bir Barış Muhafızı şefinin her hane sahibinin metre kare başına kaç misafir kabul edeceğine dair kuralları okumasını izledik. Capitol halkına, gece sıcaklığın donma noktasının altına düşeceğini hatırlattı ve bu kriz sürecinde başkanlarının onlardan yalnızca gönüllü değil, aynı zamanda hevesli ev sahipleri gibi davranmalarını beklediğini söyledi. Sonra minnettar sığınmacıları evlerine buyur eden endişeli vatandaşların biraz fazla rol icabı görüntüleri yayınlandı. Barış Muhafızı şefi, Başkan'ın kendi malikânesinin bir bölümünün vatandaşları ağırlayacak şekilde hazırlanması talimatı verdiğini açıkladı. Dükkân sahiplerinin de, istenmesi halinde, yer açmaları gerekeceğini ekledi.

"Tigris, bu sen olabilirsin," dedi Peeta. Haklıydı. Sayı kabardıkça, bu daracık giriş bile sığınmacılara tahsis edilebilirdi. O zaman, kilere gerçek anlamda hapis olacak ve daimi yakalanma tehdidiyle karşı karşıya kalacaktık. Kaç günümüz vardı? Bir? Belki iki?

Barış Muhafızı şefi halk için yeni talimatlarla karşımızdaydı. Görünüşe göre, kalabalığın Peeta'ya benzeyen genç bir adamı ölesiye dövdüğü tatsız bir olay yaşanmıştı. Şu andan itibaren, isyancılar görüldükleri yerde resmî makamlara rapor edilecek, şüphelinin kimlik tespiti ve tutuklanmasından resmî görevliler sorumlu olacaktı. Kurbanın bir fotoğrafım gösterdiler. Kasten sarartılmış bukleleri dışında Peeta'ya en çok benim kadar benziyordu.

Cressida, "İnsanlar delirmiş," diye mırıldandı.

Birkaç bloğun daha ele geçirildiğini öğrendiğimiz kısa bir isyan güncellemesi izledik. Kavşakları haritama işaretleyip inceledim. "Hat C buraya yalnızca birkaç blok mesafede," dedim. Nedense bu bilgi beni sığınmacılara barınak arayan Barış Muhafızları'nın varlığından daha çok kaygılandırmıştı. Birden yardımseverliğim kabardı. "Bulaştığı ben yıkayayım."

Gale tabakları topladı. "Ben de yardım edeyim." Odadan çıkarken Peeta'nın gözlerini üstümüzde hissettim. Tigris'in dükkânının arka tarafında kalan küçücük mutfakta lavaboyu sıcak su ve deterjanla doldurdum. "Doğru olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum. "Hani şu Snow'un malikânesini sığınmacılara açma hikâyesi?"

"Bence artık açmak zorunda," dedi Gale. "En azından kameraların hatırına."

"Yarın sabah erkenden gidiyorum," dedim.

"Ben de seninle geliyorum. Diğerlerini ne yapacağız?"

"Pollux ve Cressida faydalı olabilirler. İyi rehberler." Gerçekte sorun Pollux ve Cressida değildi. "Ama Peeta'nın..."

Gale "Ne yapacağı belli olmaz," diye tamamladı. "Sence onu arkada bırakmamıza hâlâ razı gelir mi?"

"Bizi tehlikeye atacağı savını kullanabiliriz," dedim. "İkna edici olursak burada kalabilir."

Peeta önerimizi bir hayli mantıklı karşıladı. Varlığının diğer dört kişiyi riske atacağını kolayca kabul etti. Tam her şeyin yoluna gireceğini, Peeta'nın savaş boyunca Tigris'in kilerinde oturabileceğini düşünmeye başlarken, dışarı tek başına çıkacağını açıkladı.

Cressida, "Ne yapmaya?" diye sordu.

"Tam olarak emin değilim. Faydalı olabileceğim tek şey, dikkati üstüme çekmek olabilir. Bana benzeyen o adama neler olduğunu gördünüz," dedi.

"Ya... Kontrolü kaybedersen?" dedim.

"Yani muttaya dönüşürsem mi? Bunun olacağını hissedersen, buraya dönmeye çalışırım," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

Gale, "Ya Snow seni yine ele geçirirse?" diye sordu. "Silahın bile yok"

"Şansımı denemem gerekecek," dedi Peeta. "Siz diğerleri gibi." İkisi birbirlerine uzun uzun baktılar. Sonra Gale elini göğüs cebine attı. Gecekilidi tabletini Peeta'nın avucuna bıraktı. Peeta, tableti ne kabul ne de reddederek açık avucunda bir süre tuttu. "Ya sen?"

"Endişelenme. Beetee bana patlayıcı oklarımı elimle nasıl patlatacağımı gösterdi. O da olmazsa, bıçağım var. Ve bir de Katniss," dedi Gale gülümseyerek. "Onlara beni canlı canlı ele geçirme zevkini tattırmayacaktır."

Barış Muhafızları'nın Gale'i sürükleyerek götürdüklerini düşününce, beynimde yine aynı melodi dönmeye başladı.

Geliyor musun bu ağaca?

Sıkıntılı bir sesle "Al onu, Peeta," dedim. Uzanıp parmaklarını hapın üstüne kapattım. "Yanında sana yardım edecek kimse olmayacak."

İçimizden birilerinin kâbuslarıyla uyandığımız, zihinlerimizin ertesi günün planlarıyla kaynadığı rahatsız bir gece geçirdik. Saat beşi gösterirken, günün bizim için sakladıklarına adım atma zamanımız geldiği için, büyük bir rahatlama duydum. Kalan yiyeceklerimizden pek hoşla gitmeyecek bir karışımla - konserve şeftali, kraker ve salyangoz- kahvaltı ettikten sonra, yaptığı her şey için küçük bir teşekkür olarak bir kutu somonu Tigris'e bıraktık. Jestimiz onu bir şekilde duygulandırmışa benziyordu. Yüzü tuhaf bir ifadeyle büküldü ve derhal harekete geçti. Sonraki bir saatini beşimizi yeniden yaratarak geçirdi. Bizi, normal kıyafetlerimiz üniformalarınızı, paltolarımız ve pelerinlerimiz olmadan da saklayacak şekilde giydirdi. Asker çizmelerimizi bir tür kürklü terlikle gizledi. Peruklarımızı tokalarla tutturdu. Yüzümüze aceleyle sürdürüğümüz boyaların kalıntılarını temizledi ve makyajlarımızı yeniden yaptı. Dış kıyafetlerimizi silahlarımızı saklayacak şekilde örttü. Sonra bize el çantaları ve taşımamız için içi ıvır zıvırla dolu bohçalar verdi. Sonunda isyancılardan kaçan sığınmacılara benzemiştik.

Peeta, "Akıllı bir stilistin gücünü asla küçümseme," dedi. Ayırt etmesi güçtü ama Tigris çizgilerinin altında kızarmış olabilirdi.

Televizyonda işe yarayacak güncel haber yoktu ama sokak en az bir önceki günkü kadar kalabalık görünüyordu. Planımız kalabalığın arasına üç grup halinde karışmaktı, önce aramızda güvenli bir mesafe bırakarak ilerleyecektik ve rehberliğimizi yapacak olan Pollux önden gideceklerdi. Sonra, bugün malikâneye alınacak sığınmacıların arasına girmeye çalışacak olan ben ve Gale geliyorduk. En arkada izimizi sürecektik ve gerekli hallerde olay yaratacak olan Peeta olacaktı.

Tigris kepenklerin arasından doğru anı kolladı, sürgüyü açtı ve Cressida ile Pollux'a işaret verdi. Cressida, "Kendinize dikkat edin," dedi ve çıktılar.

Bir dakika sonra da biz çıkacaktık. Anahtarını bulup Peeta'nın kelepçelerini çözdüm ve cebime taktım. Bileklerini ovaladı. Gevşetti, içimde umutsuzluğa benzeyen bir his belirmişti. Sanki yeniden Çeyrek Asır Oyunları'ndaydım ve Beetee, Johanna ile bana o tel bobinini veriyordu.

"Dinle," dedim. "Sakın aptalca bir şey yapma."

"Hayır. O, son çare. Kesinlikle," dedi.

Kolumu boynuna doladım ve kollarının beni sarmadan önce tereddüt ettiklerini hissettim. Eskisi kadar sağlam değillerdi ama hâlâ sıcak ve güçlüydüler. İçimde binlerce an cirit atıyordu. Bu kolların dünyadaki tek sığınağım olduğu sayısız an. Belki o zaman tam olarak takdir edememiştim ama anılarımda çok tatlı bir yerleri vardı ve şimdi sonsuza dek kaybedilmişlerdi. "Tamam, o zaman." Kollarımı çözdüm.

"Vakit tamam," dedi Tigris. Yanağını öptüm, kırmızı başlıklı pelerinimi bağladım ve eşarbımı burnuma kadar çekip Gale'in peşinden dondurucu soğuğa adım attım.

Keskin ve buz gibi kar taneleri tenimin açıkta kalan yerlerini adeta ısıtıyorlardı. Doğan güneş, onca kasvetin arasından yüzünü göstermeye çalışırken pek de başarılı olamıyordu. Yalnızca size en

yakın karaltıları ve biraz daha fazlasını görecek ışık vardı. Cressida ve Pollux'u seçememem dışında kusursuz şartlara sahiptik. Gale ve ben başımızı önümüze eğip sığınmacılarla birlikte ilerledik. Dün kepenklerin arasından bakarken kaçırdıklarımı şimdi duyuyordum. Ağlama, inleme sesleri, yorgun nefesler. Ve çok da uzak sayılmayacak silah sesleri.

Titreyen küçük bir çocuk, taşıdığı küçük kasanın ağırlığıyla iki büklüm olmuş adama, "Nereye gidiyoruz, amca?" diye sordu.

"Başkanın malikânesine. Bize yaşayacak yeni bir yer verecekler," dedi adam soluk soluğa.

Ara sokaktan çıkıp ana caddelerden birine döküldük. Bir ses, "Sağda kalın!" diye emretti. Kalabalığın arasına dağılmış, insan trafiğinin akışını yönetmeye çalışan Barış Muhafızları'nı gördüm. Daha şimdiden sığınmacılarla dolmuş dükkânların vitrinlerinden korkmuş yüzler bakıyordu. Bu hızla giderse, Tigris'in öğlen yemeğine misafirleri olacaktı. Zamanında çıkmamız herkesin lehine olmuştu.

Karın hızlanmasına rağmen, hava artık daha aydınlıktı. Cressida ve Pollux'un otuz metre kadar önümüzde, kalabalığın arasında olduklarını gördüm. Başımı çevirip Peeta'yı da görmeye çalıştım ama göremedim. Ve limon sarısı bir palto giymiş meraklı bakışlı bir kızla göz göze geldim. Gale'i hafifçe dürttüm ve adımlarımı yavaşlatıp aramızda bir insan duvarının oluşmasını sağladım.

Cılız bir sesle, "Ayrılmamız gerekebilir," dedim. "Bir kız var..."

Kalabalık silah sesleriyle sarsıldı ve yanımdaki pek çok insan yere serildi. İkinci bir yaylım ateşi arkamızdaki bir başka grubu yere indirirken feryatlar dört bir yanda çınılıyordu. Gale ve ben kendimizi yere attık ve dükkânlarla aramızdaki on metrelik mesafeyi hızla kat edip bir ayakkabıcının dışındaki sivri topuklu çizme sergisinin arkasına sığındık.

Bir çift tüylü ayakkabı Gale'in görüşünü kapatıyordu. "Kim? Görebiliyor musun?" diye sordu. Lavanta ve nane yeşili çizmelerin arasından görebildiğim tek şey cesetlerle dolu bir sokaktı. Beni izleyen küçük kız hareketsiz bir kadının yanına çökmüş, acı çığlıklar atarak onu kaldırmaya çalışıyordu. Yeni bir mermi dalgası kızın sarı paltosunun önünü yarıp kırmızıya boyayarak geçti ve kızı yere serdi. Kızın minicik, iki büklüm haline bakarken bir an konuşma yetimi kaybettim. Gale beni dirseğiyle dürttü. "Katniss?"

"Üstümüzdeki çatıdan ateş ediyorlar," dedim. Biraz daha seyrettim ve beyaz üniformaların karlı sokaklara düştüklerini görünce, "Barış Muhafızları'nı etkisiz hale getirmeye çalışıyorlar," dedim. "Ama tam anlamıyla usta nişancı olduklarını söyleyemem. İsyancılar olsa gerek." Teorik olarak müttefiklerim içeri sızmayı başarmış olsalar da, ben içimde büyük bir coşkunun uyandığını falan hissetmiyordum. O limon sarısı paltoya sabitlenmişim.

"Ateş etmeye başlarsak, tamam olur," dedi Gale. "Bütün dünya biz olduğumuzu anlar."

Bu doğrudu. İkimizde de yalnızca muhteşem yaylarımız vardı. Tek bir ok atmamız bile, iki tarafa birden burada olduğumuzu ilan etmek olurdu.

"Hayır," dedim zorla. "Snow'u indirmeliyiz."

"O zaman bütün blok ayaklanmadan harekete geçsek iyi olur," dedi Gale. Duvara tutunarak sokak boyunca ilerledik. Ama sokağın büyük kısmını dükkân vitrinleri kaplıyordu. Terli avuçlar ve cama yaslanmış, ağzı bir karış açık, olup bitenleri izleyen yüzler dizisi. Dış sergilerin birinden diğerine koşarken eşarbımı daha yukarı, elmacık kemiklerimin üzerine kadar çektim. Snow'un çerçeveli fotoğraflarının sıralandığı bir rafın arkasında tuğla bir duvara yaslı, yaralı bir Barış Muhafızı'yla

burun buruna geldik. Bizden yardım istedi. Gale başının yan tarafına bir diz darbesi indirip silahını aldı. Kavşağa gelince ikinci bir Barış Muhafızı'nı vurdu ve ikimiz de ateşli silah edinmiş olduk.

"Şimdi kim olmamız gerek?" diye sordum.

"Capitol'ün umutsuz iki vatandaşı," dedi Gale.

"Barış Muhafızları onların tarafında olduğumuzu düşünecekler ve umarım, isyancıların daha ilginç hedefleri vardır."

Kavşağı son hızla geçerken bu son rolümüzün akılcı olup olmadığını sorguluyordum ama bir sonraki bloğa vardığımızda, artık kim olduğumuzun bir önemi kalmamıştı. Kimsek kimdik. Çünkü kimse yüzlere bakmıyordu. İsyancılar buradaydılar, tamam. Caddelere dökülüyor, kapı girişlerini, araçların arkasını siper alıyorlardı. Silahlar patlıyor, bize doğru yaklaşan Barış Muhafızı ordusuna hazırlanırken, boğuk seslerle çevreye emirler yağıdırıyorlardı. Sığınmacılar silahsız, yön duygularını kaybetmiş ve çoğu yaralı halde, bu çapraz ateşin ortasında kalmışlardı.

İleride bir koza devreye girdi ve yolundaki herkesi kavuracak yoğun bir buhar fişkırttı. Kurbanları bağırsak pembesi bir renk ve fazlasıyla ölü bedenleriyle yerlere yığıldılar. Ve bunun ardından var olan cılız düzen hissi de çözüldü. Geriye kalan buhar kıvrımları kara karışırken, görüş mesafesi namlumun ucuna kadar inmişti. Barış Muhafızı, isyancı, vatandaş, kim bilir? Hareket eden her şey bir hedefti. İnsanlar refleks icabı ateş ediyordu ve ben de istisna değildim. Kalbim deli gibi çarparken ve adrenalin bütün bedenimi tutuştururken herkes düşmanımdı. Gale dışında. Av ortağım, arkamı kollayan tek insan. Yolumuza çıkan herkesi öldürerek ilerlemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Dört bir yanda çılgılık atan, yaraları kanayan ve ölü insanlar vardı. Bir sonraki köşeye vardığımızda karşıımızdaki blok tamamen mor bir ışıkla aydınlandı. Geri kaçıp bir merdivenin arkasına sindik ve gözlerimizi kısarak ışığa baktık. Aydınlatığı insanlara bir şeyler oluyordu. Bir şeyin saldırısına uğruyorlardı. Ama neyin? Ses mi? Dalga mı? Lazer mi? Ellerindeki silahlar düşüyor, göze görünür bütün deliklerinden -gözler, burunlar, ağızlar, kulaklar- kan fişkırırken parmakları yüzlerini kavuruyordu. Bir dakikadan kısa sürede herkes ölmüş, ışık kaybolmuştu. Dişlerimi sıktım ve kan birikintileri içinde ayaklarım kayarak cesetlerin üstünden atladım. Rüzgâr karları kör edici girdaplarla savururken, bize doğru koşan çizme seslerini bastırmayı başaramıyordu.

Gale'e, "Yere yat!" diye tısladım. Olduğumuz yere kendimizi attık. Yüzüm birinin sıcaklığını koruyan kanına gömüldü ama çizmeler üstümüzden atlayıp giderken ölü rolü yapıp hareketsiz kaldım. Bazıları cesetlerden uzak durmaya özen gösteriyordu. Diğerleri elimi, sırtımı eziyor, geçerken kafama tekme atıyorlardı. Çizme sesleri uzaklaşınca gözlerimi açtım ve Gale'e işaret ettim.

Bir sonraki blokta, dehşete düşmüş yeni sığınmacılarla karşılaştık. Ancak asker sayısı azdı. Tam bir soluk alma fırsatı yakaladığımızı düşünürken, bir yumurtanın kâseye çarparken çıkardığı sesi anımsatan fakat bin kat daha güçlü bir çatırtı duyuldu. Durduk ve bir koza görmek için etrafımıza bakındık. Hiçbir şey yoktu. Sonra çizmelerimin burunlarının hafiften titrediğini hissettim. Gale'e, "Koş!" diye bağırdım. Açıklayacak zaman yoktu ama birkaç dakika içinde kozanın özelliği herkesçe anlaşılacaktı. Karolarla kaplı bloğun ortasında boydan boya bir dikiş açılmıştı. Parke kaplı sokağın iki tarafı kapak misali içeri eğilerek insanları yangın içine -artık aşağıda her ne varsa boşaltıyordu.

Bir sonraki kavşağa kestirme yoldan gitmekle sokağın iki yanına sıralanmış kapılardan birine koşup binalardan birine dalmak arasında kararsız kalmıştım. Sonuç olarak çaprazlama hareket ettim. Kapak inmeye devam ederken kaygan zemine tutunmaya çalışan ayaklarımın birbirine gittikçe daha

fazla dolandığını hissediyordum. Kapağın tamamen açıldığını hissettiğimde her iki varış noktama da -kavşak ve binalar-yalnızca birkaç metre yolum kalmıştı. Parkelerle son bağlantı saniyelerimi kendimi kavşağa itmek için kullanmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ellerim iki tarafa sımsıkı tutunurken kapakların dümdüz açıldığını fark ettim. Ayaklarım havada sallanıyordu, dayanabilecekleri bir yer yoktu. On beş metre kadar aşağıdan burnuma yaz sıcaklığında çürümüş ceset misali iğrenç bir koku çarptı. Gölgelemin içinde kıvranan siyah karaltılar düşüşü canlı atlatabilen herkesin sesini kesiyordu.

Gırtlığımdan boğuk bir çığlık yükseldi. Bana yardıma gelecek kimse yoktu. Buzlu çıkıntı elimin arasından kayarken, kozanın köşesine yalnızca iki metre mesafede olduğumu gördüm. Ellerimi çıkıntı boyunca ağır ağır kaydırırken, kulaklarımı aşağıdan gelen dehşet verici seslere kapatmak için büyük çaba harcıyordum. Ellerim köşeyi kavrayınca, sağ çizmemi yukarı attım. Ayağım bir şeye tutundu. Kendimi can havliyle sokak seviyesine çektim. Soluk soluğa ve titreyerek emekledim ve zemin tamamen düz olduğu halde, kollarımı bir sokak lambasının direğine doladım.

Tanınıp tanınmayacağı aldırmadan boşluğa seslendim. "Gale? Gale?"

"Bu taraftayım." Telaşla sola döndüm. Kapak binaların ta dibine kadar her şeyi götürmüştü. Bir düzine kadar insan oraya ulaşmayı başarmıştı ve şimdi kulp vazifesi görebilecek her şeyde asılı duran biri vardı. Kapı kolları, tokmaklar, posta yarıkları. Gale benden üç kapı aşağıda bir kapının demir ızgarasına sımsıkı yapışmıştı. Kapı açık olsa, kolayca içeri girebilirdi. Ama kapıyı hiç durmadan tekmelemesine rağmen, yardımına gelen yoktu.

"Kendini kolla!" Silahımı kaldırdım. Başımı çevirdi ve kilidi kapı içeri doğru açılana dek kurşun yağmuruna tuttum. Gale kapıdan içeri doğru sallandı ve külçe halinde yere indi. Kısa bir an için kurtuluşunun coşkusunu yaşadım. Ama hemen sonra beyaz eldivenli eller yakasına yapıştı.

Gale gözlerime baktı ve dudak hareketleriyle anlayamadığım bir şey söyledi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Onu bırakamazdım ama ulaşmam da imkânsızdı. Dudakları bir kez kıpırdadı. Anlamadığımı göstermek için kafamı salladım. Kimi yakaladıklarını anlamaları an meselesiydi. Barış Muhafızları onu içeri sürüklüyorlardı. "Git!" diye haykırdığını duydum.

Dönüp kozadan uzağa koşmaya başladım. Artık tamamen yalnızdım. Gale tutsaktı. Cressida ve Pollux on defa ölmüş olabilirlerdi. Ya Peeta? Tigris'in dükkânından çıktığımızdan beri onu bir kez olsun görmemiştim. Geri döndüğü fikrine tutunmak istiyordum. Bir atağın geldiğini hissedip, henüz kontrol elindeyken Tigris'in kilerine dönmüş olmalıydı. Capitol'de bunca hareketlilik yaşanırken, onun dikkat dağıtmasına, yem olmasına ve gecekilidini yutmak durumunda kalmasına gerek olmadığını anlamış olmalıydı. Gecekilidi! Gale'in gecekilidi yoktu. Ve oklarını eliyle patlatma konusunda söylediği onca şeyin hiçbirini yapamayacaktı. Barış Muhafızlarının yapacakları ilk şey, silahlarını almak olacaktı. Gözlerimde yaşlarla bir kapı girintisine çöktüm. Vur beni. Bana dudak hareketleriyle anlatmaya çalıştığı buydu. Onu vurmam gerekiyordu! Benim görevim buydu. Hepimizin birbirimize dile dökmekten verdiğimiz söz. Ve ben bu sözü tutamamıştım. Şimdi Capitol onu ya öldürecek ya işkence edecek ya da zihniyle oynayacaktı. İçimde beni paramparça etmekle tehdit eden derin çatlaklar açılıyordu. Tek bir umudum vardı. Capitol'ün düşmesi, silahlarını bırakması ve Gale'in canını yakamadan tutsaklarını teslim etmesi. Ama Snow hayatta oldukça, böyle bir şeyin mümkün olacağını sanmıyordum.

Bir çift Barış Muhafızı bir kapı eşiğinde iki büklüm halde gözyaşı döken Capitol kızına aldırmadan koşarak geçtiler. Gözyaşlarımı içime gömdüm, yanaklarımdan süzülenleri donmasınlar diye sildim ve

kendimi toplamaya çalıştım. Pekâlâ, ben hâlâ kimliği belli olmayan bir sığınmacıydım. Yoksa Gale'i yakalayan Barış Muhafızları beni kaçarken görmüş olabilirler miydi? Pelerinimi çıkarıp kırmızı dış yüzeyi yerine, siyah astarı açıkta kalacak şekilde ters yüz ettim. Başlığı yüzümü saklayacak şekilde indirdim. Silahımı göğsüme yakın tutarak bloğu taradım. Ortalıkta yalnızca bir avuç sersemlemiş avare vardı. Beni fark etmeyen iki yaşlı adamın peşine takıldım. Kimse yanımda yaşlı adamların olmasını beklemezdi. Bir sonraki kavşağın sonuna varınca durdular, az kalsın onlara bindiriyordum. Şehir Meydanı'na gelmiştik. Gösterişli binaların çevrelediği geniş alanın tam karşısında Başkan'ın malikânesi yükseliyordu.

Meydan ortalıkta dolaşan, ağlayıp sızlayan ya da öylece oturup karın üzerlerini kaplamasını bekleyen insanlarla doluydu. Hemen aralarına karıştım. Malikâneye doğru yol alırken ayaklarım terk edilmiş hazinelere ya da kardan donmuş uzuvlara takılıyordu. Tam yolu yarılamışken beton barikatu fark ettim. Yaklaşık bir buçuk metre yükseklikteydi ve büyük bir dikdörtgen biçiminde malikânenin önünde uzanıyordu. Boş olacağını sanırdınız ama içi sığınmacılarla tıklım tıklım doluydu. Belki de bunlar malikânede barındırılmak üzere seçilmiş insanlardı. Ama yaklaştıkça bir şeyin daha farkına vardım. Barikatın içindekilerin tamamı çocuktü. Küçüklerden ergenlere kadar her yaşta çocuk vardı. Korkmuş ve soğuktan buz kesmiş. Grup halinde birbirine sokulmuş ya da uyuşmuş gibi yerde kendi kendine sallanan bir yığın çocuk. Malikâneye buyur edilmiyorlardı. Buraya hapsedilmişlerdi ve Barış Muhafızları başlarında nöbet tutuyordu. Bunun onları korumak için alınmış bir önlem olmadığını derhal anladım. Capitol onları korumak isteseydi, bir sığınağa götürülürlerdi. Amaç Başkan Snow'u korumaktı. Çocuklar insanlardan oluşan kalkan vazifesi görüyorlardı.

Bir arbede oldu ve kalabalık sola doğru kaydı. Benden daha iri bedenlerin arasında tabii ki ben de sürüklendim. "İsyancılar! İsyancılar!" bağrışmalarını duydum ve içeri sızmış olduklarını anladım. İtişmeler beni bir bayrak direğine kadar sürükledi; direğe sımsıkı tutundum. Tepeden sarkan halata tutunarak kendimi yukarı çekip, ezici kalabalıktan sıyrıldım. Evet, isyan ordusunun Meydan'a aktığını, sığınmacıları yeniden caddelere sürüklediklerini görebiliyordum. Çevrede devreye girmesi an meselesi olan kozaları taradım. Ama beklediğim olmadı. Olan tam olarak şuydu:

Capitol mührü taşıyan bir hava aracı doğruca barikattaki çocukların üstünde belirdi ve üzerlerine çok sayıda gümüş paraşüt yağdırmaya başladı. Çocuklar bu kaosta bile gümüş paraşütlerin içinde nelerin olduğunu anlamışlardı. Yiyecek ilaç. Hediyeler. Büyük bir hevesle kapışmaya başladılar. Donmuş parmakları bağcıklarla boğuşuyordu. Hava aracı gözden kayboldu, beş saniye sonra yirmi kadar paraşüt eş zamanlı olarak infilak etti.

Kalabalıktan bir feryat yükseldi. Kar kıpkırmızı olmuş, dört bir yana küçücük beden parçaları saçılmıştı. Çocukların büyük kısmı derhal öldüler ancak diğerleri yerde öylece yatıyorlardı. Bazıları sessizce oradan oraya sendeliyor, ellerinde kalan gümüş paraşütlere içlerinde kıymetli bir şeylerin olması mümkünmüş gibi boş gözlerle bakıyorlardı. Barış Muhafızları'nın kaçışmalarına bakılırsa, bunun olacağını onlar da bilmiyordu. Açılan boşluğa yeni bir beyaz üniforma ordusu akıyordu. Ama gelenler Barış Muhafızları değil, sağlık ekipleriydi. İsyancı sağlıkçılar. Üniformalarını nerede olsa tanırdım. Ellerinde tıbbi malzemelerle çocukların arasına karıştılar.

Önce sırtından aşağı inen sarı saç örgüsünü gördüm. Sonra ağlayan bir çocuğun üzerini örtmek için paltosunu çıkarırken, içeride tutmayı başaramadığı gömlek ucunun ördek kuyruğu uzantısını. Effie Trinket'ın toplama gününde adını okuduğu anda verdiğim tepkiyi verdim. Bütün takatimi kaybetmiş olmalıydım, çünkü kendimi bayrak direğinin dibinde buldum. Son birkaç saniye kayıptı. Sonra daha önce yaptığım gibi, kalabalığı yararak ilerledim. Uğultu arasında sesimi duyurmaya çalışarak adımı

haykırdım. Ona ve barikata neredeyse ulaşmıştım ki sesimi duyduğunu sandım. Çünkü beni görmüş, dudakları adımı fısıldamıştı.

Ve işte tam anda paraşütlerin geri kalan kısmı da patladı.

Gerçek mi? Gerçek değil mi? Alev alev yanıyordum. Paraşütlerden püsküren alev topları barikattan sekip, karlı havayı yarararak uçtular ve kalabalığın üzerine indiler. Tam dönmek üzereyken toplardan biri beni yakaladı ve dilini sırtımda dolaştırıp beni yepyeni bir şeye dönüştürdü. Söndürülmesi güneş kadar güç bir yaratığa...

Bir ateş muttasının tanıdığı tek bir duygu vardı: İstirap. Ne görüntü, ne ses, ne de etin amansız yanışı dışında bir his. Belki de bilinci kaybetme anları da vardı ama ben o anlara sığınamadıktan sonra, ne önemi vardı ki? Ben Cinna'nın kuşuydum: Tutuşmuş, kaçılmaz bir şeyden, bedenimde büyüyen alev tüylerinden kaçmak için çılgın gibi uçan bir kuş. Kanatlarımı çırpamam yangını körüklemekten başka bir işe yaramıyordu. Kendimi tüketiyordum. Yok yere.

Sonunda kanatlarım bocalamaya başladı, irtifa kaybettim ve yer çekimi beni Finnick'in gözlerinin renginde, köpüklü bir denize çekti. Suyun altında bile yanmaya devam eden sırtımın üstünde süzülmeğe başladım ama ıstırap acıyı yatıştırmıştı. Akıntıya kapılıp artık yönümü kendim seçemez olunca, işte o zaman geldiler. Ölüler.

Sevdiklerim üstümdeki açık gökyüzünde kuşlar gibi uçuşuyorlardı. Havada süzülüyor, zikzaklar çiziyor, onlara katılmam için beni de çağırıyorlardı. Peşlerinden gitmeyi deli gibi istiyordum ama deniz suyu kanatlarımı ağırlaştırmış, kaldırmamı imkânsız hale getirmişti. Nefret ettiklerim suyun içindeydiler; tuzlu etimi iğne dişleriyle koparan ürkütücü, pullu yaratıklar. Beni hiç durmadan ısıyor, suyun altına çekmeye çalışıyorlardı.

Pembeye boyalı küçük, beyaz kuş pike yaptı ve pençelerini göğsüme geçirdi. Beni suyun üstünde tutmaya çabalıyordu. "*Hayır, Katniss! Hayır! Gidemezsin!*"

Ancak nefret ettiklerim kazanmak üzereydiler ve beni böyle tutmaya devam ederse, o da kaybolup gidecekti. "Prim, bırak!" Ve sonunda bıraktı.

Suyun derinliklerinde, herkes beni terk etmişti. Yalnızca kendi soluğumun sesi, suyu içime çekmek ve sonra ciğerlerimden atmak için harcadığım müthiş çaba vardı. Durmak istiyordum, soluğumu tutmak. Fakat deniz, benim irademe aldırmadan kendi yolunu buluyordu. "Bırak öleyim. Bırak diğerlerinin peşinden gideyim." Beni orada tutan şeye yalvarıyordum. Ama yanıt yoktu.

Günlerce, yıllarca, belki de yüzyıllarca tutsak kaldım, ölüydüm, ama ölmeme izin yoktu. Canlıydım ama ölüden beterdim. O kadar yalnızdım ki, nefret edilesi bile olsa, her şey kabulümdü. Ama sonunda bir ziyaretçim oldu; tatlı bir ziyaretçi: Morfin. Damarlarımdan akıyor, acımı yatıştırıyordu. Vücudumu, yükselecek ve köpüklerin üzerine uzanacak kadar hafifletmişti..

Köpük. Gerçekten de köpüklerin üstünde süzülüyordum. Köpüğü parmak uçlarımda ve çıplak bedenimin kıvrımlarında hissediyordum. Çok acı vardı; ama gerçeği andıran bir şey daha vardı. Gırtlığımdaki zımpara hissi. İlk arenadan yanık merhemi kokusu. Annemin sesi. Bunlar beni korkutuyordu ve bir anlam verebilmek için derinlere dönmek istiyordum. Ama geri dönüş yoktu. Kim olduğumu kademe kademe kabul etmek zorundaydım. Kanadı olmayan, fena halde yanmış bir kız. Ateşsiz. Ve kız kardeşsiz.

Göz kamaştırıcı Capitol hastanesinde, doktorlar sihirlerini konuşturuyorlardı. Açık yaralarımı yeni cilt katmanlarıyla kapladılar. Hücreleri benim olduklarını düşünmeye ikna ettiler. Vücut parçalarımla ustaca oynadılar, yerlerine iyice oturduklarından emin olmak için eğdiler, esnettiler. Sürekli ne kadar şanslı olduğumu duyuyordum. Gözlerim kurtulmuştu. Ve yüzümün büyük kısmı. Ciğerlerim tedaviye

yanıt veriyordu. Eskisi kadar iyi olacaktım.

Narin benim çarşıların baskısına dayanacak kadar güçlenince, yeni misafirler gelmeye başladı. Morfin kapıyı hem ölümlere, hem dirilere aralamıştı. Gülümsemeyen, sarımtırak Haymitch. Yeni bir gelinlik diken Cinna. İnsanların ne kadar iyi oldukları konusunda gevezelik eden Delly. "İdam Ağacı"nın tamamını söyleyen ve bundan vardiyalar arasında sandalye tepesinde uyuyan annemin haberinin olmaması gerektiğini hatırlatan babam.

Bir gün beklentilere uyandım ve rüyalar ülkemde yaşamama izin verilmeyeceğini anladım. Ağzıdan gıda almak zorundaydım. Ve kendi kaslarımı hareket ettirmek. Tuvalet gitmek Başkan Coin'in kısa ziyareti durumu perçinledi.

"Endişelenme," dedi. "Onu sana sakladım."

Konuşamıyor olmam doktorları her an biraz daha şaşırtıyordu. Yeni testler yapıldı ve her ne kadar ses tellerimde hasar olsa da, konuşmamamın buna bağlı olamayacağı ortaya çıktı. Sonunda, bir kafa doktoru, Dr. Aurelius ortaya fiziksel anlamda değilse de, zihinsel olarak bir Avox'a döndüğüm teorisini attı. Sessizliğimin duygusal bir travmadan kaynaklandığını söyledi. Ona sunulan yüzlerce tedavi önerisini, beni kendi halime bırakmalarını söyleyerek geri çevirdi. Ben hiçbir şey ya da hiç kimseyle ilgili soru sormazken, insanlar sürekli yeni bilgiler taşıyorlardı. Savaşla ilgili olarak: Capitol, o paraşütlerin patladığı gün düşmüştü. Panem'i Başkan Coin yönetiyordu ve Capitol'un geriye kalan bir iki küçük direnişini de bastırmak için bölükler görevlendirilmişti. Başkan Snow'a gelince: Tutsak edilmişti. Yargılanmayı ve çok büyük ihtimalle idam edilmeyi bekliyordu. Suikast ekibim: Cressida ve Pollux savaş yıkıntılarını görüntülemek üzere mıntikalara gönderilmişlerdi. Kaçma girişimi sırasında iki kurşun yiyen Gale, 2'de Barış Muhafızları'nı temizliyordu. Peeta hâlâ yanık ünitesindeydi. Sonuçta o da Şehir Merkezi'ne ulaşmayı başarmıştı. Aileme gelince, annem kederini işine gömmüştü.

Hiç işim olmadığı için, kederim beni gömüyordu. Beni ayakta tutan tek şey, Coin'in Snow'u öldürebileceğime dair söz vermiş olmasıydı. Bunu da yaptığım zaman, geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Bir süre sonra hastaneden taburcu edildim ve Başkan'ın malikânesinde annemle paylaşacağımız bir odaya geçtim. Annem hemen hemen hiç gelmiyordu; yemeklerini iş yerinde yiyor, orada uyuyordu. Beni kontrol etmek, yemeklerimi yediğimden, ilaçlarımı kullandığımdan emin olmak Haymitch'e düşmüştü. Bu kolay iş değildi. 13. Mıntika'daki eski alışkanlıklarıma dönmüştüm. Malikânemin içinde izinsiz dolaşıyordum. Saklanacak tuhaf, küçük yerler arıyordum. Bir kürk dolabı. Kütüphanede bir dolap. Kullanılmayan mobilyaların istiflendiği bir odadaki uzun süre önce unutulmuş banyo küveti. Mekânlarım loş, sessiz ve bulunması imkânsız kuytulardı. Kıvrılıyor, kendimi iyice küçültüyor ve tamamen kaybolmaya çalışıyordum. Sessizliğin ortasında, üzerinde PSİKİYATRİ HASTASI yazılı hastane bilekliğini çevirip duruyordum.

Adım Katniss Everdeen. On yedi yaşındayım. Evim 12. Mıntika'da. Ama artık 12. Mıntika yok. Ben Alaycı Kuş'um. Capitol'ü alaşağı ettim. Başkan Snow benden nefret ediyor. Kız kardeşimi öldürdü. Şimdi de ben onu öldüreceğim. Ve sonra Açlık Oyunları sona erecek.

Periyodik olarak kendimi odamda buluyordum. Beni oraya morfin ihtiyacım mı sürüklüyordu, yoksa Haymitch mi izimi sürüp buluyordu emin değildim. Yemeğimi yiyor, ilacımı alıyordum. Banyo yapmam isteniyordu. Derdim suyla değildi, çıplak ateş muttası bedenimi yansıtan aynaylaydı. Doku

nakli yapılan yerlerde hâlâ bebek pambesi bir görüntü vardı. Hasar görmüş fakat kurtarılabılır olarak kabul edilen bölgeler ise kırmızı, sıcak ve eriyik haldeydiler. Eski halimden kalma yamalar beyaz ve soluk bir renkle parlıyordu. Deri parçalarından yapılma acayip görünürlü, kırkyama bir yatak örtüsünü andırıyordum. Saçlarımın bir kısmı tamamen yanmıştı. Geri kalan kısmı ise tuhaf uzunluklarda kırılmıştı. Katniss Everdeen, ateşler içindeki kız. O acının anılarını tazelemese, vücudumun görüntüsü hiç umurumda olmayacaktı. Ve neden acı içinde olduğumu hatırlatmasa. Ve o acının başlamasından hemen önce olan şeyi. Ve küçük kız kardeşimin bir insan meşalesine dönüşmesini izleyişimi.

Gözlerimi yummanın bir faydası olmuyordu. Ateş karanlıkta daha parlak yanıyordu.

Zaman zaman Dr. Aurelius çıkageliyordu. Ondan hoşlanıyordum; çünkü artık güvende olduğuma, henüz göremesem de bir gün yeniden mutlu olacağıma ya da Panem'de işlerin daha iyi gideceğine dair saçma sapan şeyler söylemiyordu. Yalnızca konuşacak halde olup olmadığını soruyordu. Yanıt vermediğim zaman, bir koltukta uyuyakalıyordu. Aslına bakarsanız, ziyaretlerinin asıl motivasyonunun şekerleme ihtiyacı olmasından şüpheleniyordum. Ama bu durum ikimizin de işine geliyordu.

Size tam saati ve dakikaları veremesem de, o an gittikçe yaklaşıyordu. Başkan Snow yargılanmış, suçlu bulunmuş ve idama mahkûm edilmişti. Bunları bana Haymitch anlatıyordu ya da koridorda yanlarından geçtiğim muhafızların konuşmalarına kulak misafiri oluyordum. Alaycı Kuş kostümüm odama getirilmişti. Kuşanılacak durumdaki yayım da oradaydı ama ok kılıfı yoktu. Nedeni zarar görmüş olmaları ya da silah bulundurmamamın daha doğru olması olabilirdi. Zaman zaman olaya hazırlanmak mıyım diye düşünüyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Bir akşamüstü, boyalı bir paravanın arkasındaki minderli bir pencere içinde geçirdiğim uzun saatlerin ardından, kalktım ve sağ yerine sola döndüm. Kendimi malikânenin tuhaf bir yerinde buldum ve yönümü derhal kaybettim. Yaşadığım bölümün aksine burada yol soracak hiç kimse yok gibiydi. Yolumu kısa sürede bulmayı diliyordum. Sesi yutan kalın halılar ve ağır duvar goblenleriyle fazla sessizdi. Yumuşak bir ışık. Pastel renkler. Huzurlu. Ta ki güllerin kokusunu alana kadar. Koşamayacak kadar çok titrediğim için, perdelerin arasına daldım ve muttaların gelmesini bekledim. Nihayet, ortada muttaların olmadığını anladım. O zaman aldığım bu koku neydi? Gerçek güller mi? O korkunç şeylerin yetiştirildiği bahçeye yakın olmam mümkün müydü?

Koridor boyunca ilerledikçe, koku daha da güçleniyordu. Belki gerçek muttalar kadar güçlü değildi ama kanalizasyon ya da patlayıcılarla rekabet etmediği için, daha saftı. Bir köşeyi döndüm ve kendimi iki şaşkın muhafıza bakarken buldum. Barış Muhafızları değillerdi, elbette. Artık Barış Muhafızı diye bir şey yoktu. Ancak 13'ün gri üniformalı derli toplu askerleri de değillerdi. İsyancıların yıpranmış, toplama kıyafetleri içinde, biri kadın, biri erkek iki kişiydiler. Bandaj içinde ve sıskaydılar. Güllere açılan kapıda nöbet tutuyorlardı. Girmek için hamle yapınca, silahları önümde bir X oluşturdu.

"İçeri giremezsiniz, küçük hanım," dedi adam.

"Asker," diye düzeltti kadın. "İçeri giremezsin, Asker Everdeen. Başkan'ın emirleri."

Orada durup sabırla silahlarını indirmelerini, o kapının arkasında ihtiyaç duyduğum bir şeyin olduğunu ben söylemeden anlamalarını bekledim. Bir gül. Tek bir gonca. Onu vurmadan önce Snow'un yakasına tutturmak için. Varlığım muhafızları endişelendirmişe benziyordu. Haymitch'i

çağırmaktan bahsederlerken arkamdan bir kadın sesi yükseldi. "Bırakın, girsin."

Sesi tanıyordum ama kime ait olduğunu çıkaramamıştım. Dikiş'ten 13'ten ve kesinlikle Capitol'den değildi. Kafamı çevirdim ve kendimi 8. Mıntıka'nın komutanı Paylor'ın karşısında buldum. Hastanedeki halinden çok daha yıpranmış görünüyordu ama hangimiz yıpranmamıştık ki?

"Benim yetkimle," dedi Paylor. "O kapının arkasındaki her şeye hakkı var." Bunlar Coin'in değil, onun askerleriydi. Silahlarını hiç soru sormadan indirip geçmeme izin verdiler.

Kısa koridorun sonunda, cam kapıları iterek açtım ve içeri adım attım. Artık koku o kadar güçlenmişti ki, sanki burnumun sindirecek yeri kalmamış gibi, etkisini kaybetmeye başlamıştı. Nemli, yumuşak hava tenime iyi gelmişti. Ve güller muhteşemdiler. Parlak pembe, gün batımı turuncusu ve hatta açık mavi renkte, birbirinden gösterişli dizi dizi çiçekler, özenle budanmış bitkilerin arasında, bakarak ama el sürmeden dolaşmaya başladım. Bu güzelliklerin nasıl öldürücü olabildiklerini zor yoldan öğrenmiştim. Onu, zarif bir çalının en tepesini taçlandırmış haliyle görür görmez tanıdım. Yeni yeni açmaya başlayan muhteşem, beyaz bir gonca. Tenim değmesin diye kazağımın sol kolunu elime kadar indirdim, bir budama makası aldım ve tam gülün sapına uzanırken, sesini duydum.

"Güzel bir seçim."

Elim seğirdi, makas sapın üstüne kapandı.

"Renkli olanlar da hoş tabii ama hiçbir şey kusursuzluğu beyaz kadar iyi temsil edemez."

Onu hâlâ göremiyordum ama sesi yakındaki bir kırmızı gül tarhından geliyor gibiydi. Gülün sapını kazağımın koluyla dikkatle tutarak köşeyi yavaşça döndüm ve onu duvara dayalı bir taburede otururken buldum. Her zamanki kadar bakımlı ve şık giyimliydi ama kelepçeler, prangalar ve izleme aygıtlarıyla donanmıştı. Parlak ışıktaki teni solgun ve hastalıklı bir yeşile çalıyordu. Elinde taze kanla lekelenmiş beyaz bir mendil tutuyordu. Yılan gözleri, bu bitik halinde bile ıslık ıslık ve buz gibiydiler. "Evime çıkan yolu bulacağım umuyordum."

Evi. Tıpkı geçen yıl onun, bir yılan gibi sürünerek ve tıslayarak, kanlı ve gül kokan soluğuyla tehditler savurmak üzere benimkine girmesi gibi, şimdi de ben onun evine tecavüz ediyordum. Bu sera, odalarından biri, belki de en sevdiğiydi. Belki daha iyi zamanlarda güllerle bizzat o ilgileniyordu. Ama şimdi hapishanesinin bir parçası olmuştu. Muhafızlar beni bu yüzden durdurmuşlardı. Ve Paylor beni bu yüzden içeri sokmuştu.

Lüksün kucağına kurulmak yerine, Capitol'ün sahip olabileceği en derin mahzende saklandığını tahmin ediyordum. Oysa Coin onu burada bırakmıştı, örnek oluşturmak için olsa gerekti. Olur da ileride kendisi de gözden düşecek olursa, başkanların -en nefret edilesi olanların bile- özel muamele göreceğinin anlaşılması için. Onun gücünün etkisini ne zaman kaybedeceğini kim bilebilirdi?

"Konuşmamız gereken çok şey var ama içimden bir ses, ziyaretinin kısa süreli olacağını söylüyor. Bu yüzden sırayla gidelim." öksürmeye başladı. Ağzından çektiğinde mendili iyice kırmızılaşmıştı. "Kız kardeşin için ne kadar üzülüğümü söylemek isterim."

Bu sözler, ölüsü çıkmış, ilaçla sersemlemiş halimde bile bağrıma bıçak gibi saplanmış, Snow'un acımasızlığının sınırının olmadığını bir kez daha hatırlatmıştı. Ve mezarına giderken bile beni yok etmeye çalıştığını.

"Çok yazık çok gereksiz. O noktada oyunun sona erdiğini herkes görebilirdi. Aslında o paraşütleri bıraktıklarında, resmî bir teslim duyurusu yapmaya hazırlanıyordum." Vereceğim tepkinin tek bir

saniyesini kaçırmaktan korkar gibi, bir an bile kırpmadığı gözlerini bana sabitlemişti. Oysa söylediklerine anlam veremiyordum. Paraşütü bıraktıklarında mı? "Emri benim verdiğimi sandın, değil mi? Elimin altında kullanabileceğim bir hava aracı olsa, kendi kaçışımı planlayacak olmam bir yana, bu hangi amaca hizmet ederdi ki? İkimiz de çocukların canına kıyamayacak biri olmadığımızı biliyoruz, müsrif bir adam da değilim. Her zaman bir neden için can alırım. Capitol çocuklarıyla dolu bir kümesi yerle bir etmek için bir neden yoktu. Hem de hiç."

Bir sonraki öksürük krizini, sarf ettiği sözleri hazmetmem için özellikle sahnelemiş olabilir miydi? Yalan söylüyordu. Tabii ki yalan söylüyordu. Ama o yalandan kendini kurtarmak için debelenen bir şey vardı.

"Ancak Coin'in bu ustaca manevrasını takdir ettiğimi kabul etmeliyim. Kendi çaresiz çocuklarımızı bombaladığım fikri, halkımın bana beslediği son sadakat kırıntılarını derhal yok etti. Sonrasında gerçek bir direniş kalmadı. O olayı canlı yayınladığını biliyor muydun? İşin içinde Plutarch'ın parmağının olduğunu kolayca görebilirsin. Ve tabii o paraşütlerde. Bir Baş Oyunkurucu'dan böyle bir bakış açısı beklenir, değil mi?" Snow mendilini ağzının kenarına bastırdı. "Kız kardeşini hedef almadığından eminim, ama bu tarz şeyler olabiliyor."

Artık Snow'la değildim. 13'te, Özel Silahlar'da, Gale ile Beetee'nin yanıdaydım. Gale'in tuzakları temel alınarak yapılan tasarımlara bakıyordum. İnsani duygular üzerine hazırlanan tuzaklar. Kurbanları öldüren ilk bomba. Ve onları kurtarmaya gelenleri havaya uçuran ikincisi. Gale'in sözlerini hatırlıyordum.

"Tabii ki var. Beetee ve ben, Başkan Snow'un Peeta'nın zihnini zapt ederken danıştığı kurallar kitabını temel aldık."

Snow, "Benim hatam," dedi. "Coin'in planını idrak etmekte ağır kalmam oldu. Niyeti Capitol ve diğer mntıkaların birbirlerini yok etmelerini sağlamak, sonra da neredeyse bir çizik dahi almamış 13'le iktidarı ele geçirmektir. Hata olmasın, daha en başından beri benim yerimi almak niyetindeydi. Şaşırmamalıydım. Ne de olsa Karanlık Günler'e neden olan isyanı başlatan ve akıntı aleyhine dönünce diğer mntıkaları yüzüstü bırakan da On Üç'tü. Ama ben Coin'i değil, seni izliyordum, Alaycı Kuş. Sen de beni. Korkarım ikimiz de aptal yerine konduk."

Bunun gerçek olabileceğine inanmayı reddediyordum. Bu benim bile kaldırabileceğim bir şey değildi. Kız kardeşimin ölümünden sonra ilk sözcük mırıldandım. "Sana inanmıyorum."

Snow sahte bir hayal kırıklığıyla kafasını salladı. "Ah, benim sevgili Bayan Everdeen'im. Birbirimize yalan söylememek konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Koridora çıkınca, Paylor'ı tam olarak biraz önce durduğu yerde beklerken buldum. "Aradığın şeyi buldun mu?" diye sordu.

Karşılık olarak elimdeki beyaz goncayı havaya kaldırdım ve yanından geçip gittim. Odama ulaşmayı bir şekilde başarmış olmalıydım; çünkü hatırladığım bir sonraki şey, banyodaki musluktan bir bardak su doldurup gülü içine yerleştirişim oldu. Soğuk seramik zeminde dizlerimin üzerine çöktüm ve çıplak floresan ışığında beyaza odaklanmakta güçlük çektiğim için, çiçeğe gözlerimi kısarak baktım. Parmağım bilekliğimin ucuna uzandı ve turnike gibi bükmeye, bileğimi acıtmaya başladım. Acının, daha önce Peeta'da olduğu gibi gerçeğe tutunmama yardım edeceğini umuyordum. Dayanmalıydım. Olup bitenlerle ilgili bütün gerçeği öğrenmeliydim.

Her ne kadar ilintili detayları farklılık gösterebilecek olsa da, iki olasılık vardı. İlki, benim de inandığım gibi, meydana giriş yapan isyancıların yardıma koşacaklarını bilerek o hava aracını gönderenin ve paraşütleri bırakıp çocukların canlarına kıyanın Capitol olduğuydu. Bunu destekleyecek kanıt vardı. Aracın üstündeki Capitol mührü, düşmanı gökyüzünden silmek için herhangi bir girişimde bulunulmaması ve mntıkalarla savaşlarında çocukları maşa olarak kullandıkları uzun geçmişleri. Ve bir de Snow'un anlattığı hikâye vardı. Savaşa hızla son vermek için, çocukları isyancıların ele geçirdikleri bir hava aracı bombalamıştı. Ama durum buysa, Capitol düşmana neden ateş açmamıştı? Hazırlıksız mı yakalanmışlardı? Savunma güçleri tükenmiş miydi? Çocuklar 13 için değerliydi ya da her zaman böyle görünmüştü. Şey, belki ben değildim. Fayda sürem dolunca, gözden çıkarılabilirdim. Gerçi bu savaşta çocuk olarak görülmeyeli uzun zaman olmuştu. Hem kendi sağlık ekiplerinin tepki vermesinin ve ikinci patlamayla katledilmelerinin yüksek ihtimal olduğunu bile bile, bunu neden yaparlardı ki? Yapmazlardı. Yapamazlardı. Snow yalan söylüyordu. Her zamanki gibi benimle oynuyordu. Beni isyancılara karşı kıskırtıp onları yok etmemi umuyordu. Evet. Tabii ki.

Peki o zaman, beni bu denli huzursuz eden şey neydi? Öncelikle iki parti halinde patlayan bombalar. Sorun Capitol'ün böyle bir silaha sahip olamayacağı değil, isyancıların sahip olduklarından emin olmamdı. Gale ve Beetee'nin parlak buluşu. Ve bir de hayatta kalmak için her imkânı zorlayacağından emin olduğum Snow'un kaçmak için herhangi bir girişimde bulunmamış olması vardı. Bir yerlerde, küçük yılan hayatının sonuna dek yetinebileceği gerekli erzakı depoladığı, hazır bir sığınacağının olmadığına inanmak güçtü. Ve son olarak Coin'in değerlendirmesi geliyordu. Snow'un söylediklerini harfiyen yaptığı inkâr edilemezdi. Capitol ve mntıkaların birbirlerini yerle bir etmelerine neden olmuş, sonrasında iktidarı ele geçirmek üzere ağır ağır sahneye çıkmıştı. Planı bu bile olsa, paraşütleri onun attığı anlamına gelmezdi. Zafer zaten avucundaydı. Her şey gibi.

Benim dışımda.

Boggs'un Snow'un halefinin kim olacağı konusuna kafa yormadığımı itiraf ettiğim zaman verdiği karşılığı hatırlıyordum: *"Aklına ilk gelen isim Coin değilse, tehdit oluşturuyorsun demektir Sen isyanın yüzüsün. Diğer herkesten daha etkili olabilirsin. Dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar Başkanla ilgili olarak yaptığın en iyi şey, onu tolere etmek oldu."*

Birden aklıma henüz on dört yaşında bile olmayan ve yaşı asker rütbesi almasına izin vermeyen ama bir şekilde ön saflarda çalışan Prim geldi. Böyle bir şey nasıl olabilmişti? Kardeşimin orada olmak istediğinden hiç şüphem yoktu. Kendinden yaşça büyük pek çok insandan daha becerikli olduğu da kesindi. Amabütün bunlara rağmen, on üç yaşında bir çocuğun savaşa girmesine çok üst rütbeli

birinin onay vermesi gerekirdi. Bunu, Prim'i kaybetmenin aklımı tamamen kaçırmama neden olacağını -ya da tamamen onun tarafına geçeceğim- umarak, Coin mi yapmıştı? Bu olaya şahsen tanık olmam şart değildi. Şehir Meydanı'nda sayısız kamera çalışıyordu. O anı sonsuza dek sabitleyecek kameralar.

Hayır, şimdi deliriyordum işte. Bir tür paranoya durumuna geçiyordum. Böyle bir görevi çok insan bilir ve haber bir şekilde sızardı. Sızar mıydı gerçekten? Coin, Plutarch ve küçük sadık ve kolayca harcanabilecek bir mürettebat dışında kimin bilmesi gerekirdi?

Bu konuyu çözmeye fena halde ihtiyacım vardı. Tek sorun güvenebileceğim herkesin ölmüş olmasıydı. Cinna. Boggs. Finnick. Prim. Peeta vardı ama o fikir yürütmekten başka bir şey yapamazdı. Üstelik zihninin ne halde olduğunu kim bilebilirdi? Bu durumda geriye bir tek Gale kalıyordu. Uzaktaydı ama hemen yanı başımda olsaydı bile, ona açılabilir miydim? Ona ne diyebilir, sorumu Prim'i onun bombasının öldürdüğünü ima etmeden, nasıl sorabilirdim? Bu fikrin imkânsızlığı, Snow'un yalan söylediğinin en önemli göstergesiydi.

Sonuç olarak geriye sığınabileceğim, ne olduğunu bilebilecek ve hâlâ benim tarafımda olması muhtemel tek bir isim kalıyordu. Konuyu açmak her koşulda, büyük bir riskti. Ama her ne kadar Haymitch'in arenada hayatımın üstüne kumar oynayabileceğini düşünsem de, beni Coin'e gammazlayacağım hiç sanmıyordum. Aramızdaki sorun her ne olursa olsun, farklılıklarımızı bire bir çözmeyi tercih ederdik.

Hızla ayağa fırladım ve kendimi kapıdan dışarı, Haymitch'in koridorun karşı tarafında kalan odasına attım. Kapıyı tıklatıp yanıt alamayınca, içeri daldım. İyik. Bir mekânı kirletme hızı müthişti. Dairesinin dört bir yanı yarısı yenmiş yiyecek tabakları, kırık içki şişeleri, sarhoşken yaşadığı bir sinir krizinden kalma kırık mobilya parçalarıyla doluydu. Hırpani ve pis bir halde, bir çarşaf kördüğümünün ortasında, yatağına sızmıştı.

Bacağını sarsarak, "Haymitch," dedim. Tabii ki bu kadarı yeterli olmadı. Yine de su sürahisini başından aşağı boca etmeden önce birkaç deneme daha yaptım, iç geçirerek ve bıçağını rastgele savurarak kendine geldi. Görünüşe bakılırsa, Snow'un saltanatının sona ermesi, korkularının da sonunu getirmemişti.

"Ah, sen," dedi. Hâlâ sarhoş olduğu sesinden belliydi.

"Haymitch," diye başladım.

"Bakın hele. Alaycı Kuş sesine kavuşmuş." Güldü. "Plutarch çok sevinecek." Şişenin tekinden bir yudum aldı. "Neden sıırıslıklamım?" Elimdeki sürahiyi yerdeki kirli giysi yığınının üzerine attım.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim.

Haymitch havaya içki kokuları salacak şekilde geçirdi. "Ne var, tatlım? Erkeklerle yeni sorunlar mı?" Nedenini bilmiyordum ama bu beni Haymitch için ender kabul edilecek biçimde incitmişti. Duygularım yüzüme de yansımış olmalıydı; çünkü sarhoş haline rağmen sözünü geri almaya çabaladı. "Tamam, komik değildi." Kapıya varmışım bile. "Komik değildi! Geri dön!" Yere düşerken çıkardığı sestten peşimden gelmeye çalıştığım tahmin ettim ama bir anlamı yoktu.

Malikânenin içinde zikzaklar çizerek dolaştım ve ipekli şeylerle dolu bir gardıropta kayboldum. Kıyafetleri askılarından koparırcasına çıkardım ve kendime içine gömülebileceğim bir yığın oluşturdum. Cebimin astarında başıboş bir morfin tableti buldum ve gittikçe artan histerimin önüne

geçmek için susuz yuttum. Gerçi her şeyi düzeltmeye yetmeyecekti. Uzaktan Haymitch'in bana seslendiğini duydum ama o haliyle beni bulabilmesi imkânsızdı. Hele bu yeni mekânımda. İpeklerin arasında kendimi kozasında metamorfozunu bekleyen bir tırtıl gibi hissediyordum. Her zaman bunun huzur veren bir durum olacağını düşünmüşümdür. Başlangıçta öyle geldi. Ancak gün geceye karışırken kendimi her an biraz daha fazla kapana kısılmış hissetmeye başladım. Bu kaygan kumaşların arasında boğuluyordum. Güzel bir şeye dönüşene kadar buradan çıkamayacaktım sanki. Yıpranmış gövdeyi değiştirip pürüzsüz kanatlar büyütmenin sırrını çözmeye çalışırken adeta kıvranıyordum. Harcadığım müthiş çabaya rağmen, bombaların patlamasıyla büründüğüm mevcut halimle, çirkin bir yaratık olmaya devam ediyordum.

Snow'la karşılaşmam, eski kâbus repertuvarımın kapısını aralamıştı. İz sürücü arılar tarafından bir kez daha sokulmak gibiydi. Uyanmakla karıştırdığım kısa bir solukla bölünen dehşet verici görüntüler dalgası. Ve kısa molanın ardından beni kendimden geçiren yeni bir dalga daha. Muhafızlar nihayet yerimi tespit ettiklerinde, gardırobun tabanında, ipekli kumaşlarla kördüğüm halde oturmuş, avazım çıktığı kadar çığlık atıyordum, önce var gücümle karşı koydum. Sonra beni, bana yardım etmeye çalışıklarına ikna edip boğucu kumaşlardan soydular ve odama geri götürdüler. Yolda bir pencerenin önünden geçtik ve gri, karlı bir şafağın Capitol'ü kapladığını gördüm.

Fazlasıyla akşamdan kalma bir Haymitch, ikimizin de midesinin kaldırmayacağı bir yemek tepsisi ve bir avuç hapla beni bekliyordu. Beni yeniden konuşturmak için cılız bir girişimde bulundu ama faydasız olduğunu görünce, birinin hazır ettiği banyoya gönderdi. Küvet, dibe doğru üç basamağı olan derin bir küvette. Kendimi ılık suyun içine bıraktım ve gırtlığıma kadar köpük içinde oturarak ilaçların etkilerini göstermelerini beklemeye başladım. Gözlerim gece yapraklarını açan ve içerisini güçlü parfümüyle dolduran güle kaydı. Doğruldu ve gülü boğmak için bir havluya uzandım. Tam o anda kapıda çekingen bir tıkırtı oldu, sonra banyo kapısı açıldı ve karşımda üç tamdık yüz buldum. Hepsi bana gülümsemeye çalışıyorlardı ama Venia bile tahrip olmuş bedenim karşısındaki şaşkınlığını gizleyememişti. Octavia cırtlak bir sesle, "Sürpriz!" dedi ve gözyaşlarına boğuldu. Onları yeniden karşımda bulmanın şaşkınlığını atlatmaya çalışırken, zamanın geldiğini anladım. Bugün idam günü olmalıydı. Beni kameralara hazırlamaya gelmişlerdi. Ve yeniden Güzellik Seviye Sıfır'a dönüştürmeye. Octavia'nın ağlamasına şaşmamak gerekirdi. Bu imkânsız bir görevdi.

Canımı yakmaktan çekindikleri için, kırkyama cildime dokunamıyorlardı; bu yüzden kendim durulanıp kurulandım. Onlara acıyı artık hissetmediğimi söylesem de, Flavius üzerime bir bornoz geçirirken, irkilmekten kendini alamadı. Yatak odasında ikinci bir sürpriz daha buldum. Bir koltukta dimdik oturuyordu. Metalik sarı peruğundan yüksek topuklu deri pabuçlarına kadar cilalı. Elinde klipsli bir kâğıt altlığı vardı. Gözlerine yerleşen boş bakışlar dışında hiç değişmemişti.

"Effie," dedim.

"Merhaba, Katniss." Ayağa kalktı ve Çeyrek Asır Oyunlarından önceki geceye denk gelen son buluşmamızdan beri hiçbir şey olmamış gibi, yanaklarımdan öptü. "Öyle görünüyor ki, önümüzde yine büyük, büyük, büyük bir gün var. Bu yüzden neden hazırlanmaya başlamıyorsun? Ben arada uğrar, bir göz atarım."

"Tamam," dedim.

Venia ağzının içinde, "Plutarch ve Haymitch'in onu canlı tutmakta bir hayli zorlandıkları konuşuluyor," diye geveledi. "Senin kaçışından sonra hapse atılmış."

Effie Trinket, isyancı. Bu biraz fazla zorlamaydı. Fakat Coin'in onu öldürmesini istemiyordum. Bu yüzden bana sorulması halinde Effie'yi bir isyancı olarak takdim etmeyi zihnime not ettim. "Sanırım Plutarch'ın üçünüzü kaçırmaması iyi olmuş," dedim.

"Hâlâ hayatta olan tek hazırlık ekibi biziz. Ve Çeyrek Asır Oyunları'nın bütün stilistleri öldü," dedi Venia. Onları kimin öldürdüğünü belirtmedi. Artık bir önemi olup olduğundan emin değildim. Nazik bir tavırla yara izi içindeki ellerimden birini tuttu ve dikkatle inceledi. "Şimdi, tırnakların için ne düşünüyorsun? Kırmızı? Ya da abanoz siyahı?"

Flavius, arkadaki uzun buklelerle kel bölgeleri saklamayı başarırken, ön tarafı eşit dağıtarak saçlarımda bir güzellik mucizesi yarattı. Alevlerden korunduğu için, yüzüm her zamanki uğraşlardan daha fazlasını gerektirmemişti. Cinna'nın Alaycı Kuş tulumunu giyince yalnızca boynumdaki, kollarımın alt kısmındaki ve ellerimdeki yara izleri açıkta kaldı. Octavia, Alaycı Kuş iğnemi kalbimin üstüne iliştirdi ve birlikte aynanın karşısına geçtik. İçim tam bir çorak araziye dönmüşken, dışarıdan bu kadar normal görünmemi sağlayabilmelerine inanamıyordum.

Kapı vuruldu ve Gale içeri girdi. "Bir dakikanı rica edebilir miyim?" diye sordu. Aynadan hazırlık ekibimi seyrettim. Nereye gideceklerini bilemedikleri için birkaç defa birbirlerine çarptıktan sonra, kendilerini banyoya kapattılar. Gale arkama geldi ve aynada birbirimizin yansımalarını incelemeye başladık. Ben tutunacak bir şey, beş yıl önce ormanda tesadüfen tanışan ve ayrılmaz bir ikili olan o kızla oğlana dair bir şeyler arıyordum. Açlık Oyunları o kızı alıp götürmese, onlara ne olurdu diye merak etmemek elimde değildi. Kız çocuğa âşık olsa ve hatta onunla evlenseydi. Ve ileride bir gün, kardeşleri yeterince büyüdüğü zaman, onu ormana kaçırırsa ve 12'yi sonsuza dek geride bıraksa? Yabani hayatta mutlu olabilirler miydi, yoksa aralarındaki karanlık, çarpık hüznün Capitol'ün yardımı olmadan da büyür müydü?

Gale elinde bir ok kılıfı tutuyordu. "Bunu sana getirdim." Kılıfı alınca içinde bir tane normal ok olduğunu gördüm. "Sembolik olması gerekiyor. Savaşın son atışını sen yapmış olacaksın."

"Ya ıskalarsam?" dedim. "Coin oku alıp bana geri mi getirecek? Yoksa Snow'u kafasından o mu vuracak?" "Iskalamayacaksın." Gale kılıfı omzuma astı.

Orada yüz yüze ama birbirimizin gözlerine bakmadan durduk. "Hastaneye beni görmeye gelmedin." Yanıt vermeyince sonunda söyleyiverdim. "Senin bomban mıydı?"

"Bilmiyorum. Beetee de bilmiyor," dedi. "Bir önemi var mı? Her zaman bunu düşüneceksin."

İnkâr etmemi bekliyordu. İnkâr etmek istiyordum ama söylediği doğrudu. Şimdi bile Prim'i tutuşturan parlamayı görebiliyor, alevlerin sıcaklığını hissediyordum. Ve o anı Gale'den ayırmayı asla başaramayacaktım. Sessizliğim cevabımdı.

"Beni ayakta tutan tek şey buydu. Ailene göz kulak olmak," dedi. "Düzgün nişan al, olur mu?" Yanağıma dokundu ve odadan çıktı. Arkasından seslenmek ve yanıldığımı söylemek istiyordum. Bununla barışmanın bir yolunu bulacağımı. Bombayı hangi şartlar altında yarattığını hatırlayacağımı. Kendi affedilmez suçlarımı da hesaba katacağımı. Paraşütleri kimin attığına dair gerçeği kurcalayacağımı. İsyancılar olmadığını ispatlayacağımı. Onu affedeceğimi. Ama bütün bunları yapamayacağım için, acıyla baş etmek zorundaydım.

Effie beni bir tür toplantıya sürüklemek üzere çıkageldi. Yayımı aldım ve son dakikada su bardağı içinde parlayan gülü hatırladım. Banyonun kapısını açınca, hazırlık ekibimi iki büklüm ve bozguna uğramış halde küvetin kenarında otururken buldum. Dünyası darmadağın olan tek insanın ben

olmadığımı hatırladım. "Haydi," dedim onlara. "Bizi bekleyen seyircilerimiz var."

Plutarch'ın bana nerede durmam gerektiğine dair talimat vereceği ve Snow'u nasıl vuracağımı anlatacağı bir yapım toplantısı bekliyordum. Oysa kendimi bir masanın etrafında altı kişinin oturduğu bir odada buldum: Peeta, Johanna, Beetee, Haymitch, Annie ve Enobaria. Hepsi 13'ün gri isyancı üniformalarını giymişlerdi. Hiçbiri çok iyi görünmüyordu. "Nedir bu?" diye sordum.

"Emin değiliz," dedi Haymitch. "Hayatta kalan Galipler toplantısı gibi görünüyor."

"Geriye yalnızca biz mi kaldık?" diye sordum.

"Şöhretin bedeli," dedi Beetee. "Her iki tarafın da hedefi bizler olduk. Capitol isyancı olduğundan şüphe duyduğu Galipleri öldürdü. İsyancılar ise Capitol'le ittifak kurduğuna inandıklarını "

Johanna yüzünü buruşturarak Enobaria'ya baktı. "O zaman onun burada ne işi var?"

"Alaycı Kuş Anlaşması dediğimiz şeyin koruması altında." Coin arkamdan odaya girmişti. "Katniss Everdeen ele geçen Galiplerin dokunulmazlığına karşılık isyancıları desteklemeyi kabul etmişti. Katniss pazarlıkta üzerine düşeni yerine getirdiği için, biz de sözümüzü tutacağız."

Enobaria, Johanna'ya gülümsedi. "Kibirilenme," dedi Johanna. "Seni nasıl olsa öldüreceğiz."

Coin kapıyı kapatıp, "Katniss, lütfen otur," dedi. Snow'un gülünü masaya dikkatle bıraktıktan sonra, Annie ile Beetee'nin arasındaki bir koltuğa oturdum. Coin her zamanki gibi konuya doğrudan girdi. "Sizi buraya bir tartışmayı sonuca ulaştırmak için çağırdım. Bugün Snow'u idam edeceğiz. Daha önceki haftalarda, Panem'in gördüğü baskıda payı olan yüzlerce suç ortağı yargılandı ve şimdi hepsi kendi ölümlerini bekliyorlar. Bununla birlikte, mıntıkların maruz kaldıkları zulüm uç noktalara vardığı için, bu önlemler kurbanlara yetersiz geliyor. Hatta çoğu, Capitol vatandaşlığına sahip herkesin komple imhasını talep ediyor. Diğer taraftan, nüfusun devamlılığını sağlayabilmek adına, böyle bir girişimi kaldıramayız."

Bardağın arkasında Peeta'nın ellerinden birinin suyun çarpıttığı görüntüsünü görebiliyordum. Yanık izleri. Artık her ikimiz de ateş muttalarıydık. Gözlerim yukarı, alevlerin yaladığı ve kaşlarını alıp götürdüğü ama gözlerine dokunmadığı alına kaydı. Bir zamanlar, okuldayken benimkilerle buluştuğunda derhal kaçırıldığı o mavi gözler. Şimdi olduğu gibi.

"Bu yüzden masaya bir alternatif getirildi. Çalışma arkadaşlarım ve ben uzlaşmaya varamadığımız için, kararı Galiplerin vermesi konusunda anlaştık. Dört kişilik çoğunluğun onayı geçerli sayılacak. Kimsenin çekimser kalma hakkı yok" dedi Coin, "öneri şu: Bütün Capitol nüfusunu ortadan kaldırmaktansa, en büyük gücü elinde tutan isimlerle bağlantısı olan çocukların katılacakları, sembolik, son bir Açlık Oyunları düzenleyeceğiz."

Yedimiz birden ona dönmüştük. Johanna, "Ne?" dedi.

"Capitol çocuklarının yarışacağı bir Açlık Oyunları yapacağız," dedi Coin.

Peeta, "Şaka mı yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır. Ayrıca size şunu da söylemeliyim ki, Oyunlar'ı gerçekleştirmemiz halinde, oylarınızın dağılımı kendi güvenliğiniz için gizli tutulmakla birlikte, bunun sizin onayınızla yapıldığını herkese ilan edeceğiz."

Haymitch, "Bu fikir Plutarch'tan mı çıktı?" diye sordu.

"Fikir benimdi," dedi Coin. "İntikam ihtiyacıyla minimum can kaybını dengelemek için uygun bir çözüm gibi geldi. Oylarınızı belirtebilirsiniz."

Peeta, "Hayır!" diye haykırdı. "Tabii ki hayır oyu veriyorum. Bir Açlık Oyunları daha yapamayız."

Johanna, "Neden olmasın?" dedi. "Bana çok adil geldi. Snow'un bir kız torunu var. Evet diyorum."

Enobaria neredeyse kayıtsız bir tavırla, "Ben de," dedi. "Kendi ilaçlarının tadına bir baksınlar hele."

Peeta biz diğerlerine baktı. "İsyanın nedeni buydu, hatırlasanıza! Annie?"

Annie, "Ben Peeta gibi hayır diyorum. Burada olsaydı, Finnick de hayır derdi."

"Ama değil," dedi Johanna. "Ve onu Snow'un muttaları öldürdü."

"Hayır," dedi Beetee. "Bu kötü bir örnek olur. Birbirimizi düşman olarak görmekten vazgeçmeliyiz. Bu noktada hayatta kalmamız için birlik olmamız şart. Hayır."

Coin, "Geriye Katniss ve Haymitch kaldı," dedi.

O zaman da böyle miydi acaba? Yetmiş beş yıl önce? Bir grup insan bir masanın çevresine sıralanıp Açlık Oyunları'nı başlatacak bir oylama mı yapmıştı? Anlaşmazlık olmuş muydu acaba? İçlerinde mntıka çocuklarının ölümünü talep eden seslerin bastırdığı bir merhamet çağrısında bulunan olmuş muydu? Snow'un gülünün kokusu burnuma doluyor, oradan gırtlığma inip soluk borumu çaresizlikle tıkıyordu. Sevdiğim bütün o insanlar ölmüştü ve bizler, başka hayatları ziyan etmekten kaçınma çabası içinde, bir sonraki Açlık Oyunları'nı tartışıyorduk. Hiçbir şey değişmemişti. Bundan sonra da değişmeyecekti.

Her şeyi enine boyuna düşünerek, seçeneklerimi dikkatle tarttım. Gözlerimi gülden ayırmadan, "Ben evet diyorum," dedim. "Prim için."

Coin, "Karar sana kaldı, Haymitch," dedi. öfkeli Peeta, Haymitch'e düşmanca gözlerle bakıyordu ama Haymitch'in beni izlediğini hissediyordum.

"Ben Alaycı Kuş'un yanındayım," dedi.

"Harika. Böylece karar verilmiş oldu," dedi Coin. "Şimdi idam için yerlerimizi almamız gerekiyor."

Yanımdan geçerken içinde gülün durduğu bardağı ona uzattım. "Snow'un bunu takmasını sağlayabilir misiniz? Tam kalbinin üstüne."

Coin gülümsedi. "Tabii ki. Ve Oyunlar'dan haberdar olmasını da sağlayacağım."

"Teşekkürler," dedim.

İnsanlar odaya doluşup çevremi sardılar. Son bir pudra rötuşu ve malikânenin ön tarafına götürülürken Plutarch'ın son talimatları. Şehir Merkezi'ni tıklım tıklım dolduran kalabalık yan yollara kadar taşıyordu. Diğerleri dışarıdaki yerlerini almışlardı. Muhafızlar. Resmî görevliler. İsyan liderleri. Galipler. Coin'in balkonda görüldüğünü haber veren tezahüratları duydum. Sonra Effie omzuma vurdu ve soğuk kış güneşine adım attım. Kalabalığın sağır edici kükremesi eşliğinde yerimi aldım. Talimattaki gibi, beni profilden görecekları şekilde durup bekledim. Snow'u kapıdan çıkardıkları zaman izleyiciler deliye döndüler. Snow'un ellerini bir direğin arkasına bağladılar. Buna gerek yoktu. Hiçbir yere gitmeyecekti. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Burası Eğitim Merkezi'nin

dışındaki geniş sahne değil, Başkan'ın malikânesinin ön tarafındaki dar terastı. Bana pratik yaptırmaya zahmet etmemelerine şaşmamak gerekirdi. Benden yalnızca on metre uzaktaydı.

Yayın elimin altında mırladığını duyabiliyordum. Arkaya uzan, oku al. Yerleştir, güle nişan al ama yüzünü seyret. Öksürdü ve çenesinden aşağı kanlı bir damla aktı. Dili şişkin dudaklarının üzerinde dolaştı. Gözlerinde korku, pişmanlık, öfke, herhangi bir şey aradım. Ancak son konuşmamızın bitişindeki o alaycı bakıştan başka bir şey yoktu. Sanki yine o sözleri söylüyordu. "Ah, benim sevgili Bayan Everdeen'im. Birbirimize yalan söylememek konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Haklıydı. Anlaşmıştık.

Okumun ucu yukarı doğru doğruldu. Yayı bıraktım. Ve Başkan Coin balkonun yan tarafına yığılıp oradan aşağı düştü. Ölmüştü.

Bunu takip eden şoktan doğan tepkide, tek bir sesi algılayabildim. Snow'un kahkahası, öksürüğün başlamasıyla köpüğümsü bir kan patlamasının eşlik ettiği, kesik kesik bir kahkaha. Muhafızlar görüş açımı kapatmadan önce onun öne doğru eğildiğini ve ciğerleri sökölür gibi öksürdüğünü gördüm.

Gri üniformalar üzerime kapanırken, Panem'in yeni başkanının katili olarak, kısa geleceğimin neler içerdiğini düşündüm. Sorgulama, olası işkence ve halka açık gerçekleşecek, kesin idam. Bir kez daha, kalbimde hâlâ bir yer tutan bir avuç dolusu insana son vedamı etmeliydim. Kararı aldırın, dünyada tamamen bir başına kalacak olan annemle yüzleşme olasılığıydı.

Elimdeki yaya, "İyi geceler," dedim ve hareketsizleştiğini hissettim. Sol kolumu kaldırdım ve kolumdaki hapyı yırtıp çıkarmak için başımı o tarafa doğru eğdim. Ancak dişlerim kumaş yerine ete battı. Ne olduğunu anlamayarak başımı arkaya atınca kendimi Peeta'nın gözlerine bakarken buldum. Bu defa bakışlarım kaçırmamıştı. Gecekilidimin üzerine kapadığı elindeki diş izlerinden kan akıyordu. Kolumu ondan kurtarmak için debelenirken, "Bırak beni!" diye hırladım.

"Bırakamam," dedi. Beni ondan uzağa çekerlerken kolumdaki cebin yırtıldığını ve koyu mor renkli hapın yere düştüğünü ve Cinna'nın son armağanının bir muhafızın çizmesi altında ezildiğini gördüm. Kalabalık üzerime kapanırken, tekmeler, pençeler savuran, ısırın ve kendimi bu el ağından kurtarmak için ne gerekiyorsa yapan vahşi bir hayvana dönüştüm. Muhafızlar beni kargaşanın üstüne kaldırdılar. Kalabalığın üstünden taşınırken tepinmeye devam ediyordum. Gale'in adım haykırmaya başladım. Onu bu kalabalığın içinde görmem imkânsızdı ama o istediğimin ne olduğunu anlardı. Her şeyi sona erdirecek temiz bir atış. Ancak ortada ne mermi ne de ok vardı. Beni görememesi mümkün müydü? Hayır. Yukarıya, Şehir Meydanı'nın çevresine yerleştirilmiş dev ekranlardan herkes olup bitenleri izleyebilirdi. Görüyor, biliyor ama işin sonunu getirmiyordu. O yakalandığında benim de getiremediğim gibi. Avcılar ve dostlar adına üzgün bahaneler. İkimiz adına.

Yapayalnızdım.

Malikânede gözlerimi bağlayıp ellerimi kelepçelediler. Uzun geçitlerde, aşağı yukarı gidip gelen asansörlerde yan sürüklenip yan taşındıktan sonra halıyla kaplı bir zemine bırakıldım. Kelepçelerim çıkarıldı ve kapı arkamdan çarpılarak kapandı. Gözümdeki bandı çekince, Eğitim Merkezi'ndeki eski odamda olduğumu gördüm. İlk Açlık Oyunları ve Çeyrek Asır Oyunları öncesinde kıymetli son birkaç günü geçirdiğim odamda. Karyolada çıplak bir döşekten başka bir şey yoktu. Dolapların kapakları içlerindeki boşluğu göz önüne serecek şekilde ardına kadar açıktı. Ama bu odayı nerede olsa tanırdım.

Ayağa kalkıp Alaycı Kuş tulumumdan kurtulmam gerçek bir mücadele gerektirdi. Fena halde berelenmişim ve bir iki kırık parmağımın olması olasıydı. Ancak muhafızlarla mücadelemden en büyük zararı cildim görmüştü. Yeni pembe zımbırtı, tuvalet kâğıdı gibi soyulmuştu ve laboratuvar ortamında büyütölmüş hücrelerimden kan sızıyordu. Ancak ortada sağlık ekibi yoktu. Artık bunu önemseyecek durumda olmadığım için, kan kaybından ölmeyi beklemek üzere çıplak döşeğe kıvrıldım.

O kadar şanslı değildim. Akşam olurken kan pıhtılaştı ve beni kaskatı, yapış yapış, acı içinde ama canlı halde bıraktı. Topallayarak duşa gittim, hatırlayabildiğim en nazik -sabunsuz ve saç ürünlerinin devreye girmediği- programı seçip dirseklerim dizlerimde, başım ellerimin arasında, ılık suyun altına çömeldim.

Adım Katniss Everdeen. Neden ölü değilim? Ölü olmalıydım. Ölü olmam herkes için en iyisi olurdu...

Banyo paspasına adım atınca gelen sıcak hava, hasar görmüş, kuru tenimi adeta fırınladı. Üzerime giyecek temiz bir kıyafet, vücuduma saracak bir havlu bile yoktu. Odama dönünce Alaycı Kuş kostümümüm de ortadan kaybolduğunu gördüm. Yerinde kâğıttan yapılma bir bornoz duruyordu. Gizemli mutfaktan, tatlı niyetine ilaçların eşlik ettiği bir yemek gönderilmişti. Oturup yemeği yedim, hapları içtim, merhemi tenime sürdüm. Şimdi intihar biçimine karar vermem gerekiyordu.

Yeniden kan lekesi içindeki yatağa kıvrıldım. Üşümüyordum ama yalnızca bir kâğıdın örttüğü hassas tenimle, kendimi fena halde çıplak hissediyordum, ölüme atlamak gibi bir seçeneğim yoktu. Pencere camı en az otuz santim kalınlığında olmalıydı. Kusursuz bir ilmek yapabilirdim ama kendimi sallandırabileceğim bir yer yoktu. Haplarımı istifleyip ölümcül bir dozla son darbeyi indirebilirdim ama yirmi dört saat aralıksız izleneceğimden emindim. Tıpkı, tam şu anda canlı yayında ekranda olduğumdan emin olduğum gibi. Yorumcular beni Coin'i öldürmeye motive eden şeyin ne olabileceğini analiz ediyor olmalıydılar. Sürekli izlenmek her tür intihar girişimim imkânsız kılıyordu. Canımı alma ayrıcalığı Capitol'e aitti. Bir kez daha.

Yapabileceğim tek şey pes etmektir. Yemeden, içmeden ve ilaçlarımı almadan, öylece yatmaya karar verdim. Bunu yapabilirdim. Öylece ölebilirdim. Tabii morfinden kesilmeyi saymazsak. Hem de 13'teki hastanedeki gibi, azar azar değil, pat diye. Hatırlı sayılır bir doz olsa gerekti; çünkü eksikliği titremeler, keskin bir acı ve dayanılmaz bir soğuk eşliğinde vurunca, kararlılığım yumurta kabuğu gibi kolayca çatlayıverdi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve daha güçlü bir anımda fırlatıp attığım o kıymetli hapları bulmak için tırnaklarımla halıyı kazımaya başladım. İntihar planımı morfinle yavaş bir ölüm olarak değiştirdim. Sarı benizli, kocaman gözlü bir kemik torbasına dönüşecektim. Birkaç gün plana sadık kalıp bir hayli ilerleme kaydetmişken, beklenmedik bir şey oldu.

Şarkı söylemeye başladım. Pencerede, duşta, uykumda. Saatler boyunca balatlar, aşk şarkıları, köy ezgileri söylüyordum. O zamandan beri hayatımda pek fazla müzik olmadığım düşünürsek, babamın ölümünden önce öğrettiği bütün o şarkılar. İnanılmaz olan, bu kadar net hatırlayabilmemdi. Melodilerini, sözlerini. Başlangıçta kırık çıkan ve yüksek notalarda çatlayan sesim zamanla ısınıp muhteşem bir şeye dönüştü. Alaycı Kuşları sessizliğe gömecek ve sonrasında katılmaya zorlayacak bir sese. Günler geçti; haftalar. Pencerenin dışındaki çıkıntıya biriken karları seyrettim. Ve bütün bu zaman boyunca duyduğum tek ses kendiminki oldu.

Ne yapıyorlardı? Bu bekleme nedendi? Katil bir kızın idamını ayarlamak ne kadar zor olabilirdi ki? Ben kendimi imha yolunda ilerliyordum. Vücudum hiç olmadığı kadar zayıflamıştı. Açlıkla mücadelem o kadar ateşliydi ki, bazen hayvani yönüm tereyağlı ekmeğin ya da kızarmış etin cazibesine yenilebiliyordu. Ama sonunda kazanan ben oluyordum. Birkaç gün boyunca kendimi çok kötü hissettim. Nihayet son yolculuğuma hazır olduğumu düşünmeye başlamıştım ki morfin miktarını azaltmaya başladıklarını fark ettim. Beni bu şeyden yavaş yavaş koparmak istiyorlardı. Ama neden? Kalabalığın önünde, ilaçla uyuşmuş bir Alaycı Kuş'tan kurtulmak daha kolay olmaz mıydı? Ve sonra zihnime korkunç bir düşünce doldu. Ya beni öldürmezlerse? Ya benim için başka planları varsa? Beni yeniden yaratmanın, eğitmenin ve öldürmenin yeni bir yolunu buldularsa?

Bunu asla yapmayacaktım. Kendimi bu odada öldüremesem bile, işi bitirmek için dışarıda elime geçen ilk fırsatı kullanacaktım. Beni şişmanlatabilirlerdi. Vücudumu baştan ayağa cilalayıp giydirebilir, yeniden güzelleştirebilirlerdi. Ellerimde hayat bulacak rüya silahlar tasarlayabilirlerdi.

ama beynimi bir kez daha yıkamalarına ve o silahları kullanmanın gerekliliğiyle doldurmalarına asla izin vermeyecektim. Kendim de onlardan biriydim, evet. Ama artık insanoğlu denen o yaratığa karşı en ufak bir sadakat beslemiyordum. Sanırım, Peeta birbirimizi yok edip düzgün türlerin yerimize geçmesine izin vermemizden bahsederken, haksız değildi. Çünkü farklılıklarını çözmek için kendi çocuklarını feda eden bir yaratıkta ciddi anlamda yanlış bir şeyler var demekti. İstedığınız şekilde evirip çevirebilirdiniz. Snow Açlık Oyunları'nın etkin bir kontrol aracı olduğunu düşünüyordu. Coin paraşütlerin savaşı bitireceğine inanmıştı. Ama sonuçta bundan kim yarar görüyordu? Hiç kimse? Gerçek şuydu ki, böyle şeylerin olabildiği bir dünyada yaşamak, kimsenin yararına değildi.

En ufak bir yeme, içme ve hatta morfin tableti alma girişiminde bulunmadan, yatağında geçirdiğim iki günün sonunda odamın kapısı açıldı. Biri odanın içinde ilerledi ve yatağımın çevresini dolaşıp görüş alanıma girdi. Haymitch. "Yargılanman tamamlandı," dedi. "Gel. Eve gidiyoruz."

Eve mi? Neden bahsediyordu? Benim evim yoktu. Hem o hayali yere gitmek mümkün olsaydı bile, hareket edemeyecek kadar zayıftım. Yabancılar çıkageldiler. Bana sıvı verip beslediler. Banyo yaptırıp giydirdiler. Biri beni bez bebek taşır gibi kucakladı, çatıya çıkarıp bir hava aracına bindirdi ve kemerimi bağladı. Haymitch ve Plutarch karşımda oturuyorlardı. Birkaç dakika içinde havalandık.

Plutarch'ı hiç bu kadar keyifli görmemiştim. Kesinlikle ışıık saçıyordu. "Milyonlarca sorun olmak!" Yanıt vermediğimi görünce, soruları kendiliğinden yanıtlamaya başladı.

Coin'i vurmamın ardından bir kargaşa kopmuştu. Arbede yatışınca, Snow'u hâlâ direğe bağlı halde bulmuşlardı. Tahminler gülerken kendi kanıyla boğulup öldüğü veya kalabalık tarafından ezildiği yönündeydi. Hiç kimsenin gerçekten umurunda değildi. Acil bir seçim yapılmış ve başkanlığa Paylor getirilmişti. Plutarch iletişim sekreteri olarak atanmıştı; bu, yayınların programlamasından da sorumlu olduğu anlamına geliyordu. Televizyonda yayınlanan ilk büyük olay, onun da yıldız tanık olarak dinlendiği duruşmam olmuştu. Tabii ki beni savunmuştu. Gerçi temize çıkmamda en çok Doktor Aurelius'un payı vardı. Görünüşe bakılırsa, şekerlemelerinin karşılığını beni umutsuz ve savaş hezeyanı içindeki bir çatlak olarak göstererek ödemişti. Serbest bırakılışının bir şartı, onun kontrolü altında kalmamdı. Gerçi bunu telefon aracılığıyla yapmamız gerekecekti çünkü Dr. Aurelius 12 gibi unutulmuş bir yerde yaşayacak biri değildi ve ben ikinci bir emre kadar 12'de hapistim. İşin aslı artık savaş bittiği için benimle ne yapacaklarını kimse bilmiyordu. Gerçi Plutarch yeni bir savaşın patlak vermesi halinde bana bir rol bulacaklarından emindi. Sağlam bir kahkaha attı. Şakalarının başka kimseyi güldürmemesi onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi.

"Plutarch, yeni bir savaşa mı hazırlanıyorsun?" diye sordum ona.

"Ah, şimdi değil. Şimdi herkesin yakın geçmişteki dehşetin asla tekrar edilmemesi gerektiği konusunda hemfikir olduğu tatlı dönemdeyiz," dedi. "Ancak kolektif düşünce genelde kısa ömürlü olur. Bizler hafızası yetersiz ve kendi kendini yok etmek konusunda son derece hünerli, döneke yaratıklarız. Gerçi kim bilir? Belki buraya kadardır, Katniss."

"Ne?" dedim.

"Belki bu defa tutar. Belki de insan ırkının evrimine tanıklık ediyoruzdur. Bir düşünsene." Ve sonra bana birkaç hafta içinde başlayacak yeni şarkı söyleme programına çıkmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Neşeli bir şeyler iyi gelebilirdi. Çekim ekibini evime gönderecekti.

Plutarch'ı bırakmak için 3. Mıntıka'ya uğradık. Yayın sistemindeki teknolojiyi güncellemek için Beetee'yle bir araya gelecekti. Veda cümlesi, "Arayı açma," oldu.

Yeniden bulutlara yükseldiğimiz zaman Haymitch'e, "Sen neden 12'ye dönüyorsun?" diye sordum.

"Capitol'de bana da yer bulamadılar," dedi. önce bunu sorgulamadım. Ancak kısa süre sonra içime şüphe dolmaya başladı. Haymitch kimseyi öldürmemiştir. İsteddiği yere gidebilirdi. 12'ye geliyorsa, emir aldığı için olmalıydı. "Bana göz kulak olman gerekiyor, değil mi? Akıl hocam olarak." Omuz silkti. Sonra bunun ne anlama geldiğini çözdim. "Annem geri gelmiyor."

"Hayır," dedi. Ceketinin cebinden bir zarf çıkardı ve bana uzattı. Narin ve biçimli el yazışma baktım. "4. Mıntıka'da bir hastanenin kurulmasına yardıma oluyor. İner inmez aramam istedi." Parmaklarım kusursuz harflerin üzerinde dolaşıyordu. "Neden geri dönemeyeceğini biliyorsun." Evet, nedenini biliyorum. Çünkü babam, Prim ve küllerin arasında orası katlanılmayacak kadar acı vericiydi. Ama görünüşe bakılırsa benim için öyle değildi. "Başka kimin orada olmayacağını bilmek ister misin?"

"Hayır," dedim. "Şaşırmak istiyorum."

Haymitch iyi bir akıl hocası gibi sandviçimi yememi sağladı ve sonra yolculuğun geri kalan kısmında uyuduğuma inanmış gibi göründü. Hava aracının bütün kompartımanlarını elden geçirerek, içki bularak ve bulduğu içkiyi çantasına tıkarak oyalandı. Galipler Köyü'nün yeşil alanına indiğimizde gece çökmüştü. Benimki ve Haymitch'inki de dahil, evlerin yarısının pencereleri aydınlıktı. Ama Peeta'nınki değildi. Biri mutfağında ateş yakmıştı. Annemin mektubunu sıkı sıkı tutarak ateşin önündeki sallanan koltuğa oturdum. "Pekâlâ, yarın görüşürüz," dedi Haymitch.

İçki şişeleriyle dolu çantasının şangırtısı uzaklaşırken, "Ben o kadar emin değilim," diye fisıldadım.

Koltuktan kalkamıyordum. Evin kalan kısmı soğuk, boş ve karanlıktı. Üzerime eski bir şal örtüp alevleri izledim. Uyuyakalmış olmalıydım; çünkü sonrasında hatırladığım ilk şey günün ağardığı ve Yağlı Sae'nin ocak başında tangırtılar çıkarmakla meşgul olduğuydu. Bana yumurta pişirip ekmek kızarttı ve hepsini yiyene kadar başımdan ayrılmadı. Pek fazla konuşmadık. Kendi dünyasında yaşayan küçük torunu, annemin örgü sepetinden parlak mavi bir yumak aldı. Yağlı Sae onu yerine koymasını tembihledi ama ben alabileceğini söyledim. Artık bu evde örgü örebilecek kimse yoktu. Kahvaltıdan sonra, Yağlı Sae bulaşıkları yıkayıp gitti ama akşam yemeği saatinde bana bir şeyler yedirmek için geri geldi. Yalnızca iyi bir komşu olmaya mı çalışıyordu yoksa bu iş için hükümetten maaş mı alıyordu bilmiyorum, ama her gün iki defa geliyordu. O pişiriyor, ben yiyordum. Bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Şimdi artık hayatıma son vermeme önleyecek hiçbir engel kalmamıştı. Ama ben bir şeyleri bekliyor gibiydim.

Bazen telefon çalıyor, çalıyor, çalıyordu ama ben açmıyordum. Haymitch hiç gelmiyordu. Belki fikrini değiştirip gitmişti. Gerçi ben sarhoş olduğundan şüpheleniyordum. Yağlı Sae ve torunu dışında gelen giden yoktu. Aylarca süren bir yalnızlıktan sonra gözüme kalabalık görünüyorlardı.

"Bugün bahar havası var," dedi. "Dışarı çıkmalısın. Ava çık."

Evden hiç çıkmamıştım. Birkaç adım ötedeki küçük banyoyu kullandığım zamanlar dışında mutfaktan bile çıkmamıştım. Üzerinde hâlâ Capitol'den gelirken giydiğim kıyafetler vardı. Tek yaptığım ateşin yanında oturmak. Şöminenin üstünde biriken açılmamış mektuplara boş boş bakarak, "Yayım yok," dedim.

"Koridora bir bak," dedi.

O gittikten sonra koridorda küçük bir gezinti yapmayı düşünüp hemen vazgeçtim. Ancak birkaç saat sonra, hayaletleri uyandırmaya korkuyormuşum gibi, çoraplı ayaklarımla sessizce yürüyerek oraya gittim. Başkan Snow'la çay içtiğimiz çalışma odasında içinde babamın av ceketinin, bitki kitabının, annemle babamın evlilik fotoğrafının, Haymitch'in gönderdiği tıkaçın ve Peeta'nın bana saatli arenada verdiği madalyonun olduğu bir kutu buldum. Gale'in bombardımanın olduğu gece kurtardığı iki yay ve ok kılıfı masanın üzerinde duruyordu. Av ceketini giydim; diğerlerine elimi sürmedim. Misafir odasındaki kanepede uyuyakalmışım. Derin bir mezarın dibinde yattığım ve ismen tanıdığım bütün ölülerin sırayla gelip üzerime bir kürek kül attığı korkunç bir kâbus gördüm. Listenin kabarıklığını düşünürsek bir hayli uzun bir rüyaydı ve derine gömüldükçe soluk almam da zorlaşıyordu. Seslenmeye, durmaları için yalvarmaya çalıştım ama ağzım, burnum külle dolmuştu ve ses çıkaramıyordum. Yine de kürek gidip gelmeye devam etti durdu.

İrkilerek uyandım. Panjurların arasından cılız sabah güneşi süzülüyordu. Kürek sesi devam ediyordu. Kâbusun etkisinden tam olarak kurtulamamış bir halde, koridor boyunca koşup ön kapıdan dışarı fırladım ve evin yan tarafına dolaştım. Çünkü bu defa ölümlere çığlık çığlığa bağırabileceğimden emindim. Onu görünce donakaldım. Pencereilerin altındaki toprağı kazarken kan ter içinde kalmıştı. Bir el arabasında beş tane eğri büğrü çalı duruyordu.

"Döndün demek" dedim.

"Dr. Aurekus Capitol'den ayrılmama düne kadar izin vermedi," dedi Peeta. "Bu arada seni tedavi ediyormuş gibi görünmeye sonsuza dek devam edemeyeceğini söylememi istedi. Arada sırada telefonu açsan iyi olur."

İyi görünüyordu. Benim gibi zayıftı ve yanık izleri vardı ama gözleri, bulutlu ve işkence çekmiş görünümlü bakışlardan kurtulmuştu. Gerçi beni süzerken kaşlarını hafifçe çatmıştı. Saçlarımı gözlerimden çıkarmak için gönülsüz bir girişimde bulundum ve toprak toprak olduklarını fark ettim. Savunmaya geçme ihtiyacı duyarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bu sabah ormana gittim ve bunları söktüm. Onun için," dedi. "Evin yan tarafına dikebiliriz diye düşündüm."

Çalılara ve köklerinden sarkan toprak öbeklerine baktım ve zihnimde gül sözcüğü uyanınca soluğumu tuttum. Tam Peeta'ya nahoş sözler sıralamaya hazırlanırken, zihnimde sözcüğün tamamı belirdi. Ektiği, sıradan bir gül değil, Primrose'du. Kardeşimin adını aldığı çiçek. Peeta'ya başımla onay verdikten sonra, koşarak eve döndüm ve kapıyı arkamdan kilitledim. Oysa kötülük dışarıda değil içerideydi. Güçsüzlük ve kaygıdan titreyerek merdivenlerden yukarı koştum. Ayağım son basamağa takıldı; yere kapaklandım. Kendimi ayağa kalkmaya ve odama girmeye zorladım. Koku bir hayli hafiflemişti ama hâlâ hissediliyordu. Oradaydı işte. Vazodaki kurumuş çiçeklerin arasındaki beyaz gül. Ufalmış ve narinleşmişti ama Snow'un serasında yetiştirilen, doğallıktan uzak kusursuzluğundan bir şey kaybetmemişti. Vazoyu kaptım, merdivenleri yuvarlanırcasına inip içindekileri közlerin arasına attım. Çiçekler tutuşurken, mavi bir alev gülü sardı ve yalayıp yuttu. Ateş güllere yeniden saldırdı. Önlem olsun diye vazoyu yere çarptım.

Yeniden üst kata çıktım ve Snow'dan kalan pis kokudan tamamen kurtulmak için yatak odamın pencerelerini açtım. Ancak koku kıyafetlerime ve bütün gözeneklerime sinmişti. Soyundum. Kıyafetlerimle birlikte, oyun kartı büyüklüğünde deri parçaları soyuldu. Aynaya bakmaktan kaçınarak duşa girdim; gülleri saçlarımdan, vücudumdan, ağzımdan ovalayarak temizledim. Parlak pembe ve seğiren bir ciltle, giyecek temiz bir şeyler buldum. Saçlarımı taramam yarım saati buldu. Yağlı Sae

ön kapıyı açtı. O kahvaltıyı hazırlarken, ben ateşe attığım kıyafetleri yaktım. Sae'nin önerisiyle, bir bıçak yardımıyla tırnaklarımı yonttum.

Yumurtamı yerken, "Gale nereye gitti?" diye sordum.

"İkinci Mıntıka'ya. Orada şık bir iş bulmuş. Onu arada sırada televizyonda görüyorum," dedi.

Bir yerlerde öfke, nefret ya da özlem bulmaya çalışarak içimi yokladım. Ama rahatlamadan başka bir şey yoktu.

"Bugün ava çıkacağım," dedim.

"Taze av etine hayır demem," diye yanıtladı.

Oklarımı ve yayımı kuşanıp dışarı çıktım. Niyetim ormana Çayır'dan geçip çıkmaktı. Meydanın yakınında atların çektiği arabalar ve maskeli, eldivenli ekipler gördüm. Bu kış karın altında kalanları inceliyor, kalıntıları topluyorlardı. Belediye başkanının evinin önünde de bir araba duruyordu. Gale'in eski ekip arkadaşı Thom'u tanıdım. Yüzündeki teri bir paçavrayla silmek için duraksamıştı. Onu 13'te gördüğümü hatırlıyordum ama demek ki o da geri gelmişti. Selamı bana, "Burada kimseyi buldular mı?" sorusunu sorma cesaretini verdi.

"Bütün aile. Ve onlar için çalışan iki kişi," dedi Thom.

Madge. Sessiz, kibar ve cesur. Bana adımı veren iğneyi armağan eden kız. Güçlkle yutkundum. Acaba bu geceki kâbus geçidime o da katılır mıydı? Ağzıma kürekle kül atar mıydı? "Başkan olduğu için, belki demiştim..."

"On İki'nin belediye başkanı olmanın şansını arttırdığını sanmıyorum," dedi Thom.

Başımı salladım ve arabanın arka tarafına bakmamaya özen göstererek yürümeye devam ettim. Kasabanın dört bir yanında ve Dikiş'te durum hep aynıydı. Ölüler toplanıyordu. Eski evimin kalıntılarına yaklaştıkça araba sayısı da artıyordu. Çayır ya yok olmuş ya da dramatik biçimde değişmişti. Derin bir çukur açılmıştı. İçine kemikleri sıralıyorlardı. Halkım için toplu bir mezar. Çukurun etrafını dolaşıp ormana her zamanki yerimden girdim. Gerçi bir önemi de yoktu. Çit artık elektrik yüklü değildi ve yırtıcı hayvanların girişine engel olmak için uzun ağaç dallarıyla desteklenmişti. Ancak eski alışkanlıklar kolay ölmezdi. Göle gitmeyi düşündüm ama o kadar güçsüzdüm ki Gale'le buluşma noktamıza zor ulaştım. Cressida'nın görüntülerimizi aldığı kayaya oturdum ama yanımda o olmadan, orası fazla genişti. Açtığımda, sık sık yaptığı gibi, sessizce yanıma gelmiş olacağını umarak defalarca gözlerimi yumdum ve içimden ona kadar saydım. Gale'in 2. Mıntıka'da havalı bir işinin olduğunu ve artık başka dudakları öpeceğini kendime sık sık hatırlatmam gerekecekti.

Eski Katniss'in en sevdiği zamanlardan biriydi. Baharın ilk günleri. Uzun kışın ardından uyanan orman. Ancak bahçemde gördüğüm çiçeklerle başlayan o enerji patlaması etkisini kaybetmişti. Çite geri döndüğümde kendimi çok hasta ve sersemlemiş hissediyordum. Thom beni ölü taşıdıkları arabayla eve bırakmak zorunda kaldı. Oturma odasındaki kanepeye ulaşmama yardım etti. Pencereden içeri süzülen ışık demetlerinde uçuşan toz zerrecikleri seyretiltim.

Tıslama sesini duyunca başımı hızla çevirdim ama gerçek olduğuna inanmam biraz zaman aldı. Buraya nasıl gelmiş olabilirdi ki? Vahşi bir hayvanınkilere ait tırnak izlerine, yerden biraz yüksekte tuttuğu arka patisine, vücudundaki çıkık kemiklere baktım. Demek 13'ten buraya onca yolu yürüyerek gelmişti. Belki dışarı atmışlardı ya da belki onsuz kalmaya dayanamayıp aramaya gelmişti. "Onca

yolu boşuna gelmişsin," dedim. "Burada değil." Dügünçiçeği bir kez daha tısladı. "Burada değil. İstedğin kadar tısla. Prim'i bulamayacaksın." Onun adını duyunca başını dikleştirdi, yassı kulaklarını dikti. Ve umutla miyavlamaya başladı. "Çık dışarı!" Attığım yastıktan son anda kaçtı. "Git buradan! Burada senin için bir şey kalmadı!" Öfkeden titremeye başlamıştım. "Geri dönmeyecek. Buraya bir daha asla dönmeyecek!" Bir yastık daha kaptım ve daha iyi nişan almak için ayağa kalktım. Nereden çıktığını anlamadığım gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlamıştı. "O öldü!" Acıyı hafifletmek için yastığı karnına bastırdım. Topuklarımdın üzerine çöktüm ve yastığa sarılıp ağladım. "O öldü, seni aptal kedi. O öldü." Bedenimden çaresizliğimi dile getiren ağlama ve şarkı söyleme arası yeni bir ses yükseliyordu. Dügünçiçeği de inlemeye başlamıştı. Ne yaparsam yapayım, gitmeyecekti. Sonu gelmeyen hıçkırık dalgaları bedenimi sarsarken, uzanamayacağım bir mesafede kalmaya özen göstererek etrafımda dönüp durdu. Ta ki sonunda ben ağlamaktan baygın düşene kadar. Ama anlamış olmalıydı. Akla gelmeyecek şeyin başımıza geldiğini ve hayatta kalmak için, daha önce akla gelmeyen şeyler yapmak gerekeceğini... Çünkü saatler sonra yatağıma gittiğimde orada, ay ışığındaydı. Sarı gözleri tetikte, beni geceden korumak ister gibi, yanıma kıvrıldı.

Sabah olduğunda, ben kesiklerini temizlerken sabırla oturdu ama sıra patilerine batan dikenleri ayıklamaya gelince o yavru kedi miyavlamalarından birini tutturmakta gecikmedi. Sonunda ikimiz de ağlamaya başladık ama bu defa birbirimizi teselli ediyorduk. Ondan aldığım güçle annemin mektubunu açtım, telefon numarasını çevirdim ve onunla birlikte de ağladım. Peeta, elinde sıcak bir ekmek somunuyla Yağlı Sae'yle birlikte çıkageldi. Sae bize kahvaltı hazırladı ve ben jambonumun tamamını Dügünçiçeği'ne yedirdim.

Kaybedilen onca günden sonra, yavaş yavaş hayata dönüyordum. Dr. Aurelius'un tavsiyesine uyarak, yalnızca içimden gelenleri düşündüm ve sonunda anlamlı bir şey bulunca kendim de şaşırdım. Ona kitap fikrimden bahsettim; Capitol'den gelen ilk trende benim için büyük bir kutu dolusu parşömen kâğıdı vardı.

Fikir ailemin bitki defterinden doğmuştu. Hafızanıza güvenemeyeceğiniz türde şeyleri not ettiğiniz yer. Sayfa ilgili kişinin resmiyle başlıyordu. Bulabilirsek, bir fotoğrafıyla. Yoksa Peeta'nın bir çizimi ya da boyayla yaptığı bir resim oluyordu. Sonra, en özenli el yazımla, unutmamın suç olacağı bütün detayları not ediyordum. Prim'in yanağını yalayan Leydi. Babamın kahkahası. Peeta'nın babası ve kurabiyeleri. Finnick'in gözlerinin rengi. Cinna'nın ipekle yapabilecekleri. Boggs'un Holo'yu yeniden programlayışı. Rue'nun havalanmaya hazırlanan bir kuş gibi parmak uçlarında yükselip kollarını hafifçe yana açışı. Durmadan yazdım. Sayfaları, tuzlu su serperek ve ölümlerinin bir işe yaraması için iyi yaşayacağımıza söz vererek mühürlüyorduk. Haymitch de sonunda bize katılmıştı. Yirmi üç yıl boyunca akıl hocalığı yapmaya zorlandığı haraçların anısıyla katkıda bulundu. Eklemeler gittikçe küçölüyordu. Su yüzüne çıkan eski bir anı. Sayfaların arasında saklanan, geç açmış bir Primrose. Finnick ile Annie'nin yeni doğan oğlunun fotoğrafı gibi tuhaf mutluluk kırıntıları.

Kendimizi oyalamayı öğreniyorduk. Peeta fırıncılık yapıyor, ben avlanıyordum. Haymitch içkisi tükenene kadar içiyor, sonra da bir sonraki tren gelene dek kaz yetiştiriyordu. Neyse ki kazlar kendilerine bakmayı becerebiliyorlardı. Yalnız değildik. Birkaç yüz kişi daha geri gelmişti. Çünkü ne olursa olsun, burası bizim yuvamızdı. Madenler kapandığı için, külleri toprakla birlikte sürmüş ve üzerine yenecek şeyler dikmişlerdi. Capitol'den gelen makineler ilaç üreteceğimiz bir fabrika için temel açmaya başlamışlardı. Kimse ilgilenmediği halde, Çayır yeniden yeşillenmişti.

Peeta ve ben yeniden yakınlaştık. Hâlâ bir sandalyenin arkalığına sımsıkı yapışıp geçmiş görüntüler kaybolana dek direndiğı anlar oluyordu. Ben muttalar ve kayıp çocuklarla dolu

kâbuslardan çığlıklar atarak uyanıyordum. Ama kolları beni sakinleştirmek için hep oradaydılar. Zaman içinde dudakları da devreye girdi. O şeyi, kumsalda beni esir alan o açlığı yeniden hissettiğim o gece, bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum şey Gale'in öfke ve nefretle canlanan ateşi değildi. Bende yeterince ateş vardı. Benim bahardaki karahindibaya ihtiyaçım vardı. Yıkım yerine yeniden doğuşu müjdeleyen parlak sarıya. Kayıplarımız ne kadar kötü olursa olsun, hayatın devam edebildiği vaadine. Her şeyin yeniden iyi olabileceğini bilmeye. Ve bunu bana yalnızca Peeta verebilirdi.

Bu yüzden, sonrasında, "Beni seviyorsun. Gerçek mi, gerçek değil mi?" diye fısıldadığı zaman yanıtlım, "Gerçek," oldu.

Sonsöz

Çayır'da oynuyorlar. Koyu renk saçlı, mavi gözlü, dans eden bir kız. Tombul bebek bacaklarıyla ona ayak uydurmaya çalışan sarı bukleli, gri gözlü bir oğlan. Kabul etmem beş, on, on beş yıl aldı. Ama Peeta o kadar çok istiyordu ki. İçimdeki kıpırtıyı ilk hissettiğimde, hayatın kendisi kadar eski gelen bir korkuya kapıldım. Korkumu ancak kızı kollarımın arasında tutmanın mutluluğu bastırabildi. Oğlanı taşımak biraz daha kolay oldu ama çok da fazla değil.

Sorular yeni yeni başlıyor. Arenalar tamamen yok edildi, yerlerine anıtlar dikildi, artık Açlık Oyunları yok. Ancak okulda onlara Oyunlar'ı öğretiyorlar ve kız bizim de bir rolümüzün olduğunu biliyor. Oğlan birkaç yıl içinde öğrenecek. O dünyayı onlara, şarkının sözlerini düşünmeden kabul eden çocuklarıma, onları ölümüne korkutmadan nasıl anlatabilirim?

Çayırın derinliklerinde, sөгüdüñ altında,

Bir çim yatağı, yumuşacık bir yastık,

Başını yasla, uykulu gözlerini kapa,

Tekrar açtığıñda, güneş doğacak artık

Burası güvenli, burası sıcak,

Papatyalar seni kötülüklerden koruyacak

Burada rüyaların tatlı, yarın gerçek olacak,

Burada sana olan sevgim her daim yaşayacak.

Çocuklarım bir mezarın üstünde oynadıklarından habersiz. Peeta bunun sorun olmayacağını söylüyor. Biz birbirimize sahibiz. Ve kitaba. Onları daha cesur kılacak biçimde anlamalarını sağlayabiliriz. Ama bir gün kâbuslarımı açıklamak zorunda kalacağım. Neden geldiklerini. Ve neden hiçbir zaman gerçekten gitmeyeceklerini.

Onlara altından nasıl kalktığımı anlatacağım. Onlara kötü sabahlarda, elimden alınmalarından korktuğum için, güzel olan hiçbir şeyden zevk almadığımı anlatacağım. İnsanların iyi davranışlarını o zaman listelemeye başlamıştım. Tıpkı bir oyun gibi. Tekrar tekrar. Yirmi yılı aşkın sürenin sonunda biraz sıkıcı gelmeye başlayan bir oyun.

Ama oynanacak çok daha kötü oyunlar var.

SON